CSALOG ZSOLT

FEL A KEZEKKEL!

A borító Sziranyi István munkája
Szakmailag ellenõrizte: Dr. Bognár Szabolcs

CSIKÁGÓ A PESTI UTCÁN

KÖNIG LÁSZLÓ, 28 ÉVES

Pontosabban: a BUDAI utcákon – csak hát az Esti Hírlap ezen a címen írta meg a sztorinkat: „Csikágó a pesti utcán”„. Meg is van nekem az a szám – persze amikor megjelent, én nem voltam szabadlábon, de a haverok megõrizték nekem, és azóta is tartogatom. Leírja elég jól, csak rövidítve, egyszerûsítve: autós üldözés, fegyveres tûzpárbaj a rendõrökkel, kocsironcsok, minden, szóval tényleg igazi Csikágó – na hát ez volt az én híres-nevezetes történetem. Kábé akkora horderejû buli volt ez, mint mondjuk a Sós-balhé – amivel viszont nem szabad összetéveszteni, mer a miénk korábban is volt, meg minálunk halottak azér nem voltak, meg akasztás se. Habár a lábamat ellõtték rendesen, meg ültem is utána két évet, ami nem semmi – mint elsõbûntényes, megúsztam ennyivel, meg ugye a bûntársam egy rendõr volt, idõsebb is volt nálam jóval, és õ volt az eszmei irányító, úgyhogy akkor õ vitte el a balhé nagyobbik részét. Mindegy. Régen volt már ez, még 77-be, a 77 december huszadikára virradó éjszaka. Igazi, komoly sztori volt – na azóta aztán csak a hanyatlás –

Hogy az elején kezdjem: egyszerû családból származom. Apám egyszerû katonatiszt, õrnagy, annakidején „zõd ávós” volt, határvadász, aztán meg az elhárításhoz került, onnan tovább a Szamuely Tibor laktanyába a Forradalmi Ezredhez, amibõl késõbb „Rendfenntartó Karhatalmi Ezred” lett, meg a mostani „Országos Rendõri Készenléti Ezred” – de hát apámhoz nekem nem sok közöm van, mer én még két éves se voltam, amikor õ lelépett, otthagyta a családot. Azt se mondhatom, hogy olyan nagyon gyötört volna minket, mer inkább le voltunk szarva, nem törõdött mivelünk egyáltalán. Az az igazság, hogy nem is nagyon ismerem én a fateromat. Elõször azt gondoltam róla, hogy egyfolytába csak a hazáér liheg, és azér nem jut ideje miránk – de aztán megtudtam a katonatársaitól, hogy inkább az a fajta fazon õ, aki „utánam fiúk!”, a maga részérõl meg elbújik a bokorba; aztán mikor már tiszta a terep, utánuk sétál, hogy „ez szép volt! csak mindig így, utánam!” Szóval hát egy nyuszi, magyarul. Egyszer tanúja voltam, ahogy a második felesége rászólt valamiér – a fater meg egybõl összement tíz centit. A harmadik feleség, az meg már

egy szemvillanással padlóra teszi az öreget, de még a harmadik feleség kis kamasz kölkei is – szóval én nem is tudom, milyen ember az apám! De nem is különösebben érdekel: õ nem keres engem, én nem keresem õt – le van zárva az ügy.

Akkor már jobban szeretem a nevelõapámat – na, az meg épp hogy nem katona: a háború alatt pont azér szökött át Erdélybõl, hogy ne vigyék el katonának. így úszta meg a román sereget is, meg megúszta a magyart is, mer õ magyar volt, de itt persze román állampolgárnak számított, ezer nem rántották be. Amikor apám megpattant, én anyámmal maradtam, nála gyerekeskedtem a Fehérvári úton, késõbb meg már a mostohaapám keze alatt is, de igazán nem panaszkodhatok rájuk, mer rendesek voltak, nem vertek, meg semmi – inkább azt gondolom, hogy bennem lehetett a hiba. Hát, nem voltam egy minta-gyerek, na!

Mer elég sokat csavarogtam. Nem tudom hogy miért. Valahogy ezek az akkori huligán-bandák, a Mechwart tériek, meg a Nagy Fa galeri, meg a gellérthegyiek ANNYIRA lenyûgöztek, hogy minden percet sajnáltam, amit nem a körükbe töltök. Úgyhogy rengetegszer elõfordult, hogy leléceltem otthonról, és napokat, meg heteket töltöttem valamelyik galerivel. Inkább csicskás voltam, csak hogy velük lehessek! Pedig nem volt nekem rossz otthon se, hát mindenem megvolt – csak õvelük MÉG JOBB volt. Mert SZABAD voltam! Lehet hogy ez csak egy ilyen romantikus izé volt bennem, utólag, felnõtt fejjel már inkább így látom – de hát akkor nem volt felnõtt fejem!

Meg az is volt, hogy az iskolát tiszta szívembõl utáltam – hát hétszentség, hogy ez sokat jelentett. Rendszeresen az ment, hogy a mostohaapám kézenfogva bevitt a suliba, hogy reggel 8-kor pontosan ott legyek – én meg már az elsõ tízpercbe szedtem a sátorfámat és mentem világgá. Meg olyan is volt, hogy az iskolatáskámat, köpenyemet, télikabátomat a Szabadság hídról bedobtam a Dunába, otthon leraktam egy levelet, hogy „ne keressetek, öngyilkos lettem”, és kivettem a szabadságomat. Abban a boldog tudatban, hogy majd elolvassák a levelet, megtalálják a holmimat, szépen meggyászolnak, és nem fognak köröztetni – hát persze hogy köröztettek így is. Három nap alatt meg is fogtak. Kaptam érte a zsaruktól olyan verést, hogy kétfelé állt a fülem –

Úgyhogy amikor 11 éves lettem, állami gondozásba kerültem. Nem anyám kezdeményezte a dolgot, meg nem is a nevelõapám – hanem a tanács. Mer megunták, hogy állandóan körözés alatt vagyok. Elvettek otthonról, kész-pász, fellebbezésnek helye nincs, bevágtak az Ady Endre Nevelõotthonba.

Hát, mit mondjak –

Ugye, ha egy 11 éves gyereket intézetbe zárnak, az ott már jót biztos hogy nem tanul. Rosszat viszont annál inkább. És ebben én is elég tanulékony voltam. Lehet hogy az intézetben alapozódott meg az én egész késõbbi pályám, a csillogó karrierem. Jó, nem akarok én másokra kenni semmit se! De az tény, hogy amikor én 18 évesen kijöttem az intézet kapuján, nagyjából már be volt írva a nagykönyvbe az egész jövõm.

Valahogy úgy kezdõdött a dolog, hogy a szomszéd házba, a Fehérvári út 16-ba lakott egy lány, a Pósa Erika. Akit én még gyerekkoromból elég jól ismertem – de hát az Erika idõsebb volt nálam, jó hét vagy nyolc évvel.

Ennek ellenére azért úgy fel-felbukkant a láthatáron, egy idõ után már a férje oldalán, aki akkoriba rendõr tizedes volt, elõször még majdnem hogy a térdén lovagoltatott, késõbb viszont, amikor én már olyan 16, 17 éves voltam, intézetbõl hazalátogató suttyó gyerek, akkor valami olyan barátság-féle kezdett szövõdni köztünk. És én egyre lelkesebb lettem, mer nagyon szép pisztolya volt a Karcsinak, igazi pisztoly, és engedte hogy kézbe vegyem, sõt még azt is megígérte hogy egyszer majd lõhetek vele, meg egyebek, mellé meg még az Erika is úgy érdekelt, mint kamasz gyereket –

Olyan kisinasa lettem én ennek a Karesznek. Ilyenek, hogy kellett neki egy pár alkatrész a kocsijára, hol egy tükör, hol egy hátsó lámpa, ez-az, és akkor én szereztem neki – hát a csavarhúzót elég jól tudtam mûködtetni, már akkor is. Elõbb csak neki ügyeskedtem, aztán meg már a barátja kocsijához is, meg mittudomén kiknek még – nem pénzér, hanem csak úgy, haverságból, minden anyagi ellenszolgáltatás nélkül. Meg ahogy nõttem, egyre sûrûsödtek a közös italozások, egyre mélyült a kapcsolatunk, meg már az Erika is más szemmel nézett rám, ahogy mégis felnõttesedtem –

77 nyarán volt, hogy a Karcsi leszerelt a rendõrségtõl. Én meg pont akkor lettem nagykorú, leszereltem én is az állami gondozásból.

Dolgozgattam, elég rendesen, mindjárt az elsõ hónaptól, hát csipkedtem én magamat – nade hát 2600 volt a havi keresetem, közbe viszont egy életerõs, éhes ifjú ember voltam, szerettem volna élni, költeni! De nem volt mibõl. Úgyhogy Nagy Élet helyett szorgosan iszogattunk a Karesszal. És – hát ez szinte törvényszerû! – egy idõ után szóba jött, hogy bizony jó lenne már valami bûncselekményt elkövetni, hogy legyen végre egy kis pénzünk.

És a Karesznek voltak is életképes ötletei. Én meg elsõ szóra belementem a játékba. A Karesz azt mondta, hogy ez ilyen biztos, meg olyan biztos – tényleg az volt, bombabiztos; egészen amíg meg nem buktunk vele. De akkor az még hónapokkal odébb volt.

Ez volt a menetrend: ellopni egy gépkocsit, ha van benne valami, azt természetesen kirámolni, aztán rövidre zárni, éjjel beállni vele egy üzlet elé, kalapáccsal beverni a kirakatot, a kiszemelt árut másodpercek alatt be a kocsiba, eltûnni – kész. Az elsõ ilyen kirakatbetörésünk a XIII. kerületben volt, egy Keravillban, a vevõvel elõre meg volt beszélve, hogy milyen mûszaki cuccokat vigyünk – és fényesen sikerült a dolog. Úgyhogy pár napra rá már le is bonyolítottuk a következõt. Aztán gyors egymásutánban a harmadikat, negyediket – elég rövid idõ alatt, 77 október közepétõl december 19-ig lefutott egy pompás széria, 18 ilyen kis betörés, plusz néhány lakás is, de mellette volt még kábé olyan háromszáz gépkocsifeltörésünk is, fosztogatással, és persze a 18 betöréshez 18 vagy 17 gépkocsilopás. Hát én eléggé meg voltam hatva ekkora sikertõl!

De én akkor még mindig nem tudtam, hogy a Karcsinak van egy pisztolya! Mer amikor leszerelt a rendõrségtõl, megdurrantotta a szolgálati fegyverét, nem adta le, magánál tartotta. Nekem fogalmam se volt, hogy a Karesz zsebébe ott lapul a stukker, hogy mi estérõl estére FEGYVERREL járunk betörni!

Az utolsó gépkocsink egy nyugatnémet rendszámú Volkswagen volt, egy 1303-as Passat. Egy külföldre szakadt hazánkfiáé volt, ahogy késõbb kiderült, Fábián József müncheni illetõségû festõmûvészé – soha nem felejtem el a nevét, Négy szép betörést eszközöltünk azon az éjjelen, december 20-ára virradóan. A negyedik a Múzeum körúti Keravill volt, eredményesen kipakoltuk annak a kirakatát is – aztán be a Passatba, és spuri. Az volt az elképzelésünk, hogy Kálvin tér, Szabadság híd, Bartók Béla út, egészen a Kelenföldi pályaudvarig, ott

majd egy mellékutcában diszkréten leállunk, ami használható, azt hamar át egy Skodába, a Passatot, mivel hogy az már három napos volt, feltehetõen körözték, lefedjük egy ponyvával, a másik járgánnyal meg nyomás haza, Kareszékhoz.

De már a Gellért tér után beütött a ciki. Ránktapadt egy rendõrségi kocsi, jött mellettünk a villamossínen, és a zsaru elkezdett elemlámpával körözni, hogy álljunk meg. A Karesz vezetett, én mellette ültem. Az én bûntársam káromkodott egy nagyot, és valami olyasmit mondott, hogy hát akkor õ most begurul oda a parkoló kocsi elé. Persze, hát mi a fenét lehet mást csinálni:

– Gurulj be – mondom neki –, hát ez van: buktunk, vége!

A Karcsi lassít, villogtatja az indexet, meg a rendõrségi kocsi is indexel, húzódunk ki szélre –

– Franc tudja – aszondja akkor a Karesz –, nem is olyan biztos még hogy buktunk!

Akkor kezdtem csak gondolkozni. Nem rossz kocsi ez, szépen vitte eddig is hármasban a nyócvanat, vinne nyilván négyesbe is valamennyit – tán érdemes lenne megpróbálni!

Karcsi hagyott egy kis helyet a rendõrkocsinak is, illedelmesen elhelyezkedett, majdnem álltunk már, a zsaru már elkezdett befarolni mögénk – akkor a Karesz: BELE a gázba! Kettesbe, hármasba, NÉGYESBE, és DZZZZS, mire a zsernyák észhez nyúlt, gyönyörûen éltûztünk a látóhatárról!

Csak ugye: a Körönd után hosszú egyenes szakasz jön. Mi meg marha fejjel nem tértünk le mellékútra – egy perc múlva már látom: jön utánunk a zsandár, mint a meszes!

Úgyhogy akkor elkezdõdött a hajsza. De mint a nagy filmekbe: sziréna, száguldás, iszonyú kanyarok, fékcsikorgás, repesztettünk hogy majd elszálltunk! Bocskay út, Szirmai István út, Karolina út, cikáztunk összevissza, a Karesz igazi nagyot teljesített, téptünk kegyetlenül. Én meg közben azzal foglalatoskodtam, hogy ami csak volt a kocsiba mozgatható tárgy, azt szépen egymás után kibasztam az ablakon, lehetõleg pont a rohanó rendõrkocsi elé. Magnók repkedtek, hifitornyok elemei, puff egy mixer, puff egy rádió, táncoltattam a zsernyákokat katonásan, egy pezsgõsüveggel sikerült is szétrobbantanom a zsaru szélvédõjét – de túl sokat evvel se értem el, jött utánunk rendületlenül, jó szorosan, lankadatlan erõvel. Nagy elõny

volt, hogy mi választottuk az útvonalat, a kanyaroknál õk mindig visszamaradtak kicsit, meg hiába hívtak uerhán segítséget, másik kocsit, elénk, mire az ott volt, mi már váltottunk – csakhogy õk viszont jobban ismerték a terepet, ez meg az õ elõnyük volt. És egy idõ után mégiscsak beszállt a második rendõrkocsi, aztán a harmadik, bömböltek a szirénák körülöttünk mindenütt

– Ez nem megy – mondom a Karesznak, azaz hogy ordítom a fülébe, mer társalogni nemigen lehetett ebbe a háborús helyzetbe –, ne bujkálj baszd meg, gyerünk ki a fõútvonalra! Hátha úgy –

Hülye ötlet volt, mondanom se kell. Kifordultunk nagy visítva a Budaörsi útra, gázpedált tökig, ami csak belefér – de hát a zsaru-kocsik se éppen Trabantok –

Az Osztapenkónál kezdõdött a lövöldözés. Ránkragadt egy friss kocsi, és az ablakából egymás után adták le a célzott lövéseket, meglehetõs közelrõl – hát, izzadtunk rendesen. De még megvolt a kocsiponyva, amit a Passatra szereztünk – hátranyúltam érte, mondom: kivágom a zsaru szélvédõjére, letapasztom! De rossz volt a dobás, lecsapódott a ponyva az útra, a rendõrkocsi simán áthajtott rajta, alig két métert ha veszített, tépett tovább, mint az elmebeteg!

Na akkor vette elõ a Karesz a pisztolyt. És elkezdett vele lövöldözni. Csak úgy kapásból, fordulatból hátra, a levegõbe.

– Célozzál a kocsira! – üvöltöm a Karcsinak. – Most már mindegy, a KOCSIRA célozz!!

Hát ilyen helyzetbe az ember persze hogy tök kiborul, elveszti az eszit! Kurvára megijedtem a börtöntõl – most már akkor vagy-vagy!

– A KOCSIRA!! A KOCSIRA!!

Nade hát hogy lehet vezetni is, százharminccal, meg közbe hátrafelé célozva lõni? A zsernyákok viszont csak még jobban felbõszültek a Karesz lövéseitõl, most már egyre pontosabban céloztak. Az egyik golyó átbújt az ülés alatt, elkapta a lábamat, szépen elnyírta – de én olyan izgatott voltam, hogy nem éreztem fájdalmat, még a vér melegét se éreztem, észre se vettem semmit, pedig egybõl teli lett a cipõm vérrel!

Két és egynegyed órán át tartott a bunyó. A Nagytétényi útnál kaptak el minket, a Dózsa György út keresztezõdésébe. Hát jól ki voltunk akkorra. Még ott állt a 43-as megállója, vaskorlátokkal, kis jegyárusító bódéval, azóta már megszüntették az egészet, és ebben

nekünk is volt némi részünk – be akart kanyarodni a Karcsi, de elég tisztességes sebességbe voltunk, nem tudta bevenni a több mint kilencven fokos kanyart: telibe kapta a megállót, korláttal, bódéval, mindenestül, szétment az egész. Meg mi is szétmentünk. A kocsi eleje harmonikává gyûrõdött, a szélvédõ maradéka kiment, a motor lefulladt, leállt, még jó hogy a zsaruk belénk nem száguldottak. Hatalmas durranás, a Karesz feje jót csattant a szélvédõ keretén – aztán csend lett. Békésen füstölt az egész szakramentum.

Megpróbáltam kinyitni az ajtót, mert a filmek szerint ilyenkor fel szokott robbanni a kocsi, de az ajtó nem nyílt. Próbáltam a Karcsi oldalán is, de ott se – hát össze volt gyûrõdve az egész karosszéria. Úgyhogy meg kellett várni, amíg odajönnek a rendõrök, ránktartott pisztolyokkal. A zsaruk feszítették fel az ajtókat, úgy rángattak ki az ülésrõl. Kihúztak, lábra akartak állítani – a nyílt törésemmel a sípcsontom pucér csonkjára álltam. Aztán szépen eldõltem a fájdalomtól. Kipiszkálták a Kareszt is, el volt ájulva, lefektettek minket egymás mellé a jeges járdára a szétlõtt jegybódé mellé, úgy vártuk a mentõt meg a helyszínelõket – azóta se láttam annyi rendõrkocsit egyrakáson. Közbe elkezdett szépen szürkülni, hajnalodni –

Elõbb még a XXII. kerületi rendõrségre vittek, felvették a jegyzõkönyvet, úgy aztán tovább Tökölre, rabkórházba. Ott rendbeszedtek kicsit, aztán következett a Tolnai, a vizsgálati fogság. Mire aztán meghozták az ítéletet, én már a saját lábamon totyogtam, gipsz nélkül – csak persze bilincsben.

Aztán két elég unalmas év –

Aztán egy házasság – mer volt az is. Na ez se rossz sztori –

79 decemberébe szabadultam a börtönbõl, és akkor azonnal el is helyezkedtem dolgozni. Az Országos Reumatológián lettem betegszállító, január 3-ával kezdtem. És ott ismerkedtem meg a leendõ feleségemmel, rögtön februárba – õ meg ápolónõ volt az egyik osztályon.

Ápolónõ volt – de ettõl függetlenül: apósomék iszonyú gazdagok voltak, a szó szoros értelmében GAZDAGOK. Ezt én nem is tudtam, nekem csak az esküvõnkön esett le a tantusz, amikor a menyasszonytáncnál másfél óra alatt HÉTSZÁZ EZER forintot dobált össze a rokonság – az egész esküvõ került valami hetvenezerbe, nekem

már ettõl is égnek állt a hajam, és akkor egybõl: TÍZSZER ANNYI! Pedig nem is voltak sokan, olyan 25 vagy 30 ember volt hivatalos, persze mind az asszony rokonai – szóval úgy átlagosan tízezreket hajigáltak a kalapba! Mellette meg még a nászajándékok, meg minden kutyafüle – szóval én állítom, hogy Budapest egyik leggazdagabb családja voltak õk akkoriba. Amúgy egy elég átlagos pesti család, de ilyenek, hogy három telek, két nyaraló, de cakk-pakk, berendezve, felszerelve, ilyen kocsi, olyan kocsi, amolyan kocsi, és milliók a takarékba, MILLIÓK kápébа – pfûû – Szédültem, mint aki nekiszaladt a jegyárusbódénak –

80 szeptember 3-án volt az esküvõnk – igen ám, csak közbe én bevonultam a seregbe. Behívtak, és június 26-án be kellett öltöznöm, úgyhogy én már javába katona voltam, amikor ez a nevezetes menyegzõ lezajlott. Mivel hogy most már nõs ember lettem, járt volna nekem havonta a nõs-eltáv – nade amíg a papírok végigmennek az összes katonai íróasztalon – Nem azt mondom, az esküvõmre még hazaengedtek, oda még épp elmehettem, még mondjuk a nászéjszaka is lement, azt a pár órát még engedélyezték, amíg a feleségemmel összebújtunk az ágyba – de utána aztán davaj, gyerünk: védeni kell a hazát! Reggel: irány a harcmezõ!

Ez az egy szál kurta éjszaka, kábé ennyi volt az én házasságom. Jóformán ezen az egyetlen éjszakán szagoltam én otthont, meg normális életet – ENNYI. Utána hónapokig rostokoltam egyfolytába a laktanyába – és piáltam.

Nem azt mondom, hogy elõtte én piát még soha nem kóstoltam, neem. De ott aztán szép rendesen ráhajtottam. Az idõ, ha cammogva is, de telt, egyik hónap a másik után, közbe házasság egy darab se – hát idegileg nem bírtam már, teljesen ki voltam borulva! Persze idegességembe csináltam ott is egyik balhét a másik után, akkor meg már ezér se engedtek haza – na, hát akkor ittam, de igaziból. Persze hitelbe, csak halmoztam az adósságot is, meg minden –

Mire nagynehezen összejött egy rövidke hazamenés, addigra már eléggé látszott, hogy hát ez így nem fog menni. Ugye az asszonynak kellett volna a társaság, én meg rab vagyok, béna –

Kijött akkor egy Háem-rendelet, lecsökkentették a katonaidõt másfél évre, meg a nõs katonák még kedvezményt is kaptak, akkor is ha család nem volt még – így aztán 81 augusztus 13-án szerencsésen

leszereltettek engem is. Utána még majdnem egy évet kibírtam otthon a feleségemmel – de addigra már õt is eléggé más érdekelte, meg én is annyira hozzászoktam a piához, hogy abszolút nem ment a dolog.

82 április 29-én, ez egy csütörtöki nap volt, akkor jöttem el otthonról. Egy laza kis családi veszekedés végén. Szereplõk: én, nejem, anyósom, apósom, két rokon öregasszony. Én nem akartam bántani a feleségemet, és tényleg nem ütöttem meg – nõt én SOHA ÉLETEMBE nem ütöttem meg! Nem, hozzá se nyúltam én – inkább eljöttem.

Elköltöztem otthonról – és akkor persze MÉG többet piáltam. Akkorra már tényleg úgy voltam, hogy a másfél liter pálinka kevés volt egy napra, pedig mellé még boroztam is.

Persze a munkahelyeimen is állandóan ment az aréna – a pia miatt. Mer épp akkoriba eléggé rámentek az ilyesmikre, hogy italt a munkahelyen nem fogyasztunk, meg mittudomén – na én meg nem bírtam ki a munkaidõ végéig, úgyhogy mindig bevittem magammal az innivalót. Dolgoztam én azért, dolgozgattam, de örökké ez volt a probléma velem, hogy munkaidõ alatt is ittam – hát MUSZÁJ volt egy kicsit elbódulni! Másképp nem bírtam elviselni ezt az egész helyzetet! De a kollegák ezt nem nagyon tûrték, a fõnökök meg pláne nem, még eleinte úgy egy-két munkatársam falazott nekem, de a górék már egyre jobban õrjöngtek – és akkor az egyik fõnököt egyszer a folyosón megütöttem, hogy a mûtõbe tért magához –

Elõször betegszállító voltam, de hamarosan mûtõs lettem – aztán szépen visszasoroltak, betegszállító lettem újra. Pont mint Aba Sámuel, aki kétszer volt magyar király – hát tudom, mer a történelmet mindig szerettem. De nekem sikerült elég gyorsan még lejjebb küzdenem magam, gépkocsira tettek kocsikísérõnek, aztán kifricskáztak onnan is, a végén már mosodai szállítómunkás voltam –

Addig-addig, hogy egyszer még az elvonót is kipróbáltam. 82 júniusába nyílt meg a Tétényi úti kórház pszichiátriai osztálya – én voltam az a nevezetes önkéntes, aki elsõnek jelentkezett, én voltam a LEGELSÕ elvonós a Tétényi úton!

Végigcsináltam azt a két vagy két és fél hónapot, és utána tényleg: két-három hétig nem ittam. De baromira hiányzott. Egyedül is voltam, az asszonyhoz már nem akartam visszamenni, a haverok is valahogy úgy eltûntek épp, meg – szóval HIÁNYZOTT, na! Egye meg a fene,

mondom, inkább iszom tovább, mer nem jó józanul! Három napot vártam még, de már nem vettem be a gyógyszert, kivártam szépen hogy kitisztuljon belõlem – és elkezdtem megin inni. Azért elõször még csak módjával, mer féltem, hátha van bennem még valamennyi az Antetilbõl – nem a HALÁLTÓL féltem én, nyavalyát, hanem az úgynevezett berobbanástól, mert az elég komisz móka, úgyhogy inkább el akartam kerülni. És azér annyi biztos, hogy akkoriba eléggé megszoktam, hogy picivel kevesebbet igyak, és ez elég tartósan meg is maradt.

Meg akkoriba kezdtem úgy rájönni arra is, hogy azér valahol hibáztam.

Oké, jó: hibáztam, elfogadom – nade hát mi belõle a tanulság? Semmi. Hibáztam – és akkor most mit csináljak?

Az élet folyt tovább, folydogált. Dolgozgattam, iszogattam, dolgozgattam, iszogattam –

Valamikor októberbe történt, hogy volt egy kis üzleti megbeszélésem a Nyugat étterembe egy régi barátommal, aki kínált egy rahedli használt mûszaki cikket, nekem kellett vevõt keresnem az anyagra – pontosabban: lett VOLNA egy találkozónk. Ugyanis a kölök nem jött el. Késõbb megtudtam: összeszedett magának valami városszéli libát, avval volt, azér nem jött. De nem ez a lényeg. Hanem hogy ülök a Nyugat étterembe, várok, várok, várok, persze ideges vagyok, meg eléggé pipa. Elõtte való napon vettem fel ötezer forint személyi kölcsönt, volt a zsebembe körülbelül 4300 forint – megvacsoráztam, ittam rá két korsó sört, fizettem, dühöngtem még egy keveset, aztán felálltam, indultam a francba. Tíz lépést ha tettem: jön velem szembe egy ilyen középkorú fazon, elég kopott, meglehetõsen mocskos, rendesen tántorog, szóval volt már benne egy szerény dupla dózis – én megálltam a ruhatárnál, õ meg oldalról szépen nekemtántorodott. Elég undorító volt a manus – fogtam, és szelíden, a két dolgos kezemmel eltoltam magamtól. Én nem bántottam õt, de tényleg! Eszembe se volt bántani! Csak egy picikét odébbraktam, hogy már mégis, hát tántorodjon másfelé!

Az ürge szépen hátra is sasszézott pár lépést, úgyhogy gondoltam: oké, ez le van rendezve – és megfordultam, vissza a ruhatár felé. És már javába veszem ki a farmerdzsekimet meg a diplomatatáskámat, már épp veszem fel a dzsekit – amikor érzem: ott a hapsi a nyakamba!

Mint akit a kígyó mart meg: NEKEM! HÁTULRÓL! Már akkor is volt egy kis csenevész szakállam, épp mint a mostani – na közbe persze szünetelt egy idõre, mer odabenn levágták –, hapsikám elkapta hátulról a szakállamat, fogta jól marokra, és BÖMBÖLT hozzá, mint akit nyúznak, hogy ilyen huligán, meg olyan gyilkos, meg mittudomén – no, hát pördültem egyet, elkaptam a két csuklóját, kiraktam a szivart magam elé – és ráborítottam egy asztalt. A pincéreknek volt ott egy ilyen szolgálatos asztaluk – én azt szépen rátettem az ürgére.

De akkor még felállt. Meg még indult újra! Úgyhogy akkor lépnem kellett megin – nem tudom pontosan hogy mit léptem, de a lényeg az hogy a koma kiesett az ajtón, vitte magával az üveget is. Úgyhogy aztán egy ideig furnírlemezzel volt megoldva a Nyugat étterem díszbejárati üvegezése – tudom, mer mikor a helyszíni rekonstrukcióra kivittek, láttam.

Körülbelül ennyi történt, de tényleg nem több! Ideges napom volt amúgy is, meg akkor még a haver se jött, és pont ezt a marhát hozta elém az élet – nem, ez valahogy sok volt így egyszerre, túl sok!

De minden a legrosszabbul jött össze. Pont ahogy az én manusom kitaknyolt az aszfaltra, érkezett meg a rendõrség, razziázni. Persze felkanalazták az öreget – aki kapásból azt vallotta, hogy én ki akartam õt rabolni! Én meg, mint egy rakás ártatlanság: ahelyett hogy simán elszeleltem volna, csak állok szépen a ruhatár elõtti Mondjuk magába még a hapsi vallomása se jelentett volna túl nagy gondot, mer egy állítás egy tagadással szembe, az épp annyi mint nulla, szóval patt, egál – csakhogy nekem nem volt tanúm! Mer senki az egész láthatáron nem akart tanúskodni mellettem! Az egy szál ruhatárosnõt nem számítva – a spiné mondta volna szépen, hogy mi újság, de õrá meg oda se figyeltek! Neki fel se vették az adatait! Mire meg már tárgyalásra került sor, nem lehetett a csajt megtalálni se! Mer ahhoz már a bíróság is lusta volt, hogy utánaásson, hogy ki is volt benn akkor épp a ruhatárba. Úgyhogy én ott álltam tanú nélkül!

És akkor még hozzá – hát kicsi a világ! – az egyik szolgálatos rendõr PONT egy régi haragosom volt! Még a 77-es balhémból kifolyólag. Mivel hogy történetesen épp az õ lakásából is eltûntettünk egy hifitornyot. Akkor persze buzgón eljárkált a tárgyalásokra, és megígérte, hogy ha még egyszer az életbe elkap, igaziból elintéz -és most nem pont ugyanez a zászlós vezette az egyik rendõrségi kocsit?!

És természetesen felismert. És oda volt a viszontlátás örömétõl. És akkor ez a faszi rögtön már az elsõ jegyzõkönyvbe azt diktálta, hogy én õneki a rendõrségi kocsiban – NÉGYSZEMKÖZT! – azt mondtam, hogy valóban ki akartam rabolni ezt a szerencsétlent, és hogy ezt még egy olyan dumával is megtoldottam, miszerint he-he-he, úgyse fogják tudni bizonyítani a dolgot! Na. Szóval ugye, egy sima bosszú: beállt szépen hamistanúzni. Hát én annyi ideig se voltam négyszemközt õvele, mint a lourdes-i Szûz Máriával!

Na így kaptam én a Nyugat étteremér – lényegében: egy jó pofonér, meg mondjuk még a bejárati üvegér három és fél évet. „Rablási kísérlet", „visszaesõként" – holott a két ügy között már eltelt több mint három év! –, csak mer nem tudtam bizonyítani az ellenkezõjét! Mer valaki minden lépésben keresztbe tett, úgyhogy én hiába próbáltam bármit –

Hét és fél hónap volt a kedvezményem, ami mindenhogyan járt, úgyhogy két év tíz és fél hónapot ültem. 85 augusztus 22-én szabadultam.

Utána egy tízhónapos ítélet következett, áruházi lopásér – nem szégyen ez, ha valaki már kétszer volt büntetve, könnyen beleesik a szórásba. Másrészt meg: meg voltam szorulva, kénytelen voltam! Viszkit loptam a Skálából. Mer volt aki átvette. Rendszerint egy jó kocsirakománnyal jelentkeztem, és nem az eredeti árán, de elég tisztességes átszámítással átvette a fickó – de hát véletlenül lebuktam rajta. Ilyen az élet. Ezer kaptam tíz hónapot, meg persze hozzácsaptak az elõzõ büntetésem kedvezményébõl is, összbüntetésben letöltöttem 14 hónapot –

Szabadultam november 15-én, 19-én meg már következett a körtéri közért-ügy – hát ez elég jó ütem, nem? Ezt is lopás vétségének vették – pedig ez tényleg nem lett volna lopás. Épp a Körtéren találkoztam egyik barátommal, ittunk valamit egy presszóba, meg még valamit egy másikba is, mer arrafelé túl sûrûn vannak a presszók, közvetlen egymás mellett, aztán megállapítottuk, hogy ezt még folytatni kell, viszont annyi pénzünk már nem volt, hogy beüljünk egy harmadikba is, vagyis még épp hogy ment volna a dolog, de hát kész hülyeség lett volna, mer annak a két felesnek meg két kávénak az árából, amit a presszóba meginnánk, a közértbe két üveg vermutot kapunk, amivel már prímán elvagyunk – gyerünk, mondom, irány a közért!

Begyalogoltunk a ketbejáratos körtéri ábécébe, egybõl letottyantunk hátul egy borosrekeszre – mondom, volt már bennünk valami, kissé be voltunk már tintázva. Lekaptam egy vermutot a polcról, és azt ott szép testvériesen felszoptuk. De nem akartam én semmi rosszat, Isten bizony nem akartam én lopni! Levettem utána egy második vermutot, meg fogtam az üres üveget is, úgy indultunk el a pénztárhoz! Mind a kettõt ki akartam én fizetni, hát egy százasom volt még, és a két vermut az kétszer negyvenöt forint, plusz még az egyikre az üvegbetét, szóval pont ki volt minden számítva!

Sorrakerülünk a pénztárnál, rámnéz a pénztárosnõ, azt mondja:

– Csereüveg?

– Csókolom – mondom –, nem csereüveg, mind a kettõt fizetem! Nem bírtuk kivárni míg kiérünk vele, az egyiket megittuk!

Hát, hogy ezt így nem lehet! Hogy ezer nem lehet, meg azér nem lehet – és kihívta az üzletvezetõt.

Na, hát ez elég hamar ment: négy nappal a szabadulásom után már újból kész voltam! Még annyi idõm nem volt, hogy a személyimér elmenjek, úgyhogy az üzletvezetõnek is csak a szabadulólevelemmel igazoltam magam – de kimondottan tetszettem neki:

– Ige-en?? Most szabadultál?! Aha!

És egybõl behívták az egyik strázsát a Körtérrõl, nyilván egy olyan szöveggel, hogy „megvan ám a rohadék, a mocskos börtöntöltelék, hamar, most el lehet kapni a nyakát!” – nem hallottam, de hát jól ismerem ezt a dumát!

Bevittek akkor – de úgy indult a dolog, mint szabálysértés: „tiltott helyen való szeszesital-fogyasztás”, mondjuk maximum 30 napot lenyomok érte és felejtsük el. Csak aztán menet közbe csavartak egyet a nótán. Hogy aszondja amikor én azt a vermutot benyaltam, akkor az még nem volt kifizetve – tehát akkor LOPÁS történt. És mivel már hasonló bûncselekményér voltam is büntetve, visszaesõnek vettek, ilyen paragrafus, olyan cikkely, amolyan bekezdés: NÉGY HÓNAP.

No ebbõl szabadultam ez év március 19-én –

Öt hónapja most már. És azóta próbálgatok állni a lábamon.

De úgy hogy most már PISZKOSUL vigyázok! Minden egyes moccanásomra! Ezt úgy kell érteni, hogy én azóta tíz fillér értékû akármit nem vettem el sehonnan, egy papírpoharat, egy rozsdás rajzszöget, SEMMIT! Én azóta egy pofont nem adtam senkinek, pedig

ha valaki szeretett verekedni az utcán, hát ÉN voltam az, lehetõleg olyankor mikor nem látta senki, de ha nagyon felidegesítettek, akkor az se tudott érdekelni hogy ki látja – és akkor ilyen reflexekkel öt hónapon keresztül a KISÜJ-JAMMAL nem értem hozzá SENKIHEZ! Pedig lett volna alkalmam elég, és a szitu is olyan volt, hogy TUDOM hogy nem buktam volna meg – és MÉGIS megálltam! De már tisztára mint egy tojástánc, olyan ez!

Rettenetesen vigyázok – mer tudom hogy azér énbennem is van hiba. Mer túlságosan lezser vagyok. Meg túlságosan ideges. Ha van egy jó alkalom, akkor nem gondolkozók, hanem – Meg rém gyorsan bepöccenek, elönt a köd, és akkor –

Na, szóval most KURVÁRA vigyázok – de hogy aztán ez használ-e –

Jelen pillanatba a Délpesti Vendéglátó Vállalatnál van munkaviszonyom. Ez korábban tényleges munka volt, konyhalányként tevékenykedtem, de most már csak egy fiktív adat: be van írva a személyimbe, ennyi. Mer most már két hónapja nem járok be, ugyanis van jobb: együtteseknek dolgozom. Hivatalos megbízóleveleim vannak, azokkal járom az országot, fellépéseket, mûsorokat szervezek különbözõ bandáknak, ezen kívül meg még hangosítok is a koncerteken – ehhez ugyan nincsen papírom, de a villanyszereléshez eléggé értek, tehát mint képesítés nélküli mûszaki munkatárs szerepelek, és állíthatom hogy elég jó hasznomat veszik.

Nem rossz az egész. Mer persze ez azt is jelenti, hogy állandóan úton vagyok, és így nemigen számít, hogy nincs lakásom. Papíron van egy pesti állandóm, még anyámék, a Fehérvári út, de ott nemigen lehetek, most már vagy másfél éve be se kopogtattam – más viszont nincsen. De mondom, nem érdekes, mer az utolsó hónapba tán összevissza egy éjszakát töltöttem Pesten, azt is csak azért, mer egyik barátnõmnek a lakásába meg kellett csinálnom pár villanybekötést – a profi villanyszere-20

lõk olyan szarul csinálták meg neki, hogy szökött az áram, rázott a fal, a vízcsap, minden teli volt kóbor árammal, úgyhogy muszáj volt beszállni – de a lényeg az, hogy sehol se lakom. Volt még nemrégiben egy ideiglenesem, egy munkásszálló, de onnan tulajdonképpen még 82-be kitettek, amikor megszûnt a kapcsolatom avval a vállalattal, most is van még ott pár cuccom, de aludni most már ott tényleg nem

lehet, úgyhogy az utóbbi években rendszerint pályaudvarokon szunyáltam, ezen a tavaszon meg a Bécsi út 82-be – az egy halálraítélt épület, már három éve szanálás alatt áll, de még mindig nem bontották le, még áprilisba vitt el oda egy haverom, és hát elég jó hely, mer az egyik lakásba ottmaradt egy elég tiszta egyszemélyes heverõ is, tûrhetõ állapotba, prímán lehet aludni rajta. És még a rendõrök se fedezték fel – szóval szuper. Persze mindig csak sötétbe megyek be, lehetõleg még sötétbe ki is jövök, nehogy valaki szagot fogjon – de nappal úgyse érek rá aludni, hát dolgozom! Most meg ez a vidéki téblábolás tényleg minden gondomat megoldja, úgyhogy tulajdonképp nem panaszkodhatom.

Mostanába végigcsináltam jó pár vastag koncertet, ilyeneket, hogy Edda, meg Lord, meg most volt épp egy elég komoly közös buli, a Balázs Fecó szervezte, „A kápolna megsegítéséért”, ahol az amatõrökkel együtt tizennégy együttes lépett fel, plusz négy szólista, az annyi mint tizennyolc, délelõtt 10 órakor kezdtünk, és tartott az egész majdnem éjfélig, és több mint a felén én hangosítottam – na hát ilyenkor csendesen elnézem, hogy mit mûvelnek ott a rendõrök. Ilyen kis epizódok, hogy a koncert alatt elkaptak kábé olyan nyolc-tíz fiatalt, csak amiér szegecselt, fekete bõrdzseki volt rajtuk, elhurcolták õket az egészségügyi busz mellé és ott rugdosták szét õket a sötétbe – az ilyesmi már úgy napirenden van, ez teljesen megszokott apróság. És akkor csodálkoznak, amikor meg ilyen Ricse-kendõs gyerekek – igaz hogy fel voltak már töltve kicsit azok is – a következõ koncerten a bokrok közt összekapkodtak négy csellengõ zsarut, és azokat verték szarrá! Az ilyen hangversenyeken mindig akad pár rendbontó elem is – nade azokkal úgyse mernek semmit csinálni a rendõrök! Hanem akik nyuszik, akik vissza se mernek szólni, azokat szúrják ki – és leverik õket, mint vak a poharat! Akik meg ott izgágáskodnak, azokat inkább hagyják, meg halál nyugodtan végignézik, hogy a Szontág Bobit sörösüvegekkel megdobálják, meg ahogy az én fejemen morzsává vernek egy téglát, amér védem a Bobit – ez inkább csak mulattatja õket! Mer tényleg nem az a sikk, hogy hogyan lehetne rendet csinálni, hanem túszokat szedni a gyenge pontokon, az megy! Ez most egy ilyen meccs!

Omegáékkal voltam lenn a nyáron a Balatonnál. Keszthely, Siófok, Agárd, ez lett volna a turné útvonala, de már az agárdi koncert

elmaradt. Végig nekem kellett volna segédkeznem a hangosításnál – de hát lényegébe ez is elmaradt. Mer már Keszthelyen az állomáson – ugye a szokásos nóta – összefutottam egy ismerõs rendõrrel, úgyhogy egybõl leigazoltattak. A papírjaim eléggé rendbe voltak, de véletlenül még pénz is volt nálam, mer az Omega arról híres, hogy nem engedi az embereit üres zsebbel rohangászni, úgyhogy több mint ezer forint volt a brifkómba – és akkor erre bevisznek a rendõrségre, egy olyan kitalációval, hogy én az állomás területén kéregettem!

Amikor engem begyûjtöttek, kinn volt még az egyik omegás srác is az állomáson, látta hogy mi van, beszólt a többieknek, azok meg azonnal telefonáltak a rendõrségre, hogy engedjenek ki, mer hozzájuk tartozom és kellek – semmi, nem érdekelte õket, hanem szépen bennfogtak négy óra hosszára. Ha nem tudnak rámverni semmilyen bûncselekményt, négy óra után mindenképp el kell hogy engedjenek – nade négy óra eltelte után már fújhattam a koncertet, akkorra volt épp vége!

Letelt a négy óra, azt mondja akkor az alhadnagy:

– Rendbe van, fiatalember, elengedjük! Hozom az igazolványát, aztán mehet.

– Köszönöm – mondom –, de most már nem sietek, a koncert úgyis lement. Hanem ha valami reggelifélét kaphatnék, az nem lenne rossz, mert a vacsoráról is lemaradtam, és késõ éjszaka van, éhes vagyok.

– Oké, küldök reggelit is – azt mondja –, csak még itt ezt írja alá! – és elém tol egy szöveget.

Eléggé odafigyeltem – hát ismerem már õket! –, gondosan elolvastam, mielõtt a plajbászhoz nyúltam volna. Nem tudnám már szó szerint visszaadni, de az volt a lényege, hogy „a rendõri intézkedés ellen panasszal nem élek”. Elég ciki – de hát most mit vacakoljak? Én is a munkámat végezném, de õk is a munkájukat végzik, õk se tökéletesek, ahogy én se vagyok tökéletes – hát legyen meg a béke, hagyjuk élni egymást: egye meg a fene, aláírtam. Különben is: az oroszlánbarlangban lehetõleg ne cincogjunk!

– Finom – azt mondja –, akkor most már csak egy percig váratom!

Kimegy az alhadnagy – egy perc múlva bejön helyette négy megtermett legény. És se szó, se beszéd: nekem. ÚGY összevertek, de ÚGY –

Tanúm is van rá, mert a Béres Csaba látta hogy hogy mentem be,

meg azt is látta hogy hogy jöttem ki, teli tiplikkel, orrom-szájam beszakadva, a derekamon végig a gumibot-nyomok – mesésen ki voltam dekorálva! De baszhatom az egészet: aláírtam, hogy „panasszal nem élek”! Ahogy nagynehezen feltápászkodtam, az volt az elsõ szavam:

– Pompás – mondom –, ezt külön is megköszönöm. De azért egy feljelentést majd még eszközölök!

Ott áll az alhadnagy, röhög mint a fakutya:

– Édesjó gyerekem – aszondja –, és amit az elõbb aláírtál? Arra már nem is emlékszel? Kinyalhatod most már a seggemet! – aszondja. De rettentõ élvezte a dolgot! – Különben is – aszondja –, ha sokat ugrándozol, még szépen rádverhetjük, hogy megtámadtad a fõtörzs elvtársat! Például! Akarod végigjátszani még ezt is?

Na. Úgyhogy akkor én ezt már nem akartam végigjátszani. Mer túl sok ilyesféle esetet hallottam már –

Szóval így éldegélek most: vigyázva. Minden áldott lépésemet meggondolom, keveset iszom, észnél vagyok, soha egy törvénytelen mozdulatot meg nem engedek magamnak – hát, mit mondjak, az eredmény, az olyan gyenge közepes. Mer ez még messze nem elég ahhoz, hogy biztonságba legyek. Amint odáig jut a játék, hogy igazoltatásnál a rendõr belekukkant a személyimbe – és HÁNYSZOR belekukkant! –, rögtön kész a baj. Én abban a pillanatban elásott ember vagyok. Mer amikor 85-be kedvezménnyel szabadultam, bevésték az igazolványom „különleges bejegyzések” rovatába a pártfogóm nevét, és azt még azóta se sikerült kivarázsolnom onnan. Márpedig ha ezt meglátja a közeg – és ez csak némi lapozgatás kérdése –, én attól kezdve nem vagyok ember elõtte: egy hullarabló vagyok, egy anyagyilkos, egy féreg, aki a pöcegödörbõl mászott elõ, egy SENKI, és akkor aztán már BÁRMI megtörténhet velem! Fárasztó nagyon –

Javasolták már többen, hogy veszítsem el a személyimet, kérjek újat, abba már nem lesz benne a múltam -így igaz. Csakhogy rendszerint nincs annyi pénzem, hogy megcsináltassam a fényképet, megvegyem az okmánybélyeget, meg mittudomén – ez a helyzet. Pedig tényleg: el kéne veszíteni! De én eléggé hanyag is vagyok: ha véletlenül volna is pénzem, legszívesebbben elfelejtem az egészet, nem veszítem el –

De mindent összevéve, amióta az együttesekkel dolgozom, számottevõen jobb a helyzetem. Ezek a bandák mégiscsak valamicske védettséget adnak – hát nem akárkikrõl van itt szó: például a Zemplénivel vagyok, aki az ország egyik legjobb szólógitárosa, vagy a Tokodival, aki az ország ELISMERTEN legjobb basszusgitárosa, az EGYETLEN, aki aranygitárral dicsekedhet, vagy teszem azt az Eddával, az Omegával! Próbáljon csak meg odagyalogolni valamelyik legényke mondjuk a Balázs Fecó-hoz – hát a Balázs Fecó úgy pöcköli el onnan, mint egy szúnyogot! Szóval, amíg ezekkel a srácokkal vagyok, addig nemigen nyúlhatnak hozzám – a gond ott kezdõdik, amikor odébblépek három méterrel –

Meg még annyiból is jó ez a meló, hogy így azér nem iszom annyira. Ez egyértelmû: az utolsó két hónapba, hála az együtteseknek, kezdem magam szépen összeszedni. Mer jó, megiszom a magamét, nem azt mondom hogy nem – de mondjuk a napi 2 deci pálinkánál nem többet. És ha pálinkát iszom, akkor mást nem iszom rá, vagy ha mondjuk sörözök, akkor bort nem iszom, se pálinkát, szóval nem keverem meg, mindig csak egyfélét, és azt se nyakló nélkül. És rendszerint csak akkor iszom, ha megkínálnak, tehát én piára pénzt nem költök. Mer felfogtam, hogy az a kevés pénz nekem másra kell. És ez azér már énszerintem egy elég szép eredmény!

FEL A KEZEKKEL!

PAÁL GUSZTI, 29 ÉVES

Eredetileg engem fegyveres rablásért akartak leültetni. De aztán csak „kábítószerrel való visszaélés” lett belõle. Hát ez jó buli volt! Kinn Újpalotán, ahol anyámmal laktunk: bementem este 8-kor a közértbe – a mi közértünkbe, ahová mindig jártunk! –, már zártak, húzták le épp a redõnyt, de hát ugye hogy látásból ismertek, beengedtek azért, gondolták, biztos kell még hirtelen valami kaja – és akkor én odalépkedtem a pénztárhoz – épp zárt már a kassza is –, elõhúztam egy EKKORA kétcsövû mordályt, és –

– Fel a kezekkel!

Nekem a pénz nem kellett, a pénz engem egyáltalán nem érdekelt, de halál komolyan! Volt is nálam párezer forint, meg a stukkert is pont akkor vettem, kéz alatt, háromezeréit – eredetileg dísznek vettem én ezt, volt is már otthon egy pajzsom, egy törött kopjadarabom, meg egy elég rozsdás kardom, az Ecserin vettem mindet, mert ilyen régi fegyverekkel akartam berendezni a szobámat – és a röhej az volt, hogy én azt a pisztolyt nem is tudtam volna használni, mer be volt öntve a csöve ólommal! Csak ez a hülye pénztárosnõ ezt nem vette észre!

Ráadásul egy sötét szemüveg volt rajtam, bõrdzseki, csizma, szatyor se volt nálam, teljesen úgy adtam elõ a dolgot, mintha csak New Yorkban lennénk! De mondom: a pénz engem abszolút nem érdekelt. Nem kértem én tõlük egy fillért se – hát be voltam lõve. Csak azt mondtam nekik, hogy hozzanak egy konyakot meg egy kávét, mer ha nem, akkor lövök.

Ott takarított a polcok közt egy spiné, én észre se vettem – az szaladt be a raktárba és telefonált a rendõrségre. Iszonyú gyorsan ott voltak a zsaruk – illetve hát én nem is tudom, mennyi idõ alatt jöttek, mer én már teljesen le voltam lassulva addigra, reflexeim, reakcióim nem is voltak már. Én csak szépen várakozó álláspontra helyezkedtem, vártam ott a konyakomat – na, konyak helyett megjöttek a rendõrök –

Szóval, ez egy elég nagy marhaság volt. Iszonyúan belõttem magam, meg még vettem is be pár szemet, meg utána egyik barátommal, akitõl a stukkert vettem, benyaltunk egy üveg Éva

vermutot is – na ez volt a legnagyobb baromság: nem lett volna szabad innom. Mer a kettõ üti egymást. így együtt: letompít, hülyít. Ha nem ittam volna rá, úgy teljesen klassz lett volna a dolog, akkor nem bolondulok meg, tudom hogy mit beszélek – csak éppen annyi, hogy kurva jól érzem magam. Persze a zsaruk is egybõl látták, hogy mirõl van szó. Hát kutyául néztem ki, beszélni alig tudtam már – szépen jött ki rajtam ez a megkevert drog. Rögtön akkor vérvétel, . minden – akkorra nekem annyi erõm nem volt, hogy a kabátom ujját fölhúzzam, a rendõr tûrte föl azt is. Az orvos meg azt mondta, hogy nem tud vért se venni, mer úgy össze van már szurkálva a karom, hogy ha hozzányúl, kidurran az ér. Akkor megnézték a másik karomat – ugyanaz. Úgyhogy alig tudtak vért venni! Mire végre meglett a diagnózis, befutott a fegyverszakértõi vélemény is – na akkor már vigyorgott mindenki: hát nem komoly az ügy. Persze azért még szembesítések, behozták a közért vezetõjét, „Ismerik egymást?" – a csaj mondta, hogy igen. Én meg mondtam, hogy nem, sose láttam. Hát ismertem már vagy tíz éve – de nekem jogom van úgy védekezni, ahogy akarok, hát nekem muszáj tagadni! Persze mindegy volt, mer még aznap este csináltak egy házkutatást, elõkerült vagy száz-százötven darab üres recept, meg egy csomó ami már ki volt állítva, fecskendõk, pár üveg elsõ osztályú készárú, kodeinszármazékok, morfinszármazékok, mert akkoriba ilyen komolyabb dolgokhoz is hozzá tudtam jutni – úgyhogy elég hamar kialakult a vádiratom.

És akkor ennek alapján elítéltek. A fegyver-ügyet simán elejtették, maradt a narkó, „kábítószerrel való visszaélés és folyamatosan elkövetett magánokirathamisítás", a receptek miatt. Ha árultam volna az anyagot, ha tehát az üzletszerûséget is megállapíthatták volna, akkor kettõtõl nyóc évig terjedõ börtön. De mivel hogy csak használtam, nem kereskedtem vele, 22 hónapot kaptam.

Na ez volt az én nagy sztorim.

Vagy mondjam elölrõl?

Hát a szokásos út. Tíz évet nyomtam le intézetbe, TÍZ kemény évet. Aztán tovább: ez, az, amaz, csomó hülyeség, sitt –

Apám hivatásos katonatiszt volt. Ivott mint a gödény. Engem is cipelt magával a kocsmába – én nem ittam, csak ott voltam vele, hát négy-öt éves lehettem tán, csak arra kellettem neki, hogy ott vagánykodjon velem, hogy hú, neki ilyen fia van, meg olyan fia van –

aztán a szomszédok csak azt látták, hogy egy részeg állat támolyog föl a lépcsõn, a karján a kisgyerek, vagy ott totyogott utána

– úgyhogy följelentették a fatert. És a gyámhatóságra került az ügy, elõbb a Tanácsra, azután meg az Ifjúságvédelmire, és ott született egy olyan határozat, hogy engem állami gondozásba kell venni.

Anyám, az nem ivott, csak sokat veszekedtek – hát rengeteget veszekedtek apámmal. Amikor kijött a határozat, hogy engem elvisznek, akkor szaladgált fûhöz-fához, de persze nem tudott elintézni semmit. Azt mondták neki, hogy egy esetben nála maradhatok: ha elválik a fatertól. Anyám meg is ígérte, fogadkozott, hogy meg fog változni a helyzet, minden – el is vált! Csak nem egybõl. Durván számolva olyan hat évig húzódott ez az ügy. Én meg közbe benn az intézetben.

Elváltak végre, akkor már jöhettem volna anyámhoz

– de akkor meg rádumálták, hogy hagyjon benn. Hogy azér mégis, ott jobb körülmények között vagyok, meg mittudomén – és be tudták fûzni, hogy otthagyjon!

Anyám különben elég jó fej volt, õt azért eléggé szerettem. Õ nem is ivott, meg elég rendes volt velem, õvele meg is tudtam beszélni minden bajomat. Annak ellenére, hogy sokszor elég hülye voltam vele, otthagytam egyedül, nem hallgattam a szavára, meg minden – Csak sajnos õ meghalt 80-ba. Apám, az egy seggfej. Annyira, hogy még a honvédségtõl is menesztették – na hát el lehet akkor gondolni! Úgyhogy õvele nem is foglalkozok. Egyszer megfenyegetett, hogy lelõ, én meg akkor jól orrbavágtam – kész. Azóta nem is találkozunk. De én szerencsére nem is hasonlítok rá, inkább anyámra hasonlítok.

A nevelõotthon – hát az elég kemény hely. Pláne még az én idõmbe – most nem nagyon tudom, hogy milyen, de akkoriba piszok kemény volt. Különösen a miénk, a Béke. Ilyen volt, hogy ha történt valami a környéken, mondjuk az Európa kempingben feltörtek valamit, megkopasztottak valakit, eltûnt egy sátor, vagy egy külföldi turista, a hekusok már egybõl hozzánk jöttek. Bementek az irodára tárgyalni – mire kijöttek, a Volgájuk be volt borítva az árokba! Ilyen csávók voltak ott akkoriba!

Közben azér volt ebbe a keménységbe valami pozitív is. A közösség hatása azér csak érvényesült! Minálunk például a kollektíva két dolgot vett nagyon szigorúan: az egyik, hogyha valaki vamzer lett,

spicli; a másik meg a buziság – húú, ezt a kettõt, ezt IRTOTTÁK a srácok! Ugyan úgy, mint a sitten is. Nem azt mondom, hogy intézetbe meg csukdába nincs is buzi, mer ha valaki rá tudja venni valamelyiket, és lopva tudja csinálni, akkor megy az ipar. Épp úgy, ahogy persze vamzerek is vannak! De akkora a megvetés az ilyennel szembe, hogy ez nem jellemzõ dolog, inkább kivétel.

Ugyanakkor, hát elnézem, hogy mi lett ebbõl a társaságból, akiket ott „nevelt” az állam: bûnözõk. Például abból a 32 emberbõl, akikkel én egy osztályba voltam, eddig még csak egyetlen kölök nem volt börtönben, EGYETLEN EGY! A többi: MIND! Hát ezt csinálták ott mibelõlünk!

Úgyhogy két héttel azután, hogy kijöttem az intézetbõl, énnekem is ott volt már a zsebemben a pisztoly.

Nincsen már meg – mer kölcsönadtam egy barátomnak, akit aztán lesitteltek, 15 évet kapott, mer belefojtotta a nevelõapját a fürdõkádba – mindegy, nem ez a lényeg, hanem hogy elõtte szerencsére az én szuper kis forgótáras csuzlimat elsüllyeszette valahova, úgyhogy az most jó helyen van. Jobb is így, mert abból biztos hogy csak gondjaim lettek volna.

Szóval egy-két dolgot megtanultunk az intézetbe – közbe viszont az iskola mint olyan, hát az nem sokat ért. Nyolcadik után jöttem ki, mentem anyámhoz – a fater addigra már nem volt sehol. Akkor elõbb az építõipari szakközéppel próbálkoztam, mer kõmûves akartam lenni – „akartam”: hát az intézet ötlete volt, én meg hagytam magam rábeszélni. Engem a humán témák érdekeltek volna, de a gimnáziumot az intézet nem javasolta, azzal hogy az túl erõs nekem, nem fogom bírni. Ez viszont nem érdekelt, úgyhogy nem is végeztem el. Utána a földméréstani szakközéppel kísérleteztem – azt se fejeztem be. De ez volt mindenkivel: középiskolába, meg továbbtanulni nemigen mentek tõlünk, szépen megrekedt a banda szakmunkás-szinten, de még azt is alig végezte el egy pár. Pedig például nekem is lett volna eszem a tanuláshoz – mostanra már az ilyen-olyan szerek elég sokat levettek belõle, de akkor még elég jól fogott a fejem! – Mindegy most már – –

Még azokba az idõkbe, mikor intézetis fejjel kijártunk meg kiszökdöstünk, a Moszkva téren, meg egyéb ilyen helyeken õgyelegve belebotlottam pár idõsebb srácba -na így valahogy indult ez az egész, összejöttem például a Nagy Fa galeri romjaival – mer õk már akkor

lebuktak, 69-be volt a perük, volt olyan aki 9 évet kapott, például a Lord is, 72-be, 73-ba nem sokan mozogtak szabadon ebbõl a társulatból – azok viszont nagyon jó fejek voltak mind, úgyhogy akkor velük kezdtem mászkálni. így találkoztam elõször a gyógyszerekkel, különféle drogokkal is. Volt is bõven anyag, hordta a Mozdony: õ csinálta a recepteket, az anyja ment kiváltani, de már a gyógyszertár elõtt az utcán feleztek – és akkor cipelte hozzánk a srác a kiadós kis szállítmányokat.

Nem volt ez egy rossz idõszak, a 70-es évek eleje! Ezek a mozgalmak, hogy hippik, meg beat, már javába beindultak – hát gyönyörû volt! Habár ugyanakkor kemény is volt a helyzet, mer még a hosszú hajért is meg kellett szenvedni, mindenütt belekötöttek érte az emberbe, „hogy nézel ki, buzi vagy?!”, meg ilyenek, a rendõr is bevitt érte, meg a hosszúhajú gyerekeket nem engedték szakmunkásvizsgára, érettségire – de így megvolt a romantikája legalább! Most már ez is nagyon más, ma már majdnem mindent lehet a fiataloknak, mer ma már káosz van. Akkoriba kezdõdött a ragasztó is, persze azt is kipróbálgattuk – minek tagadjam, hát nem szégyen ez! 72 táján a Technocol nagyon ment, még a Budai Ifjúsági Parkban is. Újpalotán az utcán szívták a gyerekek, fényes nappal, a rendõr meg csak bámulta, nem szólt érte, mer nem tudta mi az! Most már nem annyira divat ez se, mer van helyette jobb. És manapság MÁR nem szólnak érte. Mer nincs is már joga szólni a zsarunak, semmi köze hozzá, annyit tehet, hogy mentõt hív, és irány a Korányi Kórház, ott meg másnap, ha aláírja, hogy nem csinálja többé, megkapja a ruháját és mehet haza a srác – ennyire változik a világ!

73-ba kikerültem az intézetbõl – na akkor aztán jött a Nagy Élet. Persze egybõl megkerestem ezeket az öregfiúkat – aztán õvelük: hajrá! Elõször is ugye a klubok. Úgy jártunk akkor szórakozni, hogy minden napra volt egy klubunk. Dzsessz, meg dzsessz-rock, erre hajtottam én leginkább, de akkor volt is belõle bõven: Török Pál utca, Benkó-klúb, ez keddenként Rollingot játszott, szerdán Józsefvárosi, Hendrics-buli, csütörtökön Belvárosi, ilyen blues-szerû zenével, akkor Bem rakpart, meg a Felszab téren az Építõk dzsessz-klúbja, meg Ifjúsági Park – MINDEN áldott napra volt program! Csupa szórakozás volt az élet! Megjártuk az országot, mentünk vidékre, ha volt valahol egy komolyabb megmozdulás, Debrecen, Kanizsa, Balaton, Fehérvár,

Ifjúsági Napok, ilyen koncert, olyan hangverseny, szedtük a sátorfát és mentünk mind! Meg utaztunk rendszeresen Szegedre, ismerõs kölkökhöz, mert ott közel a jugó határ, jött be a sok jó áru, kokain, vagy ha más nem, fû, hozták a finom marokkói cuccokat, csináltuk belõle a hasist – nagyon klassz volt! Akkoriba nagyon nekiestem az életnek. Ugye, elõtte az intézetbe évekig nagyon le voltunk fojtva – hát akkor most pótoljunk be mindent, hamar! Ahogy szabadultunk, egybõl NAGYON szabadnak akartuk érezni magunkat – hát ez természetes. Anyámmal elég jól meglettem volna, probléma egy darab se, csak hát tõle is eltûntem olyan két-három hetekre, csak úgy, dilibõl, nem is szóltam neki – hát hülye voltam. Viszont ugye MUSZÁJ volt menni, mert akkoriba AKKORA dolog volt ez, hogy LEHET, SZABADON, miénk a világ! Júúj!

Régi szép idõk –

A Nagy Fa galerirõl különben könyv is jelent meg, „A Nagy Fa árnyékában" – csak hát amit abban írnak, annak a fele se igaz. Mer belekevernek egészen más dolgokat, az Almássy térieket, meg a Mohikán galeri ügyeit, kitalálnak egy rakás nemlétezõ szereplõt, és akkor tessék: ez a Nagy Fa! Meg olyanokat írnak, hogy „nemiszakos erõlködés", szóval mintha ezek a gyerekek akkora nagy bunkók lennének, hogy ki se tudják rendesen mondani, másrészt meg hát NEM IGAZ, hogy ott nemi erõszak is szerepelt volna – mer igen, volt olyan is, de az már a Mohikán galeri! Úgyhogy nem frankó ez a könyv. Dühösek is voltak érte a Kacsáék!

Nem, a nagyfások nem dolgoztak, meg elégették a személyijüket, meg folyamatosan ment a fú – amik hát korszakalkotó dolgoknak számítottak akkoriba! De közönséges bûncselekmény ott tényleg nemigen volt. Meg az a legjobb vicc az egészbe, hogy ennek a csapatnak a túlnyomó része legalábbis érettségizett, de a legtöbbjük egyetemet is végzett, vagy fõiskolát! Ezek a srácok általában értelmiségi családokból jöttek, és MINDEN érdekelte õket, szóval nem az a fazon volt egyik se, aki bevesz két-három szemet, aztán a meccsrõl meg a kurvákról vitatkozik a többivel, hanem éppen hogy nagyon is komoly dolgokról lehetett ezekkel dumálni, sõt, CSAK komoly dolgokról beszélgettek! Teljesen ilyen ellényegült krapekok voltak! És épp az volt a legklasszabb, hogy mindegyik csinált valamit, vagy képzõmûvészetet, vagy zenét, vagy iparmûvészetet, ott egy se

volt, aki csak úgy lézengett, vegetált, mindenki ALKOTOTT! Hihetetlenül jó banda volt ez!

A pénzért viszont nem nagyon törték magukat. Vagy egyáltalán nem is dolgoztak, mert olyan családi körülményekbõl jöttek, orvos család, ügyvéd papa, egyebek, hogy ezt is megengedhették maguknak, a legtöbbnek meg valami egész link, fal munkahelye volt, épp csak hogy ne vigyék be káemkáér, meg hogy legyen egy kis zsebpénze. Ilyenek, hogy a Geodéziánál cipelték néha a mûszereket, kísérgették a térképészeket, de hetekig be se jártak, a másik meg modell volt a Képzõmûvészeti Fõiskolán, meg volt köztük útellenõr, meg „patak-ellenõr" – közben a csávó azt se tudta, hol az a patak, amit neki ellenõrizni kell! Kapott egy naplót, hogy abba jegyezgesse, nem került-e abba a vízbe valami szennyezõdés vagy akármi, aminek nem ott a helye – a kölök szorgalmasan körmölte otthon a jelentéseket, bevitte, leadta, három évig erre vette föl a fizetését – közbe sose látta azt a patakot! Na ilyenekbõl lehetett élni akkoriba még. Csak azóta ezt sajnos megszûntették már.

Hát ezekbõl az idõkbõl van, meg persze még a sittrõl is, hogy az én repertoárom állati gazdag, színes, sokoldalú! Hogy én ebbe a városba a legutolsó csavargótól a legmûveltebb egyetemistáig mindenkivel összekeveredtem, dumáltam, jóba lettem! Énnekem ott voltak a nehézsúlyú bûnözõk, tényleg a szakma elitje, de ugyanúgy a szelíd narkósok, vagy a Hit-Szeretet-Béke Gyermekei, akik a valamikori hippi mozgalomnak az utóhajtásai, de ugyanúgy a középosztály, a mûvészvilág is – ennyire tarkán! Amire máig büszke vagyok!

Hát ezek ma már olyan negyvenes fiúk, meg még öregebbek. De nincsenek is már meg, mert az úttörõknek, ennek a régi bandának a jó kilencven százaléka kinn van már Nyugaton, az én akkori baráti körömbõl, abból a 40-50 fõnyi csapatból ha 6-8 ember itthon van még, akkor sokat mondok. Ma sem megoldhatatlan az ilyesmi, de akkoriba még pláne könnyen ment: ki hamis papírral, ki rendes útlevéllel, de valahogyan majdnem mind elmentek. Ismerek közülük most is egy párat, például a Kacsa, az most is a barátom, szoktunk is együtt takarítgatni, ablakot mosni, tartjuk a kapcsolatot. 6 évet kapott õ is a nagyfás buliban, négyet le is ült – hát õ már nagyon belefáradt ebbe az egészbe, elege van. Úgyhogy inkább dolgozik, hogy ne tudjanak belekötni, meg kerüli a feltûnõ helyeket, csendben él, õt már a

klubéletbe is alig tudom belerángatni – kimerült a Kacsa.

Meg ittmaradtam én is. Fene tudja, mér! Pedig eszembe volt, nem is egyszer, és mehettem volna, mer tele volt a zsebem útlevelekkel! Hát volt egy idõ, amikor útlevelekbõl éltem – kereskedtem velük, ez a meztelen igazság. Volt mikor egyszerre NYÓC útlevél volt nálam, meg jogosítvány is vagy öt-hat – szóval eléggé nagy volumenû dolog volt ez! Mások gyûjtötték be nekem – lopott anyag volt, természetesen, de engem nem érdekelt hogy honnan van, én csak a fényképeket cseréltem bennük és passzoltam tovább. Volt egy spéci asztalom, a sarkán ki volt vágva, alulról lámpa, rajta üveglap, azon dolgoztam, fent megint erõs lámpa – frankón! A kézügyességem megvan hozzá, a felszerelést megcsináltam magamnak, a technika adott – ment is, prímán! A lényeg a fénykép behelyezése, mer egy bélyegzõt hamisítani, az már tényleg játék! Úgyhogy én okirathamisításból jelesre vizsgáztam. Volt egy-két eset, amibe szépen benne volt a kezem, azok a srácok már rég kinn vannak az én útleveleimmel – erre is elég büszke vagyok! – Csak most már ez is nehezebb. Mer újfajta útlevél van: leragasztották benne a fényképet. És így már nehezebb meggyürkõzni vele. Meg van most egy ilyen lézer-letapogatós játék, hogy beleteszik az útlevelet a gépbe, átvilágítják, és a készülék egybõl jelzi a sérülést. Úgyhogy ha én azt a képet egy kicsit megpöcköltem, a gép már löki is ki az anyagot. Voltam benn a Tolnaiban, az Idegenforgalmi és Kábítószer Osztályon, van ott egy tisztelõm, a Varga úr, az mutogatta nekem ezt a gépet. Hát elszomorító. Azér mutatták, mert a hamis recepteket is azzal szûrik ki – na õk azt persze nem tudják, hogy én útlevél-ügyekben is érintve vagyok! Õk csak a receptjeim miatt dicsekedtek a gépükkel! Hogy hülye vagyok, ne csináljam, hát a gyógyszertárak negyedévenként leadják az anyagukat, és akkor ez a gép szépen csokorba válogatja belõle a hamisakat, úgyhogy mindenhogyan fennakadok! És így van, ez tény. Szóval most már ez se olyan egyszerû, elég korszerûen föl vannak szerelve, jól oda kell figyelni már. De gondolom, azér elõbb-utóbb meglesz az ellenszernek az ellenszere is! Ez már így megy a Világ kezdete óta -hát így halad a Világ!

Mondom, egy idõbe erõsen gondolkoztam, hogy talán érdemes lenne dobbantani nekem is. Néha még most is eszembe jut – mer azér még most is meg lehet oldani azt az útlevelet! Habár most már inkább

az a divat, hogy befizet az ember egy háromnapos bécsi kirándulásra, aztán elfelejt visszajönni, Bécsbe meg a Mariahilferstrassén már mindent meg lehet kapni, nem nagy vicc továbbmenni. Vagy rögtön be egy osztrák lágerbe, januárig még lehet – most már majd zûr lesz ezzel is, mert egymás után számolják föl a lágereket, nem fogadnak tovább. Tudom, mer három hete ment ki egy barátnõm, kaptam tõle már levelet, írja, hogy mi van –

Na mindegy, mer most már úgyse aktuális a dolog, letettem róla. Lehet hogy hülyeség volt, mert itt most egy elég meredek pár év következik, pont most megyünk bele egy olyan válsághelyzetbe, hogy iszonyú -mindenen látni, hát egyre nehezebb az élet, meg egyre idegesebbek, agresszívebbek az emberek, hamar eldurrannak a pofonok, tele van minden visszaélésekkel, túlkapásokkal, egyre durvább lesz a világ! Mégse mentem. Mer úgy vagyok vele, hogy elkezdtem angolul tanulni – de amíg nem tudok rendesen, hiába megyek akárhová! Úgyhogy maradtam. Lehet hogy kalandvágyból?? - Nem, viccen kívül: azt hiszem az volt, hogy amíg még úgy lendületbe lettem volna, túlságosan elmerültem a gyógyszerekben, alig láttam ki belõlük. Most meg már öreg vagyok.

Amúgy én minden szert kipróbáltam, a ragasztótól a Gracidinen át a legkeményebb dolgokig – úgyhogy én nem mondhatom, hogy nahát nekem ez vagy az a mûfajom, mer én egyformán MINDENBE benne voltam. Mikor mihez tudtam hozzájutni! Csak azért mégis talán a Parkánt tartom a legtöbbre. Ez egy gyógyszer, amit egy ilyen központi-idegrendszeri betegségre, a Parkinson-kórra találtak ki – de iszonyú hallucinogén. Annyira, hogy én le merem tenni a nagyesküt, hogy vetekszik az elesdével is! Abból három vagy négy szem: és EMBERTELENÜL bepörgött az ember! Hát ilyen, hogy ott van egy kép a falon, arckép, és elkezdek beszélni hozzá, és a kép válaszol! És LÁTOM, ahogy mozog a szája, meg HALLOM amit mond nekem – szó szerint! Szabályosan elbeszélgetek vele!

Meg volt egy olyan esetem, hogy jól belõttem magam Parkánnal, hazamentem, elég korán, anyám még csodálkozott is, hogy 10 óra, és én már otthon vagyok, de teljesen természetesen viselkedtem, úgyhogy megnyugodott, szépen letusoltam, minden, le is feküdtem – és akkor negyed óra múlva hallom, hogy valaki kopog a bejárati ajtón. Még azt is kisütöttem, hogy biztos anyám miatt kopog az illetõ, nem akarja

fölébreszteni a csöngõvel. Kimegyek, gatyába, kinyitom az ajtót – és ott állok az ajtó elõtt. ÉN! A bõrdzsekimbe, csizmámba, minden! És bejöttem az elõszobába. És kértem magamtól egy pár szemet. Én meg elkezdtem vitatkozni velem, hogy nem adok, mer kell holnapra. Õ meg erre – mármint én magam! – le-szemétládázott engem! Hogy hogy lehetek ilyen tetû, meg satöbbi! Én meg persze dühös lettem rá, magamra, bepörögtem, –

– Ne legyél már ilyen bunkó – mondom neki, NEKEM, de hangosan! –, hát értsd már meg, hogy kell, nekem! Ha most odaadom neked, én mit zabálok holnap?!

Anyám már ott könyökölt, nézte az egészet, meg hallgatta – aztán persze rámhívta a mentõket. Azt hitte, megõrültem! Bevittek –

Szóval ez volt a Parkán – állati klassz volt! És ráadásul nem az, hogy fél óráig, vagy 2-3 óráig jó vagyok vele, mint a ragasztótól, hanem ez egy 6-8 órás anyag! Azalatt végig, egymás után jönnek a látomások! Húú –

Most már nincsen ez se. Magyar gyártmány volt – de megszûntették. Most egy kelet-német szer van helyette, ugyanezen a néven, a mellékletre az van írva, hogy ugyan megváltozott a gyógyszer mérete, de a minõsége ugyanaz maradt – hát egy frászt maradt ugyanaz. Ebbõl most már olyan tízet, tizenötöt kell benyelni ahhoz, hogy üssön.

Parkán, Gracidin, Pipolphen, anyám tyúkja – mindegy, csak az a lényeg, hogy nem szabad inni egyikre se. Ugye, a közhit azt tartja, hogy bekapunk pár szemet, rá egy liter bor – hadd menjen! Hát NEM. IGAZI narkós soha nem iszik rá. Mert az már nem tiszta dolog: az alkohol megkeveri a hatásokat. És megbolondul tõle az ember – hát ahogy az én hülye esetem is mutatja! Úgyhogy szeszt SOHA, csak üdítõt, meg kávét, RENgeteg kávét – na ez egy elég biztos ismertetõjel, az igazi narkóst errõl lehet fölismerni, hogy vedeli a kávét.

A Nagy Életnek aztán az vetett véget, hogy berántottak a seregbe. Elsõ lépcsõbe elég kemény helyen voltam, Ercsibe, híradósoknál: egy éven keresztül állandó nyúzás, kiképzés, gyakorlatok, nem hagytak minket unatkozni. Na ettõl függetlenül én elég jól bírtam a dolgot, mer törtem magam rendesen, úgyhogy Élenjáró Katona lettem, meg egymás után kaptam a jutalom-eltávokat, szépen díjazták a

buzgalmamat. Fõleg ezzel, hogy idõnként hazaengedtek – hát ott ez volt az egyetlen valuta, ezzel lehetett minket megfogni: a hazamenésér MINDENT elkövettünk! Fõleg akinek volt otthon valakije, akit vártak. Akinek nem volt, aki mondjuk szakított a barátnõjével, annak mindegy volt, azt nem érdekelte a dolog, az ráért. De engem vártak – mert akkor már volt egy élettársam. Úgyhogy én aztán mindent bele! Ha valamelyik barom azt mondta például, hogy na mossam föl tízszer a 40 méteres folyosót, hát kiröhögtem: rendbe, fölmosom! Belefér!

18 hónap lett volna az idõm, másfél év – de akkor megszületett a kislányom. Mer hogy az is van nekem – most 5 éves már. Akkor írtam egy kérvényt, hogy mivel a hölgyem nem keresõképes, magam volnék a keresõ, a gyesbõl nem tudnak megélni, ezer kérem, hogy tegyenek egy olyan alakulathoz, ahol dolgozhatok, kereshetek kicsit – erre egybõl fölhoztak Csepelre. Utána meg nem sokkal beütött a zászlóaljnál egy nagyszabású leszerelés. Mivel hogy teljesen vegyes csürhe voltunk, én ugye 23 éves fejjel buzgólkodtam ott, körülöttem meg 18 évesek, de itt-ott még nálam öregebbek is, meg akkor ugye a kétcsaládosokat úgyis elzavarták egy év után, erre törvény volt, és ezzel már eleve megritkult a létszám – na akkor kitalálták, hogy az egy-gyerekesek, meg aki tud élettársi viszonyt igazolni, az is kérvényezhet – ebbe ugye én is beleestem. És akkor a 200 fõs századból maradtak tán vagy húszan. Hát ez elég klassz volt: egy évvel megúsztam, mehettem haza.

Most meg már nem is hívnak vissza. Elõször úgy volt, hogy kapok egy tartalékosi batyut, éppen mivel olyan nagyon kiváló voltam – de aztán hogy jött ez a 22 hónapos ítéletem, ugrott az egész: nem kellek már. Nem sírok miatta!

A sereg után egy olyan nem is tudom milyen periódus következett, dolgozgattam is valamit, szóval kallódtam csak –

Aztán jött a Közért-sztori, begyûjtöttek a kaptárba –

Elõször elõzetesbe voltam, 90 napot – az nem is volt olyan rossz: elkezdtem ott is malmozni, kértem az orvostól gyógyszereket, és szépen meg is kaptam ami kellett! Mert az volt a rendszer, hogy mindig más orvos adott ügyeletet a csukdának, sima esztékáorvosok, hol egy belgyógyász, hol egy orr-fül-gégész, hol egy nõgyógyász, és halvány fogalmuk nem volt a dolgokról – én csak benyögtem, hogy ilyen meg olyan bajom van, erre nekem Noxiron kell, meg Sapilent,

meg Gracidin – és már írta is a manus, mert azt se tudta, mi az! Úgyhogy már kezdtem ott is egész jól érezni magam. Persze benn azér nem azon a szinten ment a buli, mint idekinn, komolyabb dolgokhoz nem tudtam már hozzájutni, de azért ennyi is sokat segített a közérzetemen. Aztán az egyik orvos rájött a firkára és leállította az egészet. De akkor meg átvittek a Markóba – és kezdõdött minden elölrõl! Jött az ápoló, föliratkoztam az orvoshoz, levittek – és hídba tettem az ottani orvost is! Megmondtam, mit írjon – és a hapsi írta! És akkor az nekem már járt rendszeresen, kaptam az adagomat naponta!

Aztán kivittek Márianosztrára – na az viszont egy goromba hely. Most jelenleg talán a legkeményebb az egész országban. Nõi fegyház volt ott valamikor, utána meg a politikaiaknak tartották fenn, most meg férfi fegyház és börtön. Amikor engem oda helyeztek, a fegyházasokat éppen elszállították, de mikor meg már szabadultam, hordták vissza õket, most megin kevesebb már a börtönös, mint a fegyházas. Szóval otromba hely nagyon. Mert azért elég nagy különbség van az egyes kaptárak között. Például ott van Állampuszta, ott jóformán csak elsõbûntényesek vannak meg protekciósok, elég szolid világ – Nosztra viszont a másik véglet. Közben elég zavaros kérdés ez, mert bizonyos szempontból minél durvább egy hely, annál jobb! Mer jobb a társaság. Nekem például elég jó összeköttetéseim voltak, egybõl megtaláltam ott a régi nagyfásokat, tényleg egy elit banda közepébe kerültem. Meg aztán hiába gorombák a rendszabályok, ha viszont a csõszök meg sokminden fölött szemet hunynak! Nosztran is egy sor apróságot elnéztek – egy pár dolgot meg egyáltalán nem néztek el. Például a munkamegtagadást. Egy munkamegtagadás, az Nosztran 20 nap szigorított. Ami annyit jelent, hogy 20 napon keresztül naponta rommá verik a palit. Úgyhogy nem éri meg, akkor már érdemesebb dolgozni.

Ez a verés, ez olyan dolog, hogy tulajdonképpen nem legális. Mert a rabot verni tilos. Úgyhogy én föl is jelenthetem érte õket – de mit érek vele? Semmit. A papír ottmarad házon belül, nem megy tovább, tehát csak annál rosszabb lesz a folytatás. Meg hát szerintem errõl a magasabb fórumokon úgyis tudnak. Mint mindenhol: hogy mindenki tud mindent – de azért senki nem tud semmit. Minden évbe kijönnek végzõs jogi hallgatók, ellenõrzik a börtönviszonyokat – de mint a Mozdonyék a patakot! Meg még akkor idõnként jön egy nemzetközi bizottság is, angolok, vietnamiak, mit tudom kik – de hát ez is úgy

megy, hogy elõtte való héten jön egy füles, „vigyázzatok, jövõ kedden bizottság!” – na akkor gyönyörûen puccba vágják az egész palotát, és akkor mindenki szép, mindenki szelíd, mindenki mosolyog – elmegy a bizottság: megy minden a régi sínen. És nincs az, hogy na most én elõállók és elnyafogom a bizottságnak, hogy itten tulajdonképpen ez meg ez a helyzet – nem LEHET, ilyen NINCS! Mert erre olyan iszonyú retorzió jönne, hogy az már tényleg túl sok. Meg ráadásul meg is van ez szervezve, a látogatók nem jönnek be minden zárkába, hanem csak egy-kettõbe, ahová már eleve beépített embereket raktak, sima rabokat soha nem is lát az a bizottság! így megy ez – hát ugyanúgy, mint az intézetbe, vagy a seregbe, meg mindenütt.

Mindegy, kibírtam valahogy, lenyomtam a 22 hónapomból 14-et. A többit elengedték, a jó magatartásomra való tekintettel.

Amikor bekerültem a sittre, szakítottunk a hölgyemmel is. Mert az anyjáék bedumálták neki, hogy én már menthetetlen vagyok, ez most már így fog menni, ki-be járok csak, nem fogok tudni megállni, úgyhogy okosabb, ha õ szépen lelép a gyerekkel – jó, nem szívóskodtam, megegyeztünk. Nem kért gyerektartást se, semmit – hát nekem anélkül is elég nehéz a helyzetem. De azért a gyereket látogatom. Szeretem is, jól megvagyunk, nincs probléma. Bár most már kevesebbet találkozunk, mert a csaj azóta összejött egy új sráccal, én meg nem akarom õket háborgatni. Ennyi, kész!

Az új hölgyem, akivel most élek, az úgy lett, hogy egyik barátom az õ férjének volt a barátja. Berántották a srácot tavaly augusztusba katonának, de októberbe már le is szerelték, mer bevett egy vagon gyógyszert, meg ilyenek, hogy õ most öngyilkos lesz, meg minden, úgyhogy akkor hazakûdték. Én meg akkor próbáltam kicsit segíteni neki, a hóna alá nyúltam – hát ki volt akadva a kölök nagyon. Én meg úgy vettem a dolgot, ahogy õ mondta: hogy az egész a csaj miatt van. Hogy jaj de ciki, ott akarja hagyni szegényt a felesége! – mer az asszony bejelentette, hogy lelép, a két gyerekkel együtt, nem csinálja tovább a bulit vele, nem bírja. így kezdõdött. Én csak apródonként jöttem rá, hogy nem a csaj a hibás, hanem a srác. Mer elég szemét dolgai voltak a csávónak. Például ilyen, hogy a csaj szülei szereztek nekik lakást a Füredi úti lakótelepen, egy gyönyörû kéglit – és akkor ez meg egyszer csak bejelenti, csak úgy nipp-hoppra, hogy „elcseréltem a lakást!” A csaj nem is tudott róla! A srác elcserélte a

lakást egy elég szar Hét kerületi valamire, kapott rá százezer forintot, vett rajta rögtön egy kocsit, azzal állított be: „Sziasztok, elcseréltem a lakást!” Na, hát ilyenek!

Én egy ideig ott is laktam náluk a kutyámmal – és akkor már kezdtünk összebarátkozni a hölggyel. Meg kezdtem észrevenni, hogy hát a srácban semmi sincsen, tényleg nem nagyon érdemes patronálni, összejött a kölök egy társulattal, éjszakai mûszakban eljártak benzint lopni, leszívták a parkoló kocsikat, meg szedték össze a dísztárcsákat, ablaktörlõket, mindent. Meg akkor még szemétkedett is a csajjal, szórakozott ott vele, akkor én persze megvédtem a hölgyet – és közbe fokozatosan leírtam a palit teljesen. Mer hát a kép eléggé elváltozott ugye, láttam most már jobban a hátteret, hogy azért ez nem egészen úgy van, ahogy nekem elõször el lett énekelve! Közbe meg segítettem is a csajnak, hordtam a két kis csókát bölcsõdébe, oviba, reggel be, este ki – ez ment egész nyár elejéig. Hát az óvodába meg a bölcsõdébe már úgy tudják, hogy én vagyok az apuka! Mer már február óta egyszer se ment be az igazi apuka – nem is kíváncsi a gyerekeire! Meg a gyerekeket se nagyon érdekli a papa. Még az új autó, az megmozgatta õket, de a faterjuk egyáltalán. Nem is emlegetik! Most nemrég látták a srácot, azt hittem, utána majd hetekig megy róla a duma – aztán fenét. Egy SZÓ se! Engem meg nagyon szerétnek, mind a kettõ!

Közbe persze elég sokat beszélgettünk a lánnyal, kezdtük egymást jobban megismerni – és elég jól megvoltunk, jóba lettünk lassan. És, hát úgy éreztük, hogy ez menni fog – úgyhogy most júniusba fogtuk magunkat és elköltöztünk a sráctól.

Most meg már be van adva az ügy a gyámhatósághoz is, meg mindenhova, a krapek már le is mondott a gyerekekrõl, hivatalosan, két ízbe is – hát még szép! Ugye, az egész nyarat mi szenvedtük végig, az oviba is, bölcsõdébe is nyári szünet volt, otthon kellett ülni velük, a kisebbik meg nem is olyan még, hogy olyan nagyon lehetne hurcolászni, például már hogy sátorozni vigyük, az képtelenség, az meg, hogy valahol faházat bérelni, meg ilyenek, azt már a zsebünk nem bírta volna – szóval nem is mehettünk sehova, mer minden a mi nyakunkba szakadt! Akkor meg már úgy vagyok vele én is: otthagyta a gyerekeit – semmi köze hozzájuk tovább!

Ez a Hét kerületi lakás, ami most a Füredi út helyett lett, ez nem

valami modern, és nem éppen egy szuper kégli, kétszobás, de az állapota inkább kielégítõ mint jó

– rendbe, de akkor most azt akarjuk, hogy ne õ lakjon benne, hanem mi. Fölvette érte a stekszet – jó, azt vigye, de tovább semmi! Hát nem is az õ szülei vették a lakást, hanem a csaj szülei! Menjen haza akkor õ az anyjához! Most azt mondja persze, hogy lakjunk csak ott, õ nem akar állandóan ott lenni, csak „néha" – de hát ezt már ismeri az ember. Lehet hogy kezdetben tényleg csak ritkán lenne ott, de késõbb aztán már egyre többet és többet – ez meg nem hiányzik nekünk. Úgyhogy ezt most majd minél elõbb rendezni kell. Be kell adni hivatalosan is a válást. Mer hiába tudnak mindenhol a különélésrõl, óvoda, gyámhatóság, bölcsõde, tanács, szükség van egy végleges papírra is. Most az a tervünk, hogy a krapekot mindenhogyan ki kell tenni onnan – hát õ csak zavarná ott a légkört. Jelen pillanatban az van, hogy a gyerekeket beadtuk hetes óvodába-bölcsõdébe, hét végén mindig kihozzuk õket, de ameddig ez a lakásügy zajlik, legyenek csak ott – utána majd lehetnek velünk. 4 és fél éves a kislány, a kissrác meg 2, bölcsõdés még

– hát nem könnyû játék ez se. De én vállaltam, a csaj szülei elõtt is. Beszélgettünk az anyjával is, meg a nagymamával, elég jó kaliberû emberek. A mama elég fiatalos, úgyhogy nincs generációs probléma, megért mindent, meg elég humánus is. A nagymama, az persze hogy valamivel maradibb gondolkodású, már a koránál fogva is, hát az õ idejükbe ezek a dolgok másképp mentek még

– de azért elég egészséges fölfogású az öreglány is, szépen szót tudok érteni õvele is. Egyszóval –

Ahogy szabadultam, kijelöltek nekem egyéves idõtartamra egy hatósági pártfogót. A „pártfogó" annyit jelent, hogy van egy ilyen hivatásos valaki, általába tanácsi dolgozó, vagy pedagógus, akinek van 30-40 pártfogoltja, ezért is kap fizetést, és akkor ezeket kicsit szemmel tartja, meg intézgeti az ügyeiket, egyengeti az útjukat, a pártfogóknak meg havonta egyszer jelentkezni kell nála – ez nem is volna rossz dolog, egy jó pártfogónak többnyire príma összeköttetései vannak, úgyhogy tényleg sokmindent el tud intézni, elég rendesen segíthet az embernek. Ez a spiné viszont kezdõ volt, nem értett az egészhez. Nem volt egy rosszindulatú nõ, nem piszkált, és meg is mondta, hogy neki nincs ebbe gyakorlata, úgyhogy szépen megegyeztünk, hogy én se

fogom õt havonta háborgatni, hanem majd ha valami konkrét problémám lesz, akkor jelentkezem. Nekem meg nem volt komolyabb problémám, hát nem kerestem a csajt! Igen ám, de közbe a Tizenöt kerület elõásott valami réges-régi hamis recepteket, azt hitték, hogy újak, szóval hogy én megint bedobtam magam – és elkezdtek keresni. Elõbb otthon, de ott nem találtak, mer nem lakom otthon – na gyerünk akkor a pártfogóhoz! Az meg persze nem akart elcsúszni egy ilyen banénhéjon, úgyhogy inkább befújta: nem tud rólam, mert nem jelentkeztem, fél éve nem is látott. Kevésre rá egy vásárlásom alkalmával véletlenül megcsíptek Újpalotán – és akkor persze szépen hozzácsapták a büntetésemhez a „péef-megszegést" is, meg még akkor hozzá 30 napot a régi, elengedett idõmbõl is – úgyhogy akkor mehettem vissza egy idõre megin Nosztrára.

Szóval nagyon könnyû ám ebbe beleragadni! Még hogyha nem is csinálok semmit, nyuszi vagyok, nem is mozdulok – mer ha egyszer már VOLT velem valami, akkor attól kezdve már állandóan csak rajtam vannak, mindenki csak engem figyel, lesik hogy mikor esek orra, és a semmiér is elvágnak! Benn a Tizenötön van például egy fõhadnagy, egy nõ, aki imád engem, direkt utazik rám, ahol tud, kaszál: állandóan 60 meg 90 napokkal akarja jutalmazni az én szerény fáradozásaimat! Meg az összes utcai zsaru is örökké csak énutánam vizslat – hát még ma is az van, hogy nap mint nap elõfordul, hogy bevisznek! Utána általába elengednek, rögtön, vagy másnap – de bevisznek, újra meg újra! Ez, ez sajnos megvan –

Akkor még ráadásul most volt egy verekedésem is egy Pipa nevû kocsmánál, mert a barátnõmtõl el akarták venni a kutyáját – így volt a kezébe a tyutyumutyu, és akkor elõkerül ott egy pali, hogy így meg úgy, ez az õ kutyája, részeg is volt, agresszív is, úgyhogy muszáj volt beszállni nekem is, nem lehetett elkerülni – és akkor egybõl: nem a hapsit viszik el, hanem persze engem! Mer nincs személyim, nincs munkahelyem, büntetve is voltam, hát természetesen akkor csakis én lehettem a kezdeményezõ! Ajaj –

Meg akkor ilyen jelenet, hogy – hát orrba vágtam egy rendõr-zászlóst. Szintén egy kocsmába. Civilbe volt, én nem tudtam hogy kicsoda, nem volt ráírva hogy zsaru! Hát mér nem akasztanak egy táblát a nyakukba, hogy tudjam: ehhez itt nem szabad nyúlni! Ugye, ott szemétkedik velem – na persze hogy behúztam neki egy párat!

De mostanra már eléggé kidörzsölõdtem – hát ha ti így, akkor én is így! Úgyhogy malmozok most már: egybõl azzal indítottam, hogy nem én mentem neki a zászlósnak, hanem õ támadott meg engem, és kiköveteltem, hogy vegyenek rólam orvosi látleletet – mert az volt a helyzet, hogy elég rendesen bevagdostam neki, azt hiszem én voltam a jobb, de azért a manus egyik ütése tisztességesen eltalált engemet is, annyira, hogy az látszott is. Mindegy, mert eredményhirdetés nem volt. De elég az hozzá, hogy addig balhéztam, amíg át nem vittek az esztékába és el nem készült a látlelet. És akkor az ügyeletes tiszt le is hervadt egy kissé, mert azt már nem szerette, hogy az õ egyik embere ellen induljon egy följelentés – úgyhogy akkor õ maga ajánlott egy üzletet. Hogy ezt a tízezer forintos garázdaságot inkább ejtsük el, sztornózzuk, és maradjon csak helyette a háromezer forintos „szig-szabálysértés." Mert hát ugye az kikerülhetetlen, ha egyszer nincs személyim. És még rendesek is voltak, mer négy hónapi haladékkal adták a csekket – –

Mondjuk ez se egy nagy elõny, hogy van egy ilyen reflex a kezembe, hogy idõnként bedörgölni valakinek, ez se könnyíti a helyzetemet – habár azér nem mondanám, hogy ez JELLEMZÕ rám. Néha elõfordul, ez igaz, de azért úgy általába nem élek ezekkel a népies tünetekkel! Komolyan nem SZOKÁSOM nekem ez! Ha lehet, inkább még kerülöm is a zûrt! De hát ez a zászlós is: egy olyan sakkhelyzetet teremtett nekem, hogy már kénytelen voltam ilyet lépni, másképpen nem tudtam kimászni! Ha nem én adok: én kapok! Azért amennyire csak tudom, én ezt a dolgot leküzdöm magamba – mármint amennyibe rajtam múlik!

Idõnként még most is jövögetnek elõ a régi receptjeim, mindig azt hiszik, hogy frissek, pedig ezekért egyszer már felelõsségre lettem vonva – utólag ki is derül mindig a tévedés! Csakhogy nekem elveszett a személyi igazolványom, kellett volna rögtön újat csináltatni – én meg az ilyen recept-zûrök miatt nem mertem bemenni a rendõrségre! Úgyhogy évekig személyi nélkül mászkáltam! Még most is csak egy ideiglenesem van, ehhez is óriási szerencsével jutottam hozzá, de most már ez is két hónapja lejárt! Hát egy képtelenség az egész! Mer ha nincs személyim, az egybõl „szig-szabálysértés", 500-tól 3000 forintig terjedhetõ pénzbírság – ez a drága hölgy a Tizenötön meg úgy van velem: mér adjon nekem hatszáz forintos csekket, amikor adhat

háromezreset is? Úgyhogy most is épp egy ilyen háromezres büntetést nyögök – már nem is tudom hányadikat! Most nagynehezen sikerült tisztázni, hogy éppen nincs semmilyen ügyem, nem keresnek semmiért, úgyhogy most a héten majd rászánom magam és besétálok az oroszlánbarlangba. Mer van egy jó emberem, egy jogász, aki betelefonált, beszélt velük, hogy ha most bemegyek, lehetõleg ne ültessenek le – és meg is ígérték neki. Szombaton leszek 29 éves, hát a születésnapomra meglepem magamat egy vadonat új személyi igazolvánnyal!

Szóval borzasztó szeretnek engem a Tizenötön. És az a kellemetlen helyzet, hogy oda tartozom, mer oda vagyok bejelentve még most is, anyám lakásába. Pedig nem is vagyok ott, nem is járok ki! Mer egy az, hogy ott nincs is hol legyek, hát már más lakik abba a lakásba, én csak be vagyok jelentve, papíron. Meg azon kívül: megegyeztünk a zsarukkal, hogy ha nem rontom ott a levegõt, akkor õk is hagynak engem békében. Harmadszor meg: hogy nem is vagyok én kíváncsi Újpalotára! Mer elmondhatatlan palik vannak ott! Ahogy én otthagytam õket 74-ben, azok még most is ugyanúgy néznek ki!

Csuda egy beszûkült társulat, a városba se járnak be, se egy jobb koncert, se egy klub, de még egy moziba se jönnek be, hanem csak ott ácsorognak egy téren, vagy egy kapualjban, ott megy az állandó vedelés, vagy maximum mondjuk a ragasztó, de komolyabb dolog semmi -hát én ezt nem is tudom megérteni, hogy emberek ne találjanak maguknak valami színesebb elfoglaltságot! Hát Budapest teli van klubokkal, zenekarokkal, szórakozási lehetõséggel, nem is rossz dolgokkal – ezek meg nem tudnak mit kezdeni az idejükkel, az életükkel! Rémes!

Különben az új hölgyem elég sokat segít is nekem. Például abban is, hogy leszokjak. Pedig elõször még együtt is csináltuk! Februárba, márciusba még ez ment: meg voltunk kötve a két gyerekkel, nem tudtunk MINDEN nap menni, de azért úgy idõnként eljutottunk egy-egy dzsessz-programra, jött õ is velem, és tetszett is neki a dolog, benne volt eléggé – ugye, elõtte õ négy évig teljesen le volt fojtva, mozdulni se tudott, pláne mikor meglett a második gyerek is, újra gyes, tisztára kész volt már a csaj, úgyhogy most annál jobban esett neki egy kis lélegzetvétel. És akkor így a klubélet során persze megkóstolta õ is a különbözõ dolgokat, mondjuk nem olyan

rendszerességgel mint én, csak úgy hébe-hóba, de azért eléggé élvezte. Csak aztán egy-két hónap után azt mondta, hogy hiába tetszik neki, ez akkor is egy õrültség. És elkezdett nekem is szövegelni, hogy „ne csináld, ez tiszta baromság, hagyd abba, most, mer késõbb már nem fogsz tudni megállni” – éreztem is én, hogy igaza van, próbáltam is lefékezni, csak hát nemigen sikerült. Volt hogy egy hétig is nyugton voltam – de aztán feltûnik egy haver, mondja, hogy van egy kis készáru, –

– Adjál! Adj nekem is!

és már kapott is el újra a gépszíj, ott voltam megint ahol elõtte.

Aztán a búcsúkoncertem, hát az szép volt: az a Korányiba végzõdött. Parkánom volt, azzal csináltam – elég sikeresen kiütöttem magam. Kinn voltunk még a Füredi úton, volt egy német juhászom, azóta elütötte a vonat, de akkor még megvolt, és este kivittem sétálni Hektort – és egyszerûen elterültem a füvön. És úgy maradtam.

A kutya ott ugatott egész éjjel mellettem, úgyhogy már. a lakók akartak ott rendezkedni, de aztán azt hitték, csak részeg vagyok, és lebeszélték magukat a bonyodalmakról, hagytak szépen döglõdni. Reggel megjött egy fûnyíró traktor, az meg majdnem átment rajtam, majdnem szecskává aprított, mer zöld kord volt rajtam meg zöld ing, teljesen terepszínben adtam elõ a jelenetet – aztán mégis észrevett a hapsi és kihívta a rendõrséget. A zsaruk próbáltak föléleszteni, de ez nem jött össze nekik, csak egy pillanatra emeltem föl a fejemet és már zuhantam is vissza – úgyhogy bevittek mentõvel a Korányiba. Három napot voltam benn, de abból kettõt eszméletlenül, kómába – hát iszonyúan ki voltam akadva. Hülyeség lett volna már a gyomormosás, mer addigra fölszívódott az egész, nem is kísérleteztek vele – lehet hogy nem volt kedvük bajlódni velem, de az is lehet hogy rendesek voltak, nem akartak fölöslegesen kínozni. De mindenbe rendesek voltak, mer állítólag még ott is erõsködtem, nem akartam levetkõzni, de õk nem bántottak, szépen levetkõztettek, nem nyúltak hozzám egy ujjal se – hát ismertek már: nem elõször voltam én a Korányiba! Meg mondjuk azért úgy kamura ott se verik az embert – más az, ha az illetõ hepciáskodik, hõbörög, akkor persze elõfordulhat egy kis tettlegesség. Ugye, sok marha ráiszik a gyógyszerre, és akkor agresszív lesz, megbolondul – na akkor persze: adj neki! Bizonyos fokig meg is lehet érteni. Habár ez is inkább a Szobi utcai Detoxra voltjellemzõ, ott, ott

tényleg elég kemény volt a játékstílus. Egyik haverom is: épp készült menni egy nagyobb társasággal az NDK-ba, de elõtte még tartottak egy születésnapot – úgyhogy a detoxikálóba kötött ki a srác. Volt nála huszon-valahányezer forint, hogy majd azon vesz a bandának márkát, hát azt egy az egyben lenyúlták tõle, meg még egy-két apróságot, volt egy szép ezüst karkötõje, egyedi darab, nem ilyen Óra-Ékszer gyártmány, rendesen eltûnt róla az is, meg kapott néhány pofont, úgy jött ki megtépett ingbe, zõd flekkekkel – és hiába reklamált, mindent letagadtak, a dohányról meg a cuccairól hallani se akartak, mondván, hogy azt már rég lerámolták róla addigra az éjszakában. Azt mondták, hogy túlságosan erõs fiú volt, hõzöngött, muszáj volt hogy kapjon egy pár nyakast – na. Mert a legtöbb ápoló azt hiszi, hogy úgyse fog emlékezni a hapsi semmire – pedig azért ez nem így van! Csak ugye: bizonyítani hogy lehet az ilyet?

Na mindegy, mondom: nekem szerencsém volt, nem bántottak. Meg az egésszel marha nagy mázlim volt. Ez egy olyan készítmény volt, hogy 8-10 szemmel már el lehetett érni a kívánt hatást – én meg beszedtem NEGYVENET! Mer hajtott a mohóság, hogy ugye jól érzem magam, de gyerünk tovább, meg MÉG tovább, hátha majd MÉG jobb lesz – aztán persze kiakadtam mint egy kakukkosóra. Úgyhogy azt mondták: ha még vagy tízzel többet beszedek, szépen ottmaradok a gyepen.

Úgyhogy ez akkor egy kicsit észhez térített. Ez volt most négy hónapja – és azóta nem csinálom. Egyáltalán. Megijedtem egy kicsit – ez a pucér igazság. Meg elég szar volt az a három nap. Jó, mázlim volt, nem vertek meg, fel is éledtem valahogy – de azért elég pocsék volt így is az egész.

Nem könnyû abbahagyni, nem könnyû. Most tele vagyok ilyen elvonási tünetekkel, hogy álmatlanság, izzadás, izomgörcsök, ilyesmi – hát ez ilyenkor jelentkezik egy darabig. Megpróbálom úgy áthidalni a dolgot, hogy most akkor iszom. Na ezt nem úgy kell venni, hogy mittudomen, SOKAT, vagy EGYFOLYTÁBA – nem, csak néha, beülök egy pár sörre, vagy egy-két haverral elszopogatunk pár üveg bort. De úgy nem iszom most se, hogy komolyabban berúgjak. Néha még a hölgyemmel is beülünk munka után valahová egy valamire, egy-egy konyak, hozzá egy-egy sör, vagy mikor hogy – hát valami KELL helyette!

Amikor a csukdából kijöttem, itt álltam – nem volt munkahelyem. Elõtte egy gazdasági munkaközösségnél voltam – de idõközben az a cég szõrén-szálán eltûnt. Mer valami sikkasztáson megbukott a vezetõség, leültették az egész társaságot, a géemkát fölszámolták, az irodát, mûhelyt eladták, az iratokat megsemmisítették. Kijövök, keresem a munkahelyemet – hát nincs sehol! Ami csak azért baj, mer most így mi lesz a munkaviszonyommal?

Jó, csináltattam mindjárt új munkakönyvet, az csak 200 forint – csakhogy ahhoz még kell két elengedhetetlen dolog: a munkavállalói igazolólap, meg az esztékálap, enélkül baszhatom az új munkakönyvemet! Akárhova mentem vele, mindenütt azt mondták, forduljak az elõzõ munkahelyemhez. De hát az nincsen, mer megszûnt! Úgyhogy most így állok. Azóta is!

Ezer most aztán ablaktisztításból élek. Teljesen saját szervezésbe csinálom: nálam van a lehúzó, a szarvasbõr, vödör, kefe, és akkor sétálok a városba, beszólok az üzletekbe, butikokba, trafikokba, fodrászokhoz, általába maszekokhoz, hogy kell-e ablaktisztítás. És akkor vagy megegyezünk, vagy továbbkûdenek. Elég nehéz jó helyet találni. Meg az egész nagyon változó. Volt úgy hogy bejött egy nap 4-500 forint, akkor két nap semmi, akkor 150, akkor megint egy 700-as buli – szóval ez teljesen kiszámíthatatlan. Most kaptam egy címet, egy lepusztult presszót a Keletinél, takarítót keresnek, állandóra, két hétre 2000, nem valami sok, viszont fix – nagyon jó lenne, príma lenne! Csak hát: papírok nélkül??

Még akkor az a szerencse, hogy a hölgy, a mostani élettársam férfifodrász, úgyhogy elég jól keres. Állami cégnél dolgozik, de olyan helyen, ahol nincs fizetés, hanem le kell adni mindenkinek napi 360 forintot, abból fizetik a rezsit, a gázt, villanyt, vizet, az anyagokat, az adót, meg befizetik az államnak is a nyereséget, viszont amit a fodrászok ezen felül keresnek, az az övék. Ha 1500-at hoz be egy nap, akkor 1240 az övé, ha csak 200-at, akkor is be kell tenni a 360-at, saját zsebbõl, úgyhogy akkor vesztett 160 forintot. Szóval ez is változó, egyszer hopp, máskor kopp. De azér mostanába nem jön ki rosszul. Pláne mióta kitalálták, hogy az édsz miatt a borotválás fertõzésveszélyes, és ezer fölemelték 6 forintról 32-re – úgyhogy ma már nem lehet egy százassal beülni fodrászhoz! Viszont hát a fodrászoknak általába megvan a pénzük. Ezt a játékot úgy hívják

különben, hogy „önbefizetéses üzlet” – na ez is szép, hogy negyven év kellett ezeknek a seggfejeknek, akik ott fönn ülnek, hogy rájöjjenek: jobb mindent maszekbe adni, legalább ennyire!

Szóval a pénz, ez most a nagy gond. De amúgy megvagyok.

Én eredetileg meg lettem keresztelve – de más semmi, szóval vallásos soha nem voltam. Anyám, az egyáltalán nem foglalkozott ilyesmikkel, még inkább nagymamám próbálkozott velem, mikor még kicsi voltam, ilyenekkel jött, hogy legyek elsõáldozó, meg hasonlók – de neem, hát ez nem az én bizniszem! Úgyhogy én mindig is kézzel-lábbal tiltakoztam az egyház ellen. Még olyan is volt, hogy ha a nagymamám nagyon szívóskodott, kaptam magam, szépen megléptem otthonról – ötéves fejjel! Nem is találtam haza, zsaruk csíptek fel, a rendõrségen kötöttem ki – akkor láttam elõször rendõrséget. Ennyire nem komáltam az ilyesmit! Késõbb volt aztán olyan, hogy elmentem templomba, de csak azért, mer jólesett egy kis csend, üldögélés a hûvösbe, pihenés. Vagy a zene – például olyan, hogy meghallgattam egy orgonaestet, Corellit, Bakfarkot, egyebeket – hát az csodálatos! De szóval nem a vallásér mentem oda se, csak ezért.

Most nagyon divat, hogy szekták alakulnak, egyre több, és mindegyik a vallással foglalkozik – ez a dolog most nagyon meglódult. Meg rengetegen járnak el a Gorkij fasorba is a reformátusokhoz, ahol egy Eszter nevû nõ vezeti a bulit, egy jónevû valaki – csak hát ez is olyan: ott már mitológiáról alig esik szo. Mert ezek mind fiatalok, narkósok – hát én ismerem az egész gárdát! –, és akkor ott összejönnek, és az megy egyfolytába, hogy megbeszélik: te most ide mész gyógyszert váltani, te azt a receptet váltod ki, te meg amazt, abba a patikába ne menjetek, mert ott én már megbuktam egyszer -zsinórba! Úgyhogy az a szegény spiné már tisztára idegbeteg velük!

Amúgy én elég sok ilyen vallásos kiadványt elolvastam, ilyeneket, hogy „Kereszt az aszfaltdzsungelban”, „Tizenkét angyal a pokolból”, meg „Kés és kereszt”, ilyen amerikai dolgok ezek, ugyanaz a David Wilkerson írta mindet, ugyanarról a Nicky Cruse-ról, lecsúszott krapekokkal foglalkozik, meg drogosokkal – nem azt mondom hogy nincs benne valami, csak – fene tudja. Valahogy nem az én világom ez se!

Az Öt világvallásból engemet négy nemigen érdekel. Hát a

katolikus, meg a református, az nekem túl merev. Meg szerintem az szellemileg beszûkíti az embert. Azoknál nem szabad lázadni, túrni kell, veszteg maradni, ezt tanítják – na hát ez énszerintem nem egészséges, úgyhogy ezt nem csípem.

Viszont ott van a buddhizmus – hát az eléggé érdekel. Mer színes, izgalmas, ÉRDEKES! A másik meg: hogy rugalmas. Úgyhogy én a buddhizmussal akarok foglalkozni. És leginkább a Zennel. Fõleg hogy egy kicsikét fölépítsem magamat – hát ez rámfér. Régebben csináltam egy ideig a thaiföldi boxot, de hát az durva, agresszív, és nincsen semmilyen szellemi alapja, abba is hagytam. Most viszont találtam valakit, aki nemcsak hogy karatét tanít, hanem mellette foglalkozik meditációval is – na ezt én ki akarom próbálni. Úgyhogy már jövõ héten kezdek is ebben az egyesületben. A csepeli Tanácsnál dolgozik ez az illetõ, még a 70-es évek elején kezdte a karatét, a legelsõkkel, a nullszériás edzõk közül való, a tanítványai már többnyire mesterek meg oktatók, most mégis csinált a hapsi egy új egyesületet – hát ez érdekel.

Meg persze a zene. A nevelõotthonba tanultam is, négy évet végeztem el a zeneiskolából, trombitán játszottam, a zenekarba meg a szárny kürt volt a szólamom. Amikor meg kikerültem, elkezdtem gitározni – hát csak kedvtelésbõl, amatõr szinten, habár most kezdek ráállni a klasszikusokra is, és áttértem egy új pengetési módszerre, négy ujjal játszom már, ez komoly haladás. Tudok szájharmonikázni is, furulyázni, alapfokon még billentyûs hangszereken is játszom, gyermekdalokat, meg pár ilyen egyszerûbb dolgot lepötyögtetek – szóval a zene, az nagyon kell! Pár hónapot dolgoztam is a Rózsavölgyinél, hanglemezeket árultam – ez azért is fontos, mer maradt ott egy pár irtó jó kapcsolatom, úgyhogy máig is járok be, ott csillapítom a zenei éhségemet, meg hozzájutok egy csomó ritka dologhoz, komoly dzsesszhez, dzsessz-rockhoz – ez klassz!

De elég sokrétû az én érdeklõdésem. Könyvbe is. A krimit nem nagyon kultiválom, viszont egy idõbe szerettem a szkifít, habár inkább a komolyabbat, a klasszikus szkifit, Huxleyt, Bradburryt, ilyesmiket, nem amit mostanában írnak. Aztán már az ilyenek, hogy Berkesi, meg Szilvási, ez nekem kicsit könnyû, nem elég komoly. Akkor inkább a történelem érdekel – az nagyon. Például a második világháború. Abból is a normandiai partraszállás, az egy idõbe marhára izgatott, el is

olvastam róla mindent, amit csak találtam, Eric Knight-tól, meg Merlétõl, Tû a kazalban, Két nap az élet, Légy hû magadhoz, A piszkos tizenkettõ – ezeket ZABÁLTAM! Meg imádom a francia történelmet. De a magyart is. Vagy legalábbis egyes részeit. Például a 48-as szabadságharcot, meg a bukását, meg az utána következõ korszakot – húú, hát ez nagyon izgalmas: hogy tíz évvel a szabadságharc leverése után megin lett volna egy próbálkozás, mer pont le volt kötve a Habsburg-ház, háborúzott Olaszországba, meg a franciákkal is, és az olaszok messzemenõen támogattak is minket, hogy ki tudjunk bontakozni – és akkor át lett dobva pár ember Somogyba, magyar szabadságharcosok, ilyen deszant-hadmûveleteket bíztak rájuk, hogy garázdálkodjanak egy kicsit, készítsék elõ a terepet a légiónak – és hát aztán nem jött össze a buli, szépen le lett fújva az egész. Ezt én mind egy Vadon címû könyvbe találtam – na hát ez nagyon le tudott kötni. Egyáltalán, ugye, ilyen úton próbálom pótolni a hiányosságokat. Mert amit nekünk történelembõl tanítottak, az egy nagy nulla. Ha én tényleg meg akarom tudni, hogy mi történt, hogy történt, akkor kénytelen vagyok így beszerezni az információkat.

Á, nem tanítottak nekünk semmit, ami fontos! Hát ott van például az angol, ami tényleg nélkülözhetetlen egy mai embernek: iskolába soha nem tanultuk! Úgyhogy most magamtól tanulgatom. Az hogy egy tanfolyamra beiratkozzak, már túl kemény lenne, arra nekem már nem lesz idõm, hát ha most a lakásproblémánk rendezõdik, akkor megint két gyerekkel leszünk, és gyerekek mellett ez már nem megy – hanem hát így, egyedül: veszem külön a nyelvtani részt, meg hozzá a szavakat, most egyelõre a kétszáz legfontosabb szót gyakorolom, megtanulom a jelentését meg a kiejtését. Az ejtés biztos nem helyes még, de most kapok majd kazettákat, hanganyagot a Rózsavölgyibõl, és akkor azzal – szóval csinálom, rendesen!

Most lesz egy filmszerzõdésem is! Kellek az egyik rendezõnek, valami dokumentumfilmhez – egyelõre még azt se tudom, mirõl szól, de nem érdekes, lényeg hogy menni fog a dolog, épp most szólt a Vitézy, hogy októberbe lehetõleg próbáljak szabadlábon lenni, mer szüksége lesz rám. Úgyhogy majd eldolgozgatunk ezen is, meg valamennyi pénzt is remélek belõle -

de azért ami most igazából izgat, az a presszótakarítás. Mer stabilizálódni ezzel tudnék, ha ott sikerülne megkapni a fixet, és akkor

mellette tudnék még valamit hozzá is keresni – ez most a perspektívám.

Habár ezen felül van nekem még egy dédelgetett álmom: hogy pedagógus legyek. Ami talán nem is olyan reménytelen dolog. Még amikor talpon voltam, úgy gondoltam, hogy jó lenne eljutni legalább egy tanítóképzõbe, ami mondjuk egy alacsonyabb fokozat, de ahhoz jó, hogy ha nem is középiskolába, hanem egyelõre csak alsó tagozaton, általános iskolába taníthassak, magyart, történelmet – csak hát aztán jött a narkó és elvitte az egészet. Most viszont úgy néz ki, hogy talán mégis bejöhet egy nevelõi állás: hívtak a Bokrétába. Lecsúszott drogosok vannak ott, meg olyan gyerekek, akik éppen Tökölre készülnek, vagy éppen onnan jöttek – elég kemény dolog velük foglalkozni, de talán érdemes. Nekem meg ebben a témában elég nagy tapasztalatom van – hát ezért is hívnak. A Mikust ismerem régrõl, az igazgatót, elég jófej pali, azt hiszem, jól meglennék vele. A nyolc általánosom megvan, ennyi egyelõre elég – hát aztán majd tanulni kéne még, de ez bele van kalkulálva. És ez még elfér, a befogadóképességem megvan hozzá! Jó, hogy nekem rengeteget levett a sok gyógyszer, de azér hála Istennek leépülésbe nem szenvedek, agyilag nagyjából megúsztam a kalandot, komolyabb probléma mondjuk nincs. Egy dolog van, ami rettentõ mértékbe károsodott: a testsúlyom. Hát mint a nádszál, olyan vagyok! A seregnél jól néztem ki, a kaptárban is elég pofás voltam, nagyjából a versenysúlyomnál – de utána megin leestem, úgy adtam le a tíz kilókat, egymás után! Most már, hogynégy hónapja nem szedek semmit, ebben is javulok azér – csak most még elég nehéz. Elvonási tünetek, meg rendezetlen viszonyok, amíg nem kerülök egyenesbe, ideges is vagyok, meg minden – mindegy, mert szóval azért ez nem egy visszafordíthatatlan dolog még. Úgyhogy talán, talán – hát, majd meglátjuk!

ÖMLÖTT A VÉR

NYÍRI KATALIN, 24 ÉVES

Sok anya nem anya –

Sokszor elgondolom: ha én egyszer kapnám magam, és felkeresném az anyámat! Habár a címjit se tudom, mer annyit tudok csak, hogy most Nyírmadán van, de hogy milyen utcába, azt már nem tudom. Hát sokáig még a nevit se tudtam! Csak úgy kigondoltam, hogy tán az én nevemen van, és akkor ugye Katalin – nade lehet, mondom magamba, hogy a nõvérem nevin van, és akkor meg Mária! De amikor úgy vót hogy meghalt, akkor kiderült hogy Mária – szóval mégis a nõvérem nevin van. Az intézet biztos tudja a címjit is – hát ha a nevit tudják, akkor kell hogy a címjit is tudják! Hát ott van benn a lapom, abba MINDENNEK benne kell lenni! Meg a nõvérem is tudhassa, hát õ mondta hogy Nyírmadán van, mer õ járt nála, látta, meg tudja még azt is, hogy tizeneggyen vagyunk testvérek, ha nem többen – hát akkor csak tudja a címjit is a nõvérem!

Szóval, ha egyszer így felkeresném, és eléje állnék – Én azt mondanám neki:

– Nézze csak – azt mondanám mer nem mondanám én õneki áztat hogy „anyám”! Hát hogyhogy?! MIRE FEL?!

– Nézze – azt mondanám neki –, lássa itt ezt a két gyermeket? Ezek az én gyermekeim. Õnekik jut egy karéj kenyér a szájukba, énnekem nem jutott. Mostan maga biztossan azt gondolja: „De jó vóna ha visszajönne a jányom!” Mostanra maga biztossan meggondolta már magát, hogy ugye felnõttem, keresek, most biztossan mondaná szívessen: „Gyere jányom haza!” Én viszont azt mondanám rá: Nem megyek. Mer bizony ha kicsi koromba nem kellettem, akkor most se kelljek! Keresek, igaz. De nem magának: A CSALÁDOMNAK keresek! – Ezt mondanám én az anyámnak. Aszt avval szépen otthagynám, minthogyha ott se lettem vóna!

Na hát ezt csak úgy elgondolom, magamba –

Én különben állami gondozott voltam – hát ha már szóba került, én kimondom: az voltam, egész 18 éves koromig állami gondozott. Engemet megszült anyám -nem szégyelem, mer ugye énnekem nem

szégyenem ez, nem én tehetek róla! –, megszült a kórházba, aszt 3 napos koromba otthagyott! Õ megszökött – én meg ottmaradtam. És akkor így kerültem be a nyírbátori csecsemõotthonba – HÁROMNAPOS KOROMBA!

Nem szégyen ez – mer azér elég jól felnõttem. Kinn voltam örökbefogadott szülõknél, elég rendessek voltak, meg minden, jó volt. Csak aztán mondták hogy anyám meghalt. Apám, az élt, nade egy apa nem nevelhet egy lánygyermeket, erre törvény van, mer a tanács mindenre gondol, hogy ugye ezt is megteheti avval a lánygyermekkel, meg azt is, amazt is – úgyhogy nem adtak ki apámnak, hanem inkább eltettek Cégényládányra, az ott van Porcsalma mellett, utána meg beraktak Nyíregyházára, a Szarvas utca 4. szám alá, és akkor így legfeljebb csak látogatóba mehettem ki apámékhoz.

Csak utána apám megnõsült és egésszen lemondott rólam, úgyhogy akkor megin kiadtak nevelõszülõkhöz – na azok aztán! Azok csak ütottek-vágtak engemet, a porszívónak a csövivel, hogy EKKORA hurkák vótak a hátamon! Én vótam 9 éves, egy másik ártatlan kislány meg, akivel eggyütt vótunk, az Andrea, az vót nyóc, kissebb még nálam is – és akkor a hülye parasztok azt csinálták, hogy mivel nem értek rá mivelünk foglalkozni, és hogy ne mehessünk sehová, derékig beástak minket a fõdbe! Esett, villámlott, zengett, csattogott, mi meg csak álltunk ott a fõdbe temetve, bõgtünk persze rettenetes –

Igaz hogy az a nevelõszülõ több gyereket nem kapott azután, hanem három és fél évre lett ítélve – mer okos vótam ám én, 9 éves koromba! Megszöktem, aszt be az intézetbe! Gyalog, magamtul! Bementem az intézetbe, lehívattam az igazgatót, aszt megmondtam neki:

– Nézze igazgató bácsi – mondom –, én nem mondok semmit se! Mer legyen az a nevelõszülõ akár milyen, én a háta mögött nem beszélek rá, mer – mondom – én azt nem szeretem. Hanem tessék kijönni és megnézni hogy mi van! Mer – mondom – én a szembesítést szeretem! Tessék eljönni, és akkor majd odakinn meglássák a valóságot!

Úgyhogy akkor így is lett, és a nevelõszüleim mentek a börtönbe, én pedig mentem vissza az intézetbe. Ott jártam ki az iskoláimat is – úgyhogy énnekem megvan a nyóc általánosom, az hála Istennek megvan.

Akkor egyszercsak kitudódott, hogy az anyám mégse halt meg, mer

akit Pesten elgázolt a villamos, az egy másik Nyíri Mária volt, szintén nyíradonyi, de nem ugyanaz, és anyám meg él, Rákosszentmihály on van – de mindegy vót, mer akkor már 18 éves lettem és kijöhettem az intézetbõl úgyis.

Úgyhogy, mondom, õszintén: én intézetis vótam! Sokszor nagyon szégyelem magam érte – de hát egye meg a fene: az vótam, na, aszt kész!

Én különben vidéki vagyok, már úgy értve hogy tulajdonképpen nem is Pesten lakok – csak most a sógor-nõmhöz feljöttem, és õnála vagyok. Szabadságot kértem ki a vállalatomtul, mer van nekem még a tavalyiból, meg az ezévi is mind megvan még, úgyhogy most egybe kivettem az egészet, és akkor most egyellõre itt leszek a Lidivel.

De amúgy van nekem rendes munkahelyem, Nyírbátorba a Nyírkémiánál, kólagyárba. Jaffákat, kólákat, meg ilyesmiket csinálunk, én a töltõn vagyok, ott palackozzuk a kólát. Most azér van így fésülve a hajam, mer – látod a homlokomat? Itt vót nekem egy vágásom. Mer elcsattant az üveg. Evvel egy hónapig vótam táppénzen, egész januárba, meg kaptam rá 767 forintot. Pedig ez egy üzemi baleset vót! Nade nekem csak nyócvan forintos Csébem van – mer micsináljak, hát sajnálom a 150 forintot Csebre kiadni. Úgyhogy akkor ezmiatt csak 767 forintot számoltak – egy HÓNAPRA!

Gépkezelõ vagyok én a töltõn, betanított munkás – de mindeggy az, akár szakmám van, akár betanított vagyok, mit bánom én, lényeg hogy munkahelyem legyen! Csak az a baj, hogy ez elég veszélyes hely. Mer ha széjjeldurran az öveg, hun szemen vág, hun a kezemet vagdalja össze – sok ilyen van. Hát most, utolsó héten HÁROM durrant, csak EGY HÉT alatt! És nem adnak se szemüveget, se védõkesztyût, se semmit! Csak csizmát, meg kendõt, meg köpenyt. De azt a hosszú, vastag köpenyt, amit õk adnak, én nem szeretem. Inkább vettem magamnak másikat, nájlont, rövidujjút, inkább abba vagyok, mint emebbe a hátrakötõs hosszúba. Csak így meg nincs védve a kezem. Na persze: mer gumikesztyût meg már nem adnak!

A kereset meg kevés. Kétezeröt, kétezer, háromezer, ritkán ha háromezer-kettõ – attul függ. Ha sokat túlórázok, pláne ünnepen, van hogy még a háromezer-ötöt is megkapom – hát, ritkán. Viszont amikor meg takarítás van, akkor jobb ha szabira megyek! Mer az órabér semmi, csak a teljesítményre fizetnek, takarításra meg csak az órabér

jár, az annyi mint napjába nyócvan forint – hát mi az? Akkor már inkább odahaza takarítok, nem a Nyírkémián!

Mer amúgyis minden hétvégin hazamegyek Adonyba. Elõtte még veszek ezt is, azt is, felpakolok, aszt gyerünk haza! Mer családom van: két kisgyerek. Aszt azokhoz. Férjem, az nincsen – már úgy értve hogy az élettársammal nem vagyunk megesküdve. De azér szeressük egymást, meg minden –

Csak sajnos most eléggé úgy néz ki, hogy le kell számoljak a vállalatomnál. Mer ha most elhasználom az összes szabadságomat, akkor ott állok szabadság nélkül, és akkor már Karácsonykor meg Szilveszterkor is dógozni kell, meg két ünnep közt is – mer muszáj, hát az ünnepre kell a sok kóla! Én viszont akkor már nem nagyon szeretnék menni. A másik meg: hogy nagyon kevés a pénz. Hát kétezerötszáz, háromezer, a négytagú családnak: KEVÉS! Ugye, a gyerekek anyósomnál vannak, persze akkor mindig adok anyósomnak is egy ezrest, vagy ha annyi nem jut, egy ötszázast, vagy adok neki nyócszázat ha nincs több, mikor hogy – adok, mer megérdemli, én nem azt mondom hogy nem érdemli! Elvállalja a két gyermekemet? Hát érdemli akkor! Csak viszont így mi marad nekem? Pedig én nem kõtök magamra, mer inni se nagyon iszok, legfeljebb ha egy kevertet, vagy ha kevert nincs, akkor Hubit, mást én nem iszok, és azt is csak egy felesig, ameddig meg nem árt – de MÉGIS kevés ez a pénz! Úgyhogy mondom: lehet hogy leszámolok. Mer sajnálni sajnálom a munkahelyemet, de tényleg – csak viszont hiába: ha egyszer nem elég a pénz! Mer énnekem a családom az elsõ, énnekem arra kell gondolni, hogy a két gyermekemet feltartsam!

Ha így kiveszem a szabadságomat, mindig feljövök Pestre a sógornõmhöz – fene tudja, valahogy jobb szeretek Pesten lenni. Mégis más! Meg itten a sógornõm eltart. Ha elmegyünk ide-oda, egy diszkóba, vagy valami, akkor is a sógornõm fizet – nekem kevés a pénzem, neki több, hát akkor mér ne fizesse õ? Kinn lakik a sógornõm Palotán, a Keller Laci bácsi vikendházába -még hat éve, mikor a sógornõmmel konyhán dógoztunk, a sógorom meg raktáros vót ugyanannál a vállalatnál, ez a Keller Laci bácsi vót ott a portás, és innen ismerjük, úgyhogy a sógornõm most már negyedik éve lakik ebbe a kis házba. Jó nagyon, mer csak ketten vagyunk a Lidivel, meg fizetni se kell – hát ez csak egy kis nyaralóház. De fûteni lehet azér –

hát hõsugárzóval. Bedugjuk, és akkor meleg lesz. Nem forró, de így õszbe ez is elég. Úgyhogy én szeretek nagyon feljönni. Esetleg ha leszámolok a vállalatomnál, akkor lehet hogy egészen is feljövök – még majd meglátom.

Csak az a kár, hogy hülye messze vagyunk, hát jól kinn, Rákospalotán. Úgyhogy a Fény diszkóba is mindig taxival szoktunk bejönni – persze a sógornõm fizet, ha van neki pénze. De JAAJ milyen mérges lettem most valamelyik este! Az arabok végett! Jövünk be a sógornõmmel, hogy na majd táncolunk, szórakozunk kicsit, vagy valami, aszt – hát én nem szoktam magamat szégyelni, aki engem felkér, avval elmegyek, azér van a diszkó! Hogy szórakozzon az ember kicsikét – hát nem? Na, most is: jön az arab. Jó, gyerünk akkor, táncoljunk! Vót elõbb egy lassú, azt végigtáncoltuk, akkor jött egy gyors, megin lassú, meg MEGIN egy gyors – na, nekem most egyellõre elég: leülök. Mer fáradt vótam már! Az arab meg: jön ám énutánnam! Aszt mutogat. Hogy menjek át amoda, az õ asztalához! Mondtam neki hogy nem megyek, mer úgyse tudok franciául, hát mit csinálnék vele – de az meg CSAK tovább! Hogy õt úgy híják hogy Báhír – na ez is: milyen név? –

– Jó van – mondom –, én meg Mónika vagyok! – mer nem szoktam az igazi nevemet mondani, mer mittudom-én!

Meg hogy én tetszek õneki, és hogy mennyi forintér megyek el õvele a lakásra?

Pfûû de dühös lettem rá! Mer odáig jó van, hogy az arabok barátkozni szeretnének a magyarokkal, meg mondjuk rá szeretnének táncolni is – hát rendbe: BARÁTKOZNI, meg TÁNCOLNI! De még akkor hozzá, hogy fel is vigyen a lakásra?! Aszt ki tudja hogy mit csinálna ott énvelem!

– BARÁT, érted? – mondom neki. – Meg TÁNCOLNI, addig oké! De már hogy LAKÁS, arrul nem vót szó! Lakás, az NYET! Na mennyéi szépen a sunyiba! – mondom neki. De én aszittem hogy a szemit kinyomom, én annyira dühös lettem rá!

Meg akkor tegnap is – van egy csaj a Fény diszkóba, egy farmeros, rózsaszín inges lány, az mindig ott van, mindig arra az ajtónál táncol – de majdnem minden este rumlit csinál! Ülünk tegnap a sógornõmmel, beszélgetünk – egyszercsak odajön mihozzánk. Hogy valamelyik a kettõnk közül, akármelyik: hogy kétezer forint jó lesz-e nekünk,

vagypedig nem. Mer fel kéne menni eggyik arabbal a lakásra.

Na hát én megmondtam neki, hogy nem. Meg a sógornõm is aszondta: nem, õ se.

– Jó van – aszondja –, ti bajjotok! Ha nem kell, hát nem kell!

– Nézzed – mondom neki –, énnekem ha van száz forintom, jó, ha meg nincsen száz forintom, úgy is jó! Mer – mondom – én inkább nem eszek, nem iszok, de énnekem az nem éri meg, hogy engemet azon a lakáson leüssenek, vagy akármicsoda!

Röhögött eggyet a csaj, aszt elment. – Nade tényleg: hát nincs igazam? Mer jó, hogy akkor is a sógornõm pénzit ittuk – de hát ha a sógornõm rászánja azt a pénzt? Akkor engemet ez mér érdekeljen?

Amúgy nekem van egy barátnõm, a Marika, egy adonyi lány, csak itt van most Pesten, arrul lehet megismerni hogy mindig piros pulóverba van, na hát õ erre hajt – szóval az kurva, na! Arabokkal, magyarokkal, mindenkivel, de azt már minden módon összefogdosták – Úristen, amiket az elmesél! Mer énnekem elmondja, hát a barátnõm. Na szóval ez a Mari hív mindig engemet is.

– Hülye vagy te? – aszondja nekem. – Hát tudnál te is pénzt keresni, hát mit akarsz!

És igaza van! Mer én is kereshetnék sok pénzt, hát nem így van? Mer kereshetnék! Csak viszont énnekem ez nincs a vérembe. NINCS A VÉREMBE! Õ, ha csinálja: jól teszi. Ha neki így jó: csinálja! Én nem irigylem érte! Csak közbe: õ, meg én, az nem ugyanaz. Mer én nem tudnám ezt csinálni, hiába!

Mer jó: én is belemennék! Hát az a pénz nekem is jó vóna! Mer pénzre az embernek szüksége van! – És akkor mégse tudok belemenni. Mer nem visz rá az Isten!

Meg akkor még az is, hogy hát én félek.

– Mari – mondom neki –, te vagy a hülye. Hát gondolj csak bele! Hát – mondom – a rendõrök? He? Avval nem gondolsz? Ha lebukol, mi van? Se munkahelyed, se semmi, könnyen elkapnak! Aztán jön a kitiltás, meg a másfél év, meg minden, hát gondoljál bele az életedbe! Itt szén vedel, hervadói, a vége meg mi? Csak nehogy már börtöntöltelék legyél a végin!

Én még nem voltam börtönbe. Én még csak három és fél napot voltam fogdán – de az OLLYAN vót, hogy akkor én felfogadtam: én nem is leszek börtönbe sose.

Mer az a három és fél nap nekem olyan vót, minthogyha három és fél HÓNAP lett vóna! Közbe csak három és fél nap vót – ami semmi! Úgyhogy én ezer is fogadtam fel, hogy kurválkodás, meg levevés, meg ilyesmik: NEM, én ezt mindet inkább távolítom magamtól. Mer én RETtentõ félek a börtöntül!

Na ettül függetlenül én segítek a Marinak. Mer õ is szokott segíteni nekem, bármibe, mondjuk ha nincs pénzem, ad – úgyhogy ha egyszer véletlenül õneki nem lenne, akkor meg én adnék neki. Vagy mondjuk ha õneki kellene egy munkahely, meg albérlet, és ha mondjuk lejönne Nyírbátorba, vagy Nyíregyházára, én segítenék õneki szerezni. Mer tudok valakit, a doktor Jakabnét, és ezt a nõt én bármikor felkereshetem és beszélhetnék vele, hogy szerezzen a Marinak munkát meg albérletet! Szóval segítem én a Marit – mer ha kurva is, én azér õt nem nézem le! Ha õ ezt vállalta, benne van: jó, csinálja, váljék egészségire! Hát nem igazam van? Mer olyan ez, mint például a vegetária, pont olyan! ügye, ott a másik, a Bori, aki meg vegetáriázik, húst nem eszik! Kijön hozzánk, de hiába kínálja a sógornõm hússal, hozzá se nyúl! Mer sokan mondják, hogy a hústul a velõ romlik, vagy mittudomén miket mondanak, és akkor ez a lány, a Bori is: meg van rá esküdve, hogy õ pedig húst nem fog enni. Énszerintem hülyeség – de jó, hát ha õ így gondolja, csinálja! Én ezer õt nem nézem le! – Na: hát ugyan ilyen ez is!

A Mari különben az olyan, hogy az nem használ semmit se, mert a gumit az arabok nem szeretik, a gyógyszert meg még nem is próbálta – hát te Úristen!

– Figyelj – mondom neki –, te tisztára hülye vagy? Hát elmész egy nõgyógyászatra, és akkor felírnak neked valamit, pont ami neked való, ami a szervezetednek kell! És akkor – mondom – ha az arabok nem is engedik, de te beveszed azt a gyógyszert dugiba, jó elõre, és akkor mégis: nem maradsz teherbe! Mer– mondom – ha terhes leszel, mit csinálsz? Se lakásod, se munkahelyed, semmid sincs, hát az a gyerek így mindenhogyan csak intézetbe kerül, mer a tanács úgyis elveszi, te hiába nem akarod adni! Mer ez így van! Érted most már?

– Na így tanítgatom én õtet, hogy segítsek rajta – de hát beszélhetek én õneki –

De, mondom, akármennyire is ajánja mindenki, én ebbe az arabozásba nem megyek bele. Mer egy az, hogy az arabok nem tudnak

magyarul. Hát akkor meg én hogyan beszéljek velük? Vannak ezek a kuvajiak, asziszem azok tán négerek, úgyhogy azok szuhul beszélnek

– mer a négerek általába szuhul beszélnek, a dél-afrikaiak azok mind csak szuhul, a többi meg vegyessen, hol szuhul, hol meg másképp – hát ennyit már tudok. Az arabok viszont, azok megin vegyessen: hol angolul beszélnek, hol franciául, hol meg mittudomén. Én meg hát nem tudok se franciául, se szuhul, se angolul – akkor meg??

A másik meg: hogy hát félek. Mer könnyû azoknak az araboknak! Mer ugye a külföldit, azt nem büntetik, legfeljebb ha 72 órára beviszik a fogdára, aszt rátelefonálnak arra a külföldi országra, ahová az a külföldi tartozik, és megbeszélik, hogy 'most mittudomén mennyi ideig nem tartózkodhat az illetõ Magyarországon. Vagy-pedig fizet valamennyit annak a rendõrségnek – mer pénzér mindent lehet, pénzér mindent lehet. Ad mondjuk rá ezerötszázat, és jó van! – Nade én nem vagyok külföldi, énvelem már más a helyzet!

Én nagyon félek a rendõröktõl. Mer vannak olyan rendõrök is, hogy mittudomén, elkapnak ûtékával, vagy minek hívják, üzletszerû kéjelgésér, ezer a kurvaságér, és akkor elvisznek – de úgy hogy azt se tudom hova visznek! Én azt hiszem, hogy a rendõrségre megyünk -de mondjuk rá este van, vagy éjszaka, sötét, én nem látok semmit, és nem is a rendõrségre visznek! Hanem kivisznek egy nagy erdõségbe, a rádiót jól felhangosítsák, direkt, hogy a fõnökség se hallja, meg senki se hallja

– hát vannak ilyen rendõrök is, mer én ezt már nagyon sokat hallottam! –, aszt esnek nekem, megcsinálják rajtam a dógukat, az összes! Utánna meg szépen agyonütnek. És akkor én mihez foghatok??

Meg én az araboktul is félek! Mer hogyha egymagába van; akkor nem érdekes – de hogyha már hárman, négyen jönnek? Úgy már én mit tudok csinálni? Tök sötét van, az utat se ismerem – kivisz az erdõbe: megöl. Csak úgy, passzióbul! – Megöl, elás – megteheti, mer utánna ki tudja hogy ki tette? Senki! Vagy akár csak felvisz a lakásra, de nem akar pénzt adni, én meg mondjuk rá, nem pont õszerinte venném magamat – lekever két jó pofont, utánna meg kilök az ablakon! Mér, nincs ilyen? Még ha csak maga van, tán bírok vele – de hogyha ÖTEN jönnek rám??

Úgyhogy mondom: ezmiatt én nem arabozok. Mer csak jó vóna

csinálni – de viszont nem merem. Mer énnekem családom van, énnekem a gyerekeimre kell gondolni. Ha családom nem vóna – úgy lehet. Nagy nehezen, de talán úgy belemennék – így viszont én aszondom: inkább ehenhalok, mint hogy a nyakamat elvágják! Nem is magamér – de én a két gyermekemet féltem!

Csak persze ott van a másik ódal is. Hogy ha elmegyek vele, megkapom azt a kétezer forintot, vagy megkapom a kétezer-ötszázamat – hát én azt a pénzt a kólagyárba egy HÓNAP alatt keresem meg!

– Tiszta hülye vagy – aszondja a Mari –, nekem: öt perc; neked: egy HÓNAP! Hát normális vagy te?!

Szóval, nem tudom – –

Nade! Van mostan egy másik dolog! Az újítás. A levevés! Ami még sokkal jobb is, mint az arabozás! Mer egy az, hogy ebbe lefeküdni se kell, nem kell félni se, hogy az ember megkapja a mindenféle bajt, meg akkor az se nagyon van, hogy megvernének, vagy tudomisén – nem, ebbe csak annyi van, hogy vagy sikerül, vagy nem. De azér legtöbbször sikerül!

A Lidivel vótunk egyszer egy diszkóba – nem is a Fénybe, másikba, nem tudom már a nevit se, a Lidi vitt el – ez még akkor vót, mikor elsõre kerültem fel Pestre, négy éve már. Ülünk a Lidivel a diszkóba – egyszer a Lidi:

– Figyelj má Kati – aszondja –, nagyon néz tégedet az a srác!

– Hát – mondom a Lidinek – mit érdekel engem, ha néz, nézzen!

Egy másikkal vót a gyerek, egy öregebbel – ittak.

Egyszer: tényleg, jön oda a srác, a fiatal. Magyar kölök vót. Odahajol, aszondja nekem:

– Mennyiér jössz?

Én meg – hát elsõre vótam még Pesten! – azt se tudtam, mit akar!

– Hát – mondom – hogyhogy mennyiér megyek?

– Na – aszondja –, hát lefeküdni!

– Eridjél mán a dogodra – mondom neki –, hát mit képzelsz te? Menj innét, te szemtelen! – így. Pedig akkor még családom se vót!

A Lidi meg nekem!:

– Hülye vagy?! – de súgva csak. – Ne kûdd el, híjad vissza! – de dühös vót! – Tartsad fel, beszélgessél vele!

– Hát – mondom – jó, beszélgetni beszélgethetek! – hát ezt nem

utasíthatom vissza!

– De – aszondja a Lidi – itassad is!

– Itassam?! Minek itassam?! – hát mit tudtam én, hogy mi ez az egész!

Most már tudom, azóta értem már.

– Mindjár jövök, te csak tartsad fel a gyereket! – aszt átment õ meg az öregebbhez.

Én meg beszélgettem a fiatallal. Ezt is, azt is, amazt is, mittudomen miket, õ is kérdezett, én is, jól belejöttünk mind a ketten a nagy beszédbe – hát beszélgetni jól tudok! Elvettem szépen a figyelmit – pedig nem is tudtam, mire megy a játék! Nemsokára jött vissza a Lidi. Kért még akkor ezt is, amazt is, ivott,' meg itatta a gyereket is, hozatott nekem is – jó, én ugye csak kevertet iszok, vagypedig Hubit, egy háromcentest, vagy mondjuk rá egy felesset, mer én többet nem iszok. Amikor meg nagyon jó a kedvem, akkor esetleg elmegyek egy deciig – de akkor ittam. Meg jó kedve vót a Lidinek is, ivott õ is. Súgom neki közbe:

– Hát az öreget hova tetted?

– Elvittem – aszondja –, lefektettem aludni! Mer -aszondja – sokat ivott már, álmos lett!

Elsõre vótam Pesten még csak, hát mit tudtam én! De nevet a Lidi, borzasztó nevet:

– Van pénz – aszondja –, he, van ám pénz! Eleresztettük aztán a gyereket is – úgy mesélte el azután a Lidi. Hogy elvitte amazt a szállóra, mer szállón lakott a magyar, lefektette, minden – aszt szépen levette, ötezer forint vót a csávónál – azt az ötezret a Lidi gyönyörûen elhozta!

Meg még akkor kétezerötszázat nekemadott belõle! Pedig én nem akartam.

– Ne – mondom –, hát én ebbe nem segítettem neked, a te pénzed ez!

– Dehogynem – aszondja –, hogyne segítettél vóna! Elég vót beszélgetni emevvel! – aszt a zsebembe gyûrte a kétezerötszázat. Jó van, mondom, ha már így van, egye fene, nem bánom! Meg az az igazság hogy örültem is neki: hát ötven forintom ha vót már összessen, utósó pénzem!

Na így kell eztet csinálni. De a sógornõm, a Lidi nagyon érti! Hát

vót még olyan is, hogy tizenötezret vett le! De öt perc alatt! Csak egyre kell vigyázni: nehogy civil legyen a manus, nyomozó. A többi, az megy, könnyen!

És ez egy olyan dolog, hogy hát én nem vagyok benne hibás. Mer én nem tudok semmirül se, hát a Lidi nekem csak annyit mondott, hogy én beszélgessek vele! Én meg ugye beszélgettem. Hát beszélgetni, azt talán még szabad, vagy nem? Úgyhogy még ha a Lidivel lenne is valami, akkor is: én megmondanám a rendõrségnek, hogy én csak beszélgettem – mér, már az is bûn??

– Jó barátom, mér ne beszélgessek vele?! – na, szóval mondanék én olyat is, ami nem igaz. Mer én már rájöttem erre! Hogy a rendõrségnek hazudni kell! Mer ha hazudik az ember, azt jobban elhiszik, minthogyha igazat mond! Van Rákospalotán egy fõhadnagynõ, engemet már az is fölokosított:

– Katikám – aszondja –, hagy erõszakoskodjanak: nem baj, te ne törõdjél vele! Amikor már NAGYON kijöttek a béketûrésbõl, te akkor is csak nagy nehezen valljál! De akkor se az igazat. Mer úgy SOSE fognak hinni neked! – Énnekem ezt egy FÕ-HADNAGY-NÕ mondta, Rákospalotán, Zakariás Péterné nevû, benn a rendõrségen! Úgyhogy –

Csak még azér akkor se tudom, hogy belemenjek-e ebbe a levevésbe. Mer ha tudnék így újítani, hát abbul MÉG SOKKAL többet tudnék szerezni, mint az arabozással! Mer két hét alatt az az 50-60-ezrem BIZTOS hogy meglenne, de tényleg, hát TUDOM hogy meglenne! És akkor szépen öltözködnék, meg minden –

Csak viszont ettül is félek. Úgyhogy félek hogy NEM TUDOK belemenni, ebbe se!

A Lidi mindig bíztat, hogy ne vacakoljak már, vegyem le, vegyem le, hányszor mondta már! –

– Jó van – mondom –, de hogy az Istenbe vegyem le?!

– Hogyan, hogyan – aszondja –, hát úgy hogy ki viszed, elviszed, aszt –

– HOVÁ a szûzmáriába vigyem el?! Pláne hogy részeg

– Hát – aszondja –, te hülye vagy –

– Tudod mit? – mondom neki. – Inkább akkor én letartom beszéddel, ebbe most már belejöttem, te meg akkor vegyed le a másikat! De ÉÉN, hogy LEVEGYEM

– Jó van akkor, tartsad le: itassad!

– Itassam – mondom –, hát hogyan?! Ha akar, iszik, ha nem akar, nem iszik! De ÉÉN, hogy ITASSAM! Isten õrizz, hogy még majd ott okádjon nekem! Ha te leitatod, nem érdekel, ha leveszed, az se érdekel, de én bizony nem!

Szóval, nem, én azt se tudom, hogyan kell ezt csinálni, nincsen nekem eszem ehhez, hülye vagyok hozzá, na! A Lidi meg: csak fogta, kivitte a magyart – tíz perc múlva meg már ott ült megin, a tizenötezer forinttal! Hogy a jóistenbe csinálja, én nem tudom! Gondolom, õ csak azt nézi, hová teszi az illetõ azt a pénzt – neki ennyi elég! Ha már ezt kileste, ha ennyit tud már, akkor a csávónak vége!

De nem, ilyeneket én nem csinálok. Inkább egy örökös kódús legyek, de én nem lopok. Ha nincs pénzem, úgy is jó. Vagy akkor inkább KÉREK, egy akármilyen idegentül, vagy itt a Lidi, a sógornõm, ha kell nekem száz forint, ad – de ÍGY nem!

Nem tudom – Mer közbe meg jó vóna belemenni! Hát persze hogy jó vóna! Mer most ha én bemegyek az ábécébe, hogy vegyek valamit magamnak, pénz nélkül: mit adnak? Semmit! Maradok éhen, maradok pucéran! Mer mindent pénzér adnak. Ha pénz nincs, még a kutya se ugat. Csak a pénz az úr!

Evvel a fõhadnagynõvel én úgy kerültem össze, hogy

– mer van nekem itt a nyakamon egy szúrásom. És azvégett. Ez kicsit hosszú, de azér elmondom.

Ez a kendõ is azér van most a nyakamon, mer át vót szúrva énnekem a nyakam, aszt ott van még most is a seb

– mindenki azt mondta rá: hogy nem szégyelem én magam? hát ki van szíva a nyakam! – pedig az nem kiszívás, hanem egy szúrás. Meg vót egy lábszúrásom is, itt e, elég csúnya még most is – na, hát ez mind most július 3-án lett.

Nem is emlékszek már hogy hová mentünk épp a sógornõmmel, a Lidivel – ja, az Icáéknál vótunk, a Lidinek a régi munkatársánál, na az is egy ugyanolyan belemenõs csaj mint a Lidi, harapódzik, meg minden, jó barátnõk most is még a Lidivel, pedig már rég nem dógoznak eggyütt – na náluk vótunk a Lidivel, egy keddi napon. Aszt ahogy megyünk haza az Icáéktul, már az Örs vezér téren vagyunk, ott várunk épp a buszra, a 63 E-re, piros E betűvel, mer én avval szeretek menni, az sehol nem áll meg, végállomástul végállomásig visz, mindegy, szóval ott várunk nagyba a buszra – hát, odajön hozzánk egy

öregember. Egy olyan 65 éves valaki, fehér haj, kicsit sánta, minden – de egy nagyon pajkos valaki! Ince Mihálynak híják – de ezt akkor még nem tudtuk, csak később mondta a rendőrség, hogy ez a neve. Odajön hozzánk, aszondja:

– Ha érdekel benneteket a verseskönyv – aszondja – , én tudok mutatni nektek egy nagyon szép verseskönyvet. Vagy ha akarjátok, ki is lehet írni belõle a verseket – aszondja –, vagy majd én kiírom nektek, jó van? Ha akarjátok! – aszondja.

De mi soha nem láttuk még elõtte ezt az öreget, soha!

VERSESKÖNYV – hát engemet az nem érdekel. Biztos a frontról, ilyen háborús izé, láttam én ezt már a tévén, meg hallottam is, történelemórán is tanultuk, politika, meg mittudomén – én meg is mondtam rögtön az öregnek, hogy engemet ez nem érdekel. De viszont a Lidi meg aszondta: õtet érdekli!

– Jó van – aszondja akkor az öreg –, gyertek akkor el! Elborozgatunk, elbeszélgetünk, megmutatom a verseskönyvet, meg minden! Na, nincs kedvetek eljönni?

Meg még vett is nekünk két csomag cigit! Pedig vót cigarettánk, de ránkerõszakolta, hogy õ vesz nekünk!

– Mit szívtok, Szimfóniát? Hozok! Majd én hozok nektek!

– Hát, jó – aszondja a Lidi –, ha már annyira van, hozzon! – aszt erre meg is vette az öreg, ott az Örs vezér téren, két csomaggal, aszt odahozta!

Akkor vót nyóc óra, pontossan nyóc óra, az Örs vezér téren. – De én ezt a rendõrségen is ugyan így adtam le, PONTOSSAN ugyan így! Meg elmondtam, hogy hát ugye mi semmire se gondoltunk, hát egy öreg, egy 65 éves, vénember, hát ki hitte hogy valami nemjót akar! De hát ha a Lidinek kedve van, menjünk akkor!

De még akkor nem is eggyütt mentünk! Mer az öreg aszondta, neki még dóga van, mi csak igyunk meg egy kávét a presszóba, majd csak utánna szálljunk fel a 89-es buszra – vagy a 98-asra? nem is tudom már –, menjünk vele három megállót, szálljunk le, ott lesz a sarkon egy ilyen bõrdíszmûves, táskás, szíjas, menjünk el elõtte, meg csak tovább, még tovább, egész az elsõ sikátorig, azon le kell fordulni, pontossan a sarkon, mer az a Somogyi Bacsó út, akkor azon menni, egész egy kis fás részig – aszt õ majd ott fog várni minket az elsõ bokornál. Na, jó. De még olyan rendes vót: háromszor is elmondta!

Hát ki hitte vóna akkor még, hogy –

Pedig én ÉREZTEM valamit! Még mondtam is a sógornõmnek, a Lidinek:

– Figyelj má – mondom neki – , nem lesz baj? És ha ott a bokornál ez megles minket, aszt leüt bennünket? Lidikém, gondolkodj már!

– Eridj má magadnak – aszondja a Lidi –, hát egy ÖREG EMBER, nem mer ez ilyet tenni! Meg tudod hogy figyelmes vagyok!

Jó, hát a sógornõmnek jár a szája, de azér tényleg figyelmes! Én is az vagyok – de viszont ha elgondolkozok, akkor má nem vagyok figyelmes!

Na, hát aszt csakugyan ott várt minket az öregember a bokornál. De tiszta sötét vót már akkorra, hát jó késõ lett. Az öreg rendes vót még akkor is:

– Tudjátok mit? – aszondja. – Elsõnek majd én bemegyek, aszt megnézem hogy ki van fenn!

Mer, hogy mondjam, a ház, az nem az övé, hanem a nõvéréé. Ahogy így bemegyünk, elõször az öregnek a nõvére lakik, szembe a kerítéssel meg megin egy másik testvérje, õ meg hátul lakik, balfelül. Egy olyan kis keskeny valamibe, mint egy spájz, csak picivel szélesebb, meg van hozzá egy kis konyha – de teli az egész limlommal, meg szörnyû kosz! Persze akkor ezt mi még nem láttuk! Mer elsõre õ ment be.

Na, kiszólt akkor a sötétbül: – Gyertek be – aszondja – jöhettek!

Jó. Bementünk.

De arra azér vót esze az öregnek, hogy a konyhábul a szobába elsõbb minket kûdött be, csak úgy gyújtotta fel a villanyt, meg úgy jött be õ is utánnunk. Ahogy aszt világos lett: Úristen, ami ott vót! MINDEN teli szeméttel, piszokkal, a mosatlan edény még a fõdön is! A sógornõm egybül ki akart vóna fordulni -

– Hagyjad má – mondom neki –, hát látod: öreg, nincs felesége se, hagyjad!

Mer ugye egy 65 éves ember már mit tud? Se takarítani, se mosni, se semmit – de az ilyet én még nem szoktam lenézni!

Aszt az asztalt tényleg le is takarította, meg hozott elõ bort – de nagyon finom házi bora vót! Igaz hogy én elég boros vagyok, szeretem a bort – amúgy én csak kevertet iszok, vagy esetleg Hubit, de ha JÓ az a bor, akkor én nagyon szeretem a bort! Ami má picit savanyú, az

nekem nem kell – de ez nagyon jó piros bor vót! A Lidi meg is ivott jó két-három pohárral, én meg még tán öttel is megittam – hát jólesett! Közbe persze beszélgettünk is, ókor-ókor kerültem-fordultam egyet, mer sokat ülni nem szeretek, ittam akkor megin – de azér ennyi bortul én még tényleg nem szédülök meg, csak jókedvem lesz, ennyi!

Mutatta ott a verseskönyvet, meg mesélt is az öreg – egyszer látom: eggyik kezin nincs neki ujja!

– Hát magának hova lett az ujja?? – mondom, így kíváncsiságbul. – Hova hagyta az összes ujjait?! – Mer olyan feltûnõ vót: le vót neki vágva, vagy micsoda, de MIND, a helye meg bevarrva! Mi a fene, mondom magamba, megmûtötték ezt, vagy mi?

Aszt elmondta. Hogy a háborúba veszítette el az ujját, a fronton, mind az összesét. Meg mesélt akkor a háborúról. De elég álmos vótam én már akkor –

Ez az érdekes, hogy én eggyáltalán nem tudom, hogyan is kezdõdött ez az egész! Ha megnyúznának se emlékeznék! Csak aszondja egyszer nekem az öreg:

– Katica – aszondja –, légy szíves, eridj má ki! Mer a barátnõddel szeretnék beszélni.

Azt se tudom, honnan tudta a nevemet – na biztos a Liditül. De a Lidit meg úgy mondta, hogy a „barátnõd”, nem hogy a sógornõm!

– Jó – mondom –, semmi kifogás, nincs akadálya!

– Eridj addig a konyhába, jó?

Rendbe: kimentem a konyhába. De unatkoztam nagyon. Hû, itt én mindjár elalszok! Micsináljak? Kimentem az udvarra is, mer pisilhetnék vótam, visszajöttem megin a konyhába, még mindig beszélgetnek – Széjjelnéztem akkor– megláttam egy fél dinnyét. Ott a koszba! Nem érdekel, mondom – fogtam, megettem! Az egészet! Az öreg nem mondta hogy egyem meg – én megettem!

De én ezt a rendõrségen is ugyan így mondtam el utánna, szorul szóra! Azok csak röhögtek, maj megpukkadtak!

Eszem ott nagyba a görögdinnyét – egyszer hallom: kiabálás. A Lidi!

Meg utánna az öreg is! Hogy õ ezt nem akar, meg azt nem akar! De nem is értettem rendessen – hát az ajtón át! Úgyhogy én még akkor se kapcsoltam – ettem tovább a dinnyét!

Akkor az öreg hangja – de dühössen!: – Na, híjad be akkor a Katit!

Erre mentem én vissza be.

– Foglaljál helyet! – aszondja az öreg, nekem.

– Áá – mondom –, nincs kedvem, ebbe a koszosságba! Mer fehér ruhába vótam – a tiszta fehér ruhámba! –

aszt féltettem a fehér ruhámat. Sajnálom azt a ruhát máig is – mer a hatalmas vérpecsét azóta se jött ki belõle. Hát másfél liter vért veszítettem én, rá az egész ruhámra -úgyhogy el lehet dobni azt a fehér ruhát –

Nem ültem le – de azér két pohár bort még behúztam, úgy, állva.

Na itt ezt a részt nem tudom, ebbül most semmit se tudok. Csak annyit, hogy egyszercsak ott állt elõttem az öreg, aszt ORDÍÍtott rám, meg hadonászott. De olyan összevissza, hogy én nem is értettem amit kiabál – csak annyit vettem lei az egészbül, hogy azt akarja hogy feküdjek le vele.

A legvégin meg jól pofonvágott – de ÚGY megpofozott, hogy én majdnem nekiestem a szekrénynek!

Nade most én megkérdezlek: ha tégedet valaki pofonvág – de ERÕBÜL! –, te akkor azt nem visszaadod? UGYE hogy visszaadod neki?!

Na ezer is nem lett semmi ebbül az ügyünkbül a rendõrségen se – szépen elsimították.

Hogyan magyarázzam – én nem pofonnal adtam vissza az õ pofonját. Hanem jól gyomorszájon rúgtam az öreget.

Utánna, én nem is tudom hogy hogyan, de szájba is ütöttem, hogy elindult neki a szája vére, vagy tán az óra vére, nem tudhatom melyik a kettõ közül. Van nekem tizenhat gyûrûm, de az mind a tizenhat rajtam vót, hát jó csomó gyûrû az ujjamon, aszt avval: adj neki! Én se vótam rest – hát ha te így, akkor már én is másképpen gondolkozók!

Azután hogy hogyan került õhozzája egy fehérnyelû kés, azt már én megin nem tudom. Mer addig én azt a kést nem láttam sehun! Hogy az asztalon lett vóna, vagy a szekrényen, vagy hol, én eggyáltalan nem tudom, mer én csak az öregnek a kézibe láttam meg elõször. Egy olyan jófogású tõrkés, fehér nyele van neki, de Tûhegyes – hát itt van e, a nyakamon, látszik hogy nem egy akármilyen tompa valami vót!

ÚRISTEN, ahogy én azt a kést megláttam!! A KÉZIBE neki!!

Nem tudom hogy én akkor mit csinálhattam, meg azt se tudom hogy a Lidi mit csinált, de valószínû az öreg megijedhetett valamitül,

mer valahogy aszt eldobta a kést. Ezt a fehérnyelû tõrkést. Hát csak arra gondolok, hogy õ megijedhetett!

Úgyhogy én a fõdrül vettem fel a fehérnyelû kést. Na, mondom, ennek már a fele se igaz – aszt jól belevágtam az öregnek a hátába a kést.

De – hogy mondjam – azér nem olyan NAGYON! Csak mint mikor mondjuk rá az asztalba belevág az ember egy kést – én úgy éreztem, minthogyha bele se ment vóna az öregbe! Úgyhogy én magam is csudálkoztam mikor megtudtam, hogy a lapockát érte – én máig se tudom hogy hogyan! A LAPOCKÁT! Meg hát én azt se tudom, hun van az a lapocka! De a rendõrség így mondta.

Egy hétig feküdt aszt vele az öreg –

A lábamon õ akkor már megszúrt engemet. Meg lehet hogy már a nyakamon is? De én nem vettem észre semmit! Pedig már PRICCELT belülem a vér! De én akkor se vettem észre!

Na, a Lidinek több se kellett, a sógornõmnek: elkezdte hajingálni az öreg fejihez az üvegeket, amikbül a bort kiittuk. Ezen is úgy csudalkoztam utánna, hogy alig vót egy pár vágás a fejin neki – mi meg már aszittük hogy meghalt!

– Lidi – mondom, de én má SIKÍTOTTAM! – gyere! Gyere ki, gyere el!

– Nem érdekel!! – aszondja a Lidi, aszt csak üti-vágja tovább az öreget.

– De – mondom – a KÉS, hát nem látod?!

– Akkor se érdekel!!

De aszt csak észheztért lassan a Lidi is – aszt akkor kimenekültünk.

Amúgy különben a Lidi se hozott el semmit onnan az öregtül, de EGGYÁLTALÁN semmit se hozott el a lakás-bul! Egy szeget se! Vagy hát legalábbis énnekem nem mondta hogy hozott vóna valamit! De a rendõrség se mondta. Mer olyan hirtelen vót ez, hogy mi csak mentünk – épp hogy a villanyt leotottuk, aszt hajrá. Azt se tudom, hogy jutottunk ki, átmásztunk a kerítésen, de én abbul se éreztem semmit, én csak úgy repültem –

Én ugye meg vótam szúrva, két helyen, nyakamon is, lábamon is – de úgy meg vótam szúrva, hogy a torkomon át lehetett látni! Hát másfél liter vért veszítettem. MÁSFÉL LITERT! De viszont nem tudtam semmirül. Én nem vettem észre azt se hogy meg vagyok

szúrva! Pedig a szobába is jó sok vér ottmaradt, meg akkor az udvaron is, a kerítés is csupa vér lett, meg végig az utca – hát ÖMLÖTT a vér! Hát errül is talált oda a rendõrség! Én meg csak, mint aki meghülyült: megyek –

Csak már jó messzire, már majdnem kinn a kövesútnál: egyszer érzem ám, hogy valami így FOLYIK rajtam, valami MELEG. De MÉG MINDIG nem értettem, hogy mi az, még akkor se! Hát, mondom, az nem lehet, hogy ilyen melegem van! Csak ahogy aszt a lámpánál megálltunk, akkor nézi a sógornõm, a Lidi:

– Te – aszondja –, vérzel te? Megszúrt tégedet a vén szaros? Vagy mi?!

Aszt közbe annyira meg vót szúrva a nyakam, hogy kishíján az eremet el nem vágta az öreg, avval a fehér-nyelû tõrkéssel, azt a nagy eret! De a nyakínt, ezt a vastag nyakínt, ezt széjjelvágta, mer ez kétfelé van vágva! – És akkor ezt a sebet se orvos nem látta, se penicilint nem kaptam rá, se varrni nem varrták, semmi! És mégis begyógyult! Mer most már mondjuk rá majdnem be van gyógyulva.

Ja, meg akkor a papucs! A Lidinek a papucsa! Az bennmaradt a lakásba – a fele! A jobbos! Aszittük az utcán hagyta el, de nem, mer az öregnél maradt! Én meg: mezítláb! Mer MIND A KÉT szandálom bennmaradt az öregnél! A rózsaszín szandálom – hát ez most már az én károm –

De még akkor utánna egy hétig nem vót semmi. Feküdtem, a Lidi itatott teával – Hát mi aszittük, hogy az öreg meghalt!

Akkor aszt jöttek a rendõrök. Mer mégse halt meg az öreg, hanem feljelentett minket. Mer ahogy a rendõrség a véren odatalált õhozzá, elsõbb aszondta, nem is vót semmi, úgyhogy akkor csak kórházba vitték az öreget, de utóbb aszt rágondolta magát mégis: egye fene, ha már így áll a dolog, õ leadja a feljelentést! Hogy így meg úgy, két illetõ, egy Lidi nevû, meg egy Kati nevû –

Csak az vót ám, hogy õ másképpen mondta el ezt az egészet! Õnála nem is július 3-án történt ez, hanem július 2-án – mer hogy õnála minden fel van jegyezve, és hogy õ július 2-án ment el a fürdõbe, és akkor utánna lett ez a dolog – hát ami egy mese, mer nem igaz! Mer közbe a keddi nap, az július 3-a vót! Meg hogy õ otthon vót egyedül, mer fáradt vót, már 6-kor lefeküdt, aludt, és akkor mi egyszercsak berohantunk, elsõbb a Lidi, utánna meg én, és hogy akkor én késsel

mentem rá, a Lidi meg fej bevágta az üveggel – ilyeneket!

Ince Mihálynak hívták különben az öreget – akkor tudtuk meg ezt is. Nade nem vót szerencséje Misa bácsinak, mer a rendõrök se vótak egésszen hülyék!

Benn vótunk akkor három és fél nap a fogdán. De mi elsõbb nem akartunk vallani – mi nem mondtunk semmit! Csak akkor hogy elmondta a rendõr, hogy az öreg miket összehazudott, dühös lettem: jó, hát ha õ így, akkor én is! Elmondtam akkor, úgy ahogy tényleg vót. Már ha így vagyunk, akkor én bizony kimondom! Meg énutánam a Lidi is elmondta az egészet.

És akkor erre mit mondott az öreg? Ez az Ince Mihály, mit felelt rá? Azt mondta, hogy a Lidiével eggyezik a szó, de énvelem nem. Nade most kérdezem én: hogyha a Lidi szava eggyezik az öregével, az enyim meg eggyezik a Lidiével – akkor most hogy van ez?

A Lidi, az megmondta nekik, de rendessen. Megmondta: õ nem szégyell magát, ha az öreg se szégyell, õ kimondja a szót, az öreg szemibe is, de akkor az öreg se tagadja!

– En megmondom – aszondja a Lidi –: maga engemet ki akart nyalni! Igaz hogy ki akart nyalni, vagy nemigaz hogy ki akart nyalni?! Mondja meg a szemembe!

– Igaz ez? – aszondja a civil, a nyomozó.

– Hát – aszondja az öreg, ez az Ince Mihály –, hát tetszik tûnni, milyen az ember –

– Na! – aszondja a Lidi. – Itt van! Hogy süljön ki a szeme! Elmehet maga a picsába, tudja?!

Akkor aszt ki is engedtek minket, elmehettünk haza. Július 14-én engedtek ki, mer három és fél napot vótunk a fogdán, meg akkor az orvosi beutalásomra is július 14-e van ráírva, meg is tudom mutatni – de elég vót nekem ez a három és fél nap is, pont elég. Meg elkûdtek az öreget is, az Ince Mihályt:

– Maga mit akar? – aszondja neki a civil. – Ha így vót a dolog, akkor MIT AKAR maga?! Nézze – aszondja –, rablás nem vót, gyilkolás se vót, még verekedés se vót, csak szúrás, úgyhogy ebbül nem lesz tárgyalás! -aszondja a nyomozó. – Ennyi ebbül most elég! Elmehet!

Csak közbe ENNYI híja vót, hogy nekem ez az ÉLETEMBE nem került! Mer ha elvágja nekem ezt az eret?! Akkor mi van?! Aszt ha

meghalok, a két árva gyermekemmel mi lesz?! A Lidinek semmi bajjá nem lett – hát õ nem állt az öreg fele, õ messzibb állt. Én viszont beszorítottam az öreget a sarokba, az Ince Mihályt – hát ha tudom, hogy engemet meg fog szúrni, akkor én is messzibb állok! De nem tudtam. Mer ez váratlan vót. Aszt így akkor megkaptam a két szúrásomat. Úgyhogy én MÁSFÉL LITER vért veszítettem, meg bele lehetett látni a torkomba – hát meg is halhattam volna, nagyon könnyen meghalhattam volna, nem?

Meg is ijedtem, hát persze hogy megijedtem, már ott az utcán mondtam én a Lidinek:

– Lidi – mondom neki –, menjünk el evvel valahová!

– Nem megyünk sehová! – aszondja.

– De hát – mondom – nem látod? ENNYI vér, te Úristen –

– Hülye vagy te? – aszondja. – Úgy jobb, ha a rendõrség megtudja?!

– Jó – mondom – , hát így is jó –

Vót otthon egy kis pálinka, avval fertõtlenítettem, de csak úgy körül – de a vér még akkor is csak úgy SZAKADT, CSURGOTT, végig mindenen!

Meg még akkor vettek is vért tõlem a fogdán! A sógornõmtül, a Liditül csak egyszer vettek vért, de éntülem KÉTSZER is vettek, pedig alig bírtak, mer énbelülem alig jött már vér, hát énbelûlem már mind kipriccolt! Aszt akkor mégis vett az orvosnõ – mer akkor még nem mondtuk meg, hogy szúrás is vót! Meg nem is látták, mer a nyakamon vót a kendõ! Na, akkor utánna megmondtuk, hogy vót azér ott még kés is, egy fehérnyelû tõrkés, és akkor a szakértõ, egy szakorvos, aki ott a rendõrségen van, megnézte a szúrásomat, és aszondta:

– Hát maga MÁSFÉL LITER vért veszített! – aszondja.

– Úgyhogy most kell adni magába másfél liter vért! De én megmondtam neki, hogy hát nem. Mer ki tudja milyen véreket gyûjtenek ott össze, Isten tudja hogy milyen emberekbül, mer már õk maguk se emlékeznek rá hogy honnan szedték, aztán utánna meg belemeresztik, én meg megkapom vele az idegbetegséget, meg mittudomén miket, hogy még diliházba is kerülhetek – hát nem.

– Nem – mondom a szakértõnek –, köszönöm szépen. De a vér, az nem játék!

Meg aszondja ott ez a szakértõ:

– Ez késnek a szúrása – aszondja –, jól ki van nyílva, meg el is van gennyesedve, ebbe bele lehet halni! Úgyhogy most beteszünk egy kapcsot, meg bevarrjuk!

– Doktor úr – mondom neki –, az ÉN nyakamba nem fog jönni kapocs, se júbél nem fog jönni az én nyakamba! Engemet nem varrnak! Hanem tudja mit? Van nekem otthon hintõporom, meg van tetrán-kenõcsöm, az mindent fertõtlenít, majd avval én magamnak megcsinálom. Meggyógyítom magam, de nekem NEM KELL ORVOS!

– Mer fájt ám, fájt nagyon!

És tessék! Nem kellett orvos! Megcsináltam magam -és most már viszket. Mer forrad befele!

Utánna még be kellett vóna feküdni nekem kórházba is, legalább egy hónapra be kellett vóna menni, ki is adták a beutalót a rendõrségen – eltettem, megköszöntem, aszt nem mentem avval se sehová. Aszt nem nekem vót igazam? Mer igaz hogy még azóta is szédülök – hát tegnap a Virág presszóba: állok a pénztárnál a sorba, de én egyszerre UGY megszédültem, hogy ha le nem ülök, ott esek össze! Amikor meg reggel kelek fel, olyan a nyakam mint egy tégla, nem is érzem – de akkor is: nem jobb így, minthogyha még egy hónapig kínoznak a kórházba, aszt esetleg még el is rontsák nekem a nyakamat?!

Még ezt a szúrást az uram nem is tudja, az élettársam, még ezt nem látta –

Különben lehet hogy holnap hazamegyek, mer kûdtek táviratot hogy menjek – de az is lehet hogy holnap este elmegyek még a Fény diszkóba, és akkor csak utánna utazok haza. Táncolok eggyet, szórakozok kicsit, iszok is valamit – mer énnekem ami jólesik, azt megiszom, nem szégyelem! Ha jókedvem van, megiszom azt a kevertet, de úgy azt a Hubit is – mér ne? Ha a Lidi is jön, a sógornõm, akkor megyek holnap a Fénybe. Mondjuk rá a Lidi nélkül nem nagyon hiszem – hát nem tudom, maj még meglátom –

SAJNOS SOK A BUTA ÁLLAMPOLGÁR

SIPOS LAJOS, 26 ÉVES

Jelen pillanatba most itt lakok a rendõrszálláson. Mert ugyanis egy albérlet, az kétezernél kezdõdne, és akkor az csak egy szoba, avval ki is fújt az egész, de esetleg még azon a szobán is osztoznom kell valakivel, egy másik sráccal – ez meg csak kétszáz forint, és ezmellett akkor higénikusabban is vagyok, meg tévé is van, meg minden ami kell. Mondjuk itt is ketten vagyunk a szobába – de nekem ebbe is szerencsém van, mert per pillanat ugyanabba a mûszakba vagyunk mind a ketten, ugyanakkor alszunk, tehát nem nagyon zavarjuk egymást. Amikor elcsúszik a dolog, akkor rossz egy kicsit mer ha õ alszik, én nem tudok csinálni semmit – de azér megoldható ez is: vettem a magnómhoz egy fejhallgatót, és így nincs probléma. Most éppen elég rettenetes a helyzet – de majd kész lesz az építkezés, és akkor jó lesz.

Én különben nem is Budapesten születtem, hanem az Alföldön, Tiszafüreden. Már úgy értve, hogy mi nem is ótt laktunk, hanem Abádszalókon, csak Tiszafüredre vitték be édesanyámat, amikor meg akart szülni engem. Úgyhogy én a gyerekkoromat is Abádszalókon töltöttem, egy nagyon fáin helyen, egy magányos gátõrházba, a gáton, pont a Tisza-kanyarba – mer édesapám gátõr. No ott persze jószágok is voltak, minden fajta, amit csak el lehet képzelni, tehenek, libák, kacsák, disznók, bikák, gyöngyik – ez egy ilyen pöttyös valami, aprójószág, szép nagyon –, meg satöbbi, hát az borzasztó jó volt egy gyereknek!

Én egyébként nem is rendõr akartam lenni elõször, hanem vadõr. Meg õszintén szólva még olyanra is gondoltam, hogy esetleg régész leszek – na az még egy szép szakma! Énszerintem annak nagyon megvan a maga értéke! Gyerekkoromba én végig úgy voltam: ha találtam valamit, mindig meg szoktam nézni, hogy nem-e VALAMI – ugye hátha, hát sose lehet tudni! Talál az ember egy dolgot, és akkor nem is az értékit nézi, hanem a mondanivalóját – mer énszerintem minden tárgynak megvan a maga mondanivalója! Ilyen régi valamiknek, hogy mondjuk egy kávéõrlõnek, amit még az 50-es

évekbe használtak – a kézibe veszi az ember, és akkor úgy belegondol, hogy te jó Isten, hát KÉZZEL õrölték még a kávét! Amit ma már szinte el se bírunk képzelni! Szóval ez egy ilyen képet idéz föl az emberbe, és érdekes tud lenni, nagyon! Úgyhogy mondom megfordult ez is az agyamba – de aztán úgy komolyabban mégse mentem bele, hanem amikor általános végin jelenkezni lehetett továbbtanulásra, akkor vadõrnek jelenkeztem.

Csak nem vettek föl. Mer Magyarországon csak egy ilyen iskola van, a Bakonyba, Vadgazdálkodási Szakközépiskolának hívják, viszont sajnos oda túljelentkezés volt, és én nem kerültem be. Másodiknak írtuk a hentes és mészáros szakmát – oda viszont egybõl fölvettek.

Ezt a hentes és mészáros dolgot édesapám akarta, mer azt mondta, hogy szép szakma, meg kelendõ szakma, mer az emberek amíg csak élnek, mindig csak esznek, úgyhogy erre mindig szükség lesz és jól meg lehet belõle élni – jó, hát ha már egyszer elkezdtem, végig is csináltam, abbahagyni nem akartam. De nem találtam olyan nagyon jónak. Négyezer forintot tudtam megkeresni vele, hát ahhoz képest, hogy elég sokat kell dolgozni, az nem olyan nagyon sok. Meg valahogy nem is volt nekemvaló. Mer ami ott megy, az szerintem egy szadizmus. Én nem is tudom, hogy lehet azokat a szerencsétlen jószágokat – húú, hát én borzasztó sajnáltam õket! Énszerintem oda egy másfajta ember kell, olyan lelki fölállítottságú, hogy szeretni tudja ezt a szadizmust – én ezt nem tudtam megszokni.

Úgyhogy kis ideig voltam csak a szakmámba, inkább elmentem a Belkerhez, egy cipõraktárba, raktárosnak. Édesanyámék nem örültek neki, hogy otthagyom a jó szakmámat, de annyira azér nem izéltek, hogy mittudomén, megtiltották volna, vagy valami – én meg úgy voltam vele: én csinálom, hát akkor nekem is kell abbahagyni. Aztán édesapám is beletörõdött, mer látta õ is, hogy a cipõraktár tényleg jobb: egy mûszakba voltam, állandó délelõttös, fûtött helyen dolgoztam, és mégis megkaptam a nyolc-kilenc ezremet – hát azér az már valami. Jöttek ezek a maszek kiskereskedõk, akkor én kiszedtem nekik ami kellett, kiszortíroztam szépen a modelleket, meg jöttek a külker vállalatoktól – szóval elég jól elmentek a napok, nem nagyon unatkoztam. Sokszor volt túlóra is, mer akkora volt a forgalom, de akkor azt is megfizették, természetesen – úgyhogy nem volt rossz!

Eléggé bejártam én már az országot, habár fiatal vagyok még, de azt lehet mondani hogy jártam én már majdnem mindenütt. Ugye: Tiszafüred, meg Abádszalók, közbe akkor elköltöztünk Tiszaroffra, mer édesapa mat áthelyezték, másik õrházba, úgyhogy Tiszaroff is, akkor a szakmámat, azt Szolnokon tanultam, utána Martfû, a cipõraktár, azután meg jött a sorkatonai szolgálatom, azt Szombathelyen töltöttem – hát szóval – De közbe meg mindenkitõl csak azt hallottam, hogy Budapest, Budapest, hogy az ilyen jó, meg olyan jó – áá, gondoltam, megpróbálom én is: milyen lehet? Úgyhogy amikor leszereltem, utána följöttem Pestre, és beálltam a rendõrség kötelékibe – hát ugye hajtott a kíváncsiság!

Most jó fél éve vagyok már itt, majnem háromnegyed éve már. De szeretem eléggé Pestet is: tényleg szép, meg jó is – csak viszont elég drága. Meg rettenetesen büdös! Ha az ember kimegy a Körútra: pfúú! Hát az a rengeteg gáz, ami a gépjármûvekbõl kijön, még a fákat is megöli!

Kevés olyan fa van Pesten, ami ne lenne már beteg! Tavasszal még beindulnak valamennyire, zõdek, meg minden – nyár végire meg már tiszta sárga, bedöglött mind!

Meg az emberek is: úgy mennek el egymás mellett, hogy még egy pillantást se vetnek a másikra! Nem az hogy köszönnének egymásnak – áá, még ha neki is megy annak a másik gyalogosnak, akkor se szól, annyit se mond hogy bakfitty! Olyan rohanó világot élünk itt, hogy az emberek már arra se méltassák magukat, hogy egy jó szót szóljanak a másikhoz. Elzárkóznak, tiszta hidegséggel vannak a többi iránt – hát még a saját szomszédjukat se ismerik jóformán! Ezt, ezt én nem is tudom megszokni – énszerintem ezt nem is LEHET megszokni!

Szóval Pest, az az én meglátásom szerint nagyon más, mint egy vidék. A vidék, az egészen másfajta környezet, SOKKAL vidékiesebb! Ott az ember fölszabadultabb. Falun még a mai napig is megvannak azok a rendezvények, amiken az egész közösség összejön, apraja-nagyja, és akkor együtt mulatnak, megbeszélik egymás gondját-baját, segítenek is egymásnak ha tudnak, meg hát kommunikálnak is egymással: összeülnek, kártyáznak, beszélgetnek, italoznak is egy keveset, de szépen, csendbe, állampolgárhoz illõen – de Pesten??

Ettõl függetlenül azér nem rossz Pest se, én szeretem azér. Például a Margitszigetet nagyon is szeretem – oda szoktam kijárni úszni –, hát

az egy nagyon szép hely, tiszta, csöndes, nem is olyan büdös – Szóval megvan azért a szépsége Pestnek is!

Meg abba is más Pest mint egy vidék, hogy itt jobban is lehet kapni mindent. Igaz hogy elég nagy drágaság van, de viszont hozzá lehet jutni bármihez. Vidéken ez nincs meg. Jó, ott nem vásárol az ember, hanem megtermeli maga, amire szüksége van – szóval, fene tudja. Ez is jó, meg az is jó – csak más! Szokás kérdése minden. De néha azért elég rosszul esik, ha sokáig nem tartózkodók otthon, csak hiányzik azért Roff –

Fúú, hát elõször borzasztó szokatlan volt ez az egész, rengeteg dologgal találkoztam, így a munkám során, amit addig még nem is láttam! Ilyen bulik, hogy például a Rákóczi téren a nõk nekiesnek a buziknak, megverik õket – elõször azt se értettem, mirõl van itt szó! Most már megszoktam. De amikor például elõször láttam ilyet, hogy férfi, és nõi ruhába van – hûû, hát direkt megrázott! Egy jólszituált nõ, még csinos is, igazoltatom – és kiderül hogy Ferencnek hívják! Majdnem hanyattestem! Hát minálunk vidéken ilyen nem volt! Most már nem lepõdök úgy meg, már tudom mi ez: hát ez egy betegségnek fogható föl. Csak az a baj, hogy sajnos nem tudunk mit csinálni velük: nem vihetem be, mer hová tegyük? Férfiakhoz nem tehessük, mer buzi, vagyis homoszexuális, a nõk közé megin nem tehessük, mer ugye mégiscsak férfi – harmadik zárka meg nincsen! Meg külön kórház sincs az ilyeneknek, ahová beszállítsuk! De még akkor ráadásul törvény sincsen erre – mer õ mondhassa nekem, hogy milyen paragrafus írja azt elõ, hogy õ milyen ruhába járhat, milyenbe nem? Úgyhogy egyet tehetek vele: elzavarom a fenébe, menjen haza! – ez az egyetlen lehetõségem.

Meg eleinte a halálesetektõl is borzasztóan irtóztam -ezt nem is fogom megszokni soha, legföljebb csak belenyugszik az ember. Mer ugye még ha természetes halálesetrõl van szó, akkor is csak minket hívnak – és akkor ilyen, hogy valaki meghal, egy öreg, aki egyedül van, és akkor a szomszédoknak csak annyi tûnik föl, hogy már három hete nem látták, meg már akkora a bûz, hogy nem lehet meglenni tõle – szomorú, de így van! És akkor nincs mese, minekünk mindenhogyan be kell menni abba a lakásba, már bomlásnak indult a hulla, kibírhatatlan a szag, legyek, egész felhõbe, meg satöbbi, és akkor ott jegyzõkönyvet fölvenni, meg minden – pfúú – Hát ez is csak arra

mutat, ugye, hogy az állampolgárok nem foglalkoznak eléggé egymással!

Minálunk falun ez is másképp van. Hát otthon én senki mellett nem tudok úgy elmenni az utcán, hogy ne köszönjek neki, meg pár szót ne szóljunk egymásnak! Nem is rokon, semmi: egy idegen, mégis öröm találkozni vele! „Jaaj, kisfiam, de jó hogy itthon vagy, olyan rég láttalak!” Hát ott ilyen, hogy egyedül van az az öreg, meghal, aszt észre se veszi senki, csak a legyek, föloszlik, ott büdösödik, hát ilyen nincs, ilyet elképzelni se lehet!

Mesélhetném soká, NAGYON soká, hogy én mimindenen keresztülmentem már, pedig még csak háromnegyed éve tartozok a rendõrség kötelékibe, de azér már NAPOKIG mesélhetnék! Még nem lehet azt mondani, hogy egy mittudomén milyen tapasztalt rendõr volnék, mer még ott se tartok, hogy egy jól intézkedõ rendõrnek mondhassam magamat – majd, idõvel! –, de én már a szemeteléstõl meg a tiltott helyen való kutyasétáltatástól a gyilkosságig majdnem minden bétékába ütközõ cselekményen végigmentem!

Jó, mondjuk a közlekedési téma, az egész más dolog, avval nekem nem sok bajom van, mondjuk éppen ha járõrözök, és véletlenül látom, mer ott van elõttem, hogy egy állampolgár csinál valamit, behajt a „behajtani tilos” táblánál, vagy megfordul a „megfordulni tilos” táblánál, vagy átlépi a záróvonalat – hajaj, mennyi ilyen van! –, akkor mondjuk ebbe is intézkedek, helyszíni bírságolást alkalmazok, vagy szóbeli figyelmeztetést, vagy följelentem, attól függ – de mondjuk ez nekem nem külön föladatom, mer van rá direkt egy csoport. De azér a közlekedési szabálysértésnek az alapfogalmát nekem is tudni kell, hát azt azér már egy kezdõ rendõrnek is muszáj tudni!

Vagy ottvannak a különbözõ kábítószerek, a drogok, amik sajnos eléggé elszaporodtak már. Egy idõbe lehet mondani hogy csak a szipu ment, de most már van itten à marihuánától az elesdéig minden! Hát hála Istennek azér nem túl nagy mennyiségbe, mer ha jön egy komolyabb szállítmány, általába le tudjuk kapcsolni időbe – de azér úgy hébe-hóba megtalálható ez is a piacon. Van erre is külön csoport a rendőrség kötelékin belül, de hát attól függetlenül énnekem is tisztába kell lenni evvel is!

Meg akkor a csempészés. Ezt jelen pillanatba legjobban az arab állampolgárok valósítsák meg: hozzák be külföldrõl a rengeteg

aranyat, fülbevalókat, nyakékeket, karkötõket, bokaláncokat, mindent. Meg mellette sajnos rengeteg a fegyvercsempészés is. Mer ugye ez a rugós kés, ez már fegyvernek minõsül, és hát ez nagyon megy. Meg behoznak olyan dogokat, hogy kilövi a tõrkést, de úgy, hogy 6 méterig haláltokozó!

Meg akkor a zsebtolvajok, meg az okirathamisítás, meg az óraüzletekkel ami megy, hogy egyik rablás a másik után – hát így hirtelen föl se lehet mindent sorolni fejbõl! Mer borzasztó sok a buta állampolgár, sajnos rengeteg! Hát ez a legnagyobb baj! Hogy olyanokat kitalálnak, hogy az embernek égnek áll a haja: hát ezt az ökörséget most MÉR csinálja?! Amikor úgyis tudhassa jól, hogy elkapjuk érte, csak neki lesz belõle baja! Annyi huncutságot kitalálnak manapság az állampolgárok, hogy az már tényleg elképesztõ! Az emberi találékonyság lassan már odáig fajul, hogy jóformán már nem is lehet követni, már tippelni se lehet, hogy te jó Isten, mit fog most megin megvalósítani az ipse, meg hol, meg mikor!

Na, szóval ez ennek a munkának a nehézsége, a hátránya. De közbe meg van azér szépség is benne. Engem különben legjobban a bûnüldözés érdekel. Úgyhogy ha engednek továbbtanulni, nyomozó szeretnék lenni, a Közbiztonsági Osztályon szeretnék dógozni. Vagypedig az Ifjúságvédelmi Osztályon. Mer ott már elég komoly föladatok vannak. A követelmény is nagyon magas, de viszont az eredmények is nagyon szépek: hát ha százból mondjuk csak ötvenet tudok megmenteni, hogy ne lépjen a bún útjára, hanem legyen inkább hasznos állampolgára ennek a társadalomnak, már az is gyönyörû, és nagyon megérte!

Mer most sajnos az az újság, hogy Magyarországon is egyre több már a fiatalkorú bûncselekmény. Mer csak szórakozni akarnak a fiatalok, és ha az a szülõ nem ad nekik pénzt, akkor képes meglopni a saját szülõjét, és akkor a lopott pénzbõl tengetik magukat, ötös-hatos csoportokba. Ha meg elfogy az a pénz is, akkor hozzáfognak, és ilyen magányos öregembereket meg idõs néniket támadnak meg, leszedik róluk a gyûrût, nyakláncot – ez megy. Meg betörések – már fiatalok is csinálják, 14 éven aluliak, kiskorúak, így is lehet mondani. A fiatal lányok meg kiállnak stikkelni – ilyen dogok vannak sajnos. Én nem egy erkölcsi csõsznek jöttem ide, de hát azt azér senki nem mondhassa, hogy egy 13 éves lánynak ez egészséges dolog!

Igazság szerint már az általános iskolába kellene evvel foglalkozni, hogy hogyan is kellene élni egy fiatalnak – de hát nem eléggé foglalkoznak vele. Meg énnekem az is a meglátásom, hogy manapság már annyira megnõttek az élet követelményeinek a szabályai, hogy sok fiatal azt mondja: akkor inkább nem is foglalkozik vele, hanem inkább a link életet válassza. Pedig tanulhatna! – de nem tanul. Hanem ha a többi azt mondja, hogy az így jó, akkor õneki is: úgy jó! Elnézem õket az utcán meg az aluljáróba, ezekbe a szakadt cuccokba, kérdezem tõlük, hogy mér jó ez – annyit tud rá mondani, hogy „így föltünõbb!" Szóval, hát õnekik ez tetszik – mit tudok rá mondani? Persze, mer ugye nem tudják magukat lekötni! Nem tudnak maguknak egy kultúrált programot csinálni – hanem helyette csak egyike a másikát húzza-vonja bele a bûnbe, szipuzásba, betörésbe, meg hasonlókba, hogy „na gyere, próbáljuk meg!", rábeszélik egymást és mennek, és akkor addig-addig, hogy mire az a szülõ észreveszi, hogy a gyereke már nem a régi, addigra szinte már késõ. Akkor már nem értik a szót, és nem változtatnak az életükön.

Szóval, sok hiba van itt, nagyon sok. Ezek a zenék is, amik most mennek, és amikre tényleg nem lehet azt mondani, hogy valami túl erkölcsös zenék! Meg a sok pornó, meg a horror-filmek, amik így videón vannak -Magyarországra ez mondjuk nem jöhet be, de azér ettõl függetlenül bejön! Feketén beszerzik, és elég ha már egyhez hozzájutottak, azt már nem vicc lemásolni. Mer azt lehet mondani, hogy most már a családok nagy százalékába van videó, hogyha egyiknek nincs, van a másiknak, és akkor ott annál nézik, összejönnek öten-hatan, és bámulják ezeket a filmeket – és akkor ez az õ belsõ világukba rögtön valami egészen mást alakít ki, minthogyha ezeket nem látnák! Végignézik ezt a sok drasztikus videót, ugye, fiatal fiúk, meg fiatal lányok, akik még formálhatóak, átélik ezeket a filmeket, és megpróbálják átvinni õket az életbe is – na hát ennek is köszönhetjük, hogy idáig jutottunk, ennyire mélyre!

Na, hát ezer mondom, hogy az ifjúságvédelem érdekel engemet! Mer nagyon szép téma. Valami olyan rendszert kellene kialakítani ezeknek a fiataloknak, amibe tudnának, egymással õk is kommunikálni! Valami tanulékonyabb életet! Ami a megélhetés szempontjából is hasznos lenne nekik! Megérttetni velük, hogy hát nem a lopás a jó dolog, meg a betörés, meg a satöbbi, a különbözõ

bétékába ütközõ bûncselekmények, hanem hát a RENDES ÉLET!

Most egyelõre a Nyóc kerületbe dogozók – a híres Nyóc kerületbe. Ahol minden megtalálható, a legapróbb szabálysértésektõl a legsúlyosabb bûncselekményekig MINDEN! Meg ráadásul elég sok a cigány is, nagyon is sok – pfûû! És ez a nagy baj. Mer nem hazudnék, ha azt mondanám, hogy a nyócvan százaléka a bûnözésnek: a cigányok! Igaz hogy vannak cigányba is rendes családok, akik tisztességesen dógoznak a kis pénzükér, mint egy becsületes állampolgár – de közbe a NYÓCVAN SZÁZALÉKA a bûnözésnek mégis õbelõlük jön, rablásnak, csalásnak, gyilkosságnak, lopásnak, mindennek a nyócvan százaléka! Csak most ugye van ez a faji megkülönböztetés, ami azér nagyon rossz, mer nem lehet rájukmondani, hogy nahát CIGÁNYOK, meg hiába tudom én hogy a bûncselekmény majdnem mindig õnáluk van, még ezt se mondhatom ki! Mer ezt tiltsák! – Szóval ilyen problémák vannak õvelük. És nem tudunk tenni ellenük semmit. Mer RENGETEGET zaklassuk õket, hát nincs olyan nap, hogy ne zaklassuk õket – és MÉGIS csinálják!

Nagyon kell érteni ezt a munkát. Mi állandóan igazoltassuk a cigányokat, ez persze nem tetszik nekik, akkor rögtön gorombák – viszont lelkileg nagyon meg lehet zavarni õket. De azt se úgy, mint egy másik állampolgárt! Mer ha egy magyar emberrel lekezelõen beszélek, õt az sérti; ha viszont egy cigánynak mondom, hogy „te hülye”, vagy „te disznó”, például – az föl se veszi! Õvele másképpen lehet – és nekem ezeket a dogokat mind tudni kell! Na ezer mondom, hogy nem könnyû munka ez!

Meg akkor ott van ez a prostitúció, ütéká, Üzletszerû Titkos Kéjelgés – szóval a kurválkodás, magyarul, csak én még most se tudok megbarátkozni evvel a szóval. Tehát az, hogy eladja magát az a nõi állampolgár! Hogy kiáll a Rákóczi térre a sok cigánylány, meg ami még szomorúbb, hogy nem is csak cigány, hanem fehér, szóval magyar – és akkor ugye: pénzér –

Namost ez olyan dolog, hogy ugye az ütéká, az Magyarországon nem legális, hanem illegális. És mégse bírunk mit csinálni vele! Mer ott állnak, sorba az utcán, ûzik az ipart, hát LÁTOM hogy ûzik! – de viszont hiába igazoltatom, ha egyszer a személyigazolványába benne van a munkahely, vagy állandó lakása van, férje, minden, valaki eltartsa: nem tudok belekötni! Mi õtet csak úgy tudjuk elkapni, hogyha

lássuk, hogy az az illetõ átadja neki a pénzt és utána elmennek – de hát ezt nem lehet látni! Tanú meg nincs. Mer az az állampolgár nem jön oda hozzám, avval hogy „kérem szépen, ez és ez a helyzet, márpedig én 1500 forintot fizettem ennek a nõi személynek és akkor szexuális kapcsolatot létesítettünk”, ezt nem vallja be egyik se! Mer lehet hogy az az állampolgár is családos, vagy mittudomén miér, de titokba akarja tartani azt a szexuális kapcsolatot! Úgyhogy mi evvel tisztára tehetetlenek vagyunk, ez az igazság, ezt ni egyszerûen nem tudjuk megakadályozni! Pedig borzasztóan elterjedt ez most már, mer rengeteg a kerítõ, vagyis strici, aki biztosítsa azt a lakást is annak a nõnek, kikûdi oda a kocsisorra, de *valósággal* kizavarja, a pénzt meg elszedi tõle, elrakja magának – így megy ez. Ugye, fiatal lányok, jönnek föl vidékrõl, buták még, lakásuk meg nincsen, semmijük nincs – és akkor kiállnak. Szomorú ez!

Pedig igyekszünk mink, hát állandóan rajta vagyunk, próbáljuk megállítani ezt a dogot, mer ez nagyon káros a társadalomra, meg a családra! Csak közben olyan dörzsölt személyek vannak az ilyen nõk között, hogy az fantasztikus. Például az egyik ilyen a Rákóczi téren, egy Rózsi nevû: hát az pontosan tudja, hogy milyen szabály-sértésér mennyi jár neki, az már jobban tudja a bétékát, mint én! Betûre tudja az egészet, és kiszámítsa elõre, hogy meddig lehet elmenni! Ha elkapjuk?: földarabolja az érit a karján, zsilettel, meg fölvagdalja a hasát! Meg lenyeli a pengét, a saját cipzárját, szöget, különbözõ vasdarabokat! Akkor ugye beszállítsák a kórházba, ott rendbe rakják, meggyógyítsák – mire engednék ki: lelép, megszökik! Úgyhogy ennek se munkahelye, se semmi – mégis mindig megússza! De azér én fogadok akárkivel: egyszer el lesz kapva a Rózsi is. Ugye, ha van egy szabálysértése, az csak 30 nap; de most már van neki talonba 400 napja, különbözõ ilyen szabálysértésekbõl Összegyûlve – és ha eléri az 500 napot, akkor már átminõsül az ügy bûnténynek, és akkor már hiába csinál magával akármit a Rózsi, lenyelheti akár a zongorát is: kiszedik belõle, de rendes rabkórházba, rács mögött, és onnan már nem lép meg!

Meg akkor ilyenek vannak, hogy nyomorék, púpos, meg alig bír menni, van neki rendes rokkantsága, le van százalékolva – mégis ott van kinn a Rákóczi téren, és csinálja az üzletet! Még olyan is van, hogy tolószékbe viszik ki, alig bír kiszállni belõle – de csinálja azér!

És pont ezek azok, akik az egyéb mindenféle bûncselekményeket is megvalósítsák!

Pfúú, én úgy undorodok ettõl az egésztõl! Hát ez egy különfajta ember, aki ezt tudja csinálni – de még az is, aki elmegy vele, hát énnekem a belem kifordulna! De viszont, ha meg az anyagi oldalát nézzük: hát PAZAR életük van nekik! Éjfélig kinn van, csinálja az ütékát -éjfél után fájront, és utána a különféle elit szórakozóhelyeken szórakozik! Undorító – de közbe a számítása bejön! Én beszéltem nem egy olyannal, aki ezt az üzletet ûzi, és elmondta – õ maga mondta el ~, hogy volt neki olyan éjszakája, amikor az 50 ezer forintot megkereste - EGY ÉJSZAKA! Hát más ennyi pénzér dogozik fél évet, meg EGY ÉVET! Ezek meg – –

Vagy ott van egy másik dolog, ez a szipuzás. Ezek a különféle ragasztók, amit a fiatalok így beszívnak – én biztos nem venném a szájamhoz, pfûû! – de sajnos rengetegen csinálják. Most már talán csökken azér ez is, de azér még mindig elég sok halálos áldozata van neki, pont a fiatalkorúaknál. Meg föllépnek a különbözõ gégebetegségek, meg a tüdõrák, meg agyérelmeszesedést okoz, agyembóliát – szóval tisztára kikapcsolja az agyukat a fiataloknak. Annyira tönkreteszi az agyat, hogy még a kisagyat is összeroncsolja, azután meg szépen megbolondul az a 20 év alatti, de szó szerint, szabályosan, már azt se tudja, hogy hogy hívják, hol lakik, anyja neve, meg satöbbi, hanem csak ül az utcán magányosan, míg el nem szállítsák onnan, vagy meg nem hal.

És nagyon szomorú, de ez ellen se nagyon tudunk mit csinálni. Mer csak annyit tehetünk, hogy visszavisszük a szüleihez, és figyelmeztessük azt a szülõt, hogy figyeljenek a fiatalra, meg gyógyíttassák, meg próbáljanak vele emberi kapcsolatot létesíteni, hogy mégis, hát ne haljon meg, vagy ne kallódjon el, hanem váljon belõle egy hasznos, normális állampolgára az országnak! Hogy döbbentsék rá azt a fiatalt, hogy hát ez a szipuzás nem megoldás, mer evvel csak tönkreteszi saját magát! Vagy a másik, amit tehetünk, hogy gyógykezelés alá helyeztessük. Vannak most már ilyen különleges kórházak, ahova bevitessük, ott megkapják a szükséges szihológiai kezelést is. Meg még egy valami van: hogy most már megindult egy ilyen akció a szipuzás ellen, kiszesek, meg ifjúgárdisták szervezik, de bekapcsolnak nagyon sok olyan fiatalt is, aki ezelõtt szipuzott, de

lemondott róla és inkább csatlakozott emezekhez, és akkor különféle fölvonulásokat rendeznek, meg rendezvényeket, kitérnek a különbözõ károsodásokra is, megvilágítsák az összes hátrányokat, amik a szipuzásból jönnek – és nem kis eredménnyel! Mer tényleg a statisztika is kimutassa, hogy nagyon sok fiatal fölhagy vele! Szóval énszerintem ez a munka is nagyon hasznos!

Amúgy hát eléggé fárasztó munka ez a mi munkánk. Ugye, a mûszak is változó, sokszor éjjel is kinn kell lenni, járkálni, elég nagy területen – szóval kimerítõ. Mer állandóan nagyon oda kell figyelni mindenre. Úgyhogy még olyankor is, mikor nem gyalog vagyok, hanem gépjármûn, rendesen elfáradok. Legtöbbször nem is fizikailag, hanem elméletileg, agyilag! Sok a papírmunkánk is, ugye mindent jegyzõkönyvezni, mondjuk a szóbeli figyelmeztetéseket nem számítva minden intézkedésrõl jelentést írni – én ezt hülyeségnek tartom, legalább a felit el lehetne hagyni! De viszont ugye ez kötelezõ. Meg még akkor hozzá az állampolgárok is tényleg olyanok, hogy sokszor AKKORA ökörségeket tudnak kérdezni, meg AKKORA marhaságokat csinálnak! Hát olyanokat megcsinálnak, hogy néha az ember már a haját tépi! És HÜLYESÉGBÕL csinálja!: sokszor nem is gondolja, hogy õ evvel valamilyen szabálysértést valósít meg, csak amikor a rendõr fölszólítsa, hogy ezt most mér tette, akkor lepõdik meg, akkor kezd csudálkozni! A nõk meg persze ilyenkor veszik elõ a nõi vonásaikat, sírnak, bõgnek – júúj! Úgyhogy szóval néha tényleg tropára megy az ember, mire végez és átadja azt a szolgálatot!

Meg ezmellett azt is el lehet mondani, hogy elég veszélyes ez a munka. Sõt, NAGYON is veszélyes! Fõleg mostanába, hogy ennyire elszaporodtak a bûncselekmények, és épp a keményebb dogok: rablás, betörés, emberölés, ilyenek. Elég sok bûnelkövetõnél ott a tõr, vagy a lánc, vagy a rumcsák – ez egy kínai harci eszköz, sok japán filmbe lehet látni, két botból áll, és állampolgárok megtámadására használják, fõleg rabláskor, de most már odáig fajultak a dogok, hogy hiv. szem. ellen is bátran alkalmazzák, szóval hivatalos személy ellen, pedig evvel már bûncselekményt valósítanak meg – de hát egyik-másik ott tart már, hogy azt se bánja! Szóval ilyenek a viszonyok. Nem is szólva arról, hogy elõfordul olyan beosztás is, hogy például fogdát biztosítani – na ott aztán pláne könnyen megkaphatom, hogy valaki a hátamba állítsa a nagykést! Persze énnálam is van lõfegyver, a szolgálati

pisztoly az velem van – hát az az igazság, hogy arra bizony szükség van. Nekem még csak szolgálati fegyver jár, az hogy állandóan magamnál hordhassak egy önvédelmi fegyvert, az még minálunk is mindenféle engedélyekhez van kötve, és csak 5 év után lehet kérni engedélyt, ez elég szigorú dolog – de hát mondjuk idáig olyan még nem adódott, hogy szolgálaton kívül is bajba kerültem volna. Meg hát vigyáz is az ember. Éjjel általába ketten járunk, meg velem van az uerhá is – hát szóval

– – A veszély, az megvan, nagyon is megvan ebbe a munkába – viszont ha már egyszer belevágtam, akkor ezmiatt nem akarom abbahagyni.

Amúgy hozzá kell tenni, hogy én eléggé finoman csinálom ezt a munkát. Most nem az, hogy magamat dicsérjem, de ilyen vagyok, tényleg. Nem egy olyan esetem volt már, hogy intézkedéskor nem jelentettem föl azt az állampolgárt, hanem inkább a meggyõzés fegyveréhez nyúltam: figyelmeztettem, megmondtam neki, hogy legközelebb jobban vigyázzon, figyeljen oda kicsit, csinálja másképp a dogot – szóval szóbeli figyelmeztetéssel intéztem el az ügyet, és nem erõvel. Mer nekem *az* a meglátásom, hogy többre megyek, ha inkább sziholó-giailag próbálom megfûzni azt az állampolgárt! „Megfûzni”, ez hülye szó, de hogy mondjam másképp – szóval hát jobb a LELKÜKRE hatni! Rengeteg olyan személy volt már, akit valami bûncselekmény következtébe elõ kellett állítanom, és tuti, hogy más rendõrök a helyembe már rég megverték volna azt az illetõt – hangsúlyozom: jogszerûen! –, én meg: beszéltem hozzá inkább, rávettem, hogy ne nehezítse a saját dolgát! És általába az állampolgárok hallgatnak is a szóra! Jó, vannak olyan esetek is, amikor az embernek meg kell védeni magát, mer másképp áldozatul esik – de azér amíg két módszer közül választhatok, addig inkább a békésebbiket választom. Szóval ha nem muszáj, akkor azér mi se verekszünk!

Hát, aztán sajnos persze megvannak azok az esetek is, amikor rákényszerülünk a testi kényszerre. Ugye, végsõ esetbe a bilincs meg a gumibot is használható, legalábbis a fogósabb emberekkel szembe. Például ha emberölési kísérletrõl van szó – hát mi mást csinálhatnék? Még olyan is volt, hogy egy sima betörési kísérletnél kellett testi erõszakot alkalmaznom, mer annyira drasztikus volt a helyzet, meg

annyira föl volt hevülve az illetõ, hogy bármelyik pillanatba attól kellett tartani, hogy történik valami – ilyenkor persze hogy nem szabad kockáztatni. Nem könnyû ebbe dönteni, mer nekünk ott másodpercek alatt kell határozni, nem úgy mint annak, aki aztán az íróasztalnál lapozgassa az egyes ügyeket, hogy elbírálja azt a bûncselekményt, nekünk ott kinn a helyszínen AZONNAL dönteni kell, hogy most elég lesz-e, ha hátracsavarom a kézit annak az állampolgárnak, vagy muszáj-e gumibotot használni, vagy könnygázsprét, vagy lõfegyvert akár, a másodperc TÖREDÉKE alatt kell okosnak lenni, rájönni, hogy na most ez jogos-e, vagy nem jogos! Mer ha jogos, akkor rendbe van. De ha meg nem jogos, akkor nem szabad csinálni! Ilyen komoly probléma ez!

A gyorsaságnak különben is nagyon nagy szerepe van a mi szakmánkba. Például ilyen, hogy ha valakit alapos gyanúval elõállítunk, beviszünk, akkor minekünk négy óra áll rendelkezésünkre, hogy valamit kihozzunk a dologból: négy óra hosszáig fogva tarthatunk egy állampolgárt, addig jogszerû, errõl még nem kell elszámolni -utána viszont már nem jogszerû. Úgyhogy nekünk négy óra elég keli legyen arra, hogy mindent leellenõrizzünk, hogy tetõtõl talpig kiismerjük az életét az illetõnek! De általába ennyi elég is. Mer telefon is van a világon! Mondjuk, én elõállítok egy személyt káemkával, amit úgy is lehet mondani, hogy Közveszélyes Munka-Kerülés; be van írva neki a személyigazolványába, hogy ebbe meg ebbe a szövõgyárba dolgozik; de ám hiába van az oda beírva, mer ha az illetõ személy csak belépett oda, aszt utána meg angolosan távozott: utánakûdték a munkakönyvét a lakására, de viszont ez már nincs beírva a személyigazolványba! Mit csinálok ilyenkor? Fölhívom azt a gyárat és megkérdezem tõle, hogy valósak-e a személyigazolványba lévõ adatok, vagypediglen nem valósak! És akkor az a gyár megmondja, hogy igen, ez megfelel a valóságnak. Vagy hogy nem, ez kérem nem felel meg a valóságnak! Vagy ha mondjuk kisiparosnál dogozik az illetõ? A kisiparos is köteles adni a munkavállalónak egy munkáltatói igazolólapot, egy kis papírt, hogy igenis, ez az ilyen és ilyen nevû egyén nálam dogozik! Namost ha van is ilyenje az állampolgárnak, akkor is: még jön egy olyan csavar, hogy vajon fizeti-e az a kisiparos az esztékát a dolgozója után! Gyerünk: telefon! „Halló, esztéká? Sipos Lajos rendõr, a Nyóc kerületi kapitányságról! Van itten

egy ilyen nevû egyén...” – és akkor az esztéká azonnal utánanéz. Ha rendbe van, akkor minekünk el kell engedni azt az illetõt. De ha meg nem, akkor már nem stimmel a dolog, úgyhogy akkor már följelentsük mind a kettõt, mer mind a kettõ egy szabálysértést valósított meg, ami már ütköztethetõ bizonyos paragrafusokba, úgyhogy lebukott mind a kettõ, a kisiparos is – kész! Szóval ennyi csínja-bínja van ennek! És bizony ha én nem vagyok *elég* gyors, akkor elszalad potyán az a négy óra, és ott állok üres kézzel – és kénytelen vagyok kiengedni az illetõ személyt! Pedig lehet, hogy kimerítette õ azt a szabálysértést – csak én voltam ügyetlen, nem tudtam megfogni! Ilyen kényes ez!

Volt olyan esetem is már, amire mondjuk büszke is lehetek, mer – hát szóval elég jól oldottam meg. Pedig ráadásul egy jogász-ember volt az illetõ! Elég jó fej is volt, gógyis hapsi – de közbe mégis olyan hülyeségeket csinált, hogy az fantasztikus! Egy súlyos testi sértés volt ez: úgy elverte a volt feleségit, hogy 8 napon túl gyógyuló lett a nõ, szóval súlyos testi sértés alá esett, eltörte neki az orrcsontját ez a jogász, meg az oldalbordáját is eltörte – na, hát én meg sikeresen elfogtam az illetõt, elõállítottam – 30 percen belül! Pontosan fél óra alatt végeztem az egész üggyel! Máig se tudom hogy hogyan, de a lényeg az, hogy minden prímán összejött, a tanúktól kezdve az orvosszakértõig, minden! Pedig keményen ellenállt az elkövetõ, ilyen dumával jött, hogy magánlakássértés történt, meg ilyesmik – megálljunk: lakássértés?? Bementem vele a lakásba, tanúk jelenlétibe, „hát ez nem is a maga lakása! MAGA követte el a lakássértést!” A nõt persze bevitték kórházba, de odatelefonáltam, 5 perc múlva visszahívott, lenyomta nekem az egész anyagot – letettem a kagylót, leültem, leírtam mindent. Pedig attól kezdve, hogy a bûncselekmény még meg se kezdõdött, egészen a befejezéséig mindent le kellett írnom! És mégis: potom 30 percen belül minden együtt vót! Meg is kapta érte a bûnelkövetõ a maga 5 évit. Hát hogy a csudába ne! Annak ellenire, hogy jogász vót! – Na ez volt az az intézkedésem, amire mindenki azt mondta, hogy nahát ez gyorsan lement, ez jó munka vót!

A másik meg egy hiv. szem. elleni ügy volt. Két srác. De olyan, hogy a NYOMOZÓK nem bírták megfogni õket

– nekem meg sikerült! Mer ugye a nyomozó odament hozzájuk és aszondta: „na, most széjjelverem a fejeteket!”, vagy valami ilyesmit – amire persze rögtön elõkerült a kés. Én meg odamentem, és mondtam

a srácoknak, hogy ne csinálják, hát csak a saját dógukat nehezítik – tehát megpróbáltam a lelkükre hatni! És nem vót könnyû, de sikerült! Olyanok lettek, mint a kezes bárány! Nem volt tovább semmi gond velük, szépen jöttek utánam a nyomozókhoz, nem is szóltak semmit! Meg jöttek velünk be a kapitányságra, rendesen leültek, hallgattak

– hát akkorra már bántotta õket nagyon, hogy ilyen hülyeséget csináltak. Megszelídültek egészen, még sajnáltam is õket – de hát eztet sajnos üldözni kell, keményen, mer egyre sûrûbben fordul elõ ilyen hiv. szem. elleni bûncselekmény, és ezt meg kell állítani valahogy. Mondjuk a legtöbb ilyen a nyomozókra esik, mer ugye nem rendõr-ruhába vannak, csak sima civilbe, és sokszor elfelejtik megmutatni az igazolványt, az állampolgár sokszor azt se tudja hogy rendõr, meg hogy mit akar, aztán ugye– – Mondjuk, ha az igazolványt nem mutatta a nyomozó, akkor kicsikét bonyolult a dolog. De ha MONDTA, hogy õ kicsoda, mi a beosztása, akkor már mindenhogyan hiv. szem. elleni lesz az ügy! Habár persze az állampolgár akkor is kérheti azt az igazolványt -szóval ez egy kicsit zavaros –

Meg akkor volt egész csomó olyan is, hogy körözöttet fogtam el, olyat, akit már különbözõ kapitányságok kerestek, mer alaposan gyanúsítható volt valamilyen bûncselekménnyel – én meg szépen tettenértem õket lopáson, meg betörésen! Igen, ilyen balhéjaim vótak már! Ami nem rossz, mer körözött elfogása, az egybõl 2000 forint jutalmat jelent! Meg az se mindegy azér, hogy amikor emelik a fizetésemet, száz forintot kapok-e, vagy ezret! Meg az ilyet azér számontartsák a fõnökök!

Az is nagy szerencsém nekem, hogy hála Istennek mindig nagyon jó járõrparancsnokaim voltak. Tapasztalt, kitanult, jómodorú, precíz rendõrök -jó, tökéletes ember nincsen, de az biztos, hogy beleváló srácok voltak a fõnökeim mind! Rengeteget köszönhetek nekik, mer sokat lehetett tanulni tõlük. Hogy hogyan lehet az állampolgárt olyan helyzetbe hozni, hogy hozzá se nyúl az ember, mégis magától tesz vallomást, hogy hogyan lehet szihológiailag hatni rá, hogy önként mondja el azt a bûnt amit elkövetett, testi kényszert se kelljen alkalmazni vele szembe – szóval a leghumanistább dogoktól a legnagyobb huncutságokig mindent el lehetett lesni a fõnököktõl!

Én nem mondhatom, hogy az általános iskolába jótanuló lettem volna, inkább olyan hármas körül mozogtam

– hát, lusta voltam, na! Inkább már mikor a szakmámat tanultam, akkor mentem följebb, akkor már olyan négy, négy egész kettõ körül táncoltam – csak viszont hogy abból a tudásanyagból ezalatt a 4 év alatt mennyit felejtettem, azt nem tudom. De azér bízok benne, hogy föl tudom még frissíteni a dogokat! Hát most is tanulok, mer a munkám mellett végzem a tiszthelyettesit, ami 5 hónap

– nem könnyû ez, dógozni is, tanulni is! De azér bírom. Nemsokára lesz már a vizsgám – hát, reménykedek –

Utána meg szeretném tovább is vinni ezt a tanulást, mer szeretnék följebb menni a ranglétrán – hogy aztán sikerül-e majd, az még kérdés. Ugye sokmindentõl függ ez, elég sok is a jelentkezõ, meg azután a fölvételi vizsgák, hogy hogy felelek majd meg – de hát nem szabad megijedni, merni kell! Én már rögtön jelentkeztem volna, csak hát az ideirõl lemaradtam, mer amikor én jöttem, már éppen elment a jelentkezõk anyaga – hát majd jövõre.

Közbe még mázlim is volt, mer most már csak úgy vesznek föl valakit rendõrnek, ha megvan neki az érettségi – én még éppen beleestem a régibe, úgyhogy elfogadták a szakmunkásiskolámat, ezt a hentes– és mészáros-papírt. Csak viszont utólag majd meg kell szereznem az érettségit. Az a tervem, hogy jövõre elmennék a Kun Béla zászlósiskolába, és akkor ott azmellett meg tudom szerezni az érettségit is, röpke két év alatt – hát azt ki lehet bírni. Meg mellette még a fizetésemet is kapom, mer az ugye jár. Aztán ha kész vagyok a Kun Bélával, akkor meg majd jön a Rendõrtiszti Fõiskola. Hát az már aszt tényleg magas, az nagyon erõs! Ott már nagyon komoly a követelmény, egy átlagos állampolgári iskolának szinte a duplája! Most már nyelveket is tanulni kell, oroszt, angolt, hogy mégis azér külföldi állampolgárokkal is tudjon érintkezni az a rendõrtiszt, ma már ez is egy kötelezõ követelmény, meg akkor nagyon komoly matematika, meg irodalom, meg szihológia, ilyenek – pfúú! De hát hiába, ez egy olyan szakma, hogy ÁLLANDÓAN tanulni kell mellette! Szóval, énnekem ez a tervem -hogy aztán bejön-e, az még a jövõ titka. De ha az ember nagyon akar valamit, az csak sikerül!

Ilyen terveim vannak, mer az a helyzet, hogy hiába vagyok elégedett – mer közbe mégse vagyok elégedett. Mer az ember sose legyen elégedett a sorsával! Szóval én is csak úgy vagyok, mint a többi állampolgár, nem tagadom, mer minek, Magyarországon majdnem

mindenki így van: hogy tehát ha már van valamim, akkor nem érem be annyival, hanem csak tovább, csak tovább! Lehet hogy ez kapzsiságnak hangzik, de akkor is így van: ha már van egy lakásom, akkor nekem abba már rögtön bútor is kell. Megvan a bútorom is? Akkor meg már kell az a színes tévé is! Ha meg már megvettem magamnak a színes tévét is, akkor meg azér hajtok, hogy legyen egy videóm is! Mire meg az is megvan, mindenem van már, akkor meg: jaj, hát itt vannak a gyerekek, fölnõnek lassan, azoknak is kell lakás – akkor gyerünk, szerezzünk azoknak is – –

Közbe meg az is van, hogy – szóval az ellenkezõje is megvan bennem! Hogy nagyon szeretnék egy normális családi életet élni! Hogy ne mindig csak hajtani valamiér, hanem hát – szóval amit a szüleimtõl láttam. Mer amit én tõlük kaptam, édesanyámtól, meg apukámtól, azokat az érzéseket nem lehet szóba kifejezni. Úgyhogy én egy olyan békét, meg egy olyan melegséget is szeretnék magamnak! Pedig ez itt Pesten nem jellemzõ az emberekre. Hát látom, nem egy szülõnél, hogy nem azon van, hogy a fiát meg a lányát egy ilyen jó érzésbe nevelje, vagy hogy egyáltalán nevelje, hogy azt mondja neki, hogy „nézd kisfiam, ezt most mért így csináltad? mért nem amúgy?”, szóval hogy megbeszélni a dogokat, elbeszélgetni, hogy egymás lelkit érizzék, tehát hogy rávezesse az a szülõ azt a gyereket a jóra – hanem amikor mi hazavisszük neki az elcsavargott gyerekit, akkor rögtön, „a büdös kölyke!”, és szidja, drasztikusan, meg adj neki

– hát ez a jellemzõ Budapesten! Nem mindenütt, de az állampolgárok nagy átlagánál ez van! Én meg nem így szeretném. Mer én úgy vagyok, hogy – lehet hogy ez tényleg egy anyagiasság, de akkor is: – én azt akarom, hogy meglegyen az a videóm is, meg színes tévém is, meg minden, de közbe: én szeretnék egy igazi családi életet is!

Minden hónapba négyszer lenne rá lehetõség, hogy hazautazzak, de én csak hármat szoktam kihasználni, egy hétvégét mindig itt a hegyekbe szoktam eltölteni, és akkor hármat meg otthon. Mondjuk annyi kell is, mer sok a jószág, muszáj segíteni otthon, anyukám most jött ki a kórházból, de apukám se a legjobban van, úgyhogy akármilyen nagy is a család, szükség van otthon énrám is. De nem is csak ez – hanem hát jó látni õket. Például a keresztlányomat! A nõvérem Tiszaburára ment férjhez, és van is már neki egy nagy lánya,

a Timea, most 5 éves

– de az nagyon fáin lány lesz! Persze lehet hogy csak én vagyok ilyen elfogult – hát a keresztapja vagyok! –, de tényleg nagyon szép, szõke, kékszemû, és nagyon stramm, és borzasztó közvetlen, barátkozó – nem mondom hogy mindenkivel szembe, de viszont ha valakit a barátjának fogadott, akkor az tényleg a barátja! A múltkor avval fogadott, hogy van már az óvodába egy szerelme – na, hát ilyen dogok! Úgyhogy, mondom, szeretek nagyon hazamenni. Az öcsém miatt is, meg hát a barátok

– énnekem az egész országba mindenütt vannak barátaim, mer ahová csak elvetõdök, mindenhol összebarátkozok valakivel; de azér a legközvetlenebb barátok, azok mégiscsak odahaza vannak, és õvelük is csak így tudok kommunikálni, ha hétvégin hazautazok.

Most ugye megvan az a nyócezer-ötszázam, kilencezrem – mondjuk nem nagy pénz, de ahhoz képest, hogy még csak most jöttem föl, meg még mindig tanulok, ahhoz képest azt lehet mondani nem is rossz. És természetesen ha meglesz a vizsgám, akkor emelkedik. Csak viszont ugye: lassan már ott tartok, hogy meg is kéne nõsülni. Akkor meg már más a helyzet – mer ugye Pesten egy lakás, ami már mondjuk elfogadható, hát az havi ötezernél kezdõdik! Az meg, hogy csak albérletbõl albérletbe hányódjunk, hát arra nem érdemes nõsülni. Úgyhogy nem tudom még, hogy lesz ez.

Mer azér kilátásba van már valami, úgyhogy HA úgy alakulnak a dogok, meg HA nem jön közbe semmi, akkor

Szóval, van egy szombathelyi kislány, még mikor Szombathelyen voltam katona, akkor ismerkedtünk meg, és azóta is tartsuk a kapcsolatot – hát hogy majd hogy sikerül a dolog, még nem tudom. De nagyon jó lenne! Most egyelõre úgy vagyunk, hogy én itt Pesten, õ Szombathelyen – hát pont az ország másik végibe! Van úgy hogy hét közbe adódik egy szabadnapom, az ugye 24 óra, olyankor szoktam leugrani. Vagypedig õ jön föl hozzám – csak sajnos már a délutáni vonattal utazhat is vissza. Meg ráadásul elég sokba kerül a vonatjegy is – énnekem nyócvan százalékot térítenek, de õneki már nem. Úgyhogy most inkább csak levélbe tartsuk a kapcsolatot – de majdnem minden nap ír!

Úgyhogy ilyenformán énnekem Pesten nincs is senkim. Mondjuk ezt elég szigorúan is vesszük. Persze lehet hogy csak én! Mer õ nem

tudom mit csinál Szombathelyen, hát olyan messzire nem látok! De hát nem, ezt csak úgy mondom, mer egy nagyon rendes, tisztességes lány. Nem csavarog, meg azt se lehet mondani hogy valami káros szenvedélye lenne, de tényleg, még csak nem is dohányzik, meg maga a nõies szüzesség, ha lehet így mondani, inkább olyan kis ártatlan, félénk, pedig 19 éves már õ is – hát, majd kialakul valahogy a dolog. Karácsonykor lesz az eljegyzésünk, aztán talán majd a jövõ nyáron – mer ha minden jól megy, akkorra lesz meg a lakásom, meg van már ígérve, meg akkorra már rendezõdnek az anyagi hátterek is, minden – úgyhogy akkor szeretném majd õt is fölhozni Pestre, hogy itt vállaljon munkát õ is. Gyors– és gépírónõ különben, de megvan az egészségügyi szakközepje is, épp most beszéltünk róla, hogy talán fölvennék õt is a rendõrség köteleidbe, de azt mondja, neki nem sok kedve van az ilyen dogokhoz. Jó, hát dolgozzon akkor a másik szakmájába, elmehet ápolónõnek is, Pest elég nagy, sajnos sok kórház van benne, talál bõven munkát! – Hát, majd meglátjuk még

Amikor van egy kis szabadidõm, azt általába úszásra fordítom – lehet hogy azér is, hogy a Tisza partján nõttem föl, de nagyon szeretek úszni! Meg ûzöm a karaténak is az egyik fajtáját, ez mondjuk a szakmához is tartozik, mer elég nagy szükség van rá a munkámból kifolyólag is: bottal bánás, védés – kimondottan a védekezés, tehát nem az, hogy hogyan lehet valakit megtámadni, hanem csak hogy kivédeni a támadást. Na ez is idõt vesz el, hogy járok edzeni, rendszeresen. Meg akkor ott van a szórakozás is, hogy tévét nézek, magnózok, egyebek – meg hát tanulok. Per pillanat a legtöbb szabadidõm a tanulásra megy. Meg ilyenekre még, hogy egy kicsit gimnasztikázok, súlyt lökök, ilyesmik – mer ez is kell.

Meg még egy: hogy nagyon szeretek csavarogni. Ez furcsa, mer ugye a szakmám is elég sok csavargással jár, meg azon kívül éppen hogy azér dogozók, hogy az állampolgárok ne csavarogjanak, hanem hát rendesen éljenek – közbe meg nekem magamnak a csavargás a legkedvesebb szórakozás! Namost ezt nem úgy kell elképzelni, hogy bele az éjszakába, meg kocsma, meg bûnözés, meg ilyenek, hanem hát kultúráltan, séta, városnézés – így! De annyi biztos, hogy csavarogni szeretek legjobban, úgy Budapesten, mint vidéken: nagyon szeretek országot járni! Borzasztó szeretem a hegyeket, az erdõket, a Dunakanyart, Zebegényt, azt a részt ott, mászkálni, kirándulni!

Általába haverokkal megyek, de ha nincs senki, én egyedül is elindulok, nekem mindegy!

Találtam így a csavargások alkalmával olyan helyeket, hogy húú – Találtam egyszer egy tót! A barátnõmmel mentünk, Kiskunhalas közelébe jártuk az erdõt, és egyszercsak, olyan tíz kilóméterre Kiskunhalastól, az erdõ közepibe: egy tó! Csak úgy, véletlenül elibénk bukkant! Én nem is tudtam róla, lehet hogy az ottaniak ismerik, hát biztosan, de nem mondták, mer nem is törõdnek vele, talán hogy megszokták már, ott van, aszt jó – na hát én véletlenül *megtaláltam,* és – nem igaz, hogy milyen egy gyönyörû hely! Olyan tiszta vize van, hogy az csodálatos, egy kis patak folyik bele, egyfolytába, attól olyan friss, és fantasztikus hogy micsoda állatvilág van ottan, egy napot töltöttünk ott a barátnõmmel, de azalatt százhúsz fotót készítettem, fényképeket, állatokról, az õztõl kezdve a szarkáig meg a mókusig – és hogy micsoda HARMÓNIA van ott! Azt emberi kéz még nem tette tönkre, úgy van ott, ahogy megteremtette az Isten, vagyis ahogy ott létrejött, tiszta érintetlen természet –

Szóval, mostan majd lassan belevágok én is a nagyvilágba. Az életbe – így is lehet mondani. Nõsülés, csavargás, ÉLET – mer úgy érzem, hogy ezidáig még nem csavarogtam eleget. Sajnos ugye kötött is vagyok: most hogy a rendõrség kötelékibe tartozok, külföldre egy évbe csak egyszer tudok kiutazni, és szocialista országokba csak – de mondjuk az is elég. Magyarországon sok helyen voltam már, rengeteg helyen, szinte mindenütt – de azér MÉGSE mindenütt, és hát külföldön eddig még *nem* voltam sehol. Pedig nagyon szeretnék kijutni, kicsit széjjelnézni! Úgyhogy ha most majd helyrejövök, lakással, nõsüléssel, iskolával, minden, meg a szabadságomat is jobban be tudom majd programozni magamnak, hogy mikor kérjem ki, akkor majd szépen beosztom a dogokat, és apródonként –

Mondom: nem az hogy elégedett vagyok, mer nem vagyok még elégedett – de azér elmondhatom hogy eléggé jól vagyok. Mer egy: hogy a rendõrség kötelékibe a számítását is megtalálja az ember; meg akkor azmellett még a szépsége is megvan ennek a munkának, NAGYONIS megvan. Úgyhogy én a mostani fiatalokat is csak bíztatni tudom, hogy egész nyugodtan menjenek csak a rendõrség kötelékibe, mer nem járnak rosszul. Nem az hogy nem szerettem volna a régebbi helyemet, a cipõraktárt, mer jó vót az is, de emez szakma iránt

valahogy nagyobb érdeklõdésem volt. És nem csalódtam benne! Mer igaz hogy sok hátránya is van, mer kemény munka, meg veszélyes munka, meg rengeteget kell tanulni hozzá – viszont SZÉP munka. És tényleg nemcsak az anyagi háttér számít, mer egész más szempontok játszanak itt közre. Én mindig azt mondom: nem szabad az ilyesmit csak az anyagiakba mérni! Mer az a jó érzés az emberbe, az megfizethetetlen! Amikor segítek az állampolgároknak, és akkor azt mondják utána, hogy „köszönöm" – hát ez többet ér, mint a pénz! Én nem azér jöttem rendõrnek, hogy ezzel most hatalmat kapjak a kezembe a másik fölött, vagy hogy szadistáskodni tudjak, vagy mittudomén, NEM! Hát ez nekem nem cikk! Hanem ezer a jóérzésér. Hogy amikor az állampolgárok valamit elszúrnak, én odamegyek, mint rendõr, intézkedek, és rendbe teszem a dogot – és akkor az emberek örülnek! Annyira, hogy utána egymás után jönnek a jelzések, sima állampolgároktól, hogy itt meg itt a kapualjba megy a csempészés, üzérkedés, tiltott óraárusítás, meg egyebek – szóval hogy akárki akármit is mond, az állampolgárok bizalma nem csökkent mibennünk, hanem sõt, egyre csak növekszik! Mer tudunk velük kommunikálni, és akkor együttmûködnek, és örömmel mûködnek együtt avval a közeggel, õk is tudják, meg én is tudom, hogy számíthatunk egymásra, még ha esetleg valami bajba kerülnék, tudom, hogy akkor is énmellém állnának az állampolgárok, és nem azmellé a bûnelkövetõ mellé – és ez egy borzasztó jó érzés!

Úgyhogy szóval én azt gondolom, hogy a magam részirõl én megtaláltam a hivatásomat, és most már meg is fogok maradni itt. Különösen hogyha el tudok menni iskolára, följebb tudok lépni, hát akkor egész biztosan maradok.

Mer szeretem csinálni. Ugye, szolgálatba lenni, csavarogni a városba -jó. Úgy nyáron, mint télen. Mer nyáron ugye azér jó, mer akkor nyár van. Télen meg – hát szóval télen se rossz! Mer például árulják télen az utcán ezt a sült gesztenyét – ilyen szelidgesztenyét, mer a vadgesztenye, az nem jó, hát az vad, de a szelidgesztenye, az ha megsütik, nagyon finom – veszek magamnak egy marokkal, meghámozgatom magamnak, elrágcsálom, jó forró, melegíti a kezemet is, meg jószagú, édes, szeretem nagyon – –

AZ ARABOK FÁINAK

RÁCZ ROZI, 20 ÉVES

Ezt a fülbevalót most vettem! Milyen? Szép, nem? Van egy barátnõm, az mindig azt mondja, hogy én szórom a pénzt – azér mondja, mer egyszer egy cigány csávót felöltöztettem, az Ernõt, vettem neki tiszta új ruhát, cipõt, mindent. Közbe tudod mennyiér vettem ezt a fülbevalót? Nyócvan forintér! NYÓCVAN forint – hát az mi?!

Úgyhogy most megkérem az Annamarit, a Faragónak a feleségit, hogy ha megy úgyis vásárolni, vegyen nekem nyakláncot is, ehhez valót – akartam is adni rá 200 forintot neki, de azt mondta az Annamari hogy nem szükséges, majd utólag elszámolunk – oké, jó van úgy is.

Na honnan kezdjem?

Sokan mondják, meg a rádió is bemondta már, hallottam, hogy van most ez az érc-betegség – csak elõször én ezt rosszul hallottam, úgy értettem hogy ÉSZ-betegség. Hát mi ez, az eszünk fog fájni tõle, vagy mi? Úgyhogy akkor kérdezgettem mindenkitõl, aszt úgy magyarázták meg nekem, hogy nem ész, hanem ÉRC. Érc – de hát mi vóna ez, én ilyenrõl még nem is hallottam! És akkor elmesélték, hogy ez egy olyan kínlasztós, fájdalmas dolog, és aki megkapja, már csak egy évig él, utána már bele lehet halni.

Én még sose vótam semmi ilyen betegségbe, hát Isten õrizz akármelyiktõl – de ezt az ércet most már hallottam. Meg azt is hallottam, hogy megjelölik az olyan embereket akiknek ércük van, tetoválással megjelölik õket, hogy lehessen tudni hogy na, ennek érce van. De most hogy mondjuk nekem van-e ércem, azt hogyan lehet megtudni? Ha tegyük fel én elmennék például egy nõ-gyógyászatra, ott ezt meg lehet tudakolni? Vagy én észreveszem magamon, ha megkapom? Mer én asziszem hogy olyan ez az érc, úgy valahogy néz ez ki, hogy olyan pattanások meg sebek jönnek ki rajtam, amik aztán nehezen gyógyulnak be. De hát én ezt egyáltalán nem tudom! Mer van ez a régi fajta betegség, a tripper, de azt azér inekcióval meggyógyítsák, az nem halálos, az csak szégyen. Meg azt arról is meg

lehet állapítani, hogy folyik az ember. De viszont van egy barátnõm, az MINDIG folyik! Pedig nem is tripperes! Az már pici korától, nyóc éves korától egyfolytába csak folyik! Az egyik csaj meg a Blahán, ismerem, mer nagy csöves: annak meg VÉR baja vót! Csupa gennyes vót *meg* sebes, a lábán, a kezin, MINdenin! Vót már kórházba is vele, de azt nem tudták meggyógyítani. És az vót az érdekes: a rendõrök is ha jöttek, azt sose vitték be, csak leköpték, de nem nyúltak hozzá, egyszer se vitték el a rendõrségre! Pedig cinkes vót a csaj, se munkahelye nem vót, se személyije – viszont VÉR bajos. Úgyhogy elengedték.

Az arabokba csak az az egy rossz van, hogy ném húzzák fel a gumit. A kocsisoron mindenki felhúzza, de az arabok, azok nem. Én szoktam magammal hordani – de hiába, mer az arab nem húzza fel. Mondták már nekem sokan, hogy nem baj ha nem húzzák fel, csak nyugodtan vegyek be egy orvosságot, a foglalkozás után meg mindig jól mosakodjak meg – persze, hát a fürdés, az úgyis mindig megy, mer ha arabhoz megyek, lakásra, mindig az az elsõ, elõtte is megfürdünk, meg utána is -csak valaki meg azt is mondta, hogy az érc ellen az nem használ semmit. Hát akkor én nem is tudom –

Meg akkor az is, hogy – hát gyógyszert én nem szoktam bevenni. A gumit az arabok nem akarják, a tablettát meg én nem – jaaj, el se tudom képzelni, mi lenne ha egyszer úgy maradnék! De eddig még hála Istennek nem vót semmi baj –

Mesélem akkor onnan, hogy amikor intézetbe kerültem, még egészen kis csecsemõ vótam, mer ahogy megszülettem, már be is adtak az intézetbe. És akkor ott vótam, egész 5 éves koromig, mer akkor kiadtak Túristvándiba, az Szabolcs megye, kiadtak nevelõszülõkhöz, magyarokhoz. És akkor azok neveltek engem egészen 12 éves koromig.

Csak akkor anyám elkezdett leveleket irkálni, hogy õ ki szeretné venni a lányát – úgyhogy akkor visszavittek az intézetbe, Nyíregyházára, hogy majd megyek vissza anyámhoz – a végin meg mégse vett ki anyám. Egyszer bejött hozzám látogatni, utána meg én is kimentem õhozzá, akkor láttam hogy milyen is anyám: piszkos, részeges, meg még kaja sincs aháznál, hát egy cigányasszony

– na akkor tovább nem is érdekelt már, maradtam inkább az intézetbe.

Csak utána már nem mehettem vissza Túristvándiba

– pedig azok nagyon rendesek vótak, szerettek engem, mindent megadtak, amikor vissza kellett mennem Nyíregyházára, sírtak is sokat. Elég gazdagok is vótak, a nevelõapám a Szovjetunióba szokott kijárni dógozni, vót sok pénze, meg vót nekik saját gyerekük is, négy lány, hozzá meg még három állami gondozott, én meg két fíú, nagy család vótunk, tizenegyen abba a lakásba, szerettem nagyon ott lenni – de hát hiába, mer elvittek tõlük vissza. Sírtam sokat én is –

Én különben most is ismerem anyámat! Hát Dunaharasztiba lakik. Csak nagyon régen nem láttam – mer nem vagyok rá kíváncsi. Õ se énrám – hát akkor én se õrá!

De apámat, azt nem ismertem. Õ meghalt már. Megölték. Nem tudom mér. Csak annyit tudok, hogy belelökték a Dunába, a pálinkásüveget meg utánahajintották – hogy azt higgyék, pálinkától rúgott be aszt úgy fúlt meg. De ki lett nyomozva: elõbb megölték, úgy tették bele a vízbe utólag – hát megmutatta a nyomozás. Én õt sose láttam, pedig szerettem vóna ismerni. Anyám is mesélt róla, meg van egy nõvérem, azt is ismerem, és az is elmondta hogy milyen vót apám – hát most már mindegy, úgyse látom már. De talán majd azér ha minden jól megy, egy fényképet tudok szerezni róla, a nõvérem megígérte – –

Visszakerültem Nyíregyházára, de ott nem soká vó-tam, vittek tovább Pomázra, azután meg Szobon vótam, meg Nagykõrösön – nem tudom mér. Szobon jártam ki az iskolát is – már úgy hogy nem az egészet, csak 6 osztályt, mer sokat szöktem, és akkor nem engedtek tovább. De a hetedik osztályt utána kijártam azér, csak a nyócadikat még most se – majd egyszer kijárom azt is. Csak a bizonyítványom még most is ott van Nagykõrösön, mer még nem kértem el.

Sokat szöktem én, legtöbbet Pomázról, de Szobról is azér – hát nem csak én, mer mindig többen szöktünk! És akkor belevittek a csövezésbe, meg ebbe-abba – jó vót. Pár nap után mindig megfogtak minket, de nem vót nagy baj, mer Pomáz nem vót szigorú, legtöbbször a tévét se vonták el, legfeljebb a kimenõt, de úgyse vót hova menjek, ha meg menni akartam, szöktem újból. És akkor csöveztünk a Nagyvárad téren, hetekig, úgyhogy a Határ úton aludtunk az erdõbe – persze nyáron. Ahogy aszt a rendõrök rájöttek, akkor mentünk a Keletibe, meg a Blahára, váróterembe aludtunk, meg vonatokon – nem

vót rossz. Hát, 16 éves vótam még csak –

Vót eddig vagy hat darab munkahelyem. Vagy hét? – faszom tudja már. Mer onnan is mindig megszöktem, otthagytam mindet. Elõször Nagykõrösre lettem kiadva a konzervgyárba – akkor még intézetis vótam –, ott hét hónapot dogoztam. Ott az vót a szokás, hogy nyócvan százalékot levettek a keresetbõl, azt takarékba tették, a többit meg kiadták zsebpénzbe, összegyûlt vóna nekem 60 ezer forintom! – csak onnan is megszöktem, úgyhogy csak 10 ezer forintom lett, amikor kieresztettek az intézetbõl, azt megkaptam mindet, el is kötöttem ruhákra az összest – hát mit csináljak vele?

De még elõbb jött a Hápées, a Pamut, Újpesten, ott is vótam egy hónapig – az jó lett vóna, mer csomagoló vótam, de viszont a szálló miatt nem szerettem mégse, mer mindig feltörték a szekrényemet és ellopták a cuccaimat. Megyek haza a szállóra, látom: a lakat letörve, a sok jó cuccaim mind oda, semmim sincs – és egyfolytába csak ez ment! Na ezmiatt hagytam ott a Hápéest is. Vót akkor még a Csavargyár is, utána meg – na akkor lettem nagykorú, megszûnt az állami gondozás, kiadtak akkor a Magyar Acéláruba. Az azér vót jó, mer a vállalat Ibusszobát adott, nekem csak 300 forintot kellett fizetni, a többit a vállalat állta – de ott már az élettársammal vótam, egy Pali nevû roma gyerekkel. A csavargyári szállón ismerkedtünk meg, ahol takarítottam, még ott kiismertük egymást, és akkor megcsináltuk az élettársi kapcsolatot, átmentünk a Magyar Acéláruba, és mivel hogy élettársak vótunk, kaptunk egy elég rendes szobát – és akkor vele éltem evvel a Palival. Különben Lakatos vót a neve, de mindenki csak Hunyának hívta.

Aztán, hát otthagytam a Magyar Acélárut is, meg otthagytam a Hunyát is, az élettársamat, mer megismerkedtem egy öregemberrel – ez még most is megvan nekem. 60 éves, és nagyon gazdag, négy szobája van, meg mindene amit csak el lehet gondolni, Suki Antalnak hívják, klarinétmûvész, muzsikál a Tulipán étterembe, de azmellett még tanár is, jó sok pénzt keres – de fáin ember, nagyon fáin! Megvan a címje is – itt van ni: „Suki Antal, klarinétmûvész, tanár”! Egyik csávó vitt fel hozzá, avval hogy nem-e akarok egy kis pénzt keresni – én akkor még nem vótam kurva, életembe se csináltam ezt, azt se tudtam, hogy fogjak hozzá. Jó, mondom, megpróbálom! És, hát szóval minden nagyon jó vót, adott pénzt nekem, meg adott ruhákat, mindent

adott – örültem: tovább már nem kell éhezni, nem kell dógozni se –

És a mai napig is csak örülök, hogy belementem!

És akkor így, lassan, lassan –

Még amikor csöveztem, mesélték a csajok, hogy milyen ez, hogy elég jó, meg szépen fogok öltözködni, lesz sok pénzem, meg minden – na jó, mondom, ha ez ilyen fáin, akkor én benne vagyok! – De akkor még nem lett ebbõl semmi se. Más lett még elõbb: egyszer a Blahán – olyan 15 éves vótam? vagy annyi se? – látom: néz nagyon egy csávó. Aszittem, cigány csávó! Néz engem, de kegyetlenül, és odajön, és veszi elõ a cigarettát, kínálja, olyan nem is tudom milyen cigarettát:

– Cigaretta? – aszondja. De olyan furcsán beszélt! Hát, arab vót! És akkor megismerkedtünk, és jártunk

együtt, és össze is álltunk. A Futó utcába vót Ibusz-lakása neki, és úgy hívták hogy Farazs. Vele éltem – hát csak egy hónapig, mer akkor a Farazs visszament Líbiába.

De azalatt a hónap alatt elég sok arabbal találkoztam, mer benéztem mindig az Emkébe, hogy háthogyha ott van a Farazs, bementem, leültem, és mindig vót benn egy csomó arab, a Farazs barátai, meg másikak is, nevettek rám, és kérdezték mindig, hogy

– Hamancs forint? – szóval hogy „mennyi forint?” És jó vót velük, nagyon jó. Én szeretem az arabokat.

Mer fáinak az arabok!

De azér akkor még úgy nem nagyon mentem bele ebbe, akkor még nemigen csináltam az üzletet. Csak amikor ez az öregember lett, akkortól.

Énnekem különben ezt az arabozást nem mutatta senki se, ezt én így magamtól kezdtem el. Elejibe Zuglóba jártam ki, a Patak diszkóba, de most már mindig a Bukarestbe megyek, meg a Fény diszkóba, mer ott lehet arabokkal találkozni, na ott szoktam az üzletet csinálni. Szerencsére jó sok az arab, van köztük tanuló, van köztük turista, van olyan is aki itt dogozik – összevissza. Legjobbak a kuvajiak, azok fizetnek a legtöbbet. Van aki tud kicsit magyarul, de valahogy azér mindegyiket megértem. Ha meg valamit sehogy se értek, akkor odahívok egy csajt – hát a Fény diszkóba én az összes csajt ismerem! –, áthívom hogy segítsen, és akkor segít. így megy ez. Aki segít az üzletbe, annak szoktam pénzt is adni – nem a felit, mint ahogy a stricinek szokták, csak úgy adok valamennyit.

Egyszer vót egy stricim is – sajnos! Az vitt ki engemet a kocsisorra. Kivitt a kocsisorra és mondta, hogy én csak álljak ott és várjam a kocsikat, de az AJ-s kocsi, meg az AI-s, az nem jó, abba ne üljek, legjobb hogyha A betûssel egyáltalán nem is foglalkozok, mer az lehet hogy rendõr. Meg mondta azt is, hogy az antennáját nézzem, ha elöl-hátul antennája van neki, az is nyominger, és akkor nem szabad szóba se állni vele. Kijártam akkor minden nap

Kijártam minden nap, hordtam neki a pénzt, nem is a felit, mer elvette az egészet. Meg hozta a lakásra is a csávókat, de azok is õneki adták a pénzt, nekem egy fillért se. övé lett az egész – pedig akkoriba sok pénz bejött, rengeteg! Mondjuk kaját, azt adott, de már ruhát nem vett egyszer se, vacsorázni éppen vacsoráztunk, de így cuccok: semmi – hanem õ szépen elitta az egészet! Mondjuk verni nem vert – hát még szép. De én anélkül is odaadtam neki a pénzt. Mer olyan bolond vótam – még akkor nem értettem semmihez, hát akkor csináltam a kocsisort életembe elõször! Foglalkozott õ több lánnyal is, hol kettõvel, hol hárommal – és akkor az egyik, egy Edina nevû, az nem akarta odaadni neki a pénzt, letagadta, eldugta – júúj de megverte érte az Edinát!

Pfû de utáltam én ezt a stricit! De elsõbb még nem mertem semmit se csinálni, mer õ 33 éves vót, én meg csak 18. Aztán meguntam az egészet és otthagytam a Henriket, otthagytam a fenébe –

De a kocsisort még akkor nem hagytam ott. Kijártam egyedül – hát hogy ne éhezzek, meg ne járjak koszosan, csövesen! Jártam inkább divatosan! Kinn a kocsisoron csináltam szépen az üzleteket, a pénzt megtartottam magamnak – az jó vót. A Henrik meg, aki az én stricim vót, ha látott is, engemet nem érdekelt, hát semmi közöm sincs nekem õhozzá! – Megvan még most is, szoktam néha találkozni vele – csak most már együtt él egy csajjal, azt futtassa.

A kocsisor nagyon jó – csak keveset fizetnek. Jaaj, NAGYON kevésér kell elmenni, 600, 700, 1000, többet nem adnak, az ezer már ritka! Meg akkor még vigyázni is kell, hogy tényleg ideadják. Fizetni elõre kell – ha a csávó nem adja elõre a lóvét, akkor: szevasz! Akkor engem nem érdekel tovább!

Meg van olyan, amelyik rendõrnek adja ki magát, úgy próbálja meg hogy ne fizessen – hát ha hülye vagyok, el is hiszem neki! Meg ami most szerdán vót – jaaj! Lementem szerdán, hogy legyen egy kis pénzem a diszkóba – jó. Jön egy pali, megbeszéljük az üzletet, még

mondom is neki:

– Oké, de én mondom meg, hova viszel!

– Rendbe! Gyere!

Mer én Kõbányára szoktam vinni a hapsikat, a X. kerületbe, ahun van a Szállás utca, azmellé egy kis sötét részre, az egy nagyon jó hely, ott tudom hogy nem csapnak be, mer nincsen erdõ se, ott az utcába leállunk, és akkor – hát öt perc az egész. Hogy kicsoda az illetõ, én nem tudom, mer nem kérdezem. Meg én se mondom meg a nevemet. De még azt se, hány éves vagyok!

– Jaj de fiatal vagy! Hány éves vagy?

– Na, hány vagyok? – mondom.

– Tizenöt, tizenhat –

– Nem – mondom –, tizennyóc vagyok! – szóval kettõt letagadok!

– Nem nézel ki annyinak, tizenhatnak nézel ki! – aszondja.

Na, ez is: beülök a kocsijába, hogy megyünk ki Kõbányára – látom: másfele fordul!

– Nem – aszondja –, én majd mutatok neked egy jó kis helyet!

És vitt az Árpád hídhoz – be az erdõbe! Ott megáll, húzza le a gatyáját, minden –

– Te nem vetkõzöl? – aszondja.

– De – mondom, pedig akkor már féltem –, csak a lóvét add ide.

– Na – aszondja –, figyelj: ki vagyok én?

– Mit tudom én! – mondom. – Nem adod a pénzt?

– Én vagyok a Tökös – aszondja –, nem hallottál még rólam? Strici vagyok! Na gyere – aszondja –, akkor nem lesz semmi baj. Gyere, ne félj, nem bánod meg! Utána visszaviszlek!

Szóval, hogy én basszak vele, ingyen. Mer hogy õ egy strici! Hát kit érdekel, hogy strici-e vagy nem strici?!

– Nem – mondom neki –, ingyér nem baszok! – és kiugrottam a kocsijából.

De legalább egy óra hosszáig gyalogoltam! Mer taxi sehol! Júúj – Nem, nem szeretem a kocsisort. Nagyon egy tré hely!

Nem szeretem! Van aki azér nem is csinálja, mer hogy veszélyes – jó, elhiszem: énnekem is veszélyes! De ha egyszer nincs pénzem, hát MUSZÁJ csinálni!

Egyszer meg – jaaj! Beültem egy kocsiba – hát nem tudtam én, hogy az rendõr! A kocsi se olyan vót, meg az illetõ is elég jól nézett ki

– beülök, gondolom magamba; megcsinálom vele az üzletet. De hiába mondom neki, hogy hova menjünk: csak visz ki, a fenébe! Egy erdõbe

– ez is! Na, akkor már egybõl gondoltam, hogy ez nem jó lesz: tiszta sötét van, és egy erdõ – És akkor: nyújtsa nekem a pénzt, és aszondja hogy nézzek rá, én ránézek – és hirtelen egy kis pukkanás, és elsötétedett elõttem minden. Úgy egyszerre rámvilágított valami – és akkor utána nem láttam semmit.

– Na – aszondja –, várhassa az idézést! – csak ennyit mondott. De a pénzt meg visszavette!

Én azt se tudtam hogy mi történt, meg hogy mi lehetett az a világító izé – de nagyon megijedtem! Van egy lány, a Dobos Mari, aki már régebb óta csinálja ezt, sokáig jártunk vele, meg együtt is vótunk üzletbe, az mindig úgy tanítgatott engemet – és akkor ez a Dobos Mari mondta, hogy ezt úgy hívják hogy VAKULÓ, és hogy én most le vagyok fényképezve. De akkor én ezt se tudtam! Csak tisztára elsötétült elõttem minden, és akkor kiszálltam a kocsiból, és mondom magamba: jó, „várhassa az idézést”, de hát a nevemet se tudja, hát hova várjam az idézést? – De azér rendesen meg vótam ijedve –

Kétszer is megtörtént ez velem! Másodszor már nem evvel, másik illetõvel. Olyan kis fekete valami, és akkor benyomják a gombot, és elkáprázik elõttem minden – De idézés nem jött sose! Hát hova jött vóna? Ha valaki a kocsisoron megkérdezte a nevemet, én mindig csak annyit mondtam: „Zita vagyok!”, úgyhogy az én nevemet senki se tudja! Mondta aztán a Dobos Mari, hogy jól van, de most már akkor megismerhetnek az utcán is, a fényképrõl – hát, én nem tudom, lehet. De eddig még nem ismertek meg. Igaz hogy azóta vigyázok is nagyon

Egyszer meg: ÍGY állt a pénz nálam, ILYEN vastagon! 112

Hogy teli a táskám vele! Hát nem pont akkor kaptak el?! Bevittek. Aszondja odabenn a civil, a nyomozó:

– Rozi! – aszondja. – Mennyiér szoktál elmenni?

– ÉÉN?? – mondom. – Én soha még arabbal nem vótam!

Véletlenül mondtam az arabot, mer nem is arról vót szó, hanem a kocsisorról – de micsináljak most már – A civil kacsintott rám – de én meg nem kacsintottam vissza. Meg nem is mondtam tovább semmit! Na, akkor mit tud csinálni? Semmit se. Ki is engedtek szépen, tíz perc múlva már kinn vótam.

Meg akkor van olyan is: elkap a rendõr a rendõrkocsival – üljek be.

– Na Rozi! Most ám nem engedlek el!

Ilyenkor az a helyzet: baszni kell vele. Pénzt, azt nem ad – de utána elenged. És megéri. Mer nagy a kockázat: most hagyjam hogy bevigyen, és üljek hatvan napot, ott rohadjak, szenvedjek két hónapig Mélykúton? Akkor már inkább többet ér, ha kibírom azt az öt percet, igaz, hogy rendõr, de nem számít, baszok vele – mer másképp még rosszabbul járok!

Tegnap meg hogy kaptak el! – ez tiszta hülyeségbõl vót. Megcsináltuk már az üzletet az arab csávóval, nálam a kétezer forint, utána beülünk egy piros pólós néger srácnak a kocsijába – ez a Mohamednek, az arabnak a barátja, úgy hívják hogy Tuku, szép kocsija van, úgy vót hogy még avval is megyek üzletbe – és elindulunk. És akkor a Tuku: hogy õneki nincsen cigarettája, álljunk meg, és õ majd vesz cigarettát. És megállt – csak viszont rosszul parkolt be. Kiszállt cigarettát venni – én meg már láttam, hogy sok a rendõr a Fény mozinál, inkább bent maradtam, meg a Mohamed is bent maradt a kocsiba. És egyszercsak jön a rendõr!

– Jóestét kívánok, rosszul parkoltak! A személyigazolványokat kérem!

Énnálam csak az anyakönyvi kivonat vót, mer épp csináltatni akarom a személyimet, meg a szabadulólevelem vót velem -

– Fáradjon át a kocsimba! – vagy hogy is mondta, a faszom tudja már! – Maguk ismerik egymást? – már hogy a Mohameddel. Meg ilyen hülyeségeket kérdezett ott!

– Persze hogy ismerjük egymást, a barátunkat várjuk! – de közbe már látom: a pirospólós néger csávó már benn ül a nyominger-kocsiba.

Bevittek akkor, mind a hármónkat – hû de sok arab vót benn! Mer épp razzia vót – hát én ezt se tudtam.,

A szabadulólevél vót a szerencsém – ha az nincs, nekem végem van! Mer az anyakönyvi? – az semmi.

– Anyakönyvi? – aszondja benn a civil. – Rendbe, megy le a fogdára!

– De – mondom – itt a szabadulom is! Hát most szabadultam!

Meg az is vót a szerencsém, hogy nyóc napon belül vótam: épp a hetedik napon. Mer a szabaduló, az nyóc napig érvényes.

Nézi, aszondja:

– Mér vót benn?

– Káemkáér – mondom. Nem mondtam meg, hogy „kitiltás megszegése”, hanem csak hogy káemká. Mer ez a jó, hogy a szabadulólevelen nincs rajta hogy miér vótam benn, csak annyi hogy „szabálysértés”, úgyhogy mondhatok akármit.

– És – aszondja – mikor akar elhelyezkedni?

– Hát – mondom – hétfõn, mer még csináltatni kell a személyimet.

– Jó – aszondja –, engedjék el. És kijöttem!

Csak ám ma lejárt a szabadulom is, úgyhogy most már vigyázni kell –

A kocsisor, meg az arabok, hát az különbség. Mer a kocsisoron, ott csak öt perc az egész – az arabokkal? egy óra hossza! Hát az arab, meg a magyar, az kettõ!

A másik meg, hogy hát az arab, az kétezret fizet, meg sokszor hármat is. Még ha két csaj megy el vele, én, meg még egy másik, akkor is: mind a kettõnek odaadja a kétezret! Jajaj, hát ez SOKKAL jobb, mint a kocsisor! Utána meg még iszunk, szórakozunk, minden – de attól függetlenül: elmehetek én utána még egy másikkal is, meg akárhánnyal! Hát meg tudnék én keresni egy nap tízezret is, ha a rendõrök nem idegesítenének, meg ha lenne hozzá egy nyugodt albérletem! – Úgyhogy most már ritka eset, hogy én a kocsisorra kimenjek – hát nem éri meg! Mondjuk, ha épp nincs arab, és kell a pénz, vagy valamiér nincs kedvem arabbal menni, legfeljebb úgy – áá, a kocsisor semmi!

Meg az is, hogy hát nagyon szeretem az arabokat. Mer fáinak, kedvesek, meg minden! Meg az is a jó az arabozásba: fürödni, állandóan fürödni! „Tus, tus!”, mindig ezt mondják, rögtön! A baszásba meg olyanok: csak hozzámérnek, már el is élveznek. Sokszor még be se teszi, már kész! Nagyon hamar élvez az arab! És akkor ez az érdekes: mégis úgy csinálja, hogy eltart egy óra hosszát! Úgyhogy nagyon jó!

És nagyon rendesek az arabok. Azok csak akkor bántsák azt a nõt, akkor verik meg, vagy akkor késelik, akkor dobják ki az ablakon, ha meglopja õket. Ha mondjuk én most lopnék egy arabtól, pénzt, nyakláncot, vagy akármit – akkor igen! Ilyenkor összeverik a nõt, de csúnyán, még meg is ölik! Mer nem szeretik a lopós nõt. Vót egy csaj, ismertem, na az lopott az arab csávótól egy aranygyûrût, meg ellopta a pénzit is – jó haverom vót ez az arab, még nekem panaszkodott az

Emkébe:

– Rozi – aszondja –, Tünde ali baba, ca-ca – aszondja. Mer „ali baba”, az azt jelenti hogy lop. Szóval hogy a szõke csaj, a Tünde, az ellopta tõle az aranygyûrût, de hogy ezer még nagyon meg fogja verni.

És akkor egy órával késõbb pont arra jártam és láttam is, ahogy az Emke elõtt piszkosul megverte ezt a csajt, szétverte, meg széjjelrúgta, de rendesen, kékre a Tündét!

Én viszont nem lopok, úgyhogy énnekem nem kell félni. Énvelem még olyan se történt, hogy nem adta oda a pénzt a csávó, vagy mondjuk hogy egyik arab felvisz a lakásra, aztán ott várnak többen és megerõszakolnak, vagy valami – nem, soha! Van aki fél – én nem. Épp tegnap: elmentem egy üzletbe; megyünk fel a lakásra: hát ott vannak még nyócan! Jaaj, ahogy beléptünk, ahogy megláttam a sok arabot! Akkor már szaladtam vóna kifelé! De a Musztafa rögtön:

– Rozi! Várj! Ne félj, semmi! – szaladt utánam a Musztafa, fogott vissza.

De fáin vót: MINDEGYIKET ismertem a Fény diszkóból! Úgyhogy csak nevettük utána – De el is mentek aztán, lementek egy óra hosszára inni valamit, egyedül maradtunk a lakásba, meg is csináltuk az üzletet a csávóval, szépen nyugodtan –

Nem is tudom mér, de nagyon megszerettem az arabokat. Úgyhogy most van is egy arab csávóm. Õvele pénzbe nem is megyek el, hanem csak vesz nekem ezt-azt. És akkor élek vele. Nemrég ismertem meg a Fény diszkóba, izének hívják, na, Omárnak. De nagyon belém van esve! Piszkosul szerelmes belém! Na õvele élek most – a többiekkel meg üzletbe megyek. De az Omár úgy tudja, hogy én nem is vagyok kurva – hát én nem mondom el neki, mer nagyon komolyan akarja velem a kapcsolatot. Arab csávó az Omár, de úgy tud magyarul mint én vagy te, mer tanuló, itt tanul Pesten, a faszom tudja már mit, nem jut eszembe – a barátja, a Hamidu, az tudom hogy doktornak tanul, nagyon rendes az is, és mesélte, hogy õ nem akar megnõsülni, mer soká akar tanulni, ahogy az apja is soká tanult, és a végin doktor lett – na hát az Omár is ilyesvalamit tanul. Most épp haragszik rám, mer tegnap várt rám a Bukarestbe, de nem értem oda idõre, elkéstem, ma kéne vele megin találkozni a Fény diszkóba, mer szerdán megy vissza Líbiába három hétre, de most nem tudom eljön-e –

De közbe azér ettõl függetlenül megvan még ez az öregemberem is,

a klarinétmûvész és tanár. Ha nincs kedvem a kocsisorra menni, meg nincs kedvem arabozni se, akkor fel szoktam menni õhozzá – akkor biztosra tudhatom, hogy egybõl megvan a pénzem. És nem is sokat kell érte csinálni, mer öreg már a klarinétmûvész, baszni nem tud már – hát 60 éves. De amúgy nagyon kedves, meg minden –

Különben, jó lenne talán vidéken is, nem tudom – Van egy csávóm, egy oláhcigány srác, õ vót az elsõ fiúm nekem, 14 éves koromba, asziszem akkor rontottam el az életemet, mer õrá vártam – mer bekerült a sittre, verekedésér, rablásér, leütésér, 5 évet kapott – én meg csak vártam, várakoztam, már nem bírtam meglenni sehol, se intézetbe, se szállón, se munkába, mer annyira hiányzott

– aztán már nem bírtam, és akkor nem vártam tovább. Na, hát énszerintem így rontottam el az életemet! De most szabadult már a Gyula, február 22-én szabadult, és írt nekem egy levelet. Azt írta hogy menjek le hozzá izére, Mátészalkára, és csináljuk meg megint a kapcsolatot. Hozzá is el tudnék menni –

Hát nem tudom. Mer az az igazság, hogy nem vágyok már a Gyula után. Meg lehet hogy nem tudnék már meglenni vidéken egyáltalán. Nem is az hogy Pesten szeretek lenni, nem – hanem az arabok hiányoznának. Nagyon húzna a szívem vissza, mer nagyon beleszoktam már ebbe az arabozásba –

Mondjuk nem vóna rossz egy jó munkahely se, hogy mégis, legalább legyen beírva valami, még ha nem is járnék el dógozni – de Pest, az nem jó, mer ki vagyok tiltva. Ha nem lenne a kitiltás, akkor fáin lenne, akkor rögtön elállnék én dógozni, és akkor legalább a rendõrök nem izélnének – de meg van mondva: Pesten nem lehetek, Budapest környékén se, de még Pest MEGYÉBE se! Egyedül csak Dunaharasztin lehetek, mér még a pomázi intézetbe Dunaharasztit írták be a személyimbe állandó lakásnak, hogy ugye ott van anyám, ezer azt mondták ott lehetek. De ott meg anyám miatt nem akarok lenni! Úgyhogy akkor mehetnék Debrecenbe, Szegedre, ilyen helyekre, az meg hát ugye –

Ez a rossz, a kitiltás! Ez úgy lett, hogy ugye nem dogoztam jó soká, a káemkáér megkaptam a 60 napomat, meg vele a kitiltást. Két év kitiltást! De most már csak nyóc hónapom van hátra.

Ilyen szabálysértésekér elég sokat vótam már börtönbe, káemká, meg kitiltás megszegése, ez a kettõ vót eddig még. Most már könnyen

megy: itt van Pesten? megszegte a kitiltást: 60 nap! Úgyhogy vigyáznom kell most már

– mer a börtön, az nem jó, az nagyon rossz. Mélykúton ez megy: kijárunk dógozni, kapálunk, meg így nyárba a barackosba visznek, szedjük a barackot – ezek mennek. Lóvé alig valami, megszökni meg nem lehet, hatvanan vagyunk egy zárkába, egybe a sok buzi csajjal, úgyhogy ott csak nõ nõvel, de egyfolytába – gyûlölöm õket! És most már sajnos ötödször jártam meg Mélykutat, 30 nap, 45 nap, 60 nap, meg még kétszer 60 nap -. jaaj nekem! Most megyek már majd HATODSZOR, ha megint elkapnak!

Van nekem a Thököly utcába, a Pest Megyei Bíróságon egy pártfogóm, Dénes Elemérnek hívják, tõle tudnék tán felmentést kapni, ideglenes tartózkodási engedélyt, egyszer már adott is nekem ez a Dénes – csak most nem kértem tõle, mer már nagyon régen nem vótam nála, hát nem merek már odamenni se! Nehogy már beidéztessen, vagy valami! Pedig csak tõle lehetne –

Úgyhogy lehet hogy mégis lemegyek vidékre. Ha más nincs, még tán megpróbálom – hát próba szerencse! Ha lenne egy BIZTOS vidéki csávóm, ha szívembõl megszeretnék egy vidéki valakit, én lehet hogy összeállnék vele, és élnék akkor vidéken – de nyóc hónapig csak, tovább nem. Amíg a kitiltásom tart. Aztán a csávó menjen a fenébe! Én meg visszajönnék Pestre, folytatnám az arabozást. – Csak sajnos most épp nincs ilyen csávó –

Amúgy énnekem az a tervem, hogy nagyon szeretnék egy albérletet. Egy olyan önálló albérletet, ahol van egy szoba, egy konyha, egy fürdõszoba – egy ilyen nekem nagyon jó lenne. Oda vinném fel akkor az arabokat, úgy többet is fizetnének az arabok, meg én is nyugodtabb lennék – engem nem érdekelne, ha ötezer forintba is kerülne egy hónapba, én kifizetném! Mer megérné: hát biztosabban meglenne a pénzem! Úgyhogy ezér nyakazom most már az összes haverokat, hogy találjanak már nekem egy ilyen albérletet!

De mind aszondják, hogy nincs ilyen. Meg hogy a szomszédok úgyis észrevennék hogy mi megy, és akkor kihoznák a rendõröket. Jó, de hát mondjuk éjjel vinném fel az arabokat, nem nappal, sunyiba, hogy ne vegyék észre, aztán ha elintézi a dógát, tûzzön a fenébe – hát meddig tart az? Na ezer kellene egy olyan albérlet, aminek külön bejárata van, külön udvarról – akkor nem vennék észre!

Idáig még nem tudtam félretenni, mer eddig még minden pénzemet elkötöttem. Hát jó, hogy ÍGY most nem tudok félrerakni – de ha egy rendes albérletem lenne? Na ezer kellene ez, és akkor hogyha megvan, utána már takarékba szeretném gyûjteni a pénzt. Egy miliót szeretnék összegyûjteni – énnekem ez a tervem. Egy miliót – és akkor azon veszek egy lakást. Hát nem jó lenne? Nem mondom, egy milió, az elég sok, már annyiból hogy sokkal kell addig lefeküdni – de az mondjuk nem olyan rossz!

Aztán, ha lenne már egy lakásom, akkor talán már nem is folytatnám tovább eztet. Akkor fognák magamnak egy szép fiút, rendeset, akit szeretek – és akkor élnék vele. És családot szeretnék. Egy kisgyereket. Azt nagyon szeretnék.

JOBB, MINT EGY ROSSZ HÁZASSÁG

B. TÓTH ÁRPÁD, „PÖCE”, 30 ÉVES

Mit mondjak, elég normálisan élünk, meg elég kellemesen. A Vicus imád aludni, reggel jó sokáig alszik, 9-ig, 10-ig is – hát én nem, mert még az intézetbe megszoktam a korai kelést, úgyhogy mire õ mocorogni kezd, én egyszer már megsétáltattam a kutyát, meg kávéztam is, néha még a reggelivel se várok Vicára. Akkor nagynehezen feltápászkodik Vicuska is, ott csámborog összevissza, botorkál a lakásba félig még csukott szemmel, ásít nagyokat, csinál õ is reggelit magának – akkor leülünk, õ eszik, beszélgetünk – lötyögünk. Hát nincs hová sietni! Reggeli után õneki csak egy dolga van: be kell vezetni neki a füzetbe az elõzõ napi bevételt meg kiadást – hát õ a titkárnõ, ez kötelessége. Aztán – tulajdonképpen nem is tudom, mivel megy el a nap. Vica sokszor olvas is, vagy tanul – de én? Csak úgy VAGYUNK. De JÓL vagyunk!

Mondjuk most speciális. Mer nemrég kaptuk meg a lakást, azt igazítgatjuk, meg berendezgetjük – ez elég sok idõt elvisz. Meg az is speciális, hogy most szûnt meg mind a kettõnknek a munkaviszonya, úgyhogy szaladgálunk valami új munkahely után – ez azt is jelenti, hogy amíg nincsen munkahely beírva a személyi igazolványunkba, addig egyelõre nem is járunk ki dolgozni, szóval most teljesen potyák vagyunk. Úgyhogy ha szép az idõ, néha leszaladunk a Velencei-tóhoz, vagy a Balatonra, vagy kiugrunk valamelyik lovastelepre, lovagolunk kicsit, Vicus imádja a lovakat – és bõven belefér a napba, mer nem kell sietni, hogy beérjünk estére.

Persze amikor dolgozunk, akkor kicsit más az egész. Mer akkor úgy estefelé egyszer csak vége ennek a lötyögõs magánéletnek, és minthogyha csak egy láthatatlan kapcsolót nyomott volna le valaki, hirtelen megváltozunk, más emberek leszünk mind a ketten, de szinte még a vegyi összetételünk is más lesz! – olyasmi ez, mint a színésznek, mikor bekapcsolják a lámpákat, és indulni kell a színpadra!

Van ugye a Rákóczi tér, meg közel hozzá a Mátyás tér, meg körülöttük olyan 8-10 utca – hát itt megy ez az ipar. Amikor kezd

sötétedni, úgy 9 óra felé, vagy télen már 4 körül: elkezd lassan benépesülni a környék. így egy nyári hétköznapon sötétedéskor kezd olyan 40-50 lány, de 10 óráig még csak egyre nõ a létszám.

És akkor jönnek egymás után a kocsik. A lány odamegy, benéz – mer azér a lány is válogathat! a jobbaknak nem kell akárkivel elmenni! Mondjuk ha túl öreg a hapsi, vagy túlságosan ellenszenves, akkor – ha csak nincs nagyon pénzszûkiben az a csaj – mondhat õ nemet is! Vagy ha túl fiatal a gyerek, csitri még – mer az se jó. Például a Vicus is: mindig csak olyan 25-tõl 40-ig, 45-ig!

Szóval: benéz a lány a kocsiba, megnézi magának jól a hapsit, hogy nem rendõr-e véletlenül, meg mégis hogy kiféle – és akkor ha rendbe van minden, bemondja neki az árat. Hogy ezer. Vagy ezerötszáz – ritkán ilyen is van. Aztán attól lefelé akármennyi. Mer azér a pali is válogat – hát ez nem olyan, mint az automata, hogy benyomsz egy tízest, és puff, kiköpi a szendvicsedet, tetszik, nem tetszik, ez a tied, ha éhes vagy, megeszed az égettszélût is, vagy ha nagyon szar, eldobod – nem, hát itt választhatsz! Ha meg nem elég szép a lány, akkor jön az alkudozás, hogy ezer, az sok, gyere el hétszázér, nyolcszázér! Cigánylány elmegy már hátér, meg ötér is – kénytelen, mer sokan nem szeretik a cigányt, nem akarják megadni neki az árat, és akkor ez lenyomja a piacot. Meg hát vannak ezek az öreg, lerobbant csatalovak, olyanok, hogy maximum ha ötér elviszik, de tudok olyat is, hogy háromszázér megy el. Ugye, mint minden piacon: a kereslet meg a kínálat kiegyenlíti egymást! – De mondjuk mostanába a kocsisoron az ezer a normális.

A lány bemondja a tarifát – közbe a pali persze szintén megnézi a csajt, és akkor visszakérdez:

– És ezér a pénzér MIT?

Hát elõszöris van egy szabály: hogy csak egy élvezésre szól a nóta. Elsõ élvezésig – kész, pász, befejeztük! Hogy aztán az mennyi idõ, az már nem kérdés. Van olyan, fõleg fiatalba, hogy tapasztalatlan, gyakorlatlan, még hozzá se kezdett jóformán: máris elsül – akkor az ennyi volt, nem több! Ha valaki annyira tudná magát szabályozni, hogy egy egész éjszakán át tudná húzni azt az egyetlen élvezést, hajakkor Istenem: az az õ nyeresége: benne volt az üzletbe! Amíg nincs befejezve a parti, addig jogos! De hát ilyen nincs. 10 perc, 20 perc, átlagba ennyi, már a fél óra is ritka.

Szóval, általába az az ábra, hogy ezér a pénzér csak egy sima dugás jár. És gumival – szigorúan gumival! De azér van ebbe is alkudozás. Mer van olyan, aki mondjuk kimondottan franciázni akar. Akkor a lány megmondja, hogy nem, õ nem szopik, õ csak dug, és csak gumival – mint a Vicus is. De azér esetleg akad lány a közelbe, aki csinál mindent, és akkor azzal megegyeznek, nyel egyet a csaj, és elmennek.

Közbe persze én is ott vagyok, ülök a parkoló kocsimba, és figyelek. Ha valami nem tetszik, ha akármi gyanús van a dologba, akkor jelzek is a Vicusnak – õ meg persze figyel közbe rám is. Ha minden oké, és megegyeztek, akkor a lány beül a pali mellé és elindulnak – én meg szorosan utánuk. Hogy hova megyünk, azt nem a csávó szabja meg, hanem minden lánynak van egy állandó helye – ezt elég gondosan szoktuk kiválasztani. Egy sötét utca; egy park melletti rész; egy építkezés melletti útszakasz – ott õk leállnak. Én meg olyan ötven, száz méterre tõlük szintén – és akkor kivárom a dolgot. Amikor végeztek, a Vicus átül mellém, és velem jön vissza a placcra – és akkor elölrõl az egész, így tovább.

Van egy fontos dolog. Hallottam én már ilyen dumát, hogy „júúj, itt az édsz vigyázni kell nagyon, nem elég a gumi se, mer kidurran, aztán vége a világnak" – hülyeség. Mer nem durran az ki, hajói van felrakva, nincs vele semmi baj! Jó, amit nálunk lehet kapni, az kelet-német gumi, el tudok képzelni ennél jobbat is, mer elõl azt a kis dudort túl szûkre szabják rajta, meg hát nem is bír ki akármit – na ezer van, hogy minden a felrakáson múlik. Érteni kell hozzá – hát ha valaki nem tudja, hogy kell bánni vele, annak persze hogy szétmegy! Hagyni kell neki jó nagy udvart elõl, hogy kicsit lógjon az eleje, elõl ne feszüljön, tehát elõször egy fordulatot lepördítek lazára, utána a többit már pörgethetem rendesen – ez a módja ennek. Ha van elég hely az ondónak, akkor nem robban az, nem LÉTEZIK! Hát tudom, hát én is használom, elég sokat – nem a Vicussal, mer õvele természetesen gumi nélkül csináljuk, de ha esetleg így mással vagyok, akkor számtalan esetbe, és még SOHA nem volt defekt! Csak annyi a titka az egésznek, hogy az üzlet során ezt nem szabad a páciensre bízni, mer hátha hülye a pali, hanem mindig a lánynak kell felrakni – és akkor SZÁZSZÁZALÉKOS a gumi!

Különben: ez az egész autós buli, a „kocsisor", ez úgy ahogy van,

Olaszországból jött. Ez az egész séma, hogy a lányok ott állnak végig az utcán, és akkor jönnek a kocsik, és egymás után elviszik õket, a kocsiba elintézik a dolgokat, aztán visszahozzák a lányt, visszaáll megin a többi közé – ez egy digó dolog, Olaszországba alakult ki, aztán az olasz filmekkel jött be hozzánk. Hát emlékszem, olyan tíz éve, mikor még úgy tündökölt nálunk az olasz film, láttam én is rengeteget – csak bámultuk, mer életbe még nem láttunk ilyet, hogy sorba az úton a sok kurva, télen, hûvösbe raknak maguknak egy kis tüzet, úgy melegszenek mellette, és ott emelgetik a szoknyájukat, a Fiatok, Ferrarik, Caprik meg jönnek,

– Dzsovanni, na mi van, nem kellek? Egyem meg a szívedet!

– Na gyere babám! Mennyi?

és akkor viszik el õket – ez ott volt majdnem minden olasz filmbe, még ha nem is a sztoriba, de legalább a háttérbe – na, hát ezt ezekbõl az olasz filmekbõl koppintottá le ez a szocializmus is!

Ez ugye az alapséma, hogy a manus kocsiján el, akkor dugás, akkor átszállás a fiú kocsijába, vissza, elölrõl – de aztán persze ezmellett, a sima hétköznapokon túl még sokminden különlegesség is van. Például ilyen, hogy megjelenik egy dugig tömött autó, öt ilyen 20-25 éves janival, elkezdenek ott körözgetni, meg hangoskodnak, piszkálgatják a lányokat, hogy ki megy el velük, de ÖT hapsival, egyszerre, érted? Meg csak úgy egy az egybe, gumi nélkül! És általába azér ezek között a fiatalabb kis cigánylányok között akad is olyan tüzes, aki vállalja! Mondjuk mi ilyesmivel nem foglalkozunk. Elõfordul, hogy ketten jönnek, fõleg csóró lengyelek, mer nincs két kocsija a kettõnek, meg tán félnek is kicsit az idegen környezetbe – de akkor az ilyet mindig úgy rendezzük le, hogy az egyik átül hozzám, bekapcsolom neki a magnót, végigüldögéli csendbe azt a 20 percet, utána meg cserélnek – csak így.

Meg akkor ilyen, hogy nyomorék a pali, de azér kijön

– hát volt már olyan is, hogy tolókocsis manust hozott ki a taxi! Meg beáll a Wartburg Combi, és hátul ki van terítve benne a nyomorult béna hapsi – hogy mozogni alig tud már, de a farka fölállneki! És van olyan lány, aki azér elmegy vele! Mer sajnálja is – hát az is ember! Meg hát a pénz. Most gondolj bele: ez se kis dolog azér egy lánytól! Hogy megcsinálja magába, hogy inkább nem figyel oda, nem is gondol rá, de elvállalja, és beleül annak a nyomoréknak a faszába,

hogy hadd élvezhessen az a szerencsétlen is!

Ugye, hát ezen a szolgáltatáson belül MINDEN van. Amit csak ki tud találni a kuncsaft – ha fizetni is tud érte, akkor arra általába akad is vállalkozó. Mer ez a szakma, ez errõl szól! Hogy jön a manus, és azt kéri, hogy a lány kösse ki, verje el, mer õ csak úgy tud élvezni. Vagy olyan

– soroljam? –, hogy szopatni akar, de úgy, hogy ne csak szopogassa a csaj, hanem harapja, de keményen, mer õneki az a jó! Meg ilyen, hogy jön egy ürge, hoz magával egy uborkát, hogy azt nyomja fel neki valaki, mer õ arra élvez – hát vannak ilyen mindenféle perverzióval megvert ipsék! De általába egy se jön ki hiába!

Na, hát ezt mondom én: ezer fontos, hogy legyen egy ilyen hely, ahol mindenki megtalálja a maga heppjét! Hát nem támogatni kellene ezt inkább, mint üldözni?! Beszélgettem errõl én egyszer egy detektívvel is, próbáltam neki megmagyarázni a dolgokat. Kérdeztem tõle, hogy a saját lányát odaadná-e egy nyomoréknak – ugye nem? De akkor meg mi legyen azzal a boldogtalannal? Ha nincs Rákóczi tér, ki fogja neki azt a kis örömöt megadni? Meg mi lesz azzal a rengeteg mindenféle aberrált krapekkal, aki errõl nem tehet, mer így született, ilyen, na, és énszerintem KIZÁRT dolog, hogy a mindenféle baromságaihoz a civil életbe megfelelõ partnert találjon magának! Mer hát ezeket a dolgokat még szégyell is, titkolja! Úgyhogy ha meg is nõsül, megismer egy normális nõt, elveszi, ahhoz nem fog odamenni azzal, hogy „anyukám, drágám, légy szíves, ezt az uborkát – – ”,

tyûû, hát abból azonnal válás lenne! Vagypedig: „Jó, gyere az uborkáddal, de akkor utána nekem meg csináld ezt és ezt”, valami olyat, amit a pali nem BÍR megtenni! Szóval énszerintem nem LÉTEZIK, hogy ez összejöjjön! Mer még ha mind a kettõ perverz is, akkor se ugyanaz az igénye, mer ahány, annyiféle! Itt meg, a kocsisoron: PÉNZÉR simán megkapja. És akkor így levezetõdik belõle az a belsõ feszültség, kiéli magát a koma, és nem csinál bajokat. Hát nem jobb ez így, minthogyha ez a sok kifordult agyú hapsi mind kénytelen lenne erõszakhoz folyamodni, késsel kényszerítené a fiatal lányokat, fiúkat, és tönkretenné õket?!

Meg van még akkor egy olyan attrakciónk is, hogy fiúk, buzik, de nõnek öltözve – van most öt vagy hat darab ilyen is! A Szuzan, a Marina, meg csupa ilyen nevük van – de közbe férfiak! Ezek nem csak

estére öltöznek át, hanem fényes nappal, civilbe is: gyönyörûen, drágán kiöltözve, testre feszülõ ruha, nõi ridikül, frizura, kiborotválva, kifestve, ékszerek, meg olyan kurvás járás, hogy mint egy KÍGYÓ, úgy csavargatja magát – az emberek csak úgy forognak utána az utcán! Még a hangja, a beszéde is: „Páá kedvesem!” – kész dili! Aki nem ismeri, rá se jön, hogy buzi, csak ha nagyon jó a szeme – éppen arról lehet észrevenni, hogy már egy kicsit túljátssza a szerepet!

Ezek szintén kinn álnak a kocsisoron – úgyhogy ott a buzi kuncsaftok is megtalálják az árut, hát van aki már direkt ezekér jön. De azér adódik ebbõl félreértés is. A múltkor egy csávó tévedésbõl elvitte az egyiket – hát egy SZUPER kinézetû „nõ”!: elvitte ezerér, szopatni! Csak amikor aztán visszahozta: hát ott röhög körbe mindenki.

– Mi van, öreg, már fiúkkal is mész?

Tisztára rosszullett a pali, ott átkozódott, tépte magát

Van itt már délelõtt is forgalom, vannak akik már reggel 9-kor, 10-kor kiállnak – csak az más: azok lakásra mennek. Az esti lányok mind autóba csinálják, azok közt olyan is van, aki napközbe dolgozik valahol, igaziból, csak melléje még este kijön ide -a délelõttieknek viszont mindig csak valami fal állásuk van. Csak be van írva nekik, de nem õk csinálják meg a munkát – például tudok olyat, hogy a nagymamája takarít valahol az õ nevén. És akkor vannak ilyen idõsebb nénikék, akik így szobáztatnak: lakik az illetõ öreglány egy szoba-konyhás valamibe, de azér van benne zuhanyozási lehetõség is, meg lehetõleg nincs is közel a Rákóczi térhöz, mer úgy könnyû lenne lekövetni – akkor jön a lány a palival, a néni meg elmegy sétálni egy órácskára, azalatt ezek lerendezik az üzletet – kap érte 2-300 forintot õ is.

Most éppen megy a nagy buli: kitört a háború a Rákóczi téren, fel van bolydulva az egész környék. Úgy kezdõdött, hogy kiraboltak egy krapekot: valamelyik cigány-féle lány elment vele a lakására, egy ilyen lenyúlós, levevõs fazon, és eltulajdonított valami értéket -mire aztán vagy 10-15 ilyen VII. kerületi csávó kiugrott, három autóval, és végigvertek mindenkit a placcon. Akit csak értek: dirr-durr, rúgták-vágták, adjneki! A kurvákat is, az összesét, egy pár stricit is, meg még pár civilt is, akik épp ott ténferegtek az utcán – hát gyönyörû: zõd tiplije, monoklija van most az egész bandának! Egy Fonnyadt nevû stricinek a kézit is eltörték, úgy rakták össze neki kórházba! Mer ugye

keresték ezt a lányt – de addig is, hogy ne unatkozzanak –

Ez volt tegnapelõtt. Tegnap már olyan hírek jártak, hogy kihaverkottak, szent a béke már. De most meg hallom: összefogtak a stricik, elkaptak egyet abból a tízbõl, puhára verték a gyereket – szóval még nincs lezárva az ügy, lesz még ebbõl mindenféle.

Én csak attól borultam ki, hogy amazokból az egyik is egy strici, a szomszéd utcából! Mer rendbe van, hogy van egy ilyen típus is, hogy elmennek valakivel lakásra, aztán lenyúlják a palit, hát az ilyen ellen muszáj védekezni, mer rontja az üzletet – csak viszont az ilyenekbe énszerintem legalább a striciknek illene kicsit összetartani, hát nem? Mer így mi lesz itt? Hát ha egymással is szórakozunk, az csak a rendõrségnek haszon!

Különben nem minden a Rákóczi tér: van Pesten élet azon kívül is. Ott vannak például ezek a kis csajok, akik araboznak – ez megin egy egész más mûfaj. Ez nem a kocsisoron megy, hanem különbözõ presszókba. Meg az ilyen lányoknak általába nincs is õrzõjük – mer ugye az ilyen idegenek nem nagyon mernek vergõdni, azokkal nem kell annyira vigyázni. Habár azér az ilyen lány is jól teszi, ha hébe-korba mutatkozik az arabok elõtt egy magyar gyerekkel is. Meg akkor vannak lányok, akik ezekre az átutazó török kamionosokra specializálódtak -ez is egyszerû ügy: hoci-nesze, ott a kamionba elintézik a dolgot. Szóval sok fajtája van ennek a szakmának, rengeteg különbözõ ágazata van!

Külföldi vendég a kocsisorra nem nagyon jár ki. Legalábbis igazi külföldi, azzal a kimondott 300-as Mercivel – mer mondjuk a lengyelt nem számolom, meg az ilyet se, hogy külföldi rendszám, de csak egy távolba szakadt hazánkfia van mögötte, meg ilyen dolgok, hogy mondjuk holland az ipse, de nem Hollandiába él, hanem például Olaszországba, szóval csavargó, ilyen kevert-csavart manus – na ez a fajta a Rákóczi téren is felüti a fejit. De már a normálisabbja, komolyabbja inkább a szállodába marad. Jó lányt kinn is kapna, SOKKAL kevesebbér – de hát az ilyen hapsi lusta, pénze meg van, nem nagyon számol. Persze van kivétel is. Hogy kihozza a komát a kíváncsisága. És már tudja, hogy a szállodai lány az hatezer – hát akkor egye fene, adok ennek is hármat! Sõt: adok neki hatezret, és elviszem a szállodába! Mer ezek már valahol úriemberek – hát azér a 300-as Mercedes, az még Amerikába se semmi! –, az ilyen ürgék már

mégse fognak autóba kupakolni! Nem, beviszi a hotelba a lányt, ad egy rongyot a portásnak, ötöt meg a tündérkének – hát ilyenkor persze a lány is örül: egy óra alatt kényelmesen megkereste a pénzit, aznap már nem kell visszaállni neki az esõbe hogy tovább pörögjön, hanem mehet haza!

Namost hát, ne csûrjük-csavarjuk, mondjuk ki nyíltan: ez egy nagyon alacsony szintû szolgáltatás. ALAP-szintû, így is mondhatnám. Szóval eléggé primitív. Nem egy minõség! Mondjuk aki KOMOLYAN szereti a szexet, az olyannak ugye– De hát most mit csináljunk: ez van, ezt kell szeretni! Mi mást vársz egy kelet-európai országtól?

Különben: láttam a különbözõ videó-filmeken, hogy Nyugaton nagyjából ugyanígy megy ez! És általába eléggé lepusztult lányokkal, meg eléggé hervasztó környezetbe, szóval – Mondjuk: RÉSZBEN ugyanígy megy. Mer azér már úgy Münchentõl kezdve van más is. Ott már van egy külön szex-utca, direkt erre kinevezve, szex-filmek, szex-sók, amiken elõzõleg rendesen felajzódik az a csámborgó valaki, meg masszázsok, meg ott nem ilyen durván megy ez, hogy na most gyere be és basszál, hanem szóval az egésznek megvan a LEVEGÕJE – és ha csak elképzelem magamnak, akkor is röhögnöm kell rajta, hogy mihez kezdene ott egy magyar rendõr! Hogy odamegy, kurvát fogni – de hát kit fogjon meg?: ott mindenki kurva! És ott ezt SZABAD csinálni!

Na hát szerintem ez a nagy különbség. Úgyhogy énszerintem minálunk AZÉR nincsen színvonala ennek a szakmának, mer le van gátolva az egész. Amiér hivatalosan tiltva van! Hát mi másér? Szerintem ha megengednék, ha szabad lenne csinálni, egybõl más lenne: mindjár kialakulna a színvonal is!

Mondjuk, van azér színvonal Pesten is: a szállodákba. Csak hát az nagyon drága. Az már nem magyar állampolgárnak van, csak a külföldinek. Ezek a szállodai lányok már az S-Modelltõl öltöznek, meg Pierre Cardintõl, ami már pénzbe kerül – nem biztos hogy jobb az a lány, mint a kintiek, csak a csomagolása más, drágább. Meg esetleg tud egy-két nyelvet is. Úgyhogy ott már magasabb a gázsi, és valutába számolják. Hogy száz dollár. Vagy kétszáz dezsõ, nyugatnémet márka. Vagy ha mégis forint, akkor 6000. Közbe az se biztos, hogy azok a lányok jobban járnak, mer azér az a pénz nem lesz mind az övék! Mer a portásnak is megy egy rongy, amiér felengedi õket és nem írja be a

nevüket, meg akkor a pincérnek, meg ennek, meg annak, mittudomén, meg ha már fölvitetnek egy pezsgõt, ott az is ezer forint! Meg nem is mindig jó a forgalom, mer azér az a gyagya külföldi is tudhat számolni: SZÁZ dollár? hát odahaza húszér kapok nõt, nem is rosszat! – most ugyan nem tudom mennyi, mer a húszat régebbi filmekbe láttam, és hát a dollár is hullámzik, egyszer felértékelõdik, máskor hanyatlik, de szóval valahogy így vannak az árak, úgyhogy ahhoz viszonyítva ez nem kevés! Szóval a lánynak a végin az egész éjszakából ha bejön egy ötös, az már nagyon szép. Aminek a felit elköltheti ruhára, meg ilyen krémre, olyan sprére, amolyan frizurára – szóval majdnem ugyanott van, minthogyha kinn dolgozna!

Ott ez úgy megy: beülsz este a bárba, ott ülnek a lányok is a pultnál, rögtön sejted, hogy az ott nem a szálloda igazgatónõje, meg a másik se orosztanárnõ, aki kikapcsolódni jött, úgyhogy szépen kiválasztod közülük a magadét, mondjuk hogy az a cigányos fekete neked nem tetszik, jobban érdekel az a hosszú szõke svéd típus – akkor hívod a pincért, és küldesz neki egy Martinit. Nem Martinit visznek neki, csak Traubiszódát, de ugyanúgy kehelybe, mint a Martinit szokták – mer a Martini ott 280 forint, a Traubiszóda meg 20, neked egy Martinit számolnak, és a különbözet a pincér jattja. A lány megkérdezi a pincértõl, hogy ki küdte az italt, odabiccent neked, esetleg mosolyog is egyet, aztán benyalja a Traubiszódáját – közbe te átülsz hozzá, bemutatkozol, elkezdtek beszélgetni. Elõbb mindenféle ökörségrõl, hogy milyen gyönyörû Budapest, milyen szép kégli a Tudományos Akadémia, milyen jól élnek a pestiek, biztos Kádár is kurva népszerû – aztán úgy fél óra múlva, a harmadik italnál már az üzletrõl. Szóval a dugásról: hogy mennyi, meg hány, hova, meg hogyan – és akkor fizetsz, és fölmentek. – Hát ismerem a dolgot, mer volt idõszak, amikor megengedhettem magamnak néha ezt is.

Namost, az ilyen szállodai lányokkal az az ábra, hogy nem éppen az állam alkalmazza õket, mer mondjuk inkább maszekok õk is – de hát azér valahol ott van a dologba állam bácsi keze is. Egy az, hogy ugye elnézik a dolgot, csendbe szemet hunynak. Mer ugye amikor valami elõkelõ külföldi küldöttség jön, vagy tartanak egy tudományos konferenciát egy rakás nyugati vendéggel, akkor – hát hadd szórakozzanak szegények kedvükre! Viszont ugye a lánynak már nem ingyér nézik el ezt a komoly bizniszt. Mer legtöbbje be van szervezve.

Hogy ha véletlenül az a külföldi elnyög neki valami érdekeset az ágyba, akkor õ azt jegyezze is meg, és majd szépen suttogja is el a megfelelõ helyen. Meg nem is csak a külföldiek miatt. Hanem ugye ez a szakma mindenhogyan szorosan kapcsolódik az alvilággal. Például úgy, hogy legtöbb lánynak az élettársa is bûnözõ. És akkor ha valami történik, mondjuk valaki csinál egy nagyobb krenket, akkor az ilyen lány könnyen hozzájuthat a hírekhez, aztán odabenn diszkréten elcsipoghatja, adja a tippet – és akkor a rendõrség már poénra tud menni. Szóval ez az egész szállodai mûfaj, ez már egy elég ingoványos terület, ez már nem egészen kóser biznisz. Úgyhogy szóba jött, hogy ha a Vicuska megtanulna rendesen angolul, akkor válthatnánk is akár, mer csinálhatná éppen ezt is – de én valahogy azt mondom, hogy most egyelõre jobb a kocsisor, nemigen érdemes változtatni!

Olyan jaj de nagy szakértõ egyébként nem vagyok, mer fél évvel ezelõtt még zöldségesnél dolgoztam. Eladó voltam, egyhelybe álltam egész nap, meg nem is álltam, hanem egyfolytába rohangásztam egy ilyen karámba, télen-nyáron kinn a szabadba, a Rákóczi út és a Puskin utca sarkán. Mondjuk pénzem több volt mint az átlag, négyezerre voltam bejelentve, de legalább tizenhármat kaptam, nyárba meg tizenötre is felmentem – de viszont reggel 6-tól este 8-ig, 9-ig dolgoztam, meg még szombaton is délután 3-ig! Úgyhogy egyszerûen nem tudtam elkölteni a pénzemet, mert nem volt MIKOR elkölteni! Hát ha 8 után végeztem: már minden bezárt! Pénzem volt – de semmim nem volt!

Egyébként a maszek, akinek dolgoztam, elég jó fej volt. Áldott jószívû hapsi: azzal se törõdött, hogy már büntetve voltam – kicsit mint Amerikába, hogy nem az az érdekes, ki vagy, mi vagy, hanem hát bizonyíts nekem! Szóval ez meglátta, hogy mi lakik bennem, magyarul: felfedezett! Mer észrevette, hogy jól dolgozok, jók az elképzeléseim, van rendszeretetem, meg ambícióm, tehetségem van a kirakati árukirakáshoz is – pedig számolni nagyon sokáig nem tudtam. Nem az hogy agyilag nem bírtam! – csak nem szerettem számolni. Lehet hogy ezt még úgy be is beszéltem magamnak, még gyerekkoromba, hogy én ezt utálom, mer aztán egész jól belejöttem, csak az elsõ háromnegyed év volt nehéz. De én ma se úgy számolok, ahogy az iskolába tanítják, hanem egyénileg, magamtól, mások az

iskolai agyukkal követni se tudják az én gondolatmenetemet – de nem érdekes, a lényeg az, hogy gyorsan menjen, meg azér az eredmény is stimmeljen. Az árukitöltésbe meg direkt nagy voltam. A Rákóczi út iszonyú nagy vásárlóerõ, pokoli forgalmat jelent, de énnálam mindig úgy volt terítve az áru, hogy délután 5-kor is úgy nézett ki a standom, mintha csak akkor nyitottunk volna! Úgyhogy akkor ahogy a hapsi ezt látta, akkor persze megbecsült, de még tán szeretett is. A nagypiacon is tudtam segíteni neki, vásárlásba, szállításba, mer szeretem a kocsikat, akkor ezer persze külön is fizetett – szóval megvoltunk elég jól. Nem is az – csak hát az Isten akarja ezzel eltölteni az egész életét! Meguntam nagyon – úgyhogy pár év után tisztességgel leléptem.

Akkoriba különben nõs is voltam, volt rendes feleségem. Húú, az nagyon ciki volt! Elõszöris ugye: hát egy abszolút alkoholos életmódott folytatott a csaj. Az vagy a kocsmába volt, vagy valamelyik barátnõjével volt palinál – ez ment. És nekem meg hazudott! Mindig olyan kifogással jött, hogy névnapoztak, meg születésnapoztak a munkahelyén – jó; de hát számoljuk csak ki: olyan helyen dolgozott, hogy voltak összesen tizenöten, akkor ha oda-vissza alapon játsszák, akkor is: mindenkinek van egy évbe egy születésnapja, egy névnapja, az harminc; munkanap meg van 365 mínusz kábé 100, az lazán számolva 265 nap, hát akkor nem jut mindegyikre névnap meg születésnap! És õ meg minden nap, SZINTE

MINDEN NAP úgy jött haza, hogy – hát szóval-----

Tulajdonképpen 235 napról nem tudott elszámolni nekem!

A másik meg, hogy hát egy céda volt, egy mindenki kurvája. Úgyhogy már mindenki rajtam röhögött, a környezetembe az összes fiatalok, mer mind pontosan tudták, hogy a feleségem miket csinál – én meg csak jóval késõbb tudtam meg, utoljára mindig. Most nem is beszélek féltékenységrõl – de hát az önérzet! Hát azér ÖNÉRZET is van a világon, nem? Hát lehet azt egyfolytába kibírni, hogy tiszta hülyének nézik az embert, õ is, meg minden ismerõs?! A sok év alatt én tudtam talán 6-7 esetrõl, amire így menet közbe rájöttem – a végin meg kiderült, hogy volt RENGETEG, hogy szinte minden másnapra jutott neki egy pali! Közbe persze egyfolytába mondta, hogy csak én, csak én – HAZUDOTT. Úgyhogy éltem egy olyan nõvel, aki papíron a feleségem volt, de aki rosszabb volt még mint egy kurva – hát rosszabb, mer ezt õ az én hátam mögött csinálta! Meg hát ebbõl

minekünk semmi hasznunk nem származott – ami így SOKKAL rosszabb, hát ezt összehasonlítani se lehet!

És akkor ilyen szöveg, hogy igen, mer én nem adok elég pénzt. Én ugye beosztó voltam, nem akartam hogy minden keresetem szétszóródjon, úgyhogy leadtam neki minden hónapba ezret, ezerötszázat – viszont egész nap nem ettem odahaza, csak azt a szar kis vacsorát, ha egyáltalán volt mit vacsorázni! Hát ha meggondolom, hogy van ember, akinek 3000-bõl, meg 2800-ból kell megélni, de úgy, hogy abból a rezsit is fizeti, mindent, akkor énszerintem a vacsorákra meg a hétvégékre annak az 1500-nak elégnek kell lenni! Õ meg?: zsinórba „elfelejtett" bevásárolni, úgyhogy hét végin általába nem is ettünk, hanem esetleg hétfõn, vagy kedden, ha neki éppen nem volt kedve kujtorogni, akkor nagynehezen fõzött egy vacsorát – áá – De azér én voltam a hibás!

Meg hogy azér él így, mer én sose vagyok otthon! Hogy õ „unatkozik", érted?!

Nagyon soká csináltuk, rettenetes soká, hát TÍZ ÉVIG ment ez! Mer én ezer, meg SZÁZEZER lehetõséget adtam neki, mindig újra meg újra! Mer ugye közös gyökérbõl jöttünk: én is intézetbe nõttem fel, õ is, szinte egy helyen nyomorogtunk – és ennek a dolognak én rengeteg esélyt adtam! Már amikor megismertem, akkor is elég bohém volt, de én mindig azt hittem: hátha majd megváltozik! Háthogyha mégis belátja, hogy ha rendes életet akarunk élni, akkor meg kell neki változni! Ezt számtalanszor elmagyaráztam neki – de falra hányt borsó volt a szavam. Mer hiába volt õ intézetis, ha egyszer az életét arra tette fel, hogy csak a kocsma, a kocsma, a kocsma! Mer azon túl õt semmi nem érdekelte, õneki én semmi újat nem tudtam mondani vagy mutatni, mer õt csak egy dolog izgatta: az ital. Én meg hülye fejjel hittem benne, mer valahol hittem benne, TÍZ ÉVIG! Jó, nem mondom, hogy nem tángáltam el, mer mindent megpróbáltam vele, sokszor, nagyon sokszor meg is vertem, bordáját eltörtem, kézit eltörtem, nem volt már egy ép porcikája – de ez is hiába volt. Én meg nem vagyok egy gyilkolódzó típus, hogy ez nekem szórakozás legyen – fenét, vertem, mer reméltem, hogy talán ettõl észre tér! Nem tért észhez.

Aztán a végin beláttam, hogy nem megy ez az egész. Kicsordult a pohár. De nem is egy pohár csordult ki már nálam, hanem ezer, már legalább egy százhektós hordó telt be és csordult ki – amíg aztán a

végin azt mondtam, hogy elég, tovább már nem csinálom.

Ez volt hat hónapja, hogy kiszálltam. Voltam 51 kiló. Most meg? Vagyok 64! Hat hónap alatt ennyit szaladtam elõre! Mer nem kell állandóan idegeskednem, agyilag -hát agyilag is micsoda különbség, az az életem, meg ez a mostani!

Vicus, hát õ másfelõl jött, nem intézetbõl. Nála csak annyi volt, hogy eléggé alkoholista szülõk – de más semmi, õ majdnem teljesen normális helyzetbõl jött, végig otthon nevelkedett, Siófokon – csak hát: 17 éves nem volt még, amikor már belevitték ebbe a dologba. Belevitték – de azért õ akarta is ezt: hát kíváncsi volt.

Olvasta ezt a könyvet, hogy „Szex-piaci õrjárat”, és ez eléggé felpiszkálta a fantáziáját – ugye, egy az, hogy a szex. Kettõ meg: a pénz. „Vajon milyen lehet az?” – ez különben minden nõbe megvan. De ne menjünk messzire, hát nemcsak a nõkbe, mer énbennem is ugyanígy megvan ez!

Ugye, nagyon fiatal volt még, hát nem indult könnyen a dolog. Elmesélte nekem, hogy milyen volt az elsõ kuncsafttal: hát azt se tudta még, mit kell csinálni, hogy kell csinálni! Meg hogy hogyan kell azt mondani, hogy most már elég – mer ebbe a szakmába az nagyon fontos, hogy tudni kell nemet mondani! Mer az a kuncsaft persze csinálná tovább – tudni kell leszerelni a faszit! Mer ez nem úgy megy, hogy azér az ezer vagy ezerötszáz forintér egy egész éjszakát vele vagyunk – fenéket! De a Vicuska eleinte bizony nem tudta, hogyan kell abbahagyni. Az öreg, tapasztalt lányok ezt már tudják – de õ meg tapasztalatlan volt, kezdõ, hát 17 éves! Meg egyedül is volt, nem volt neki aki megtanítsa, eligazítsa –

Ugye, a kezdet mindig egy kicsit nehéz. A Vicánál is: amikor még azt se tudta szegény, hogy hogyan, mint -hát ezen át kell esni a lányoknak. De utána meg már éppen hogy az van, arra ébred a kislány: „hát csak ennyi az egész?” És elkezd számolni. „Hát te jó Isten, keresek a gyárba 2900 forintot, de azér dolgozok 25 napig, napi 8 órát, hogy beleGEBEDEK – így meg: maximum fél óra alatt megvan az ezresem, vagy az 1500! És mit kell érte csinálni? Hiszen ha lenne egy állandó fiúm, annak is megcsinálnám ugyanezt, INGYÉR!” Szóval, elõször beleviszi a kíváncsiság – utána meg már ott-tartja a pénz. Mer mi közül választhat? Hogy 2900 forintot osszon be egy hónapra, de úgy ám, hogy abból 2000 az albérlet, marad egy napra 30 forintja,

amikor 25-bõl jó ha meg tud reggelizni – vagy csinálja ezt tovább, és akkor van rendesen pénze, meg az sincs, hogy idõ elõtt tönkremegy, elhasználódik – hát ha egy csöpp esze van, melyiket fogja választani? Úgyhogy: ezt a szakmát csak elkezdeni nehéz – meg abbahagyni.

Egy közös ismerõs révén jöttem én össze a Vicussal. Együtt voltam a sitten egy Molnár nevû gyerekkel, egy bûnözõvel, és akkor az õ útján ismerkedtem meg idekinn egy másikkal, a Franyóval. Én elõbb szabadultam, mint ez a Molnár, õ meg odabenn mondta nekem, hogy van egy jó haverja, ez a Franyó, aki már mindent végigpróbált, betöréseket, egyebeket, de most felesége van már, meg gyereke is, és hogy milyen jól élnek, prímán keres a csávó – ahogy aztán kijöttem, eltelt még vagy fél év, aztán véletlenül eszembe jutott ez a dolog, és megkerestem a komát. És elég jól összehaverkodtunk. És persze dicsekedett a kölök, hogy milyen bõvibe van a suskának, mer hogy a feleségit futtatja, de azon kívül van még egy jó kis csaja is – én abszolút nem voltam féltékeny, mer én is elég jól kerestem a zöldségesnél, de viszont kíváncsi voltam – hát az ember kíváncsi! Meg úgy belegondoltam, hogy hát tényleg: mennyivel jobb ez! És meg is mondtam neki: szívesen csinálnám én is. Csak hát: nincsen csajom, akivel lehetne.

Aztán, kevésre rá: egyik éjjel beállít a Franyó. Hogy menjek ki vele Törökbálintra. Mer volna nekem egy csaj. Jó, gyerünk! Kimentünk, és tényleg ott volt egy lány -nem a Vicus, hanem a Vicus egyik barátnõje, az Éva. Egy olyan kicsit nagydarab, nehézcsontú nõ – de hát nem érdekes: oké, elvállalom!

Hogy ugye vigyázok rá, de garantáltan, tehát én választom ki a helyet, meg mindent én szabok meg, elõkészítem jól a terepet, neki csak dugni kell majd – rendbe, elvállalom, napi ezerötér! Még mondta is a Franyó, hogy tiszta hülye vagyok, hát ez nem szokás, mer felezni kell – jó, mondom, engem nem érdekel, velem nem kell felezni, még ha tízezret keres is egy este, nekem akkor is elég ha csak ezerötöt ad – viszont semmiféle vonzalom nincs, semmilyen összetartozás! Ugyanis hát nem nagyon tetszett a lány. Mindegy, megegyeztünk vele, és szépen be is indult a buli.

Aztán egy hét után: hát persze már közeledett. Én nem nagyon akartam, de õ jött, egyszer-kétszer leszívott, meg egyszer-kétszer meg is dugtam, gumival, hát jó –

És akkor egyszer kijött vele a kis barátnõje: a Vicus. Akirõl rögtön kitaláltam, hogy ez az, akit a Franyó futtat. Meg azt is egybõl ki lehetett találni, hogy az Éva beszélt neki rólam, hogy én ilyen jó csávó vagyok, meg olyan jó – ezt késõbb a Vica el is mondta nekem. Hogy ez piszkálta fel benne a dolgokat, hogy õ már akkor ezer jött ki a barátnõjével. Mikor megláttam, egybõl nagyon megtetszett – és két nap alatt sikerült is úgy intéznem a helyzetet, hogy becserkésztem a kislányt. Az Évának mindjárt elõször mondtam, hogy „figyelj, a barátnõdet elvinném, megvenném egyszer, mer nagyon jól néz ki, eléggé tetszik nekem!”, és az Éva ezt is visszamondta a Vicusnak, úgyhogy hamar összejött a buli. Még azon a héten:

– Figyelj, eljössz velem holnap éjjel Velencére?

És persze benne is volt egybõl. Lekocsikáztunk, bevittem egy szállodába – és megtörtént a dolog, lekúrtam. Így jöttünk össze a Vicussal.

De a Franyóval se lett harag, semmi! Még örült is a dolognak a srác, mer az az igazság, hogy már hetven felé volt szakadva – ugyanis az asszony nem tudott a dologról. Hát õneki csak egy plusz pénz volt a Vicus, mer úgy csinálta, hogy nem is a kocsisorra vitte, mint a feleségét, hanem Törökbálinton tartotta, albérletbe, és a paliknak, akik a feleségéhez jártak, csak csendbe elmondta, hogy van egy kis friss áru, 17 éves, jól is néz ki, és adott egy telefonszámot – és tudod milyenek az emberek! 17 éves? jól néz ki? – már szaladt is mind a telefonhoz! És akkor mivel hogy kéglire mentek, meg hogy 17 éves volt a kiscsaj, meg nem is egy dugás, hanem kettõ, nem fél óra, hanem másfél, két és fél, KÉT rongyot kértek – és akkor a Franyó felezett a Vicuskával, a két rongyból mindig levett egyet, és ez volt a zsebpénze, mer a felesége nem tudott semmirõl – így ment ez. Csak azután a Vicus is rákapott a pénz ízére, és elkezdett kijárni a kocsisorra is, egyedül, a Franyó háta mögött! Nem abba az utcába állt, ahova a Franyóék szoktak, hanem kicsit távolabb – de hát persze csak az lett a vége a nótának, hogy valahogy kitudódott a dolog, és akkor a Franyó nekiesett a kislánynak, hogy „hülye vagy, ne csináld, 17 éves vagy, kiskorú, nagyot bukunk” – de hát a Vicus szart az orrára és járt ki tovább. Mer azt hitte, hogy õrzõ nélkül is tudja csinálni – de tévedett. Mer egy szatír elkapta, elvitte egy lakásra, és leborotválta a pinájáról a szõrt. Úgyhogy akkor felébredt a Vicus, hogy hát megálljunk, mert

egyedül ez bizony nem megy. Mer hát ez akármikor újra megeshet, meg még ennél rosszabb dolog is! Meg látta is, hogy majdnem mindenki fiúval csinálja, mer másképp veszélyes. A Franyót viszont hiába is kérte volna, mer a Franyó félt az asszonytól! Úgyhogy amikor én felajánlottam a kislánynak, hogy elpasszolom az Évát és csináljuk együtt, akkor kapva kapott rajta a Vicus – meg még a Franyó is örült, hogy megszabadult egy gondtól! Szóval ezzel mindenki csak jól járt!

Ez volt kábé fél éve – és gyönyörûen bevált a buli.

Namost, ez nagyjából egy olyan dolog, minthogyha mi a Vicussal férj és feleség lennénk – majdnem! Mer egy az, hogy összeköt minket ez az érdek, a közös munka, hogy együtt szerezzük meg a pénzünket, meg együtt kell vigyáznunk magunkra – ez is összeköt. De a másik meg, hogy – hát õ az enyém! És NAGYON jó ez a kapcsolat! Most mondjuk ha csak a régi feleségemmel hasonlítok össze: hát az én régi feleségem, az egy riherongy lotyó volt, ugye. És ráadásul úgy, hogy a hátam mögött csinálta, minden haszon nélkül – és nem gumival! Hanem gumi nélkül! Ami egy nagyon nagy különbség, nemcsak a betegségek végett, hanem az érzés miatt! Hát milyen érzés volt az nekem, hogy hazajön, és én tudva tudom, hogy fél órája még mással volt, mer sejtem, hát onnan jön!, és hiába is fürdik akárhogy, mer az az idegen geci benne van! – Hát akkor nem más ez, nem jobb? A Vicus csakis gumival csinálja, tulajdonképpen testi érintkezésbe jóformán nem is kerül azzal az akárkivel – és akkor a munka után együtt hazajövünk, a Vicus megfürdik, és tiszta – és akkor õ az enyimé! És nem is hazudik nekem, mint a régi feleségem, mer MINEK hazudna? Amikor egy az érdekünk! És mind a ketten egyformán tudjuk, hogy mit csinálunk, és miér, hogy az hogy õ lefekszik valakivel, az mire kell és annak hol a helye a mi életünkbe! Ugye: a régi feleségemet verni kellett. De rendesen! No, hát a Vicussal ilyesmi sincsen, ez abszolút nincs. Már ha õt egyszer meg kéne ütnöm, akkor megette a fene, akkor jobb is ha megy, és nem látjuk többet egymást! Úgy már õ talán nem is kellene nekem! Mer ezt mondom, hogy ez egy rendes kapcsolat, amilyenre én már nagyon régóta vágytam, olyan mintha tényleg egy házaspár lennénk, sõt ez még jobb is mint a legtöbb házasság! Mer minekünk szükségünk van arra az érzelemre is, arra a melegségre – hát ez már ott kezdõdik, hogy énnekem nem volt anyám, vagyis volt, de közbe nem volt, mer szeretetet nem kaptam tõle, meg senkitõl se

kaptam szeretetet, Isten meg egyáltalán nem is érdekel, úgyhogy én NAGYON elvárom azt, hogy akivel vagyok, az TELJESEN odaadó legyen énhozzám! Meg azonfelül tisztességes is legyen velem, meg észnél legyen, minden szituációba tudja hogy mit csinál – na, de mondom: ezt én most meg is kapom a Vicustól! Úgyhogy én állíthatom, hogy ez egy príma kapcsolat. Most már együtt tervezzük a jövõnket is – mer én akár feleségül is veszem a Vicust, ha úgy hozza a helyzet, én feleségül veszem! Mer én ANNYIRA jól érzem magamat õvele!

Szóval ez, hogy õ ezt csinálja, hogy lefekszik másokkal, ez egy olyan dolog, hogy én ezt valahogy nem is látom. Úgyhogy abszolút nem zavar ez engem. Mer ez teljesen kettéválik: külön van a mi kettõnk élete, meg külön az, amibõl élünk, ez szépen ketté van választva. Mint ahogy épp nemrég láttam egy filmbe, egy gyilkossal: hogy napközbe rendesen dolgozik, meg él a családjával – és akkor jön az éjszaka, és mintha egy gombnyomással átkapcsolnák a hapsit, szedi elõ a kesztyût, álruhát, álarcot, fegyvert, és megy gyilkolni! De reggel már megint a saját ágyába ébred, a felesége mellett – nem is történt semmi! –, felkel, megy kávét fõzni, reggelit készít, felébreszti a gyerekeket, megsimogatja õket – hát pontosan így van ez mivelünk is!

Ugye, én 30 éves vagyok, a Vicus 17 – de énnekem ez nagyon tetszik, hogy õ egy gyerek! Ez világi jó! Mondják sokan, hogy az az 1-2 év korkülönbség a legjobb -hülyeség: szerintem így a jó. Mer élvezem, hogy hiába a gondolkodásba felnõtt, de mégis olyan mint egy kisgyerek, egy 5 éves, hogy állandóan: „ez mi?”, „az ott mi?”, és akkor nekem szépen, türelmesen meg kell magyarázni neki – én meg szeretem neki magyarázni! A kerékkel volt valami, eresztett a szelep, leguggolok a kocsi mellé, nézem a szelepet, de nincs komoly probléma, el is felejtem az egészet, a szemem még a szelepen, de az agyam egész máshol jár – Vicuska már ott van: hogy mit nézek? Mer már akkor õ is látni szeretné! Akkor felriadok az álmodozásból, és kitalálhatok neki egy mesét, hogy mit nézek, hogy a kis gyerekes kíváncsiságát kielégítsem – jó ez!

Elnézem magam körül a sok rossz házasságot, hogyan csalják egymást, hogyan hazudnak egymásnak összevissza – például ilyen, hogy a férfi segédmunkás, meg az asszony is munkás egy gyárba, és akkor a csaj megismerkedik a munkahelyén egy mûvezetõvel, és akkor

elkezdõdnek oda-vissza a különféle szolgáltatások, a tündérke magyarul mondva a kurvája lesz annak a mûvezetõnek – és mire megy vele? Kap a munkahelyén egy pár kedvezményt, meg kap a mûvezetõtõl egy üveg parfümöt, azt hazaviszi, elmeséli, hogy a születésnapjára dobták össze a kollegák – és éli ezt a kettõs életet, kurválkodik, de úgy, hogy a férjét becsapja, és akkor szépen lassan elkezd minden összezavarodni körülöttük, elkezdõdnek köztük a botrányok és a tragédiák – na, hát akkor nem jobb ez a mi kapcsolatunk?

Szóval, nekem elég sokat ér a Vicus. Mondták már többen, hogy mér nem szerzek be még egy csajt, ha úgyis kinn vagyok, mér nem futtatok már legalább kettõt, az se sokkal több gond, pénzbe meg a duplája – de áá, hát nem. Mivel hogy ez a kapcsolat nem olyan. A Vicus nem szeretné, nem akarná, nem is engedné. Mer a féltékenység csak megvan a legtöbb nõbe. Úgy meg, hogy mondjuk a Vicus háta mögött csináljam – nem, nekem az nem érné meg. Meg minek? Hát nem egy Krõzus akarok én lenni! Hanem csak rendesen szeretnék élni!

Úgyhogy mi elég fegyelmezetten élünk – és gyûjtünk. Mi nem úgy csináljuk, mint nagyon sokan, hogy napi ezer elmegy csak a piára! Rengeteg ilyen van odakinn, hogy egy csaj a bikájával, és csak arra mennek, hogy az aznapi ital meglegyen! Hát nálunk ilyen nincsen. Mi szépen lazán csináljuk, szolidan: a hét minden napján kinn vagyunk, de csak napi hárommal hajtunk – az, ha csak ezerrel számolom is, egy héten 21 rongy. Amibõl ha négyet elbaszunk egy héten, akkor sokat mondtam, mer átlagba inkább hármat lehet venni: ugye kaja, akkor rezsi, de a tanácsi lakásra az nem túl sok, akkor a benzin, de egy tankkal két, két és fél napot is elszaladozok, az 700, szóval egy héten 2000 – szóval hát 3 és fél bõven elég egy hétre, és akkor minden héten 17-et el tudunk tenni! Erre mondjuk majd egy kicsikét még rá akarunk erõsíteni – de nem a végkimerülésig! Mer minek? Az már úgy nem éri meg!

Szerencsére én eleve olyan vagyok, hogy nekem nem nagyon kellenek cuccok. Nekem elég két váltás ruha, meg a fehérnemû, és kész – ez a dolog engem nem érdekel. Hát most hordjak nyáron bundát? Akkor attól nagyobb ember vagyok? Nekem abszolút nincsenek ilyenjeim, hogy Lacostom legyen, kétezerér – hát mi a túrónak? Jó, van azér nekem, van egy pár dolgom, de azokat még mind

azelõtt szereztem, a zöldséges-idõkbe – van például Adidas-holmim, teljes fegyverzet, ami ma tízezret ér, mer egyedi darabok, amilyen be se jön az országba, mer kinn a csóró magyar turista nem bírja megvenni – nem, ezek itt készültek Magyarországon, bérmunkába, úgy lettek kicsempészve a szövetkezettõl. Régen hiúbb voltam még, meg ugye nem is volt mire gyûjtsek, úgyhogy egy idõbe eléggé rámentem az ilyen ritkább dolgokra, és ezek meg is vannak még, de alig hordom õket, mer annyira nem érdekel már. Az aranyat meg kimondottan nem szeretem magamon! Nézd meg: egy gyûrûm sincs! Órám van, ez jó óra, 4000 forintos, ez tud is mindent, de ezen kívül tényleg csak ez a kis aranylánc van a nyakamba, ez is csak azér, mer Vicának vettünk, és akkor õ vette nekem is ezt. Meg van egy Audim – de nekem egyéb nem is kell!

Mondjuk a Vicus, az ebbe más elbírálás alá esik. Mer ha neki valami kell, hát ÕNEKI: MINDENT! Ha azt mondaná, hogy õ most vásárolni akar magának, és kell hozzá az egész heti bevétel: „jó! vásárold el mindet!" Mer hát mégiscsak: õ csinálja! Szerintem õneki ebbe nem lehet nemet mondani! Mer akárhogy is nézzük, azért az csak az õ keresete, én ebbe csak egy második vagyok, én csak bele vagyok véve ebbe az üzletbe! Úgyhogy itt az õ pozíciója tulajdonképpen egy olyan pozíció, hogy bármikor azt mondhatná nekem: „na jó, szia, befejeztük!" Mer õ akármikor meg tud élni nélkülem is, egyedül, vagy mással!

Jó, nem fogja azt mondani. Mer közbe azér ez egy kölcsönös buli, üzletileg is, meg érzelmileg is. Fõleg érzelmileg – mer mondjuk üzletileg õ ugyanígy találhatna egy másikat, aki megvédi. De az érzelem, az köt. Mer neki se mindegy azér, hogy aki megvédi, az közbe egy helyes srác-e, akihez érzelmileg is tud kötõdni, vagypedig például egy bunkó, aki veri, elszedi mindenét, kizsarolja – nagyon nem mindegy! Ha mondjuk én egy italozó, agresszív, verekedõs krapek lennék, egy link típus, akkor õ is biztos elgondolkozna rajta, hogy jó-e ez neki! Meg mondjuk az elsõ hónapokba volt is még õbenne egy kis bizonytalanság, mer tudod hogy megy ez: elejibe mindig jobban vigyáz magára az a hapsi, hogy hogy adja elõ magát, szelíd, rendesen beszél a csajhoz, engedékeny – aztán amikor már bedobta magát a lány, akkor vált a faszi, kimutatja az igazi énjit, a foga fehérjit, és átmegy hentesbe – van ilyen is! De most már ugye elmúlt köztünk 6

hónap, és most már megnyugodott a Vicus. Mer tudja már, hogy nem festem magam: tényleg ilyen vagyok – ez meg jó neki, megfelel. Úgyhogy megy a kocsi most már, stabil a buli.

Namost, ez egy olyan szakma, hogy van vele egy állandó veszély is. Mer odakinn állandóan megy az igazoltatás. Mer minálunk ezt úgy veszik, hogy „üzletszerû kéjelgés” – HA tudják bizonyítani. Mer õnekik azt a pillanatot kellene elkapni, amikor a pali átadja a lánynak a pénzt – és ezt nem lehet látni, mer ez nem a hatóság szeme elõtt történik. Még ha a hapsi mondaná is, hogy igen, ez történt, õ pénzt adott a lánynak a dugásér – hiába: mer a lány meg mondhatja, hogy nem igaz, nem volt ott semmilyen pénz! És akkor nem tudnak mit kezdeni. Én meg azér is vagyok ott, hogy a lekövetést eleve kizárhassam – hát erre én nagyon odafigyelek! Úgyhogy õtet elkaphatják éppen, bevihetik, de már verni nem verhetik azt a lányt, csúnyán beszélhetnek vele a rendõrségen, megalázhatják – de ha õ hallgat, akkor ki kell engedjék! Ez ilyen játék!

Ugye, a rendõrautó állandóan ott forog, a zsaru kiszáll, igazoltatja a lányt, még ha ismeri is, mindig újra ellenõrzi az igazolványát – de ha van bele írva munkahely, akkor nem csinálhat semmit. Hogy aztán azon a munkahelyen mennyit keres, hogy abból meg tud-e élni, azzal õk már nem törõdnek – érzed a fonákját a dolognak? Ott díszeleg egy munkahelyi bejegyzés – oké, akkor már adja is vissza az igazolványt.

– Menj haza! – azt mondja a rendõr, ennyit még ugye mondhat. – Mit állsz itt, tûnés haza!

– Jó – azt mondja a csaj. És marad.

Tíz perc múlva a következõ körrel megin ott a rendõr, látja: a lány nem ment el, ott áll tovább – egye meg a fene! – és ki se száll már a kocsiból, mer már idegesíti, hogy nem is figyel rá a kis kurva. És szépen megy tovább minden.

Ha viszont nincsen munkahely abba az igazolványba, akkor a rendõr – mint a Nagy Vadász, egybõl felizgul: megvan a zsákmány, megfogtalak! – Na, gyerünk csak be! – és elviszi, és akkor egy lánnyal kevesebb van a placcon. Mer ugye akkor már munkanélküli, „közveszélyes munkakerülõ”, és még ha egyebet nem is tudnak ráhúzni, akkor is leültetik, 30 napra, meg 60 napra. Sõt, ha olyan kis buta az a lány, hogy ijedtében elkotyogja, hogy mi a helyzet, meg eldadogja, hogy ki a fiúja, akkor még nagyobb a kaland! Akkor, ha

nekem sincs munkahelyem, megyek én is a sittre, mer ugye „kitartott" vagyok, mer ugye a kéjelgéssel az én megélhetésemre is a lány kereste a pénzt!

Szóval itt rengeteg múlik a lányon. A Vicust egyszer már bevitték – de hát el is engedték mindjárt. Mondjuk nyugodtabb lennék valamivel, ha õ már egyszer legalább egy KICSIT megégette volna a kézit, mer úgy azér csak tapasztaltabb lenne már. Most õ persze azt mondja, hogy dehogyis fog engem elárulni – de hát egy KISLÁNY még! Mit lehet tudni! Na hát ugye én állandóan fõzöm a fejit neki. Szinte nincs olyan nap, hogy ne tanítanám! Elmondom, hogy mindennel jöhet az a rendõr, miket kérdezhet, hogy összezavarja, mikkel fenyegetheti, mimindentõl nem szabad megijednie, mire mit kell válaszoljon.

– *Vigyázz* – mondom neki –, nagyon vigyázz! Mer elejibe mindig BAROMI nyájas az a rendõr! De aztán ha te valami butaságot mondasz, ha csak EGYET lépsz rosszfelé, EGYBÕL megváltozik, és akkor aztán NEKED-MEGY, de DURVÁN! Neked nem szabad törõdni semmivel, legjobb ha ki se nyitod a szádat!

Szokták ugye firtatni, hogy „ki vett rá, hogy ezt csináld?" – na hát hála Istennek ez nekem egy nagy fölényem, hogy tényleg nem én vettem rá, ezen engem nem lehet megfogni, mer én õt már így örököltem. Ez marha fontos! Ha ehhez még munkahelyem is van, akkor én már nyugodtan mondhatom, hogy hát nekem keresetem van, nem vagyok én rászorulva ennek a lánynak a pénzire! Lehet, hogy õ el szokott menni, de hát az az õ dolga, nekem semmi közöm hozzá – így. De persze akkor már gennyes a buli. Mer akkor ez már a kettõnk kapcsolatába mindenhogyan egy kellemetlen gubanc. Amire már lehet hogy rá is megy a kapcsolat. Úgyhogy ezer mondom: neki NEM SZABAD beszélni, SEMMI ÁRON nem szabad semmit kiköhögni, mer ez itt az egyetlen megoldás! De azér én bízok is õbenne. Pont a személyes kapcsolat miatt. Mer ez más dolog, mint mikor CSAK egy üzleti kapcsolatba vagyunk, és az a másik megszorul, és úgy látja könnyebbnek, hogy akkor feladja ezt az üzleti kapcsolatot, inkább menti az irháját – úgy hamarabb dobja az ember a balhét a másikra. De így õneki bele kell gondolni, hogy ez nemcsak biznisz, hanem hát én ezzel az emberrel élek, meg akarok is élni, mer jó is vele, meg õ ráadásul még számtalanszor figyelmeztetett is engem a hátulütõkre, óvott engem, védett – és akkor nem ezt a kapcsolatot fogja feláldozni,

hanem inkább rászánja azt a pár kellemetlen napot, és utána meg kijön, és GYÕZTÜNK! És lehet mindent folytatni tovább! És így akkor a saját eszivel is megtanulja, hogy mennyire nekem van igazam, és csak annál jobb lesz utána a buli, mer többé már biztos hogy nem a rendõrnek hisz, meg nem Istenbe hisz, hanem énbennem, és kitart mellettem!

Állítólag volna még akkor egy olyan módszer is, hogy jattoltatni a rendõrt is, pénzt adni nekik, rendszeresen – hát ezt nem tudom, csak hallomásból, õszintén szólva azt se tudom, igaz-e tényleg. Bár miért ne? Mér pont a rendõrt ne lehetne megvenni? – Mindegy, mer szóval én ezt még nem próbáltam.

Nem, én azt mondom: inkább minél kevesebbet kockáztatni! Például most, hogy kifújt a munkahelyünk: amíg nem lesz másik, inkább állunk, addig NEM dolgozunk! Valami jó kis fal állásra lenne szükség, akár ilyen, hogy takarítás, hogy a kettõnk nevin szerepel, közbe megcsináltatjuk valakivel, nyugdíjassal, vagy házmesterrel, a pénz az övé, meg még rá is dobnék egy rongyot minden hónapba: hát nekem csak a papír kell. Vagy még jobb lenne valami bedolgozó munka, én vállalni tudom, hogy a kocsimon kihozom az anyagot a kátéesztõl annak a nyugdíjasnak, a készárut meg visszaszállítom, úgyhogy nem jár rosszul az öreg se– szóval valami ilyesmi. És meg is lesz ez, hamar, egy hetet nem adok rá!

De szerencsére nem is kell elsietni a dolgot, mer anyagilag nem állok rosszul, van még egy kis tartalékom. Mer még a Vicuska elõtt volt egy egész jó sorozatom. Még búcsúzóul tudtam egy olyan 400 ezer forintot csinálni, egy jó fogással – hát a régi módszeremmel: hogy én csak hátul ültem, csak a tippet adtam, és két másik kölök megcsinálta az egészet. És egy uzsoritól, egy zsidó vérû valakitõl, aki csak másokon élõsködött, akit tényleg nem érdemes sajnálni! Én csak irányítottam – hát a tapasztalataim, meg az elgondolásaim! – és aztán én fölöztem. Attól függetlenül: a két srác is busásan meg lett fizetve, amér megcsinálták a bulit, mer kétszázezret kaptak belõle, és le se buktak, mer jól volt kitalálva az egész -mindegy, szóval szerencsére most van még egy kis pénzem, úgyhogy lehet várni! És kell is. Mer ezt csak fegyelmezetten érdemes csinálni!

Hát, hosszú nóta ez – Úgy kezdõdik, hogy – meséljem? – úgy kezdõdik, hogy intézetis gyerek voltam –

7 éves koromba kerültem be az intézetbe. Elég cifra körülmények közül, mer naponta végignéztem, ahogy a mostohaapám részegen veri anyámat – mit mondjak, elég unalmas volt. Ugyanis a mostohafater Szolnokról jött fel, Pesten nem volt semmije, és akkor arra ment ki a játék, hogy anyámtól valahogy elvegye a kéglit, de legalábbis hogy engem elpateroljon onnan – na ez be is jött neki. Ugye egyfolytába ivott, randalírozott, annyira hogy a szomszédok rendszeresen a rendõrséget hívták, nálunk szinte minden este kinn volt az uerhá – úgyhogy a végin a tanácsra került az ügy, gyámügyi hatósághoz, és kitalálták az okosok, hogy engem minden áron „meg kell menteni" onnan, el kell venni anyámtól.

És beraktak az intézetbe. Ami legalább olyan rossz volt! Ugye, rendezett családi légkörre van szüksége szegény gyereknek – na az intézetbe aztán megkaptam a „rendezett családi légkört"! Ami csak belefért!

Minálunk az intézet sajnos eleve rossz. 30 gyerekre jut egy nevelõ, aki általába se nem rátermett, se nem képzett, inkább õrmesternek volna való mint nevelõnek, egyiknek-másiknak van egy tanítói papírja, de azzal együtt semmihez se ért, máshova nem is mehetne, csak ilyen intézetekbe, és akkor ott eltanulja ezeket a jól bevált fegyenctelepi módszereket, ennyibõl áll a szakértelme – de közbe az az igazság, hogy ha olyan nagyon jó lenne a hapsi, azzal se lenne elõbbre a dolog, mer akkor csak kicsesznének vele a gyerekek! Mer a kiskölköket addigra már bõven tönkretette a többi nevelõ!

Persze mondjuk van azér intézetbe jobb is, rosszabb is. Amikor elõször beviszik azt a gyereket, figyelgetik kicsit, és hogyha látják, hogy ez egy aránylag elég normális fazon – HA ezt véletlenül észreveszi valaki, és idejébe veszi észre! –, akkor átszortírozzák egy jobb helyre. Ahol kicsikét mégis családiasabb a légkör, jobb az igazgató, nem annyira állatok a nevelõk – mondjuk a fóti gyerekvárosba. Ami egy ilyen kirakat. Ott elõszöris húsz gyerekre jut egy nevelõ, több a program, jobbak is a programok, meg minden – ha ezt kifogja az ember, akkor talán még nincs minden veszve. De hogyha téged csak úgy belöknek akárhová, 7 éves fejjel, akkor hiába mozogna benned valami, megette a fene. Úgy megy ez, mint mikor egy láda gyönyörû paradicsomba berakok csak EGY rosszat: egy hét múlva az egészet belepte a penész, mehet a szemétbe. Vagy hiába rakok a

rothadtak közé egy jót: másnapra az is rohadt lesz már! Nem tudom, hogy én milyen voltam 7 éves koromba; de beraktak egy nagyon szar intézetbe, ahol kapásból: ütöttek-vertek – és, hát akkor –

Ugye, elsõs voltam, meg a fizikumom se volt valami ragyogó akkoriba még, hát mindenhogyan a legkisebbek meg a leggyengébbek közé tartoztam. Az intézetbe meg teljesen farkastörvények uralkodnak: az erõsebb táncoltatja a gyengébbet, a testi elõnyét mindenbe kihasználja. Csicskáztatja a kicsit: meg kell ágyazni neki, takarítani kell utána, a vécét õutána is kipucolni, meg ha egy jobb ebéd van, a süteményt oda keli adni neki – ami állati szar, de nem lehet ellene mit csinálni! Mer ha nem adom neki a süteményt? Megvár a vécébe aszt jól megver! Nem is egyedül, mer lesz aki segítsen neki! Ha meg odamegy az ember a nevelõhöz és elmondja neki a sztorit, csak annyi történik, hogy a nevelõ visszamondja neki – és akkor este jön a pokrócozás: rámdobják a pokrócot, és ordíthatok alatta, kékre vernek! Amér megszegtem a törvényt! És ott nincs olyan, hogy majd anyuka megvéd, meg odabújhatsz hozzá, megvigasztal – senki nem véd és nem vígasztal meg!

Hanem magadnak kell megoldani a dolgot. Vagy megtörni, beleszokni, hogy mindenkinek te vagy a kapca-rongya, meg hogy idõnként hülyére vernek – vagy észhez nyúlni és kitalálni, hogyan lehet kimászni ebbõl a helyzetbõl. És én akkor kitaláltam. Vagy inkább ösztönösen megéreztem, hogy itt az a megoldás, ha benyalizom magamat az erõsek szárnya alá, hogy ne agyonverjenek, hanem megvédjenek a többitõl – inkább majd én segítek nekik verni a másikat!

Hála Istennek – nem, ez hülyeség, nem neki hála, mer Isten engem nemigen tud izgatni: hála a kézügyességemnek meg a lélekjelenlétemnek, elég jól tudok lopni, úgyhogy hozzájutottam idõnként egy pár dologhoz, de nem magamnak tartottam meg, hanem odaadtam annak a nagyobb kölöknek inkább: elejibe egy jobb tollat, késõbb számológépet, pulóvert, órát, ilyesmiket – megérte, mer cserébe akkor testvérévé fogadott az a nagy melák. És akkor ez végigment az intézetbe, tudta mindenki, hogy a Pöcéhez nem szabad nyúlni, mer a Pöce a Kollárnak az öccse és a Kollár megvédi!

Ez a viselkedés énnálam elõször csak ösztönös volt – de késõbb aztán, már felnõtt fejjel rájöttem, hogy erre mindenütt jól lehet építeni,

mer az egész élet így mûködik. Hogy vannak erõsek, meg vannak gyengék – de a gyengeséget ésszel pótolni lehet: lekenyerezem azt az erõsét, akinek hatalma van, és akkor az a hatalmával megvéd engem is. Rájöttem, hogy így megy ez a politikába is, meg az államapparátusba is! Úgyhogy mindenütt csak meg kell keresni, hogy kinek van ereje, hatalma, attól hogy rendõr, vagy fõosztályvezetõ, vagy akármi - mindegy ha buta is mint a fõd, ezzel nem kell törõdni! – csak nyújtani kell neki azt a néhány szolgáltatást, amire éppen szüksége van, hogy cserébe megvédjen engem -

na, hát ahogy annál a maszek zöldségesnél is ment! Pontosan ugyanez: hetente, kéthetente megjelent a standunknál a kerületi kereskedelmi felügyelõ, a Kereskedelmi Osztály fõnöke a tanácstól, nem szólt egy kurva szót se, csak lerakott két nagy szatyrot, elment kicsit kirakatokat nézegetni – mire visszajött, teliszedtük neki a két szatyrot áruval! De a LEGszebbel, a LEGjobbal! Elvitt a faszi csak mitõlünk kéthetente legalább 1500 forint ára ezt-azt – csak mosolygott egyet, intett, és vitte! Hogy alig bírta el, majd bele szakadt! Ingyér! Csak mer hatalma van! Mer ha nem kapta volna, egybõl talált volna valami hibát a stand körül – hát hol nincs valami hiba?! így meg nyugtunk volt tõle!

Na ezt éreztem én meg, már 10 éves koromba – és akkor így tudtam fennmaradni. Meg nem is csak fennmaradni, mer ahogy egy kicsikét nagyobb lettem, már éppen hogy nekem lett egy kivételezett helyzetem a többiek között. Magyarán: én lettem a fõnök! Mer mindig én pendítettem meg a nagy ötleteket, én találtam ki a jó bulikat! Amellett meg mindig teljes biztonságba léteztem, mer mindig megvolt a testõrségem, a legerõsebbekbõl, meg volt egy sor csicskásom is, a kicsikbõl, akikkel ugyanúgy mindent elvégeztettem magam körül, ugyanúgy mindenüket elvettem – szóval amit elejibe én kaptam a nagyoktól, azt nagyon hamar vissza tudtam adni az utánam következõknek! Mer ez így megy az intézetbe – hát egy az egybe mint a honvédségnél: hogy a kis kopasz újonc takarít, vécét pucol, meg minden módon kibasznak vele, amikor meg majd õ lesz az öreg katona, ugyanúgy visszaadja az újaknak! Hát ez törvényszerû!

Meg ráadásul akkor volt annyi eszem is, hogy én úgy voltam fõnök, hogy csak HÁTULRÓL irányítottam a dolgokat. Mer ha az ember okos, akkor nem áll ki az elõtérbe, nem hívja magára a figyelmet! Az

ötlet mindig tõlem jött, a nagy bulik mindig az én agyamból pattantak ki – de ez kifelé nem látszott! Bejártam én körülbelül tizenöt intézetet, állandóan dobáltak tovább – mer úgy durván érzékelték a nevelõk is, hogy valahol én irányítom a dolgokat, de bizonyítani soha nem tudták, úgyhogy akkor inkább csak megpróbáltak csendbe megszabadulni tõlem.

Például ilyen, hogy kiagyaltam egyszer egy betörést. Kinéztem a helyet, mindent gondosan megterveztem a részletekig – aztán kilógtunk az intézetbõl négyen, feltörtük a lakást, és be. Nade hát tudod mi volt: a srácokat csak az ilyen hülyeségek érdekelték, hogy milyen italok vannak, meg mi van a hûtõszekrénybe! Jól besöröztek-beviskiztek, aztán befeküdtek a vetetlen ágyba, ott röhögtek mint az eszement. Mondjuk még a hifitornyot, azt elrámolták, mer az olyan feltûnõbb volt, meg egy faliórát, pár értéktelen ékszert, ilyesmiket tettek el -keresték õk a pénzt is, csak ész nélkül! Én viszont rengeteg filmet láttam akkorra már, és azokból nekem volt már egy elképzelésem, hogy hol lehet egy lakásba a pénz! Úgyhogy én csak nyugodtan odasétáltam egy ilyen sokfiókos valamihez, kihúztam a legalsó fiókját, mindenféle kacat volt benne, varróholmik, olló, fényképek, benyúltam alulra, a papírbélés alá, és kivettem a pakli pénzt: 22 ezer forintot! Nem szóltam én egyiknek se, csak eltettem a dohányt, aztán pucolást vezényeltem és tûztünk a francba.

Namost késõbb ugyanezt a kis kompániát egy másik hasonló ügybõl kifolyólag elkapták. És a másik három kölökbõl úgy nagyjából ki is szedték, hogy én vagyok a fõnök – hát MINDEN az én utasításaim alapján ment! – viszont amikor engem tettek a présbe, én olyan voltam mint a bárány, mint aki háromig se tud számolni! Úgyhogy végül arra jutottak a zsaruk, hogy áá, hát ez a kiskölök egyszerûen NEM LEHET a bandafõnök, ezt inkább palira vette a másik három – szóval még majdnem hogy én lettem az áldozat! Persze, mer azok ugye nekiálltak ész nélkül költekezni a hifitorony árából – én meg szépen csendbe maradtam, nem költöttem egy fillért se! Na, az lett a vége a dolognak, hogy MIND A HÁRMAT lesittelték – engem meg hagytak futni!

Úgy 14 éves korom körül különben az volt már, hogy én eléggé függetlenítettem magamat az intézettõl. Addigra megvolt már a pozícióm, úgyhogy nem is volt már olyan elviselhetetlen – viszont

untam kegyetlenül. Tehát inkább szöktem. Az utolsó négy évbõl nem sokat tartózkodtam már benn: többnyire szökésbe voltam. De a nevelõk is úgy voltak már velem, hogy „jobb ha nincs itt”, már szinte be se zárták rám az ajtót, hadd menjek! És akkor éltem ezt a kellemes csöves életet, kéglizés itt-ott-amott, persze csajokkal, csórás a közértbõl, csarnokból, hogy legyen mit enni, néha egy-két könnyebb betörés, ha kellett a pénz is – kinn voltam egy hónapot, akkor bementem két hétre, kipihentem magam, utána megin ki – ez így ment. Néha el is kaptak a rendõrök, akkor visszavittek, de a nevelõ már azzal fogadott:

– Most maradni akar, vagy mi lesz? Vonjuk vissza az általános körözést, vagy pedig mégy megint?

– Köszönöm – mondom –, már megyek is!

Volt úgy hogy a rendõr visszavitt, feljött velem az irodáig, ott kinyitotta a bilincset – mire visszaért a kocsihoz, én már spuriztam ki a másik kapun! Még integettünk is egymásnak! Hát nem érdekelte már a rendõrt se az ügy, unta már nagyon, indult tovább, ment a dolgára

Amikor aztán 18 éves lettem, kijöttem végleg – de hát ez nem sok változást jelentett, valójába kinn voltam akkor én már régen! Legfeljebb csak így érzésbe hozott valami újat: hát most „szabad” vagyok –

Ez volt 1975 – egy elég érdekes korszak egyébként: Woodstock után voltunk már, a valamikori hippi-ügyek rég lefutottak, viszont akkoriba indultak be nálunk ezek a szakadtfarmeros rockerek, egy durvább stílus, mint a hippi, mer azok ilyen lassú palik voltak, virágosak, finomak, mi viszont már keménybe adtuk elõ a dolgokat, kemény rockra jártunk, Beatricsére, Bikinire, Eddára, meg kezdõdtek már ezek a punkos dolgok is, fülbevaló, biztosítótû – elég jópofa idõszak volt! A rendõrök eleinte MINDENT megpróbáltak velünk, berámolták a társaságot a Felszabadulás térrõl, lenyírták a hosszú hajunkat, letépdesték rólunk a rongyainkat – na mi csak annál jobban csináltuk. Hát épp ez volt a lényeg benne: a megbotránkoztatás, a polgárpukkasztás, a vérlázítás! Hogy lebassza magát az ember az aluljáró lépcsõjére, bele a mocsokba, a zsíros hajam az arcomba lóg, fõd-koszos kézzel zabálom kétpofára a lopott szafaládét, és közbe lesem, hogyan lesz rosszul a nyárspolgár –

Furcsa most így visszagondolni erre – mer hát azóta mégiscsak

eléggé lehiggadtam már, egész másképp is nézek ki, meg saját autóm van, egy nem is rossz járgány

Akkor volt egyébként az elsõ ilyen hullámom, hogy el kéne menni innen. Hallgattam persze a Szabad Európát, fõleg a kinti világ érdekelt benne nagyon – mm, mondom, ki kéne ezt próbálni, nagyon ki kéne menni! De hát hogyan? Mikor kapok én ehhez útlevelet?! És akkor elkezdtem ilyenekrõl ábrándozni, hogy nekem is oda kéne állni ezek közé a másképpgondolkodók közé, és talán majd akkor ilyen úton – nade hát ahhoz valami HATALMAS dologgal kellene kirukkolnom, minimum ott kellene lennem a Rajk fia mellett, hogy tudjanak rólam, hogy legalább egy-két nyugati tudósító megkeressen, meg kellene egy nagy per, hogy arról is tudósítson a kinti sajtó, és akkor elfogadnának Amerikába is politikai menekültnek, Magyarország meg azt mondaná, hogy inkább megadjuk neki a kivándorlást, csak menjen már innen a fenébe, szóval talán így valahogy lehetne ezt – de hát egyáltalán nem tudtam, hogyan kezdjek hozzá.

Úgyhogy aztán nyugati turné helyett egész más jött.

Az intézetbõl persze tök üres kézzel jöttem ki – mint majdnem mindenki. Hogy se szakma, se tudás, se semmi. Hát onnan szinte senki úgy nem jön ki, hogy el tudna indulni, NAGYON, NAGYON kevés abba az életképes, mint a Maci sajtba a brummogás, hogy szinte semmi! Minálunk egy ilyen kiemelt kölök volt, de aztán utóbb róla is megtudtam, hogy – áá – Szóval ami az intézetbe MAGASAN kidomborodik, az a kinti LEGALACSONYABB szint LEGALACSONYABB részéhez mérve is kevés! Hát ha már ki merik mondani, hogy a 80-90 százalék nem tud odakinn megállni a lábán, akkor azt a maradék 10-20 százalékot úgy veheted, hogy NULLA. Mer nem igaz, hogy annak sikerül, és egyre inkább nem sikerül annak a 10 százaléknak se! Most már nagyon sok tévémûsor feszegeti ezt, meg a statisztika is kimutatja, úgyhogy az állam most már eléggé érzi, hogy õ a hibás – nade hát mit lendít a dolgokon az állam lelkiismeret-furdalása?

Mindegy, azt akarom mesélni, hogy felnõtt lettem, „szabad”, kijöttem – és elsõ dolgom volt lebukni. Ugye, szerettem az autókat, meg addigra már így összejött, hogy tudtam is vezetni – úgyhogy akkor elkezdtem lopni a kocsikat. Csak sajnos nem magyaroktól, hanem külföldiektõl. Mer bennem volt ez a hülyeség, hogy egy

külföldi biztos jobban kiheveri a dolgot, mint egy csóró magyar. Egyébként: nem törtem össze a kocsikat, csak mentem velük – mer az egy olyan jó érzés volt. De szóval nem vandálkodtam! Nem egy zseblámpáér törtem fel azt az autót! Meg nem is kényszerített rá semmi, mer nem az hogy mondjuk éheztem volna, vagy valami – nem: szórakozni akartam csak. Mentem vele valamennyit, aztán otthagytam. Meg persze azér ami benne volt, azt elvittem.

Mondjuk ez azér már egy fokkal jobb volt, mint az intézet: mer ebbõl mégse egészen üres kézzel jöttem ki. Elég sok kocsiba volt pénz, elég komoly valuta. Ó, hát volt még olyan is, hogy egy kiló aranyat találtam az autóba! Egy KILÓ aranyat! Csak hát, kis buta voltam még: feléltem mindent. Ha akkor csak azt a kiló aranyat lerakom, ma az kábé olyan 8-900 ezer forint lenne, majdnem egy millió! Én viszont elherdáltam az egészet. Apartmantba laktam, meg drága kurvák, meg mindenki a vendégem – zõdfülû voltam még, na!

Szépen le is buktam vele. Ötvenvalahány rendbeli kocsilopás, egy év alatt ennyi jött össze – de úgy, hogy engem soha a helyszínen nem fogtak meg!

Csak már a sitten ébredtem rá, hogy mekkora nagy marha voltam. Hogy minek vacakoltam én a külföldi kocsikkal! Most már másképp csinálnám. Mondjuk hogy például te lennél a belügyminiszter, és én tudnám, hogy a tied az a kocsi: hát világos, hogy azt vinném el! De még össze is törném, ripityára! Vagy legalább egy rendõrnek, vagy egy akármilyen funkcionáriusnak az autóját, legalább egy lakóbizottsági elnökét! Hogy ezzel is idegessé tegyem a hapsit! Mer érted: 18 éves voltam, úgy jöttem ki frissibe az intézetbõl, olyan voltam mint egy vad csikó, egy musztáng, tele daccal és bosszúvággyal, hogy minden lehetõ módon valami rosszat csinálni ennek az országnak, MINDENT megbosszulni! – ami nagyon szép; csak hát nem gondoltam végig a dolgot rendesen

Elég korán rájöttem különben, hogy van egy nagyon jól használható módszer olyankorra, amikor az ember nem tud másképp kimászni egy helyzetbõl: eljátszom, hogy hülye vagyok. Ezt kicsibe már a suliba is alkalmaztam: ha nagyon untam a tanítást, elkezdtem kicsit rosszalkodni, akkor persze a nevelõ: „Álljon fel!”, odajött, és adott egy kokit – én meg erre: mint akinek ködbe borult az agya, megbolondult, NEKI a nevelõnek! Egy ilyen színlelt dührohammal – ami prímán

bejött, mer egybõl kész volt, hogy ez a gyerek nem normális, szihopata, nem lehet mit kezdeni vele, inkább ki kell kûdeni, szellõztesse ki a beteg fejit, ne zavarja itt a többit – és frankó volt, mer amíg a többiek tanultak, én lenn sétálgattam az udvaron, meg focizgattam, meg inkább átengedtek matekból is, oroszból is kettessel, csak ne kelljen velem veszõdni, meg ne rontsam a statisztikát, még a szihológus járt közbe értem, a többiek meg persze irigyeltek – kurvára élveztem! Persze elkûdtek kivizsgálásra, orvoshoz, szihológushoz, ott jól ki tudtam figyelni, hogy akik így TÉNYLEG idegbetegek, azok hogy viselkednek – ó, nagyon kitanultam ezt a szakmát, az intézet végire már olyan perfekt bolond voltam én, hogy csak úgy recsegett!

És ezeket az intézeti tapasztalatokat aztán késõbb is elég jól tudtam hasznosítani: a bírósági ügyeimnél megin csak ezt vettem elõ. A kocsilopási bulinál is: az elsõfokú tárgyaláson végig ordítoztam, dobáltam magam, rángattam az arcomat mint egy eszelõs, amikor meg a bíró megkérdezte, hogy „bûnösnek érzi-e magát?”, felálltam és torkom szakadtából zengtem:

– NEM ÉRZEM magam bûnösnek!!

– Miért? – azt kérdezi a bíró.

Akkor odamentem egészen eléje, az arcába hajoltam és úgy harsogtam, bele a pofájába:

– AZÉR nem érzem magam bûnösnek, mer engem EZ AZ ÁLLAM rontott el! Most meg ugyanez az állam akar rajtam törvényt ülni?! Hát én ezt IGAZSÁGTALANNAK TARTOM!!

Egy öreg zsidó faszi volt a bíró, persze fölkapta a vizet:

– Hogy mer így beszélni?! Üljön le!

Akkor visszaballagtam, minél közönyösebb mozdulatokkal, kényelmesen elhelyezkedtem a helyemen. Akkor persze jött a hegyibeszéd. De arra már nem is figyeltem. Rágtam a körmömet, unatkoztam, nézegettem a tárgyalóterembe a spinéket, bámultam ki az ablakon – mintha ott se lennék.

– Vádlott! Magához beszélek!

Az õr lökött meg, hogy ébredjek: hozzám beszél a bíró!

– Mi? Tessék? Jaa?? –

Hibátlan kis komédia volt! Sikerült is elérnem vele, hogy elkûdtek igazságügyi elmeszakértõhöz. Persze addigra én már az összes tesztet ismertem, nem volt nehéz úgy ügyeskedni, hogy csináljak egy pár vad

hibát; akkor persze elölrõl: ismételjük meg – de megint elkövettem gondosan ugyanazokat a hibákat – egész jól elszórakoztam vele! Akkor ugye kérdez a hapsi mindenféle ökörséget, közbe meg figyeli a reakcióimat és gyorsírással jegyez – nahát én jól ügyeltem, hogy miket feleljek, meg milyen mimikát dobjak be! Szépen remegett a kezem, meg el is akartam néha szaladni – vót ott minden! Úgyhogy be is jött egy elég komoly szakvélemény.

Csak az elsõfokú bíróság ezt valahogy nem vette figyelembe. És rámraktak két és fél évet.

Na akkor fellebbeztem. Másodfokon már három bíró volt – és azonnal ki is tûnt, hogy az elsõfokú bíróság figyelmen kívül hagyta az elmeorvosi szakvéleményt. És levettek egy évet az ítéletembõl. Szóval ennél a bulinál is EGY ÉVET köszönhettem ennek a trükknek!

Késõbb aztán megijedtem egy kicsit, amikor a sitt után jogosítványér startoltam: ha most elõszedik azt az elmeszakértõi izét, és visszaüt a dolog? De elfelejtették elõszedni, nem lett semmi.

Na, szóval így! Nem mondom el az egész életemet, mer hosszú, nem is érdekes, ennyit is csak a HANGULAT kedviér – mer hangulata, az van neki, nem? De amúgy szerintem nem is helyes túl sokat hátrafelé nézegetni, inkább az orra elé figyeljen az ember, a mostani dolgokra, meg hogy ezután mi lesz.

Úgyhogy mi most tervezünk. Meg gyûjtünk, hogy legyen pénz is a tervekhez. Mer az egyik lehetõség az, hogy hát ittmaradni, Magyarországon. Ha így alakul, akkor elõszöris egy otthont akarunk berendezni magunknak. Meg összeszedni egy vendéglõre valót. Ez mondjuk nem egy rossz megoldás: egy vendéglõ, ami az én nevemen fut – és akkor mi csak ott ülünk és nézzük, hogy hogyan dolgoznak nekem!

Csak hát ehhez elõször még ugye pénz kell. Úgyhogy egyelõre ez a dolgunk: gyûjteni, még jó darabig csak hajtani a pénzre. De semmi baj, mer az ember úgy 20-tól 35-ig, 40-ig erõs még, húzóképes – utána majd gondolhatunk a pihenésre, az öregségre. Addig viszont nyomni kell az ipart – mer ez nem olyan, hogy egyik héten lejárunk, a másik héten csak lógunk. Itt ilyen nincs – mer azér a könnyen jött pénz elég könnyen el is szalad! Ezt csak folyamatosan lehet csinálni. De ugyanakkor meg túlhajtani se szabad. Énnekem érezni kell azt is, amikor az a lány elkezd fáradni, kiégni – hoppá: most fékezünk! Mer

másképp idõ elõtt kifulladunk! – És az a jó, hogy a Vicussal ezekbe a dolgokba is egyetértünk. Mer elég értelmes õ, meg elég tudatos, úgyhogy õ se akar hülyeséget csinálni. Hogy most mittudomén, túlfeszíteni a dolgot, türelmetlenségbõl, egészen a kikészülésig, vagy hogy hipp-hopp elherdálni a jövõnket, elbaszni a tõkénket, vagy hogy hirtelen megunni, abbahagyni az egészet, a cél elõtt – nem, õ is tudja: csak fegyelmezetten, okosan, higgadtan –

A másik lehetõség, az meg hát természetesen most is az, hogy – hát a külföld. Hogy kimenni, Nyugatra. De most már akkor is: együtt.

Most nem az, hogy én olyan nagyon SZERETEM a külföldieket, ezeket a nyugatiakat – a nyavalyát. Éppen hogy utálom õket, mint a meleg szart! Mer HÜLYÉK! Hogy rossz nézni, mennyire hagyják magukat átverni! Tudod, hogy megy ez, amikor idejön egy ilyen fafej amerikai üzletember, vagy csak egy kis vacak üzletkötõ is: tisztára kinyalják a seggit – közbe meg teljesen elszigetelik! Hogy csak a fõútvonalon viszik végig, a Hiltontól a Hyattig meg a Hyatt-tól a Hiltonig, ahol mindenütt csak teli üzleteket lát, meg a nagy-büdös csillogást – de annyi esze nincs, hogy ott a sarkon megálljon és megkérdezze azt az anyókát, hogy ugyan mennyi nyugdíjból él! Csak jönne el velem, hogy fordulnánk egyet a Józsefvárosba – majd akkor felébredne hapsikám, hogy hát ez az egész csak egy tejszínhabbal töltött léggömb! – De hát jó: dehogy akarnak õk erre rájönni! Egyik se! Mer jobb nekik így: patyulálják, kényeztetik õket, mindent megkapnak, olyan kurvát az ágyukba, mint egy tündérkirálynõ, meg hozzá ráadásul még a nagy bizniszt is, mer igaz hogy itthagyják azt a csúszópénzt, de cserébe megcsinálhatják a nagy bulit, az ilyen-olyan vállalkozást, garantáltan olcsó magyar munkaerõvel! – Mindegy, hát kár ezen bosszankodni –

Meg azt se gondolom én, hogy olyan rettentõen más lenne Amerika – fenét: az alapelv ott is ugyanez. Filmekbõl elég jól lehet ezt látni: ott a néger, meg az indián, meg a mexikói csinálja a nehezét – ott a bõrszín szerint válik ez ketté, itt meg másképp, csak ennyi a különbség!

Csak akkor mégis van olyan dolog, amibe Amerika sokkal jobb. Ugye, itt ez a társadalmi rendszer megadja nekünk azt az úgynevezetten ingyenes orvosi ellátást, meg az „ingyenes” oktatást – és akkor ezer mi befoghatjuk a pofánkat. Pénz viszont nincs. Ez az

állam megállapít egy valamekkora fizetést, annak a szûkagyú segédmunkásnak ennyit, a mûvezetõnek annyit, meg így fölfelé – de akkor ebbõl már nyista mozgás, kilógás, ezen felül már legfeljebb csak csalni lehet, meg lopni-rabolni. Odakinn meg: ahogy tudsz. Nincs határ! Hanem: a TUDÁSOD szerint, amennyit csak ki tudsz csikarni! És ez azér hatalmas különbség!

Szóval, azér egy ilyen dobást nem kell kizárni, hogy kimenni. És odakinn dolgozni. De rendesen, munkát! Leginkább egy olyan manusnál, aki már úgy jól megvan ott. Van nekem egy ilyen elképzelésem: találni kinn egy olyan faszit, akinek már sok pénze van, meg okos is azér, a maga mûfajába, csak az életbe egy kicsikét kényelmes, meg mafla – és akkor beállni hozzá, mindenesnek. Nem társnak, csak alkalmazottnak, ahogy videófilmeken látni ezt, hogy vezetném a kocsiját, meg vigyáznék rá, de azér ezmellett egy kicsit a társalkodója is lennék, mer adna a véleményemre is – mer azt hiszem, hogy a tapasztalatommal, meg a megérzéseimmel tudnék neki nyújtani ezt-azt, de tényleg! Szóval egy ilyen fazon lenne nekem a fõnyeremény!

Meg akkor még ehhez: hogy kinn így eldolgozgatni, jól keresni – és visszajárni ide. Most nem az, hogy „haza”, mer ez nemigen érdekel engem – hanem ez a régi álmom: hogy külföldinek lenni ITT, Budapesten! Ezen érdemes gondolkodni, erre érdemes hajtani! Mer amúgy SEMMI nekem már ez! Se Budapest, se Magyarország -hát egy akkorka ország, hogy három õtés az egész, majdnem hogy egy tank benzinnel végig tudok futni rajta, már ismerek itt mindent, az unásig, kinõttem az egész kis skatulyát már, és nem is köt ide semmi, hát akkor mit szeressek rajta? Hanem viszont ez, EZ izgat engem: idejönni, a külföldi útlevelemmel, külföldi rendszámmal, és akkor beülni a fotelbe és a szõnyegre hamuzni, majd jön a csicskás, az felsöpri – hát én KÜLFÖLDI vagyok!

Meg ilyeneket csinálni, hogy behajtani a Mercimmel a Margitszigetre, ha jön a rendõr, hadonászik, óbégat, akkor csak úgy lazán kifizetni neki a büntetést – hogy pukkadjon meg mindenki! Lehet hogy nem is árulnám el hogy itt születtem, hogy magyar vagyok – ezt nem tudom biztosan, még nem gondoltam pontosan végig, ezt majd még meglátom. De érted a lényeget?! Mer ugyanis az a helyzet, hogy hiába lesz nekem villám a Beverly Hülsen, ott nemigen tudom

szédíteni a másikat: ott az egész villasor, körülbelül ugyanolyan villákkal, hát a komának is nagyjából ugyanaz van! Na ezer, EZER kell visszajönni. Nem hogy „honvágy”, meg ilyen baromságok, a nyavalyát: EZER! Hát bosszú, ez is: A BOSSZÚ! Csak egy ponton vagyok csúnyán megakadva: hogy nem adnak egy szaros útlevelet, hogy elmehessek innen. Ugye, kétszer voltam büntetve, ezt már úgy veszik, hogy „visszaesõ” vagyok, úgyhogy nekem már tíz év az elévülési idõ – volt már ezalatt is egy pár stiklim, de elkapni nem tudtak, úgyhogy mondjuk két év várakozási idõm van még. De már alig bírom! Voltam már benn, megpróbáltam, hátha – de csak a pofámba röhögtek: „magának?! MAGA mit akar?!” Szóval, itt nem az van, mint Amerikába, hogy leteszek egy fényképet, leszurkolok 10 dollárt, és másnap mehetek az útlevélér, azt se kérdezik, ki vagyok, mi vagyok! Volt itt egy amerikai kölök tavaly, ilyen különleges paszporttal jött, csicsással, mer hogy kétszázadik évforduló, függetlenségi izé-mizé, megmutatta, belelapoztam, oda van írva: nem mehet a csávó Vietnámba, meg nem mehet Líbiába, mer ott nincs követség, nem tudják megvédeni csórikámat – azon kívül MINDENHOVA mehet, amerre csak lát! Hát én nem kaptam levegõt a pipától, úgy elöntött a méreg! Egy jöttment, egy senki! Csak annyi, hogy õ amerikai! Én meg itt ülhetek a seggemen, nekem már Bécsig is tilos, mer én meg magyar vagyok! De tényleg: egy nagy ZÉRÓ volt a koma, egy faszkalap, közbejöttem rá, hogy abszolút nem egy valaki: egy kint élõ magyar kûdte ide, hogy vegye el feleségül a régi nõjét és vigye ki neki, mer az idióta nem mert maga hazajönni – szóval ilyen kaliberû hapsik! Hát én többnek érzem magam itt, mint amennyi ezekbõl akármelyik odakinn, JÓVAL többnek – de hiába, baszhatom: nekem nem jár az a tetves útlevél!

Még mondjuk ha nem is akarnék kimenni: lenne most itt egy csomó elég jó üzleti lehetõség. Például: kocsikat behozni. Kimegyek Münchenbe, megveszem, használtan, de olyat, hogy majdnem új, Hegyeshalomnál bejövök vele, a vámot nem fizetem ki, mer hogy majd azzal megyek vissza – aztán ittfelejtem, visszamegyek repülõvel! És fordulok újra, meg megin újra! Csak hát ehhez is: külföldinek kell lenni! Mer a szerencsétlen magyarnak beírják az útlevelibe, hogy bejött ekkor és ekkor, ilyen és ilyen kocsival – annak muszáj elszámolni vele! Ugyanakkor van itt egy görög koma, „külföldi”: az

ebbõl él, és prímán! Még ahhoz is smucig, hogy repülõvel menjen ki, felkéredzkedik egy kamionra, kifelé stoppal utazik! Rendelésre dolgozik, 2000 márkáér vesz egy egész jó autót kinn, és akkor egy útból megcsinálja magának legalább azt a százezret, ha nem kettõt! Hát nem okos? – a fene enné meg! Vagy mondjuk ha nagyon óvatos akarok lenni, nem is Hegyeshalomnál forgolódok, ott mégis nagyobb az ellenõrzés, szõröznek – hanem kiviszek egy romos kocsit Csehszlovákiába, de olyat, hogy alig tud menni már, odaviszem Münchenbõl a majdnem újat, és ott váltok. A Renault a legjobb, mer annak a száma nem az alvázba van ütve, hanem külön kis lemezbe, egy odaszegecselt tiketbe, csak azt kell kicserélni, és áthozom Szobnál a másik kocsit – nem LÉTEZIK hogy rájöjjenek! Hát Pesten a Renault-knak a vizsgáztatását is így oldják meg: mindig ugyanaz a kocsi megy mûszaki vizsgára! Egy kis szegecselés, és minden oké! Vagy tudok még ennél is egyszerûbbet: kimenni az Öreg kocsival Bécsbe, kicserélni a motorját új motorra, visszajönni vele – a különbözetbõl ragyogóan meg lehet élni! – És akkor én ebbõl MINDBÕL ki vagyok zárva, ezektõl a lehetõségektõl én SORBA elestem, mer kéne hozzájuk az a kurva útlevél, és az nekem NINCS, és NEM LEHET! Húú– –

Mindegy, nem dühöngeni kell, hanem tervezni, készülni. Egyszer még majd háthogyha –

A nyelvtõl meg nem vagyok beszarva, mer eléggé hajlamos vagyok rá. Volt itt ez az amerikai csávó, akit mondtam már, elég sokat mászkáltam vele – és egy hónap után már elég kasi mondatokat nyomtam. Könnyen ellesem! Könyvbõl nem szeretem tanulni, mer engem még a Winnetou-n kívül más könyv nemigen tudott lekötni, de viszont a fülem jó, már az iskolába is mindig amit HALLOTTAM, azt mondtam vissza, abból *éltem* – úgyhogy például így feliratos filmekbõl elég sok rámragadt! Ezt az amerikai gyereket is állandóan ugráltattam, örökké, hogy „vasz iz dziz?”, érted?, hogy „mi ez?” És akkor õ szépen felelgetett nekem, hogy „dziz iszt ónion”, ez hagyma, „dziz iszt astré”, ez hamutartó -és akkor így, apródonként! És szerencsére én olyan vagyok, hogy ha valakivel egyszer már úgyis együtt kell lennem, akkor állandóan, egyfolytába: beszélni, beszélni, beszélni! Akármirõl, mindegy! Nem baj, ha eleinte nem ért semmit a krapek – akkor addig mutogatok, meg pantimimot játszok neki, meg rajzolok, amíg

valahogy beindul a dolog – és általába szépen be is indul!

Namost, a Vicus is tanul – mer azmellett hogy dolgozik *velem,* végzi a gimnáziumot is, ezt a dolgozók levelezõ gimnáziumát, és elég jól halad is az angollal. Csak viszont õ könyvbõl tanulja. Ami egy más dolog. Annyira, hogy néha össze is vitatkozunk. Mer én mondom neki, hogy „tunifájv dollár” – „mi az?”, azt kérdezi. Mer hogy õszerinte az TVENTIFÁJV!

– Na édes szívem, figyelj rám: lehet hogy a szigetországba tényleg így hangzik, hogy „tventifájv”, de a jenkibe: TUNIFÁJV! Mer a jenki, meg a szigetországi, az kettõ, csöpségem!

Hát tudom, na! Ezt is egy filmbõl szedtem különben, abból, hogy „Dinnyeszüret géppisztollyal”, ott kérdezi a Miszter Madzsesztik a komától, hogy „mennyit kérsz?”, mármint a gyilkosságér, és erre az mondja neki, hogy „tunifájv!”, hogy huszonötezret! – Szóval azér így megmaradnak bennem a dolgok!

EMBEREK KÖZÖTT VAGYOK

SZÉP ERVIN, „SZÖG”, 17 ÉVES

Mit mondjak magamról –?

Megvagyok, élek, mûködök – sõt, úgy idõnként elég jól is mûködök –

Csak ennek eléggé nagy ára van. Szóval az a másik oldal: amiért ezt megkapom, hogy élek, mûködök – az elég nagy súly.

Az érzelmi rész! Ez a probléma. Az, hogy nincs senkim, nem tartozom sehová, nem kötõdöm – én teljesen egyedül érzem magam a világban! Emberek között vagyok – mert én MINDIG emberek között vagyok, egy PERCIG se tudok megmaradni emberek nélkül! – de közben nincsen semmi közöm hozzájuk.

Barátom nincs, egyáltalán, egy se. Ezt mondjuk nem is bánom, hogy nem beszélem meg a gondjaimat senkivel: így a legtisztább. így legalább ha elrontottam valamit, nem tudom ráfogni másra, hogy rossz tanácsot adott. Magam dolga, magam rontom el, nem tartozik másra!

Meg egyelõre még állandó csajom sincsen. Pedig az most már nagyon kéne, egyre jobban hiányzik, legalább ennyi mindenhogyan kellene. De mindegy: amíg nincs, addig marad a mindennapi vadászat.

Szóval nincsen senkim, egyszál-egyedül vagyok. És énrajtam ez úgy jön ki, hogy belülrõl állati ideges vagyok. Kívülrõl ez nem látszik, mert mûködök, aki csak kívülrõl lát, még azt is mondja, hogy „na, milyen jófej srác ez” – csak közben ott van bennem ez az állandó belsõ idegesség.

Amúgy én elég szerény vagyok, nem vagyok túl igényes ember. Már úgy értve, hogy vissza tudom szorítani az igényeimet. Bármilyen tekintetben! Például hogy most ilyen nadrág legyen rajtam, vagy olyan dzseki -nem érdekel. Vagy hát meg tudom állni, hogy ne érdekeljen. Ha nincs: nincs – kész. Egyébként ez megvan mindegyik állami gondozottban: baromira szeretné, hogy legyen egy Nike cipõje, egy Lacost pulóvere, vagy mittudomén, ez a vágy állandóan ott ég benne, ha adódik egy lehetõség hogy megszerezze, azt ki is használja – de azért el tudja fogadni az életet enélkül is, ki tudja kapcsolni a vágyait, és inkább hagyja sodortatni magát.

Én amióta megszülettem, állami gondozott vagyok. Azt se tudom, hogy miért – ez a téma ennyire még nem lett megvizsgálva. Ezt csak a szüleimtõl tudhatnám meg. De az apámat nem is láttam még, azt se tudom hol van, anyámmal meg jóformán egyszer beszéltem csak – mindegy, mert engem már nem is érdekel a dolog, tényleg nem izgat. Õk házasok voltak, amikor én a világra jöttem, rendesen, papírral, minden, férj és feleség, mégis beadtak intézetbe – Van négy testvérem – egyiket se ismerem, nem szagoltam õket soha! Csak az intézetben a nevelõ megmutatta egyszer a törzslapomat, onnan tudom, hogy a világon vannak!

Anyámat én 14 éves koromban láttam elõször, mikor a személyi igazolványomat kellett megcsináltatni, akkor be kellett jelentkezni hozzá, hogy legyen állandó lakcímem, és ehhez az õ aláírása is kellett – a nevelõvel mentünk ki anyám címére, a nevelõ csöngetett, a muter kinyitotta az ajtót, aztán csak nézett:

– Tessék. Maguk kicsodák? Mit óhajtanak?

Akkor szépen bemutatkozott a nevelõ, meg bemutatott engem is – kedves sztori, nem?

Úgyhogy aztán én késõbb se forszíroztam a dolgot, nem kapkodtam el a látogatóba járást. Egyszer-kétszer azért felugrottam hozzá, de – hát nem alakult ki semmi. Valami ilyen „anya-fiú kapcsolat”, hogy én ténylegesen azt tudjam érezni, hogy õ az én anyám – ez nincs. „ANYA” – én nem is tudom, hogy az mi!

Hogy az intézet milyen, azt hadd ne meséljem. Hát csak egy dolog: azoknak az ottani gyerekeknek felnõttkorukra úgy lazán a fele bûnözõ lesz, börtöntöltelék. Nem túlzás: FELE! Ezt persze nem nagyon reklámozzák – pedig így van, és nagyon is jellemzõ!

Most én már csak egy dologra hajtok: az otthonból valahogyan szabadulni, minél elõbb. Mert az valami borzalom! Amíg az ember benne van, két dolgot lehet csinálni: Nem szabad mellre szívni a dolgokat. Semmit. Inkább nem is odafigyelni! Ez egy. És kettõ: Ki kell tûzni egy célt, és csak arra koncentrálni. Aki ezt nem csinálja: belebutul, meghülyül! Széjjelnézek ott magam körül: hát te jó Isten, CSUPA beszûkült ember! A 70, 80 százaléka már teljesen el van tompulva! És ezért: mert nincs már semmi célja az életben!

Úgyhogy aki ott egészben marad, mint mondjuk én is

– most nem azért, hogy magamat futtassam! de hát tényleg: én

azért élek, mozgok, jár a fejem is! – hát az ilyen ritka. Nem mondom, jó iskola volt, mindennel együtt – NEKEM jó iskola volt. A legtöbb gyereket tönkreölte – én viszont kemény lettem tõle, megtanultam tájékozódni az emberek között, megtanultam, hogy ne csak menjek, mint a világtalan, hanem nézzek is magam köré, jobbra is, balra is. Jól mozgok a világban, lehet hogy értelmes is lettem – mondták már ezt is –, bárhol feltalálom magam, a talpamra esem – ilyen szempontból jó volt az intézet. Mondjuk azok a célok, amiket eddig kitûztem magamnak, nem jöttek be, azokon eddig még csak pofára estem – de hát legalább életben maradtam velük, úgyis csak erre kellettek!

Nekem különben rendõrségi ügyem nem volt még. Úgyhogy én még eléggé háborítatlanul sétálgathatok az emberek között. Legalábbis KOMOLYABB ügyem nem volt eddig még – mert egy évvel ezelõtt volt egy kemping-balhém, ele még azóta se jött ki a behívó a tárgyalásra, szóval valószínûleg elejtették a sztorit, piti ügy volt amúgyis. A hárshegyi kempingbe szoktunk kijárni az intézetbõl, és kimentünk egyszer négyen, kiszúrtunk egy sátrat, megfogtuk a négy sarkán, és – ez az igazság – elvittük, az összes cuccokkal együtt. Valami csehszlovák csávónak a sátra volt – de ez is csak utólag derült ki. Pár napra rá engem épp áthelyeztek az Esze Tamás Ifjúsági Nevelõotthonból a Békébe, de még az Eszébõl köröztettek valamiért, nem emlékszem már miért – egyébként tök feleslegesen, mert pontosan tudhatták, hogy a Békében vagyok –, és amikor elkaptak, épp nálam volt 760 csehszlovák korona. Ilyen hülye véletlenen buktunk meg!

Akkor voltam életemben elõször rendõrségen. Váratlan is volt a dolog, nem készültem, tapasztalatom meg nem volt még – hát a logika szerint jártam el: elkezdtem hazudni. Ami félig-meddig be is vált – de azért mégsem egészen. Úgyhogy szépen fennakadtunk.

Azóta most már voltam benn egy párszor – mert ez így megy: ha valakit az én társaságomból valamiért bevisznek, akkor az többnyire felköhögi a többit is, felköp engem is, másnapra már várható, hogy jönnek értünk -de most már azóta soha semmit nem tudnak kiszedni belõlem. Akkor egyszer meg tudtak fogni – de most már csak kiröhögöm õket. Szóval ez is csak gyakorlat meg agyvelõ kérdése!

Elvégeztem a nyolc általánost, aztán utána elkezdtem a szakmunkásképzõt, elõször a víz-gáz-szerelést – egy év után

abbahagytam. Utána egy évet voltam a vendéglátóipari suliban – abbahagytam, azt is. Pedig jó fejem van, könnyen tanulok – csak hát az kevés. Ettõl függetlenül: akarok még majd tanulni! Késõbb. Nem a papírért! Mert papírért tanulni, az egy hülyeség. Mert mire elvégzek egy marxista-leninista egyetemet – nem mintha arra vágynék, csak példának mondom! –, hát az éveket jelent. Utána megvan a szuper papírom, bárhová el tudok menni vele – mert nálunk a papír az Isten! –, nade megéri az nekem, hogy évekre lekössem magam vele? Azalatt mennyi mindenbõl kiesik az ember! Úgyhogy szóval az ilyesmi nekem nem cél.

Inkább elmentem dolgozni. Mondjuk muszáj is volt, mert ha egyszer nem tanulok tovább, akkor 14 éves korom után, hiába vagyok intézetis, énrám is érvényes a KMK – úgyhogy akkor kijártam szépen dolgozni. Ennyibõl az intézet nem börtön, munkába kijárni szabadon lehet.

Dolgoztam például a kereskedelemben, közértnél. Mert nekem az volt a lényeg, hogy emberekkel legyek, emberek közt! Szerettem is valamennyire a boltot, jó helyem is volt, fenn a Budakeszi úton a kanadai követségnél, állandó vevõkör, csupa ismerõs arc – hétfõn már azzal jött be a manus, hogy hol voltam hétvégén, jól vagyok-e, és hogy behûtöttem-e a sörét – és passzolt egy doboz amerikai Marlborót. Szóval ha én jól szóltam hozzájuk, akkor ezt azonnal észrevették és honorálták. Ezt mondjuk a Belvárosban nem lehet megcsinálni, ott másképp vásárolnak, hideg pofával, mind idegen, csak beugranak az utcáról, többé nem is látom õket.

A legtöbb idõt eddig a vendéglátóiparban töltöttem. Ott is azért, hogy – hát emberek, EMBEREK! Meg hát mondjuk a legkomolyabb stekszet is ott lehet levenni. Persze ott is tudni kell, hogy hol a penge éle, meddig lehet elmenni – de hát ezt hamar letapogatja az ember. Amúgy a vendéglátó az egyik legszarabb cég az egész láthatáron – hát ismerem már mint a tenyeremet, az összes alkoholista góréjával meg a mocskos kis ügyeikkel együtt. Ezt a területet eléggé bejártam, a Belvárosi Vendéglátónál talán nincs is olyan üzem, ahol ne ismernék valakit. Az ilyen helyek, mint mondjuk a Szent István körúti Paprika – ez most egy ilyen újfajta gyorskiszolgáló étterem –, hát ez sima, ez üdülés volt a kocsmákhoz képest. Utoljára viszont a Szabolcs utcában helyettesítettem hétvégeken egy olyan csehóban, hogy az már tényleg

a mélypont. Minden pesti kerületben van egy-két ilyen, de ez most talán a legdurvább mind között. Régebben szenes-kocsma volt ez, szeneslegények törzshelye, de aztán eléggé elcigányosodott a környék, és átvették a nehéz fiúk, úgyhogy az elõzõ vezetõ le is lépett, mert egyszerûen már félt. Hát ott olyan palik iszogatnak, akik 16, meg 18 éveket töltöttek sitten! Olyan gyerekek, mint a háromajtós szekrény! És akkor ilyen, hogy összebalhézott a társaság és megvertek három-négy cigányt, rendesen helybenhagyták õket – erre következõ hétvégén Szabolcsból feljött egy autóbuszrakomány roma, be a kocsmába mind, neki a jónépnek – de ott olyan vasak voltak, olyan szerszámok, hogy az eszméletlen. Lett egy kis vérfürdõ. Azt a hét-nyolc emberkét, akik épp ott idõztek, szépen gallyra tették. Kettõt kinyírtak, hármat súlyos sérüléssel vittek el a mentõk, a többi úgy-ahogy a maga lábán húzta el a csíkot – na hát ez egy ilyen hely. Ilyen emberek között tessék dolgozni!

És TUDOM csinálni! Mert ismernek most már, és meg tudom szerettetni magam, mert fiatal vagyok, talán jóképû is, vigyorgok rájuk, meg mert vagány gyerek is vagyok – engem direkt szeretnek! Szépen beépültem közéjük, snóblizok, szkanderezek velük, minden! Ha meg mégis elõállna egy melegebb helyzet, hát ott a zsebemben a harminchatos boxer – meg tudom védeni magam!

Ezek a nehéz fiúk különben általában eléggé buták. És az alkohollal jól meg lehet fogni õket. Úgyhogy én még ki is tudom használni a helyzetet! Például: hoznak be aranyat. Azt mondja a krapek:

– Figyelj, nekem nem kell, vigyed valahová, te biztos el tudod adni!

És ideadja, bagóéit! Vagy hoznak ruhafélét, de príma külföldi holmit – ezt a szabadidõ-ruhát is tõlük vettem, meg ezt a kabátot is, 300-ért! Lopott cuccok – de hát kit érdekel!

Szóval, csak meg kell szerettetnem magamat az emberekkel, és akkor megy a dolog!

Namost, hát ami a jelenlegi foglalkozásomat illeti –

Ez úgy kezdõdött, hogy még vagy egy jó évvel ezelõtt beugrott egy ilyen dolog. Mert nem volt lóvém, és nagyon kellett volna, már nem emlékszem hogy mire, de pillanatokon belül kellett. És akkor mondta bent az egyik srác, hogy õ tud egy megoldást. Hogy van neki egy ismerõse, aki hajlandó fizetni, hogyha oké vagyok nála.

Nekem ebben akkor még semmi tapasztalatom nem volt, még így

az intézeten belül se, semmi ilyesmit nem próbáltam még, hogy fiú fiúval – még csak hallottam róla. Mert persze csinálják ezt egy páran. És úgy eléggé tudunk egymás ügyeirõl: a Franci tegnapelõtt kiraboltaezt meg ezt a trafikot, a Kanál tegnap megdugta ezt meg ezt a csajt – az intézetben az ilyen dolgok mindig meg lesznek beszélve.

Szóval, hívott ez a kölök – én meg mondtam rá, hogy persze, menjünk, nézzük meg az ürgét! Ez egyébként megint eléggé jellemzõ az állami gondozottakra, hogy ha adódnak ilyen helyzetek, valami jó hecc, buli, mittudomén, hogy menjünk el inni, menjünk el betörni: EGYBÕL benne van mind! Hát persze, gyerünk, klassz!

Elmentünk – és össze is jöjtt az üzlet: 1500 forint!

Megvolt a pénzem, kész – ezzel én le is tudtam ezt a dolgot. Nem hagyott bennem különösebb nyomot – mert vannak, akik ettõl egybõl el is buzulnak, nem egy ilyet ismerek, hogy egy-két eset, és örökre beleragad a gyerek. Én viszont nem. Engem ez lelkileg egyáltalán nem érintett. El is felejtettem volna – csak viszont hát pénz máskor is kell az embernek, elég sûrûn! Meg a lehetõség is adva volt. Úgyhogy akkor elég hamar bele is melegedtem a dologba.

Azért nem úgy, hogy kiállják a térre, mint ahogy nagyon sokan csinálják, hogy a szállodasoron vagy a Nyugatinál sétáljak – nem, hanem csak ebben a formában, hogy így egymásnak passzolgatjuk a kuncsaftokat. Mert nem egyedül csinálom ezt, hát vagyunk néhányan. Azt mondja nekem valamelyik srác:

– Volt tegnap egy partnerem, ezerötszázas. Nem érdekel?

És akkor ha engem éppen érdekel az üzlet, akkor bemutat neki, vagy egy presszóban, vagy felmegyünk a pasas lakására. Elõbb elbeszélgetünk errõl-arról, aztán lassan a tárgyra térünk:

– Na, mi az ábra, jó vagyok nálad?

– Hm, elég jó vagy!

– Mit szeretnél, mit akarsz csinálni?

És a hapsi elmeséli, hogy mi a kívánsága. Meg mellé az összeget is bemondja. Ezerötszáz, ezer, kétezer, ilyen tarifák vannak.

– Nem – mondom –, ez nem megy. Ez nem az én profilom – és elköszönök, lelépek.

Szóval azért én válogathatok! Nem kell nekem MINDENBE belemenni! Ami nekem nem klappol, azt nem vállalom!

Ha meg ugye létrejön az alku, akkor elõtte még eliszogatunk egy

kicsit – azt azért kell –, és akkor –

Ez így megy. Csendben, szolidan – mert azért az se egy elõny, ha a zsaruk túlságosan tudnak rólam. Hát az utcával pont ez a gond! Volt egy kis srác az intézetben, nálam fiatalabb, most lehet tán 16, a Nyugatihoz járt, ami egy ismert környék, keményen dolgozott, arabokkal, nagyjából tudták a hekusok is hogy mi az ábra – aztán volt egyszer egy apróbb kis bûnügye, bekerült valamelyik kerületi kapitányságra – és ott egy pár rendõr szépen megkúrta. Megmondták neki: holnap kimehetsz kisfiam, de most elõbb egy kicsikét megkúrunk – volt talán 15 éves a gyerek! És ráadásul még fizikumában se az a súlycsoport, aki úgy lezseren el tudja kûdeni a krapekokat a sunyiba – hát egy kisfiú, na! Három rendõr: csak úgy lazán megbaszták. – El is tûnt aztán a gyerek a Békébõl, most állítólag sitten van.

Namost, ez az egész egy olyan dolog, hogy én ezt csinálom – de anélkül, hogy a hajlam vezetne rá. Hát nem passzióból csinálom, hanem PÉNZÉRT! Úgyhogy én ezt nem is nevezném homoszexualitásnak. De még biszexua-litásnak se nevezném! Hanem ez nekem egyszerûen csak egy LEHETÕSÉG. Egy FOGLALKOZÁS. Van benn egy kölök, a Schlotter, az például szépen befarolt ebbe az ügybe, neki most már van egy állandó fiúja, aki rendesen a felesége neki, meg még akkor amellett csinálja az üzletet is – hát az egy egész más ügy. Én letudom a dolgot, felplankolom a dohányt, és azzal nekem konyec! Engem ez a dolog nem foglalkoztat tovább! De még közben is: próbálok nem is figyelni rá! Meg akkor még ügyelek is, hogy meglegyen az ellensúly: mellette keményen csajo-zok. Hétvégén eljárok szórakozni, és akkor jól megdugok egy lányt, vagy kettõt – ezzel kompenzálok!

Meg ott vannak az öreg hölgyek. Velük is ugyanígy megy. Vagy még egyszerûbben. Ez általában a Zserbóban indul. Vagy a Korona cukrászdában – de az inkább régebben futott, a Korona most már nem egy menõ hely. Beül az ember, általában egy másik sráccal, kérünk valamit, italt, vagy süteményt, szendvicset, kólát, beszélgetünk – egyszer jön a felszolgáló, hoz két konyakot: ott az a hölgy küldi. Elmegy a csaj – akkor szépen átülünk a hölgy asztalához, megköszönjük a kedvességét, és beindul a beszélgetés. Csevegünk vagy húsz percet, hármasban, és akkor azt mondja az öreglány:

– Á, unalmas ez a hely, meleg is van itt, sétáljunk inkább! Gyere,

VELED szeretnék sétálni!

Rábök egyikünkre – akkor már megvan, hogy ki érdekli. A másik szépen lelép. Mi meg sétálunk egyet!

Ez többnyire nem egybõl fut végig: elõbb általában még melengetni kell a kapcsolatot, néha két hétig is – az öregasszonyok óvatosak. Fölmászkálok hozzá párszor, fecsegünk, puhatoljuk egymást – aztán amikor már rászánta magát, megcsinálja az alkalmat. De van kivétel is – hát ha nagyon éhes már a spiné, nem sokat teketóriázik. Van viszont olyan is, akinek nemcsak a szex érdekes, hanem hogy legyen vele valaki, meg hogy mutogathassa: neki ilyen fiatal fiúja van – ez birizgálja a hiúságát. Az ilyennel moziba kell menni, cukrászdába, esetleg még színházba is – kicsit unalmas, de néha megéri.

Öregasszonyt mondtam – pedig jobbára nem is olyan öregek, legtöbbje 50 körül van, vagy annyi sincs. Csak úgy saccra – mert errõl nem beszélünk. Hogy kicsodamicsoda, azt se kérdezem. Úriasszony. Vagy nem is úriasszony, csak pénze van. De legtöbbje színésznõ. Meg orvosnõ. Meg egyedül élõ özvegyasszony, cukrász volt, vagy fodrász, butikos. Szóval tele pénzzel! Viszont véletlenül nincsen senkije. Vagy ha van is, szereti az új kapcsolatokat, a fiatal fiúkat – szeret kúrni. Én se mondom meg, hogy 17 éves vagyok, mert a túl fiatalt az öreglányok se szeretik, inkább a 20-25 évesékre hajtanak, a 17 éves különben is fiatalkorú még, abból még zûr is lehet. Ha tudnák a koromat, szóba se állnának velem, ezt nem SZABAD tudniuk! De szerencsére látszom már legalább húsznak – általában 21-et mondok, és el is hiszik.

Szóval, ez így megy. Kicsit körülményesen – de hát valamit valamiért!

Az intézet meg nemigen akadékoskodik, fõleg most az utóbbi években már nem nagyon szól bele a magánéletünkbe. Hazamegy a kölök egy vadonat új, 1500 forintos pulóverben,

– Hol voltál fiam?

– Kimenõn.

– Jó, foglald el a helyedet! – és kész. Nem ellenõrzik, hogy nekem honnan van pénzem! A hülye is kitalálhatná, hogy azt a pulóvert én vagy loptam, vagy lefeküdtem érte valakivel – de nem kérdezi a nevelõ, hogy honnan van. Jó hogy én úgyse mondanám meg neki az igazat -de õt nem is érdekli.

Namost, újabban ugye rengetegen nyomják itt a szöveget az

édsszel, hogy így az édsz, úgy az édsz – jó, hát én ebbe nem mentem olyan nagyon bele, komolyabban még nem tanulmányoztam a kérdést. De annyit azért tudok, hogy most már meg lehet kapni az édszt egy pohártól is, egy kilincstõl is, vagy egy kézfogástól -jelenleg itt tartunk már. Hát ha én olyan nagyon meg akarnám kapni, akkor már megkaphattam volna eddig is, meg megkaphatom így is, egy törölközõtõl, egy vécéülõkétõl, vagy akármitõl! Úgyhogy én erre nem fogok berendezkedni. Annyira én most már vagyok szabad, hogy EZÉRT nem fogok lemondani róla, hogy emberekkel legyek, EMIATT nem fogok változtatni az életemen!

Egyébként egyelõre még nem vagyok édszes. Mert elmentem vizsgálatra – és semmi nincs még. És ettõl függetlenül azért reménykedem, hogy nem is fogom megkapni. Hát MINDENKI azért nem fogja megkapni! Ha meg minden áron utol akar érni, hát akkor úgyis utolér – de még akkor is két változat van: van aki meghal bele, meg van aki csak a hordozója lesz. Úgyhogy még akkor is reménykedhetek, hogy én csak a hordozója leszek, és nem dobom fel a talpam.

Ha meg megkapom és belehalok – hát Istenem. Meghalok: el van intézve! Valamibe meg kell az embernek halni! Szóval én ettõl nem félek. Mert énnekem nincs olyan sok vesztenivalóm. Nem tartozom senkihez! Jó, 17 éves vagyok, ebben még jöhet fordulat – de az még a jövõ zenéje. Majd késõbb lehet hogy másképp beszélek – de MOST egyelõre nekem ez a meglátásom az édszrõl.

Amúgy pedig: hát azért nincsenek ANNYIRA sûrûn nemi kapcsolataim. Ez a homokos játék se olyan, hogy MINDEN NAP volna, hanem hát úgy hetente, két-három hetente, szóval elég lazán megy ez, és lassítottam is most már. És végülis én ezt nem úgy csinálom, mint egy kurva, hogy egész mûszakban, zsinórban, estétõl reggelig, aztán ugye nappal meg el is szórja azt a háromezret, úgyhogy másnap este megint tovább, mert elkapta már a gépszíj, nem lehet megállni, muszáj forogni, mert kell az új kocsi, a lakás, a video, ruha, cipõ, minden, mert azt is megkívánja a kuncsaft – nem, hát ez egész más. Nekem is az szabályozza a menetet, hogy mikor mennyire kell a pénz – csak viszont én nem herdálom el ami bejön, mert én normálisan, fegyelmezetten élek. Úgyhogy, mondom, nálam ez nem úgy megy, hogy «gyere cipó, hamm bekaplak!”, hanem hát csendesen,

szolidan. Meg azon kívül: az ember megválogatja a partnereit, hát nem megy el AKÁRKIVEL! Szóval – –

Szóval most lényegében ebbõl élek.

De emellett van nekem még egy tervem. Hogy az állami gondozással foglalkozzak. Szóval: elmenni nevelõnek, intézetbe. Mert megvannak az elképzeléseim hozzá. A jelenlegi nevelõk viszont teljesen félre vannak informálva a dolgokról! És ez nagyon idegesítõ. Elbeszélgettem nem is egy nevelõvel, olyanokkal, akiknek volt valami kialakult nézetük ebben a kérdésben – na én szépen halomra romboltam az õ elgondolásaikat. Úgyhogy, mondom, az az érzésem, hogy én ehhez sokkal jobban értek, mint a mostani gárda! Mert ez itt a fõ baj, hogy olyanok mennek oda dolgozni, akiknek semmi tapasztalatuk nincsen, és kizárólag arra valók, hogy ott verjék a jónépet! „Nevelõ”, megvan a papírja is hozzá – de FOGgalma sincs az egészrõl! Vagy nincs is papírja, csak odamegy a nyolc általánosával, és fölveszik, nevelõnek, mert gyúr a fiú, badibilding, negyvenhármas karja van – szóval verõlegénynek kell csak! Nem azt mondom, ilyen is kell oda, fõleg régebben kellett ez is, mert tényleg olyan volt a társaság, hogy jól jött egy kis tekintély, elkelt a fizikai erõ – de hát azért már megálljunk! Ennyibõl azért mégsem állhat a nevelés!

Úgyhogy engem ez a kérdés elég komolyan foglalkoztat. Persze itt is: a papír. Mert egyelõre én is csak nyolc általánossal tudok dicsekedni, egyebem nekem sincs. Tudok ugyan olyan esetet, hogy valaki nyolc általánossal nevelõ, és megvan a havi 7-8 darab ezrese – csak lehet hogy az illetõ hazudik. Mert ugyanakkor olyat is hallottam, hogy háromezer kettõ az alap, és ahhoz jó ha még a hétvégi ügyelettel 1200-at hozzá tud tenni a manus -– Szóval, nem döntöttem még –

Kipróbáltam egyébként az építõipart is. Dolgoztam maszek kõmûvesnél, mint segédmunkás, 80 forintos órabérrel – hát, rövid ideig. Meg most szóltak, hogy lenne egy kátéesznel üvegragasztás, ilyen bazi nagy, 40-50 kilós üveglapokat kell beragasztani a panelházak ablakaiba, állítólag napi kétezret adnak, de kell is érte melózni, 16 órákat – hát majd még meglátom. Ha akarok valamit az élettõl, akkor ezt is meg kell kóstolni legalább! És azért hogy még csak 17 éves vagyok, bírom, tudom csinálni, ugyanúgy, mint a többi!

Csak hát nem vonz különösebben. Hát mi vonzaná benne? Tényleg nem egy nagy perspektíva. Néha elõfordul véletlenül, hogy kora reggel

metrón utazom, fél hatkor, hatkor, és elnézem ott az embereket, bezsúfolva a metrókocsiba vagy százan, a fele alszik, ülve, állva, féllábon, de a többi is olyan, mintha a moslékból halászták volna ki – hát a túlhajszoltság. És akkor úgy elgondolom: hogy is lesz ez? Lesz majd egy családom, el akarom tartani, dolgozom mint az állat, napi 16 órákat – Hááát, mit mondjak? Nem vet széjjel a lelkesedés a gondolattól!

Most meg rá még jön a nemulass – ami jelenleg van, az még a békebeli idill, de mi lesz itt ezután? Már most is van nyomor, mert óriási a nyomor, Budapest fele albérletben lakik, de akinek lakása van, az se tudja berendezni, mert nincs mibõl – hát én mozgok, emberek közt vagyok, látom: mindenütt az üres szobák! Most akkor ezekkel az emberekkel mi lesz, ha majd még kevesebb jut nekik? És mellette akkor ott vannak azok, akiknek meg nem kell beszarni az új jövedelemadótól, mert nekik ugyanúgy lesz ezután is minden – hát én állítom, hogy aki eddig meg tudta venni azt a videót, az ezután is meg fogja venni!

Úgyhogy a kérdés most csak az, hogy melyik oldalon van az ember –

Megfordult már a fejemben az is, hogy kimenni – de hát nem tudom. Ha az embernek nincs kinn jó ismerõse, aki ott áll mögötte amíg el nem indul, akkor elég meredek a dolog. Pláne nyelvtudás nélkül. Kimentem azért, kicsit körülnézni, tájékozódni – befizettünk páran egy gyors bécsi társasutazásra, kiugrottunk, tanulmányozni ezeket a lágereket. Kicsit keménynek tûnik elsõ látásra, meg buta civil gyerekeknek lehet hogy tényleg az is, rahedli arab, török, a bicska hamar elõkerül, egy kis senki disszidensért meg gondolom nemigen aggódnak ott különösebben – de mondjuk aki nevelõotthonból jött, az már hozzá van szokva az ilyenhez. Meg kell védeni magam, ennyi az egész! Úgyhogy nem ijedtem meg éppen – de azért egyelõre nem hiszem hogy kimegyek. Mert végülis ez csak egy új dolog, csak addig érdekes, amíg közelebbrõl meg nem ismertem. Utána már nincs is olyan nagy különbség.

Szóval, nekem nem nagyon érdemes menni. Mert azért talán itt is össze fogom ügyeskedni magamnak azt a vityillót, meg ami kell bele. Akár kemény melóval, vagy ha azzal nem, akkor így-úgy – de talán itthon se lehetetlen a dolog. Meg ott se olyan könnyû!

Egy viszont biztos: hogy a kapitalizmust többre tartom azért, mint ezt az itteni bulit, ezt a szocializmust. Mert elõször is: ami itt van, az nem szocializmus! Mindegy különben, mert lehet hogyha tényleg szocializmus lenne, az még ennél is rosszabb lenne – de ez mellékes. Viszont a kapitalizmus, az olyan, hogy ott amit én elgondolok, azt meg is tudom csinálni. Mert csak rajtam múlik! Mert ott a játékszabályok igaziak! Ott ha én mondjuk mosogatni akarok, bemegyek egy helyre, vendéglõbe, vagy akárhová, megmondom: mosogatni tudok, máshoz nem értek, mert a nyelvet se tudom – és akkor vagy tovább küldenek, vagy azt mondják hogy „Oké, gyere, van hely, mosogass! 40 dollárt tudok biztosítani!" És mosogatok, és minden este megkapom a 40 dolláromat – és nincs benne semmi csavar! Egy tiszta ügy! Meg nincs az, hogy na most akkor mutasd meg a papírodat, hogy elvégezted-e a mosogató-iskolát, meg hogy elõbb még aludj végig egy balesetvédelmi oktatást, meg mittudomén – nem: MOSOGASS! Ennyi! Szóval ott nem azt nézik, hogy milyen papírod van, hanem: „Na haver, mihez értesz? Ehhez értesz? Tessék, állj oda, csináld! Ha nem megy, akkor vízre teszünk, de ha megy, akkor nem kell hozzá semmilyen papír!" És én ezt szeretem!

Meg ott azért az embert is nézik!

Én nem vagyok vallásos. De nem is vagyok a vallás ellen. Eléggé szeretem a vallást, meg érdekel is. Mert az olyan félig-meddig hihetõ, félig-meddig meg nem hihetõ, van is alapja, meg közben nincs is alapja – szóval érdekes! Olvastam is egy pár idevágó könyvet, és például az a David Wilkerton, az egy egész jó manus! Jó, hát õ a vallásra tereli a hangsúlyt – de az nem is olyan nagy baj. Hát a vallás, az szerintem az emberiségnek a gyengesége. Mert aki nem találja a helyét sehol, az ide menekül. Ugyanaz, mint az alkohol, vagy mint a narkó – nekem ez a meglátásom a vallásról. De ugyanakkor egy nagyon jó dolog, mert így legalább az a szerencsétlen mégis leköti magát valamivel, és talál magának valami támogatást. Úgyhogy hiába üldözik meg cikizik nálunk a vallást, én inkább védem. Mér, a narkó mennyivel jobb? Jó, azt nem ismerem, mert én a narkóba nem másztam bele, de elég sok emberrel beszélgetek, meg hát látom magam körül, mindenütt: ahány narkóst én csak ismerek, azok mind teljesen bambák. Állati nagy világnézetük van! Pont ahogy az alkoholistáknak meg a bolondoknak. De sosem azon rágják a fejüket,

amin érdemes lenne. És nem tudnak rendesen észnél lenni, nem látják a következményeit a dolgoknak – szóval agyilag mind totál tompák. Úgyhogy akkor már inkább a vallás, hát nem? Az meg, hogy az ember bemegy egy templomba, bevágja magát egy kényelmes ülésbe, és akkor szól az orgona, hallgatom – hát az gyönyörû. Az megnyugtat. Az olyan, mint egy jó alvás.

Na, ez nem is tudom hogy jött most ide –

Tavasszal 18 éves leszek, jó fél év van még a nagykorúságomig – akkor az intézetbõl is kitesznek. Hála az égnek! – mert nagyon elegem van. Volna akkor még olyan, hogy „utógondozás” – de abból már nem kérek: ennyi nagyon szép volt, nagyon jó volt, de elég volt. Sõt, szeretném még elõtte lerendezni az ügyet, hogy fél évig se kelljen már várnom: oda akarok költözni anyámhoz. Nem fiúi szeretetbõl, hanem mert akkor azzal az állami gondozás is megszûnne. Ez mindenhogyan fontos, mert ha áprilisban tessékelnek ki az intézetbõl, akkor se lesz más helyem ahová menjek – szóval feltétlenül muszáj anyámhoz orientálódnom! A gond csak az, hogy anyámnak most van egy élettársa, meg egy 4 éves gyereke a hapsitól. És a csávó persze tudni se akar rólam, ha odamegyek, verekszik, meg minden – csuda egy fazon! Pedig neki ott semmiféle joga nincsen, én meg oda vagyok bejelentve, jogom NEKEM van ott! Úgyhogy most az a harci feladat, hogy ezt a pofát ki kell piszkálni onnan valahogy. Ki akarom rakatni, törvényes úton, és oda akarok költözni.

Ennyi most a jövõ!

Különben pedig: írni akarok én is. Meg akarom írni a sztorimat, az életemet, belefonva a tágabb közeget is, meg az egész emberiséget mint olyat. Most még egy kicsit várok, inkább még gyûjtögetem a dolgokat – de nem sokáig, mert ezt akkor kell leírni, amikor még benne vagyunk, mert hogy utána visszalapozni, az már nem megy. Azért is halogatom az ügyet, mert van úgy hogy nincs egy percem se, például amikor dolgozom – de meg fogom csinálni. És egy elég kemény megfogalmazásban fogom megírni a dolgot. Nem is biztos hogy itthon megjelentetem, a következõ öt-hat év úgyis elég cifra lesz itt, nem nagyon lesz érdemes buzgólkodni, vitatkozgatni, úgyhogy valószínûleg inkább kint fogom kiadatni. De meg lesz írva, rendesen!

HOGYAN LETTEK A MELEGEK?

LÉVÁRDI TIBI, 25 ÉVES

Épp nemrég olvastam egy könyvet, az volt benne, hogy – nem tudnék idõpontot mondani, hogy mikor volt ez, meg helyet se, tán Itáliában vagy hol, elég az hozzá, hogy az ottani államfõ nagyon megijedt hogy túlnépesedés lesz, és ezért megparancsolta, hogy ezentúl tilos gyerekeket szülni, úgyhogy a férfiaknak egyáltalán nem szabad nõkkel közösülni, hanem csak férfiakkal, és ugyanígy a nõknek is csak nõkkel – így vették föl a harcot a túlnépesedés ellen. És akkor ebbõl lettek a melegek.

Aztán utána jött egy másik korszak, amikor pont fordítva, attól ijedtek meg, hogy kihal az emberiség – és akkor meg nekiestek a homoszexuálisoknak és akasztották õket, fejüket vették, meg mittudomén, mer hogy a homoszexualitás, az nem természetes, és nehogy akadályozni tudják a népszaporulatot. Mert akkor meg az volt a fontos!

És akkor most meg egy olyan idõszak van, amikor ennek a két korszaknak a maradványából itt van mind a kétfajta ember, melegek is, meg másmilyenek is, vegyesen. Szóval így valahogy történhetett ez –

Én még egészen kicsi gyerek voltam, újszülött még, amikor már intézetbe adtak. Hogy miért, azt nem tudom. Meg az ikertestvérem is ugyanígy intézetbe került, a Laci. Hódmezõvásárhelyen születtünk, de Szentesre kerültünk állami gondozásba, egy csecsemõotthonba, a Farkas János utcába. 64-ben onnan kerültünk tovább Szegvárra, mert ott volt az óvodáskorúak nevelõotthona, 69-ben meg Szegedre lettünk áttéve a Londoni körútra, és ott voltam egészen 73-ig – akkor kiadtak nevelõszülõkhöz, Hódmezõvásárhelyre.

Ott eléggé szerettem lenni, mert mégis: kinn voltam, nem bezárva, még ha dolgozni is kellett, csak jobb volt azért – másik részbõl viszont vágytam vissza az intézetbe, a többiek közé, szóval ilyen vegyesen voltam, váltakozóan. 74 májusába visszavittek az intézetbe, aztán 75-be megin kiadtak, másik nevelõszülõknek – nem tudom hogy miért. És akkor ez így ment évekig: ki, be. 79-ben véglegesen kikötöttem az intézetben, de akkor már úgy, hogy én kértem magamat vissza. A

nevelõapám miatt. Mert a nevelõapám erõvel olyan szakmunkástanuló iskolába akart küldeni, amihez nekem abszolút nem volt kedvem: péknek akart adni vagy hentesnek, avval, hogy ott majd nem fogok éhezni.

– Fiam, értsd meg – azt mondja –, az a jó szakma, ahol enni lehet!

De hát sajnos ez engem nem érdekelt, úgyhogy inkább visszamentem Szegedre, habár a nevelõmamámat nagyon szerettem.

Van egyébként egy csomó testvérem is, pontosan nem is tudom hogy hány, ezt még máig se sikerült kinyomoznom. Mert van egy nõvérem, van egy bátyám, meg vagyunk mi ketten a Lacival, az ikrek – mi voltunk édes testvérek. Mi mind a négyen állami gondozottak voltunk. De akkor állítólag még anyai ágon is vannak még féltestvéreink, meg apai ágon is – áttekinthetetlen az egész.

De a Lacival mi egészen 72 júliusáig együtt voltunk, mint egypetéjû ikrek. 72-ben aztán a Lacit átvitték Makóra, kisegítõ iskolába – nem volt õ huta, nem azért, csak valahogy nem szeretett tanulni. Onnan a Laci 78-ban került föl Pestre, a Hegyhát utcai otthonba – de én errõl egyáltalán nem tudtam, ezt nekem nem mondták meg. Úgyhogy akkor hosszú idõre elszakadtunk egymástól.

79 július 4-én felkerültem én is Pestre – na, ez elég érdekes történet, elmondom –

Felhelyeztek Pestre, a Makarenko utcai intézetbe – és akkor ahogy ott az adataimat egyeztették, véletlenül belenéztem a törzslapomba. Minden állami gondozott gyereknek van ilyenje, akkor még narancssárga volt, azóta már barna – de nekem addig még soha nem mutatták, nem nézhettem bele, mert az nem nekem szól. Most meg véletlenül megláttam, ott van: „szülei lakása: Budapest III. kerület, Fõ u. 68.” Na, mondom magamba, ide elmegyünk, megkeressük õket! Mégis, hogy néznek ki, meg hát –

Elõtte jól megnéztem magamnak a térképet, láttam: a III. kerületben nincsen Fõ utca – de viszont van a II. kerületben. Szóval hát ez egy tévedés csak: gyerünk a II. kerületbe!

Az elsõ vasárnapi kimenõmön elmentem a II. kerületi Fõ utcába. Megkerestem a 68-as számot – hát, ki van írva: Könnyûipari Minisztérium. Hát ez nem stimmel! Csavarogtam akkor egész estig, gondolkoztam, este visszamentem az intézetbe –

De csak törtem tovább a fejemet, még éjszaka is! Hátha mégis!

Hátha talán gondnok lehet ott az apám, vagy portás, vagy ilyesvalami!

Következõ kimenõnap: visszamentem, bementem. A Könnyûipari Minisztériumba! És ott a portásnak elmondtam, hogy hát állami gondozott vagyok, a szüleimet keresem, ezt a címet találtam, így és így hívják a szüleimet –

– Hát, itt nem laknak semmiféle Lévárdiék! Ez itten Könnyûipari Minisztérium!

De azért az egyik gépkocsivezetõ, aki ott véletlenül hallotta ezt az egészet, bizonyos Feri bácsi, az azt mondta, várjak, és elõhozott egy könyvet, egy régi utcanévjegyzéket.

– No – azt mondja –, volt ezelõtt a III. kerületben is egy Fõ utca! Csak az most már Ezüsthegy utca!

Hozott ez a Feri bácsi térképet is, azon mutatta meg: kimegyek HÉV-vel Békásmegyerre, ott fölszállok egy buszra – satöbbi.

Aznap már nem indultam neki, mert akkor nem értem volna vissza idõben az intézetbe – de a következõ kimenõs vasárnapon nekivágtam.

Ezüsthegy utca 68.: gyönyörû, nagy ház, kerttel, minden – bemegyek. A kapu nyitva, a lakás nyitva – sehol senki. Kiabálok – semmi. Beljebb megyek: szép nagy terasz, az asztalon szól a táskarádió, kirakva egész tál szõlõ, pohár, fél üveg bor, mellette pakli kártya, karóra, de még egy pénztárca is – és sehol egy lélek! Megálltam, vártam. De jó soká! Ej, mondom, de jó lenne ez is, az is – legalább egy pár szem szõlõ! De egye meg a fene: nem az enyém, semmi közöm hozzá! Hanem hát hülyék ezek? Minden nyitva, bárki besétálhat az utcáról, vihet amit akar!

Nagy nehezen aztán elõjött egy nõ. Na, mondom, az anyám? Mert korba olyasmi volt.

– Csókolom – mondom –, elnézést, Lévárdiékat keresném –

– Lévárdi?? – azt mondja. – Olyan itt nincs.

– Én – mondom – ezt a címet szereztem, Fõ utca, vagyis Ezüsthegy utca 68. A szüléimrõl van szó, mivel hogy állami gondozott vagyok –

Gondolkozik a csaj. – Várj – azt mondja –, hogy hívják az édesanyádat, mi volt a lánykori neve?

Gondolkoztam én is. Nem is tudom, hogy jutott eszembe: – Teri – mondom –, vagyis hát Terézia!

– Stimmel – azt mondja a nõ –, itt laktak, albérlõk voltak! De nagyon régen elváltak már, az édesanyádat most Pozsgainénak hívják.

Itt lakik nem messze a Pásztordombon, majd én elvezetlek!

Rendes nõ volt: hozott házi szalonnát, paradicsomot, kolbászt, mindent, megetetett rendesen –

– Ne siessünk – azt mondja – , dolgozik anyád, 5 elõtt úgyse ér haza!

De még pénzt is adott! Én nem akartam elfogadni, de azt mondta, ne sértsem meg, tegyem el nyugodtan – hát jó, ha ilyen nagyon adják, elfogadhatom éppen –

A buszmegállónál vártuk meg anyámat. A csaj közbe elmondta, hogy a Gellértben dolgozik anyám, a kádosztályon, 4-kor végez, 5 körül kell jönnie – lehetett már fél 6 is, mikor egyszer azt mondja a nõ:
178

– Ott az anyád! Most száll le a buszról!

– Hol? Melyik? – hát azt se tudtam, milyet keressek, körülbelül hogy nézhet ki!

– Ez! Itt!

Középmagas nõ, kivágott ruhába, kiszõkített hajjal, szája, arca vastagon kifestve, a körme is vörös, szemöldöke kifestve, szempillája is festve, teli ékszerrel – ahogy az kinézett! Meg amit én ott éreztem! Ha nincs ott egy idegen, hát én biztos hogy odaléptem volna elé és szemközt köptem volna, az hétszentség hogy szemközt köptem volna!

Aztán nem is tudom hogy mi volt. Csak onnantól tudom tovább, hogy mondja ez a nõ, szóval az anyám, csak mondja:

– Fiam, kisfiam, gyere, fölmegyünk hozzánk!

Én meg csak arra tudtam gondolni: most mit akar ez itt tõlem, mi a francot akar tõlem ez a nõ?

Fölmentünk akkor hozzájuk, bemutatta a mostani férjét is – az tényleg egy nagyon rendes ember, a Gyuszi bácsi, azt a mai napig is szeretem. Attól függetlenül hogy nekem nem apám, úgy szólítom hogy „apám”. Anyámmal viszont nem sokat foglalkozom. Ha véletlenül kimegyek hozzájuk, tényleg csak a Gyuszi bácsi miatt megyek. Mer rendes: nem néz le azért, amiért állami gondozott voltam. Gyuszi bácsit, azt csípem. Anyám viszont szabályosan utálja! Hát látom! Mindegy, mert engem tényleg nem érdekel az õ életük –

Anyám akkor azt mondta, hogy a faterom lenn lakik a lakótelepen, de hogy õ nem tudja pontosan hol, mert a címét valahova eltette, meg kell elõbb keresni, meg mittudomén – viszont a nagymamámat, azt

tudta: az a csillaghegyi téglagyárba lakik, ezt megmondta. Úgyhogy következõ kimenõkor el is mentem a csillaghegyi téglagyárba, és meg is találtam nagymamámat – meg az ikertestvéremet, mert az akkorra már ott volt õnála.

A fateromékhoz meg már a nagymamám vitt el, jóval késõbb.

– Gyere fiam – azt mondta a fater –, ha már itt vagy, gyere akkor be –

De õrá tényleg nem nagyon panaszkodhatok. Mondta egybõl, hogy ha már így alakultak a dolgok, legyek akkor következõ nyáron õnáluk, meg minden, szóval nem mondhatok rá semmit – csak õneki meg a mostani felesége olyan, hogy azmiatt nem járok hozzájuk se. Az ki nem állhat minket, egyikünket se – na jó, hát akkor ennyi, és nem több.

Úgyhogy most is, hogy a tesóm megnõsült, én már elõre megmondtam neki:

– Jól van Laci, rendben, de annyit kikötök: a családból SENKIT az esküvõre meg nem hívsz! Egyedül a nagymamát! – Õ abba volt, hogy meghívná anyánkat, -Jó, hívjad! De akkor én nem leszek ott. Mert énszerintem annak a nõnek semmi keresnivalója a te esküvõdön! De még apánknak se! Úgyhogy válassz: vagy azok, vagy én!

De meg is fogadta a szavamat az öcsém, egyedül csak a nagymama volt ott az esküvõn – az meg ki is tett magáért: 1400 forintért vett a Laciéknak edénykészletet, de olyat, hogy abba aztán minden van. A fatert meg utána való héten fölhívtam telefonon:

– Halló – mondom –, én vagyok. Figyeljen: megnõsült a Laci.

– Hát – azt mondja –, mondd meg neki hogy gratulálok. – Ennyi!

Sokat gondolkoztam én ezen az egészen, hogy hogy is lett ez –

Énnálam úgy kezdõdött ez a dolog, hogy amikor kikerültem az intézetbõl – mert KALANDOM persze volt még gyerekkoromba, még az általános iskolás idõkben, de hát arra még nem lehetett rámondani, hogy nahát ez már AZ volt! Csak úgy csináltam, kíváncsiságból, hülyeségbõl, elkezdtem nézni a másikét, mint minden gyerek, meg játszottam vele – szerintem ez mindenkinél megvan! És nem is csak a fiúknál, mert énszerintem a lányoknál ugyanígy! Hát olyan nincsen, hogy egy intézetben valaki ebbõl kimaradjon! De szóval ez még nemigen számít, ezt még a legtöbbje kinövi, és ettõl még nem kell buzinak nevezni az illetõt. Mint ahogy ha valaki egyszer betört, vagy

egyszer valakit megszúrt, arra se lehet rámondani, hogy na ez most már egy kész gyilkos, vagy egy megrögzött betörõ, csak amér egyszer kipróbálta! És ez a rossz minálunk, hogy csak ilyen egyszerûen rákötözik az emberekre a címkét, és akkor attól kezdve azt már viselni kell!

Szóval nem ez az érdekes – hanem amikor kikerültem az intézetbõl, akkor valahogy úgy alakultak a dolgok, hogy nem lány-barátom lett, hanem fiú. Mert ugye lánybarátom nem is nagyon lehetett volna – hát hová vigyem? A munkásszállásra? Nekem meg valaki mindenhogyan kellett, VALAKI, EGY EMBER, hogy ne magam legyek, nem is a szexuális problémák miatt, hanem hát BARÁTNAK!

Na ettõl függetlenül volt nekem néha barátnõm is. Sõt olyan is volt, hogy még össze is akartunk házasodni valakivel! Csak aztán kisült, hogy a csaj meleg, lányokkal is jár, meg még akkor hozzá más fiúkkal is lefekszik – úgyhogy tovább akkor már nem foglalkoztam vele így különösebben.

Namost, ami talán érdekes – nem azért a húsz fillérért, mert nem akarom én tupírozni magam – de én üzletet soha nem csináltam ebbõl. Azért én soha nem megyek az utcára, hogy pénzem legyen, ilyenbõl én soha nem éltem! Hogy aztán az ikertestvérem, a Laci hogy volt ezzel, azt már én nem tudom. Hát, valószínûleg –– Szigorú formában mondhatom úgy is, hogy a Laci buzikurva volt – de mondhatom úgy is, hogy hát valamibõl meg kellett élni neki is! Mert ez a helyzet, ez így van!

Olyan eset volt, hogy elõkerült három-négy állami gondozott gyerek, régi barátaim, elég jól ismertem õket, és nem volt hová menjenek aludni, és akkor mondtam nekik, hogy majd én valahonnan szerzek egy kis pénzt, és akkor lementem a placcra – ilyen volt. És akkor visszajöttem a pénzzel – ilyen két vagy három esetben is elõfordult. De ezt se magamért tettem, én akkor ezt a pénzt leperkáltam nekik, az utolsó fillérig odaadtam:

– Na gyerekek, menjetek, aludjatok valahol!

És mivel vidéken bejelentett lakásuk volt, meg papírjaik, minden, elmehettek a MÁV-vendégszobaházba, ahol egy százasért kaptak egy éjszakát per koponya, meg akkor még maradt annyijuk, hogy másnap tudtak reggelizni, utána meg sipirc vissza Szegedre – na ilyen megesett. De az, hogy én magamnak – nem. Inkább akkor dolgozok.

Pedig rengetegen csinálják ezt – állami gondozottak, meg volt állami gondozottak pláne! Ami a placcon megy, meg a Petõfi téri vécében – hát én ezt csak hallomásból tudom, de tudja ezt mindenki: ott már 300 forinttól elkezdve megy az ipar, és vannak akik ebbõl élnek, de rendesen! Például a Zolika, aki most 17 éves, még mindig állami gondozott, de már két éve ebbõl létezik, közben meg én mosom neki a ruháit – na, hát a Zolika: az lemegy oda a vécébe – nekem elmesélte! –, lehúzza a nadrágját, mint aki nagyba vécézik, és hátradõl, majdnem hogy belefekszik abba a vécébe, és vár. És akkor ha a hapsi rányitja az ajtót, akkor a Zolika csak bemondja az összeget. És a hapsi fizet. Vagy ha nincs pénze, akkor mehet </ a fracba. De általába van neki – mert ezek általában külföldiek. Csak ugye Ibusszobában laknak, és oda nem merik fölvinni a partnert, vagy annyira elõkelõ szállodában laknak, hogy azért nem akarják fölvinni, és akkor így intézik el a dolgot.

Ott megy az üzlet a placcon, a Petõfi téren, közben csak annyi, hogy figyelni kell a rendõrökre is – habár nem olyan nagyon, mert épp a Zolika mesélte nekem: leült egy padra a korzón, és melléült egy civilruhás rendõr; elõbb azt hitte a Zolika, hogy most gubanc van – de aztán elkezdtek beszélgetni, és azt mondja neki a rendõr:

– Persze, persze, hát emberek vagyunk, mindnyájan és adott a Zolikának ezer forintot, és elvitte egy lakásra – szóval elég lazán megy ez is most már.

Vagy ott van a Zsuzsi, vagyis a rendes nevén Tibi, akinek van egy 28 éves orvos barátja, egy urológus, aki mindennel ellátja, pénzzel, kajával, piával, ruhával, meg ott is lakhat nála a Zsuzsi, szabályosan eltartja a srácot, és még ez az urológus se tudja, hogy a Zsuzsi mekkora nagy kurva, hogy fûvel-fával lefekszik a háta mögött, hol úgy hogy neki fizetnek, hol meg még õ fizet másnak, az urológus pénzébõl, ott látom a placcon is, és állandóan 182

kérdezget engem is, hogy mit gondolok, nem lehetne-e ezt meg azt egy kicsit felszedni – hát MIT TUDOM ÉN, intézd magad az ügyeidet, ne engemet buzerálj!

Szóval én ezt a dolgot valahogy egész máshogyan csinálom. Csendesebben, meg – most nem azért a húszasért, de – hát szolidabban, na! Úgyhogy énrám még nem mutogattak az utcán, hogy „na ez is AZ!”, mert én ezt nem mutatom ki. Hogy nekem voltak, meg

esetleg még vannak is fiú kapcsolataim, az nekem a magánügyem, hogy kivel fekszem le, meg hogyan fekszem le, ezt nem kötöm senkinek az orrára. Például a munkahelyemen se tudták ezt! Itt volt a barátom, a Firka, akivel most már sajnos szakítottunk, holnap lesz egy hónapja hogy külön mentünk, elõtte viszont majdnem tíz hónapig voltunk együtt– de mivelünk olyan elõ nem fordult, hogy például a Szépmûvészeti Múzeumban kézenfogva mászkáltunk volna! Mint mondjuk az Imre meg a Maci, mindenki szeme láttára ott csókolóznak, nem is érdekli õket, hogy százötvenen látják! Jó, a Macinak mindegy, hát õ egy híres buzeráns, egész Pest ismeri úgyis – nekem viszont ez tök más. Mert egy az, hogy ha lenne egy barátnõm, azzal se a múzeumba csókolóznék, mert én a múzeumba azért megyek, hogy megnézzem a képeket, tehát én megállok mindenhol és gyönyörködök, azzal vagyok elfoglalva! A másik meg, hogy hát én eleve vigyázok rá, nehogy megszóljanak!

Mert muszáj vigyázni. Mert az emberek csuda rosszindulatúak. Mert még ha vigyázok, akkor is az van, hogy ha mondjuk valahol én beszélgetnék egy 12 éves gyerekkel, mindegy hogy mirõl, teszem azt épp a díszhalak tenyésztésérõl beszélgetnénk, vagy régi hangszerekrõl, vagy tudomisén, rögtön azt suttognák: „Aha, fûzi! Meg akarja dugni!” Ez nagyon rossz itt nálunk. És ezmiatt kell nagyon vigyázni!

Meg akkor még valami. Hogy itt van az édsz. És ezért is érdemes csendesen élni. Szóval én a legegyszerûbben védekezek az édsz ellen: én meg bírom állni, hogy ne feküdjek le senkivel. Mert nekem ez nem egy létfontosságú dolog! Én ha meglátok egy akárkit, és jól néz ki az illetõ: megnézem – jó. Ennyi! Én nem fogok utána szaladni az utcán, hogy na gyere, menjünk hamar, mert tetszel nekem, most azonnal le akarok feküdni veled -egyáltalán nem! Most nem azért a húszasért, de amióta lelépett a Firka, azóta én még nem voltam senkivel! Pedig az már majdnem egy hónapja volt!

Különben meg: én a Firkával is úgy voltam, hogy nekem õ nem egyszerûen arra kellett, hogy legyen kivel lefeküdnöm, hanem én elõszöris egy EMBERT kerestem õbenne, akivel megértjük egymást, akivel mindent meg tudunk beszélni, akirõl tudom, hogy nem fogja két sarokkal arrább továbbmondani a dolgainkat, hanem amit dumálunk, az a kettõnk titka marad – és a Firkába ez meg is volt, hogy bízni lehetett benne, és lehetett támaszkodni rá, lelkileg! És én ezt szerettem

benne! Jövõ héten készen lesz a fotóalbumunk, és akkor meg tudom majd mutatni, hogy hogyan éltünk mi azalatt a tíz hónap alatt, milyen jó érzéssel és tartalmasán tudtunk együtt lenni! Jó, hogy közben partner is volt –

Amúgy énszerintem azért is hagyott ott engem a Firka, mert hogy én nem feküdtem le vele minden áldott nap. Mert nekem erre nem volt igényem. Nem tudom biztosan, de lehet hogy ezért is kapta föl a cukrot, ügye, õ egy fiatal srác, 16 éves még csak, õ ezt másképp veszi - énszerintem viszont nem csak errõl szól az élet!

Most nincs Firka, most próbálom egyedül élni az életemet – csak hát egyedül nehéz. Pláne tíz hónap együttlét után – nagyon nehéz. Igaz hogy sokat veszekedtünk, az utolsó hónapban már majdnem állandóan – de az nem OLYAN veszekedés volt! Mert igazából nem volt nekünk semmi bajunk egymással! Nem tudom, mért ment el – Egy fényképet tudok azért mutatni – ez itt õ. Szép göndör haja van, ilyen fekete – nem tudom hogy cigány-e, vagy zsidó, azért nem tudom, mert õ se tudja, hát állami gondozott õ is. Nagyon sima bõre van, és kimondottan tiszta – meg nagyon rendes fiú. Szerdán láttam a Váci utcában, új bõrdzseki volt rajta – hát lehet hogy kapta valakitõl –

Múlt héten: feljön hozzám a Zoli, és erõnek erejével: le akar szopni. Ott, a munkásszállón! Mondom neki:

– Figyelj már Zolikám, vedd már észre magadat: nem vagy a zsánerem! Még ha pénzt adnál, akkor se kellenél! Hát hiába!

Õ ugye így él: vagy szopik, vagy szopat – ez megy nála, oda-vissza, de egyfolytában. Most meg van neki egy svájci manusa is, akitõl minden napra megkapja a maga százasát – ez idáig rendbe is volna, de közben csinálja tovább az üzletet is! Egy kuvaiti hapsival elment négy napra a Balatonra, kapott érte 14 ezer forintot – de következõ héten már ott látom a Petõfi-szobornál, lesi a külföldieket, ki akar szopni, ki akar szopatni, kétszázért? százasért? ötvenesért csak? úgy is jó, gyerünk! Ha aztán megtelik pénzzel: – Na gyertek srácok! – és mindenkinek: korsó sör. És fél óra múlva megint üres a zsebe! Akkor persze indulás, elölrõl –

Én számtalanszor mondtam már a Zolinak, hogy – Figyeljél már Zolikám, ez így nem megy, hát valamit muszáj kezdened! – Most például eladta hatezerért a sijszerelést, amit a svájci manustól kapott, abból kézhez vett háromezret, ez volt szerdán, szombaton

találkoztunk, addigra már egy fillérje nem volt – hát ezt így nem lehet!

– Figyelj rám, Zolikám – mondom neki –, ha majd megkapod a másik háromezredet, azt nem szórod el, hanem szólsz nekem! Kitöltünk egy lakásigénylõ lapot, bemegyünk vele a tanácsra, befizetjük a kérvény árát – satöbbi, mert ha majd elviszik katonának, a másfél éve alatt lehet hogy még egy lakás is kisülhet neki abból a háromezerbõl! Hát nem jól jönne az a Zolinak?

És az az érdekes, hogy úgy veszem észre: hallgat is a Zoli valamennyire a szavamra, megfogadja a tanácsaimat! Egyszer elvittem egy pasashoz, akitõl ötezret kapott, amiér lefeküdt vele – utána viszont nem hagytam hogy elkótyavetyélje azt a pénzt, hanem fogtam, elmentem vele üzletekbe, bevásároltunk, fölruháztam tetõtõl talpig a Zolit. És hagyta!

Csak közbe meg mindig próbálkozik velem is. Pedig én nem akarok lefeküdni vele. De ezt megmondtam neki már vagy százszor! Mert valahogy már undorodok tõle. Már maga ahogy kinéz! Havernak jó a Zoli, annak oké, mert rendes – de már hogy lefeküdjek vele, hát azt nem.

Én ha ki is megyek a placcra, én csak beszélgetni megyek ki. Egyik is elmondja a problémáját, a másik is, próbálok nekik valamilyen tanácsot adni, ha meg nem jut eszembe semmi értelmes megoldás, akkor elirányítom õket a Faragó Gáspárhoz, próbáljanak tõle segítséget kérni – de énnekem õk úgy ágyba nem kellenek, egyik se.

Jókat mondok én itt, hogy „ágyba” – amikor most épp az van, hogy lassan már ágyam se lesz –

Én dolgoztam, végig, már általános iskolás korom óta egészen mostanig, egyfolytába dolgoztam, és most nem azért a húszasért, de én nem is igen ittam soha, a narkót, azt ki se próbáltam, fiúkra nem költöttem, én épp csak ettem meg ruházkodtam, és DOLGOZTAM! De hát olyan nagyon sokra nem jutottam vele. Most meg – hát most meg van egy kis probléma.

Az utolsó két és fél évet a Postánál dolgoztam végig, utoljára már mint gépkocsivezetõ – csak hát most leállt ez az egész. Mert le lettem százalékolva, hármas rokkantsági fokozatba. Most egyelõre még táppénzen vagyok, de jövõ hónap 11-étõl már ténylegesen nyugdíjas leszek. Ugyanis az a helyzet, hogy van egy kezdõdõ agydaganatom. Amivel már be is akartak fektetni az idegklinikára – csak én

szerencsére nem mentem be. Január 12-én mutatták ki ezt az agydaganatot, február 22-én viszont csináltak egy újabb vizsgálatot, és akkor már csak a helyét találták. Most lehet az is hogy elmúlt-mert közbe rengeteg gyógyszert kaptam, hát most is van nálam egy csomó inekció, 700 forint értékben, meg egy rakás tabletta, most nem szedem õket, de kaptam belõlük épp eleget, hát lehet éppen hogy meg is gyógyítottak. Meg az is lehet, hogy csak rosszul látták az orvosok, nem is volt agydaganatom – hát én nem tudom, majd elválik. De annyi biztos, hogy most nem is gyõzném tovább a gyógyszereket, mert 86 forint 91 fillér a táppénzem egy napra, ezt akárhogy szorzom-osztom, csak kétezer forintra jön ki egy hónapban, akkor ha ebbõl hétszázat gyógyszerre költök, marad 1300, úgyhogy – –

Épp tegnap találkoztam a Lázárral, aki a fõnököm volt a Postánál, csak már nyugdíjba ment, és jól fölhúzta a cukromat, mert ott a nyílt utcán volt képe panaszkodni egy sort, hogy hatezer forint a nyugdíja, de annak a fele elmegy lakásrezsire, és a maradékból nem bír megélni -hát az Isten áldja meg, háromezer forint nem elég neki kajára? Hát ha nekem csak háromezer forint lenne a táppénzem, nem szólnék egy szót se! Még ha ezer elmegy gyógyszerre meg a munkásszállóra, akkor is: kétezerbõl már szûken, de azért szépen ellennék! De 1300-ból??

Hát így vagyok. A tanácshoz meg hiába megyek segélyért, mert nem adnak. Mert inkább a cigányoknak adják, akik virágot árulnak az aluljáróban és hülyére keresik magukat, utána meg még odaállnak segélyért is

– azok kapnak! Én meg dögöljek meg! Most nem a cigányok ellen vagyok én – hát ott van például a Béla, állami gondozott, olyan mint én, ugyanabban a cipõben jár, és nagyon jó barátom, pedig cigány, meg hát a Firka is lehet hogy cigány volt, szóval ettõl én még nem ítélem el õket – nade õk nem mennek az aluljáróba virágot árulni, és utána nem mennek a tanácsba segélyért! – Szóval, mit tudom én –

És ráadásul ha most bejön a nyugdíj – hát ez a fõ gond –, akkor azt se tudom, hol tudok majd lakni. Mert én már 7 éve kijöttem az állami gondozásból, de még mindig a Gyermekvédõ Intézet van beírva a személyimbe, hogy az az állandó lakásom – mert másik nincs. Lakni meg munkásszállón lakok, a Posta révén. Elég jó helyen, nem mondom, mert kétágyas szobában, és szerencsém is van, hála Istennek egy olyan szobatársat kaptam, aki szintén állami gondozott volt,

úgyhogy jól megértjük egymást, én veszem a vacsorát, õ veszi a cigit, másik héten én a cigit, õ a vacsorát – szóval semmi probléma. Nade ha nyugdíjas leszek és megszûnik a munkaviszonyom, megszûnik a munkásszálló – akkor hová legyek??

Hogy aztán a nyugdíjam is mennyi lesz majd, az csak a jövõ titka. De talán majd lehetek mellette gondnok egy munkásszállón, vagy elvezetgetek valami klubot valahol – hát valamibõl élni kell!

Közben meg az is van, hogy mûteni kellene a szemidegemet, mert avval is valami diferencia van – én meg nem akarom engedni. Mert lehet hogy megvakulok a mûtéttõl. Mert nem ismerték föl idõben a problémát, most meg már vagy sikerül a dolog, vagy nem. Az orvosok erõltetnék, mert most megint talált a vizsgálat valami marhaságot – hát, majd kialakul ez is –

Laci, az ikertesóm a múlt hónapba nõsült, 7-én volt a lakodalom – ezt már mondtam, de próbálok valami vidámabbra gondolni –, a Fõfotónál készen is vannak már az esküvõi fényképek, csak nem tudtam még kiváltani õket, mert az is 1200 forint. Nagyon jól sikerült minden, valaki beöltözött pótmenyecskének, egy fiú, a Kálmán, végigtáncolta az is a menyasszonytáncot, beszedett egy csomó pénzt õ is, persze az is a Laciéké lett a végén – ilyen hülyeségek mentek egész éjjel –

De most hogy a Lacinak ezzel tényleg rendezõdtek volna a dolgai, hogy megoldódtak volna az összes problémák, azt azért biztosra még nem merném állítani. Gödöllõre való a felesége, egy mozgássérült csaj, szóval sánta, Tímeának hívják – de most persze az van, hogy a Timea ugye nem dolgozik sehol, csak a Laci dolgozik, viszont hát az esküvõ után a Laci két hétig engedélyezett fizetés nélküli szabadságon volt, úgyhogy elõsszörre nem vitt haza csak összesen 800 forintot. 800 forintot vitt csak, de ennyit kábé el is hordott, cigarettára, kávéra, erre-arra – hát ha jól megnézzük, ma már csak az a cigaretta is 500 forint egy hónapban! De különben ugyanúgy cigizik a Timea is, mint a Laci! Viszont hát az öregek ugye egybõl elkezdtek szövegelni, hogy így meg úgy, hogy egy szál gatyába jött oda a Laci, meg hogy állami gondozott volt – szóval nem tudom, hogy jön ez majd össze. Annyi mindenhogyan biztos, hogy õ nem fogja tudni eltartani a feleségét is – nade hát mér nem dolgozik a Timea is?! Nem azért, de ugye hát csak féltem a testvéremet, mert szép hogy megnõsült, meg minden, de hát –

Különben hát attól hogy megnõsült, azért a Laci még a mai napig is csak ugyanúgy megnézi az utcán a fiúkat, mint azelõtt! Most amúgy ezzel a bizonyos Kálmánnal barátkozik. Nem azt állítom, hogy így szex-dolgokban is együtt lennének – hanem hát baráti alapon. Mert a Lacinak is a barát hiányzik! Nem az, hogy most õ lefeküdjön egy fiúval, hanem egy BARÁT! – Úgyhogy én nem tudom. Hát, reménykedek, reménykedek –

Próbálnék most én is valakit keresni magamnak, aki hát körülbelül olyan gondolkodású, mint én, és kinéz belõle, hogy lehet esetleg valamit kezdeni vele, meg tudjuk oldani együtt a problémáinkat – de hát nem könnyû ilyet találni. Szóval: eddig még semmi. Volna épp kilátásban valaki – de sajnos hát ott gondok is vannak. Tamásnak hívják, a János Kórház területén van egy üzlete, elég komoly jövedelemmel, szóval pénze van. És ez a probléma. Jó, én nem vetek meg senkit csak azért, mert pénze van! De megmondtam neki:

– Nézd – mondom –, én, ha valakit szeretek, akkor nem a pénze miatt szeretem. Hanem azért, mert rendes, és mert remélek belõle valamit, mert egy EMBERT látok benne! Te nem a pénzedért kellenél nekem. Hanem barátnak!

Amire õ fölkapta a vizet. Mert persze õ azt hitte, hogy ugye neki pénze van, hát akkor minden virág neki nyílik! Most meg csalódnia kellett. Hát én nem tehetek róla! Hogy õ tévedett! Mert tévedett: nem minden a pénz. Nem mondom, nem jönne rosszul nekem se, ha minden nap leraknának elém egy-két százast, megszûnne a gondom – nade hiába van a pénz: vagy megtalálom õvele a boldogságomat, vagy nem!

Hogyha volna egy írógépem, már rég megírtam volna a regényemet. Mert az intézet, az egy regény volt. Meg ami azóta is történt velem, az is egy regény, egy második. Sajnos túl nehéz volt az egész – úgyhogy muszáj megírni. De meg is fogom írni egyszer, és abban minden benne lesz, a legjobb pillanatoktól a legkutyább dolgokig minden, fényképekkel illusztrálva – a doktor Faragó Gáspárnak fogom majd odaadni, hogy õ nézze át, és mondja meg, érdemes-e kezdeni vele valamit, vagy tüzeljem inkább el –

NEM ÉRDEMES KURVÁNAK LENNI

KOVÁCS PIROSKA, 20 ÉVES

Kétszer is jártam úgy, hogy teherbe estem. Arabtól – nem is tudtam, melyiktõl. Elvetettem – mit csináltam volna, hová tegyem?

Bementem az Esztékába – ez a Nyóc kerület volt –, és elmondtam, hogy ez van, és hogy szeretném elvetetni – jó. Kûdözgettek akkor ide is, oda is – de már hogy én orvost választhatok, azt elfelejtették közölni velem, hanem csak belöktek egy ajtón a papírommal: ott lesz majd az orvos, aki csinálja. Persze féltem: pénz se volt nálam, semmi, kifogytam teljesen, mer terhesen nem mertem üzletelni se – most mit adok az orvosnak? Mindegy, lesz ami lesz! Reggel hétre lettem berendelve – én tudtam hogy elõtte nem szabad ennem, de ugye este se ettem semmit, reggel se, és még délre se végeztek a névsorolvasással – nem bírtam már, megettem egy almát, meg két-három kekszet. Utána hívtak be.

– Kovács Piroska?

– Igen – mondom, és leteszem eléje a kartonomat. De én azt se tudtam, hogy õ az orvos, hát nem mutatkozott be!

– Elhiszem úgy is, nem vagyok süket – azt mondja –, vidd innen azt a kartont! Ettél?!

– Ettem – mondom –, egy almát ettem, meg két kekszet.

– Isten barma! – azt mondja. – Nem meg lett mondva, hogy ne egyél?!

– Meg lett mondva – mondom –, de fél egy van már!

– Nem kérdeztem hogy hány óra! Viselkedj rendesen, mer megváglak, hogy a taknyodon csúszol ki innen! Az orvosoddal beszélsz!!

Na, ez jól kezdõdik, gondoltam. Eléggé meg voltam ijedve – hát már mégiscsak: a testemrõl van szó, az egészségemrõl, meg akár az életemrõl is, ha ez most itt nekem – –

– Mire vársz? Vetkõzz, feküdj ide! De mint a hóhér!

Mindenkit elaltattak! Nekem is ott volt a papíromon, hogy altatás lesz – de tõlem még az altatót is sajnálták. Még ott szórakozott az orvos az ápolónõvel: – Na, elaltassuk a kislányt, vagy ne altassuk el? –

aztán nem altatott, csak beadott egy marék méhtágítót. Kilenc centire lettem kitágítva – pedig hat centi már egy szüléshez is elég! Az én kilenc centimet még a szülõ nõk is megirigyelhették volna! De még érzéstelenítõt se adott, én VÉGIG mindent éreztem! Hogy jobban szórakozzak, közbe egyfolytába mesélte, hogy most ezt csinálja, most azt csinálja – aszittem, nem élem túl. Nagyon rosszul lettem, a végére szépen el is ájultam.

De én nem tudtam, hogy ki se kapart! Mer nem mondta! Ahogy magamhoz tértem, csak annyit mondott, hogy kész vagyok, mehetek dolgomra. Leszálltam az asztalról, felöltöztem – úgy ahogy voltam, mentem haza.

Másnap elmentem üzletbe. Meg utána való nap is. Nagyon görcsölt a hasam, egyfolytába fájt – de mit csináljak, nem volt egy fillérem se, enni kellett! Kölcsön meg ki adott volna, tán az orvos? Piszkosul görcsöltem, harmadik nap már nem is bírtam a lábamon megállni, lefeküdtem – de tisztára összegörnyedtem a fájdalomtól.

– Nem tudom, mi van velem – mondom a lánynak, akinél laktam –, de nagyon rosszul vagyok, mindjárt elájulok megin – de felkeltem mégis, hogy felöltözzek. És ahogy jöttem le a lépcsõn a galériáról, valami megpattant bennem, megszakadt: elkezdett belõlem ömleni a vér, de ÖMLENI! Ilyen cafatos, alvadtas vér! Majd tele lett a véremmel a lavór!

De aztán még a magam lábán mentem be – csak most már a Hét kerületbe, a Péterfybe. Már nem mertem visszamenni a Nyóc kerületbe.

Persze közbe a három nap alatt összeszedtem tízezer forintot, az majdnem egészbe megvolt még, odaadtam mindet az orvosnak – úgyhogy elég rendes is volt.

– Hogyhogy – azt mondja –, maga nem is ide tartozik – ez már magázott –, mér nem a Nyóc kerületbe ment?

– Hát – mondom – én a Nyóc kerületbe nem megyek. Mer ott volt egy abortuszom három napja, és tessék megnézni, hogy mi van.

Nézi, azt mondja:

– Abortusza?? Dehogy volt magának abortusza, magának MOST VAN vetélése!

– De – mondom – hát abortuszom volt, rajta van a papíromon is –

– Lehetetlen – azt mondja –, lehetetlen! – Felnyomta a négy ujját,

és úgy húzta ki belõlem a vércafatokat. – Hát megvizsgálni se tudom, annyira vérzik!

Beadott akkor méhösszehúzót – rendes szülési görcsök kezdõdtek tõle. És akkor ott megcsinálták nekem az abortuszt, ott aztán tényleg kikapartak már.

– Hát ez három hónapos JÓVAL elmúlt, ehhez hozzányúlni se szabad lett volna a Nyóc kerületbe! – azt mondja.

Ottfogtak akkor másnapig, másnap meg még az orvos kért elnézést, amér elõször nem hitte a szavamat – szóval tényleg rendes volt –

Na hát így megy ez. Hogy aztán ez minek szólt, én nem tudom. Biztos annak, hogy intézetis voltam – habár nem tudom hogy azt ki tudták-e olvasni az igazolványomból. Azt viszont egybõl látják rajtam, hogy cigány vagyok! Ha meg cigány, akkor már biztos kurva is – ez így megy!

Persze minden más, ha pénzem van! Akkor lehetek még cigány is: egybõl úrinõ vagyok!

Úgyhogy ezer is gondoltam én, hogy énnekem mindenhogyan pénz kell. Mer ha pénzem van: MINDENEM van! Van pénz: kajálhatok, ruhát vehetek magamnak, kivehetem a lakást, kényelmesen vagyok, hiányt nem látok – de még a jó szót is pénzér kaphatom csak! Ha meg pénzem nincs, ki sajnál, ki áll velem szóba?? – Szóval én ezer is döntöttem úgy, hogy kurva leszek.

Hosszú történet –

Úgy kezdõdik, hogy énnekem nincsenek szüleim. Annyit tudok, hogy Budapesten születtem, a Szabolcs utcába – de már hogy ki volt az anyám, ki volt az apám, arról semmi. Mire a szememet kinyitottam, már egy intézetbe voltam, ahol a kartonomon is csak annyi volt, hogy „anyja neve: Kovács Ilona”, de hogy az kicsodamicsoda, meg hol lakik, azt elfelejtették felírni.

Habár én ezt az egészet nem értem. Mer késõbb, mikor olyan 13,14 éves lettem, jött egy olyan, hogy mindenféle testvéreket találtak nekem – hogy honnan, én nem tudom. Hogy nekem van egy bátyám – avval össze is hoztak, bemutattak minket egymásnak. De én tényleg nem éreztem, hogy valami közöm lenne hozzá. Hát Kovács az is – ennyi; de például az magas, barna – én meg fekete vagyok, meg elég pici, szóval egész más. Az különben híres bûnözõ lett azóta – de hát engemet nem érdekel. Egyszer meg: hogy most megtalálták a

nõvéremet, Oroszlányba van – akkor ezer engemet át is helyeztek az oroszlányi intézetbe, hogy legyünk már együtt a nõvéremmel. De hát azt se tudtam elfogadni: egy kövér, puha csaj – szóval tiszta idegen volt. Az anyját meg az se ismeri, nem tud róla semmit! Lehet hogy nõvérem, mit tudom én – de nekem nem kell. Meg állítólag van még egy bátyám, aki katonatiszt – azt nem is láttam soha, de nem is tudták megmondani hogy hol lakik. Mondjuk azért az anyámat lett volna kedvem megismerni, õrá még úgy kíváncsi lettem volna – de hát ugye: „Kovács Ilona”, most ebbõl én hogyan induljak el? – Mindegy, talán jobb is így: otromba egy család lehet, jobb ha nem ismerem õket.

Elõször egy bölcsõdébe voltam – nem emlékszem rá. Utána egy óvodába tettek – ebbõl se emlékszem semmire. Onnantól tudom csak részletesebben, hogy negyedik után a rendes iskolából áttettek a Mosonyiba, kisegítõbe. Nem azér, hát kitûnõ tanuló voltam én egész negyedikig – hanem viszont nagyon pöszén beszéltem. De akkor évekig foglalkozott velem logopédus, és el is múlt teljesen a pöszeségem.

Akkor következett Bicske – de az csak pár hónap volt, mer átpasszoltak Oroszlányba. Ott elém lökték ezt a kancsal akárkit, hogy „ez itt a testvéred”, én meg mondtam rá, hogy „nem, ez nem a testvérem, vigyék innen”, kész, be volt fejezve a dolog – de azért egy évre ottfogtak Oroszlányban, és megismételtették velem az ötödiket, pedig egyszer már kijártam, közepes átlaggal, csak hát ugye kisegítõn. Mindegy –

A szülõk persze szorgalmasan jártak be a gyerekekhez, volt aki minden vasárnap bejött – énhozzám nem jött senki. Jöttek idegenek is, hordták ki a gyerekeket patronálni – engem senki nem vitt. Tudja csuda mért, mer elég szép kislány voltam – de persze már akkor is elég cigányos volt az arcom. Ez, ez elég szar volt, ahogy ott vasárnap egymás után jöttek a felnõttek – én meg csak néztem õket a rácson át –

Hogy az ötödiket kétszer jártam, persze túlkoros lettem – ezer akkor átraktak Pilisre. Ott is voltam egy évet. Vártam ott is, hátha majd egyszer kivisz engem is valaki, de ott se kellettem senkinek – lehet hogy amér a nevelõk mindenkinek azt mondták: nagyon rossz gyerek vagyok. „Nagy szám van”, „pofátlan vagyok”, ez ment mindig – annyi igaz is volt belõle, hogy akkoriba már sokszor visszabeszéltem. A nevelõket nem szerettem -hát mit szeressek rajtuk? Gonoszak voltak –

Pilisrõl behoztak vissza Pestre – akkor kerültem elõször félzártba, a Szilágyiba. Ott is voltam egy évig – de ott is: hogy õk nagyon szeretik a szép kislányokat, de nekem túl nagy a pofám – és áttettek a Bányai Júliába.

Ami már majdnem hogy büntetõtábor. Ott voltam aztán négy éven keresztül, 14 éves koromtól majdnem végig. Finom kis hely, mesélhetek róla. Volt egy férfi nevelõ, egy szadista állat, az igazgató kedvence, az azzal passziózott, hogy aki reggel az ébresztõkor nem kelt ki elsõ szóra, azt úgy meztelenül rángatta ki a takaró alól, és ZUTTY rá a hideg vizet! Egyszer kicsavarta a kezemet– de készakarva! hát olyan volt mint egy bika, mint egy tank! –, úgyhogy eltörött a bal karom – akkor megmondtam neki: most azonnal megyek orvosi látleletet vetetni.

– HOVA mész, te büdös kurva? Majd adok én neked látleletet! – Adott két hatalmas pofont, hogy bepisiltem, levitetett a zártra – úgy a törött karommal! Sínbe rakták – és addig tartottak a zárton, amíg be nem gyógyult annyira, hogy már nem tudtam róla látleletet vetetni.

Ott is, a Bányaiba: én voltam a rossz. Úgyhogy engem nyaralni nem vittek egyszer se, én azt a négy évet egyhuzamban ott töltöttem az intézetbe, amikor a többi nyaralni volt, én akkor is õriztem a házat. Aki nem a zárton volt, annak járt a kimenõ, szóval kimenõm éppen lett volna – de én nem mentem sehová. Hát hová mentem volna? Nem volt kihez, nekem senkim nem volt! A várost meg nem ismertem, nem is vágytam rá – úgyhogy én nem is szökdöstem, mint a többi, én csak ültem odabenn, néztem a falat –

A kajánk olyan volt, hogy néha szinte éheztünk, vacsorára egy akkora darab rántotta, mint egy gyufásdoboz, az is kihûlve, ebédre meg olyan leves, hogy valóságos moslék, olyan fõzelék, hogy a disznó nem enné meg! Vagy a karácsony, amikor gyerekjátékokat kaptunk, társasjátékot, 17, 18 éves lányok, de azt se mindenki, mer még azt is „ki kellett érdemelni” – na hát én inkább nem érdemeltem ki.

Volt olyan, hogy kijött ilyen riporter, meg ellenõrzés is volt, minden évbe jöttek megnézni hogy hogy vagyunk, hogy bánnak velünk – na olyankor engem mindig eldugtak. Mer tudták, hogy van mit mondanom, meg azt is tudták, hogy én a nagy szájammal meg is mondanám az igazat! Leraktak a zártra, eltüntettek – úgyhogy én a négy év alatt az ellenõrt egyszer se láttam!

Ami énnekem abba a négy évbe öröm volt, az a gondnoknak a kutyája volt, a Pityisz, azt, azt még tudtam szeretni – de aztán azt is megölték. A lányok tették, azt nem is a nevelõk: kikötötték a fûtõtesthez és agyonverték. De én azt a kutyát megsirattam, Isten bizony, rendesen megsirattam. Hát más valakim nekem ott nem volt! Látod ezt az öt vágást a kezemen? Ez mind a Bányai.

Ötször próbáltam a négy év alatt öngyilkos lenni. Mind az ötször a zárton. Nem sikerült.

Eleinte engedtek sportolni – azt nagyon szerettem, kéziztem, karatéztam. De aztán hogy „rossz voltam”, azt is megvonták. A Szilágyiba még kitûnõ bizonyítványom volt, úgy gondoltam, talán lehetne belõlem testnevelõ tanár – nem járultak hozzá. Mer a Bányaiba az általános után nem lehet továbbtanulni, a Bányaiba csak dolgozni lehet. Úgyhogy én még egy szakmát se tudtam szerezni! Nem, itt olyan nincs! – helyette szépen bevágtak melóra. Mégpedig jófajta férfi-melóra: csomagtartókat csináltunk kocsikra, emelgettük azokat a rohadt csöveket, hogy tisztára kimerültem tõle – de ha nem csinálom, az munkamegtagadás, és letesznek a zártra. Ha meg nem ELEGET csináltunk, vertek minket, mint a répát! Úgyhogy akkor csináltam – ezerötszáz forintér, meg ezerér, de volt úgy is hogy ötszázat kaptam csak egész hónapra. Utólag tudtam meg, hogy csak 16 éves koromtól lehetett volna kötelezõen munkára vinni – na, a Bányaiba a 14 éves lányokat már rendesen dolgoztatták. Meg utólag tudtam meg, hogy ezer a munkáér legalább hatezret kellett volna adjanak – hát mi ezt egy rendes vállalatnak csináltuk, amelyik pénzér adta ezt el! Hogy ki nyelte le a többi pénzt, fogalmam sincs.

A csomagtartók után áttettek a varrodába, ott meg ilyen vastag zsákokat kellett varrni – kurvára nehéz munka volt az is. Napi 20, meg 30 zsák, de piszok vastag anyagból, mint egy szõnyeg, olyan volt, de normális varrógépen csináltuk, alig lehetett belegyömöszölni, a tû persze mindig eltört, akkor üvöltöztek – álmomba ne jöjjön elõ! Akkor más munka jött: nyers bõröket kellett szabni, szikével, a csuklóm tisztára készen lett, megdagadt, mozgatni nem tudtam, hozzá meg olyan büdös volt a bõr, hogy állandóan a hányinger volt rajtam – szóval énvelem elég korán sikerült megutáltatni a munkát, az hétszentség!

Mikor 17 éves voltam már, elengedtek kinti munkára – így legalább

szabadon lehetett választani. Elég sok munkahelyet megnéztem, de nem volt felvétel, a végin egy nyomdába kerültünk egy barátnõmmel. Ez kicsit jobb volt azér, mégis rendes munkások közt voltunk, meg rendes fizetést kaptunk, hat-hétezret is. Nem volt könnyû munka, meg kicsit nehéz volt megszokni a három mûszakot – de azér ott megmaradtam volna. Csak ebbe meg az ólom volt a gond. Rendszeresen nézték, hogy nem került-e ólom a testünkbe, vizsgálták a vérünket, vizeletünket – és akkor nekem megmondták, hogy most már nem csinálhatom tovább, mer bennem van már az ólom.

Akkor egy konyhára kerültem kézilánynak. Szar volt. Persze tudták hogy intézetis vagyok – és kihasználtak, ahogy csak lehetett. Nekem kellett mosogatni a hatalmas nagy fõzõedényeket, ami a férfiak dolga lett volna, meg az összes csicska-munka nekem jutott, felmosás, koszvakarás, a fõzéshez közel se mehettem, pedig az lett volna a munkám – utáltam az egészet. Persze látszott is rajtam hogy utálom – úgyhogy akkor megint én lettem a rossz.

Mint mindenütt! Én mindig csak rossz vagyok! De hát milyen lennék?! Engemet az intézetek neveltek, az állami nevelõk – hát akkor nem olyan vagyok, amilyennek õk neveltek?! Én kilenc intézetbe éltem le a 18 évemet, olyan helyeken, ahol verekednem kellett mindenér – az ÉLETEMÉR! Hát ha ott nem verekszik az ember, akkor csicska lesz, mindenki kapcarongya – tán annak kellett volna lennem? Vagy megvédett volna az intézet, a nevelõk tán megmentenek, ha én nem állok ki magamér?! És melyik nevelõtõl kaptam én csak ENNYI szeretetet is?! Hány nevelõ van egy intézetbe, tíz, húsz, harminc? KILENC intézetbe mennyi van akkor?! És azok közül EGYSZER volt EGYETLEN EGY, akirõl pár napig azt hittem, hogy szeretem, mer szeret engem, a Maja néni – de aztán rájöttem, hogy csak eltûrjük egymást. És akkor mindig tovább, mindig új intézet, mire kicsit megszoktam valahol a szabályokat, a pofákat, megismertem a helyemet, lett volna pár barátnõm, addigra dobtak megin tovább – akiket „barátnõmnek” mondok, azok se barátnõk, csak annyi, hogy hát a másik szerencsétlen, aki legalább érti, hogy mirõl szól az életem! Aki arra kell, hogy mégis, kicsikét rámnézzen, meg ránézzek, néha még segítsük is egymást – mer egy idegenhez nem mehetek oda, hogy „adjál már öt forintot, mer éhenhalok”! Igazi barátnõm nekem talán csak egy volt, aki tényleg szeretett meg akit én is szerettem, az se

tudom hol van már – na, hát akkor ilyen 18 év után MILYEN LEHETNÉK?!

Közeledett akkor, hogy 18 éves leszek, nagykorú, mehetek végre világgá – hát amit az ember olyan rettentõen vár! Már tûkön ültem, a napokat számoltam – amikor egyszercsak: bumm! – áthelyeztek a Kállaiba. Na most ez mi? De hát jó, áthelyeztek, akkor át vagyok helyezve, úgyis mindegy hogy honnan szabadulok!

– Piroska, nemsokára szabadulsz – azt mondja a Kállaiba az igazgató az elbeszélgetésen –, mihez kezdesz? Kik a szüleid? Hol az állandó lakásod? Mit fogsz dolgozni?

– Hát – mondom – én semmit nem tudok. Velem még nem közölték hogy kik a szüleim, meg hogy hol az állandóm! – hát én akkor még jóformán azt se tudtam, mi az hogy „állandó”! – Meg azt se tudom, mit fogok dolgozni.

– Na jó – aszondja –, akkor majd megnézzük a dossziédat!

Szép, nagyon szép: „megnézzük a dossziémat” – csak ám kiderült, hogy nincs is dossziém! Egy teljes hétig az egész Kállai a dossziémat kereste – sehol semmi! Fogtam magam akkor, visszamentem a Bányaiba – hátha ottmaradtak a papírjaim.

– Hogy létezik ilyen – azt mondja a Bányai igazgatója a Kállai igazgatójának a telefonba –, hogy a Kovács Piroskának, aki mindjárt 18 éves, és a maguk növendéke, nincs hova mennie, mer nincs is dossziéja?! Hogy képzeli ezt?!

Amire meg a Kállai igazgatója kapta fel a vizet! Hogy én mit mászkálok a Bányaiba, meg mi közöm van nekem a dossziémhoz! Hogy õ úgy kirúg engem innen, hogy a lábam se éri a földet, mehetek ahova akarok!

Hát én ilyet, hogy valakit még az intézetbõl is kirúgjanak, a BÖRTÖNBÕL, ilyet még nem is hallottam soha! Szóval hát ilyen felesleges voltam én mindenhol!

De azért erre mégis megtalálták a dossziémat, nagynehezen elõkerült mégis. Üresen. EGYETLEN LAPBÓL állt az egész, aminek egy vastag dossziénak kellene lenni, EGYETLEN SZÁL papírból!

– Tessék – azt mondja az igazgató –: szülõk tartózkodási helye ismeretlen, rokoni kapcsolata nincsen. Két hetet adok rá: keressen munkahelyet, lakóhelyet, intézzen állandót, intézzen ideiglenest, intézzen munkaviszonyt! Mehet!

Közbe engem meg se tanítottak, hogyan kell állandót intézni, hogyan kell ideiglenest intézni, hogyan kell munkaviszonyt intézni! Csak álltam, mint a hülye!

Na a vége az lett, hogy elhelyezett az intézet a Nyugati mellé egy munkásszállóra, a Szobi utcába. Oda bejelentettek állandóra – még ma is az az állandóm. Engem akkor el kellett volna látniuk ruhával, pénzzel, mindennel – SEMMIT nem adtak. Csak leráztak, szélnek eresztettek: csináljak amit tudok. Ami ruha rajtam volt, avval kezdtem el a nagykorúságomat.

Pár hétig bírtam a Szobi utcát – mit csináljak: utáltam, na. Otthagytam, elmentem inkább egy barátnõmhöz lakni. Ott is voltam négy napig: amikor a barátnõm apja meg akart erõszakolni, eljöttem onnan is. Éltem akkor az utcán. Három nap, három éjjel csavarogtam. De hát én elõtte még soha nem voltam csöves, fogalmam se volt, hogyan lehet valami helyet találni, ahol mégis hát alszom egy kicsit – úgyhogy én tényleg egyfolytába csak jártam a várost, közbe esett az esõ, fújt a szél, reggel már fagyott, kopogott rajtam a vizes ruhám, a gyomrom hangosan korgott –

Negyedik nap megláttam egy házon a táblát: „Családsegítõ" – bementem, de már szabályosan úgy estem be az ajtón.

– Úristen, te hogy nézel ki?!

A Bori volt, a Kardos Borbála, áldja meg az Isten. Akkor látott elõször – azóta aztán sokszor megkerestem. Telefonált rögtön a Bányaiba – vissza is fogadtak. Két hétre, amíg kicsikét kipihenem meg rendbe szedem magamat.

Letelt a két hét: kihelyeztek egy másik szállóra, a Könyves Kálmánba. Ne tudd meg hogy milyen. Húú, a kosztól nem látni! De legalább ott voltak a barátnõim – a „barátnõim" –, egész kis gyûjtemény a Bányaiból.

Akik akkor már mind kurvák voltak.

És mondták, hogy próbáljam ki én is.

Hát, mi mást tehetek –

Ott volt a legjobb barátnõm is, a Mészáros Jutka, de õ akkor még nem volt kurva. Hívtam, jöjjön velem, próbáljuk ki együtt – de hát hogy õ neem, õ nem akar

– Jó, elmentem akkor egyedül!

De azt se tudtam én akkor még, hogy hogy, meg mint!

Kimentem az Emkéhez. Annyit tudtam, hogy ott vannak mindig az arabok. Találtam is egybõl két kuvaiti fiút. Láttam, az egyik nagyon néz – hát akkor biztos akar valamit. De nem vártam meg, én mentem oda hozzá. Persze nem tudtam még se arabul, se angolul, egy szót nem tudtam akkor még semmilyen nyelven, õk meg magyarul nem tudtak – valahogy mégis elmagyaráztam a hapsinak, magyarul, meg mutogatva, hogy én egy kurva vagyok, és szeretnék vele menni, pénzér, mutattam neki, hogy hatezer, meg le is írtam, meg is értette

De a lányok mind háromezerér mentek akkoriba! Csak én úgy döntöttem, hogy hatot kérek, ÉN hatot! És a kuvaiti srácnak megfelelt a hat. Mutatta, hogy jó, rendbe – na, hát akkor gyerünk!

De én úgy voltam elõször üzletbe, hogy letakartam a fiúnak a fejét egy terítõvel, és elsírtam magam – így éltem elõször nemi életet üzletbe.

Viszont ugye kaptam hatezer forintot – persze örültem neki nagyon. Húztam be mindjárt a Bányaiba, szaladtam a barátnõimhöz, az Andreához meg a Jucihoz, elmeséltem nekik – elõször el se akarták hinni. Hát ismertek engem, tudták, hogy a Bányaiba, amikor már SENKI nem volt szûz, én még mindig szûz voltam! Egyes egyedül csak én, az egész intézetbe! Énrólam el se tudták volna képzelni, hogy én valaha is kurva leszek! És akkor tessék: kikerülök – és egybõl! És magamtól! – Na a hatezret persze rögtön elköltöttük, kimentünk az And-reaáékkal és elvásároltuk az egészet –

Persze nekem eléggé megtetszett a dolog, hogy na, hát ilyen könnyen hozzá lehet jutni a pénzhez – úgyhogy mindjárt másnap megin mentem. És MEGIN sikerült! Meg egész héten minden nap!

Csak akkor már a régi kurvák morogtak. Hogy ki ez a lány, hogy itt elviszi ennek is a hapsiját, meg annak is a hapsiját – hát mit tudtam én még akkor, hogy ki kivel, hogyan, meg mit szabad, mit nem! Tudtam hogy az Omniába járnak az arabos kurvák, mentem akkor én is, meg is tetszett egy algíri fiú, ráhajtottam, elmentem vele – na, kiderült hogy foglalt már, jár az egyik lánnyal. Jött akkor az egész hadsereg utánunk, föl a lakásra, volt nagy aréna –

Szóval nem volt könnyû az eleje, elég sok baj volt amíg ki nem ismertem a helyzetet, meg amíg a többiek be nem fogadtak maguk közé. De aztán lett egy-két barátnõm a kurvák közt is, elvittek a Novotelba, kurválkodtunk ott is, meg összemelegedtünk kicsit – aztán

így szép lassan elfogadott mindenki, meglett a helyem.

És éltem, elég jól, kényelmesen, mindenem megvolt már.

Mondjuk amikor én ezt az arabozást elkezdtem, szûz éppen nem voltam már. Mer még a Bányai végén volt egy fiúm, akivel majdnem fél évig jártam – na õvele voltam én elõször, õ vette el a szüzességemet, 17 éves koromba, vagy valamivel késõbb. Magyar srác volt, ismertem anyukáját, testvéreit, mindenkijét – hát rendesen jártunk mi. De valahogy nem volt ez egy jó kapcsolat, olyan nem tom milyen kapcsolat volt ez. Az anyukáját, azt nagyon szerettem – de a Zolit már nem annyira. Pedig még terhes is lettem tõle egyszer – régen volt. Elvitték aztán katonának, úgyhogy széjjelmentünk, de nem nagyon bántam. Õ volt az elsõ fiúm – meg az utolsó magyar fiúm is õ volt: õrajta kívül én magyarokkal soha nem foglalkoztam. Õutána én már csak araboztam.

Egyik barátnõm, az Olga, az viszont CSAK magyarokkal foglalkozik, a Rákóczi téren – elég sokat mesél róla. Hát az egy egészen más dolog. Mert elõször is: oda olyan palik mennek, akiknek nem jut nõ. Vagy mert olyan koszos, vagy mert olyan ortopéd, vagy ronda, vagy mittudomén, de szóval selejt, na – akkor ha pénze van, kimegy oda: ennyibõl áll a Rákóczi tér. Az araboknál meg nem errõl van szó! Hanem õnáluk olyan szigorú a törvény, hogy odahaza csak a feleségükkel tudnak nemi életet élni – úgyhogy akkor EZER idejönnek, mint turisták, és pénzér vesznek maguknak nõt. De szóval nem az alja jön, akit már mindenki eldob, leköp – hanem jön mindegyik, tehát a szép is! Mer otthon egyik se kap nõt

– és akkor én választhatok!

Meg a másik különbség, hogy az araboknak pénzük van, a magyaroknak meg nincs. Hát ilyen, hogy ezerér mennek el a lányok, meg ÖTSZÁZÉR – hát mi az? Az Olga tényleg elég csinos, meg minden – és akkor meséli, hogy bizony õ ötszázér megy egy fordulóra ! Meg akkor hozzá még szopni is kell, meg ilyenek – hát ez nálunk arabosoknál nincs. Meg nem tenném, semmi pénzér! Mi csak úgy normálisan lefekszünk azzal az arab hapsival, és kész!

Nem, a kocsisor, az egy egész más világ. Úgyhogy én azt el se tudom képzelni, hogy ott álljak egy utcán, és szégyenkezve várjam, hogy hátha majd elvisz valami dégénérait, ötszázér – Isten õrizz!

Meg az is, hogy a Rákóczi téri lányoknak mindnek stricije van. De

mindnek! Meg se állnának a placcon strici nélkül, még tán a többi kurva is kiirtaná az olyat, akinek nincs stricije! A stricik meg olyanok, hogy agyba-fõbe verik a kurvákat, erõszakkal kûdik õket, hogy ennyi meg ennyi pénzt muszáj nekik összeszedni, anélkül haza se menetnek. Ha meg bejött a kötelezõ pénz, a strici elveszi az egészet, de mindet! Na hát minálunk ilyen sincs. Én ha arabos kurva vagyok, nekem a közelembe se jöhet egy strici! Próbálkozott már, nem is egy

– de én elzavartam a sunyiba, hát mi dolgom vele? És a többinek se, EGYIKNEK SE nincsen stricije, mer nincs is rá szüksége! Hanem ami pénzt egy arabos kurva összeszed, az az övé, azt nem egy stricire költi, hanem saját magára! Hát ez is óriási különbség!

Közbe persze nem könnyû ez se. Mer egy az, hogy az ember egy állandó rémületbe él, hogy mikor marad teherbe – mer én azt a vágóhidat még egyszer nem élném túl, az hétszentség! A másik meg: hát az édsz –

Amitõl én végig rettenetesen féltem – hát én egyfolytába csak RETTEGTEM az édsztõl! Hát múlt évbe én négyszer mentem el vizsgálatra, mer már annyira féltem! Úgyhogy már ismert jól az orvos, meg már mondta is, amikor ötödjére is bementem:

– Piroska, mér jött már megin? Hát magát már az idén NÉGYSZER levettük!

– Igen – mondom –, de én MINDIG szeretnék jönni, mer nem tudok aludni, annyira félek!

– Nem kell – azt mondja –, elég ha évente egyszer jön. Vagy legfeljebb ha kétszer; attól függ, hogy mekkora a lelkiismeret-furdalása.

De azér év elején megint elmentem, meg most amikor abbahagytam az egészet, újból elmentem – úgyhogy most tudom biztosan, hogy nincsen édsz-betegségem.

Ami engem nem hagyott nyugton, az az, hogy arabokkal ugye olyan, hogy gumi, olyan nincs. Csak viszont ugyanakkor az arabok tisztábbak sokkal, mint a magyarok! Mer NAgyon tiszták! Meg ugye az arabok otthon addig nem lehetnek nõvel, amíg feleségül nem veszik azt a nõt – hát akkor KITÕL kapnák az édszt? Ott õnáluk sokkal, SOKKAL erkölcsösebb az élet, mint minálunk! Hát épp azér jönnek ide! – Szóval otthonról nem nagyon hozhatják – de jó, akkor attól még itt megkaphatják valakitõl. Csakhogy ám én arra is vigyáztam, hogy

olyan férfivel menjek el, aki elõtte más lánnyal nem volt! Én minden este lejártam az Emkébe, az Omniába, mind az összes ilyen helyekre, hát tudtam mindig pontosan, hogy melyik kivel jár, meg melyik potya! Meg tudtam hogy mikor honnan jön gép, kijártam Ferihegyre, figyeltem, kik jönnek újak– szóval erre én borzasztóan vigyáztam!

Nem, én azt hiszem, araboktól nem is lehet édszt kapni. Nem is tudok egyetlen lányt se, aki megkapta volna, pedig én aztán tényleg ismerem az összes arabos csajt. Mondjuk a Rákóczi tér, az más, azt nem tudom annyira – csak ott viszont gumival csinálják, ott az a jó. Énszerintem az édszt olyan lányok kaphatják meg, akik börtönbe járnak és buziskodnak a börtönbe, azokról jobban el tudom képzelni. De így a normális lányokról nemigen.

Én egyszer voltam csak nemibeteg, azt is csak véletlenül kaptam meg, egy trippert, de akkor is még mielõtt észrevettem, szólt a hapsi, akitõl elkaptam – elég szar volt ez is, jó darabig nem mehettem üzletbe, pénz meg persze sehol –

Amióta én EZT csinálom, énnekem nem volt munkahelyem még soha, mióta EZ vagyok, nekem nem kellett dolgozni még egyszer se. Munkahelyem nem volt – csak viszont mindig be volt írva valami a személyimbe. Mer a rendõrök miatt muszáj: másképp egybõl megvan a lebukás. De ez nem egy nagy valami, meg lehet oldani, csak oda kell rá figyelni. Volt egy hapsi, egy rendes vállalatnál, az beírta nekem, a pénz meg, ami járt volna, az övé volt – hát kit érdekel az a 3600 forint, vigye, nekem nem kell! Nekem csak a beírás érdekes! De még az albérletembe is kijárt a manus, oda hozta ki minden hónapba az ívet, hogy írjam alá: felvettem – gyönyörû volt. Azér HOGY meg tudnak alázkodni még egy kurva elõtt is, ha pénzrõl van szó –

Úgyhogy aztán így én nem is buktam le egész idõ alatt

– ha munkahelyem van, minden oké, a zsarunak csak ez az egy a lényeg: a munkahelyem meglegyen. Egyszer buktam csak le a káemkával, mer pont lejárt az egyik ilyen beírásom, és már az egy hónap is letelt, én meg hanyagoltam, nem jártam utána hogy legyen másik – és akkor bevittek. De ki is engedtek rögtön aznap még, mer behívtam a barátnõmet, akinél albérletbe laktam, be is jött egybõl a férjével, és igazolták hogy õk eltartanak engem, amíg a három gyerekükre vigyázok – ennyi volt az egész. De OLYAN miatt én nem buktam egyszer se. Mer hiába lát engem a rendõr azzal az arabbal:

szerelmesek vagyunk egymásba, és kész! A munkahelyem meg rendbe – úgyhogy tehet nekem egy szívességet!

Csak viszont azt is megfigyeltem, hogy azok a lányok, akik ezt már régóta csinálják, tíz éve, meg még több: mind tönkre van menve. Mer hiába tudja, hogy kell a rendõr miatt az a munkahely, mégse intézi el magának – mer már annyira kész van. És akkor az ilyenek vagy spiclik lesznek, súgnak a rendõrnek, hogy „ezt tudom, azt láttam”, és ezer hagyják õket futni – vagypedig állandóan a börtönt járják. Ismerek ilyeneket, hogy ki a börtönbõl, másnap, vagy jövõ héten már újra be – nem is egyet ismerek ilyet. Meg hozzá persze el is issza magát – és akkor már úgy rohad el, kocsisoron, kocsmába, börtönbe. Hát látom, mer ismerem én majdnem az összesét, az arabosokat is, meg akik a kocsisoron vannak, azokat is eléggé – mer majdnem mind intézetis volt! Hát a kurváknak a háromnegyed része intézetis! Már amikor én elkezdtem ezt, és kimentem a kocsisorra, csak úgy, kíváncsiságból, széjjelnézni – látom ám: jé, hát ezt is ismerem, azt is ismerem ott, amazt is – MAJDNEM MINDET ismertem már az intézetbõl!

Meg arra is rájöttem, hogy mindenhogyan hülyeség csinálni ezt a kurvaságot. Mer úgyse tudja megtartani az ember azt a pénzt, amit így szerez. Mer egyszerûen ez van: összeszedel napjába háromezret, meg HATEZRET összeszedd egy nap – és másnap az szépen el is megy. Mer elmegy! Itt vagyok például én: nekem a ruhájaimon kívül másom nincs – SEMMIM nincs, na, ez olyan igaz mint hogy most itt ülök és cigizek! Ebbe minden lány azér megy bele, hogy majd akkor sok pénze lesz, és majd félretesz, vesz magának lakást, berendezi, minden, szóval hogy majd a jövõje jobb legyen – és nem lesz meg a jövõje egynek se! Mer én még olyan kurvát nem láttam, aki tényleg tudott volna félretenni! ügye, én is: a Bori a Családsegítõbe annyit könyörgött nekem, hogy jó, ha már abbahagyni nem tudom, legalább spóroljak, gyûjtsek lakásra, hogy majd õ vált nekem betétkönyvet, abba rakosgathatom lassan a pénzt – nagyon rendes volt, meg is ígértem neki, mindent megígértem én, mer tudtam hogy igaza van a Borínak – aztán semmi. Mer NEM TUDTAM félrerakni semmit! Mer ugye amikor én ezt elkezdtem, hát odáig voltam, hogy Jézus-Mária, MENYNYI rengeteg pénzem van, el voltam ÁJULVA– nade pontosan tudtam mindjár azt is, hogyha én holnap is élek még, akkor nekem HOLNAP is meglesz ez a pénzem! Akkor meg mér pont a mai

pénzembõl rakjak el? Hát spórolhatok holnap is! – és akkor ez így ment: ami bejött, az úgy el is ment. És én az egész Budapesten nem tudok EGY SZÁL kurvát mutatni, aki ezt másképpen csinálná! Mer ha pénze van?: mind örül, hogy most MINDENT megkaphat érte – hát akkor gyerünk! így, így megy ez. Úgyhogy szóval nem érdemes kurvának se lenni.

Nade hát mi van helyette más? Van egy barátnõm, a Lili, intézetis volt õ is, de õ rendesen él, dolgozik, már évek óta ugyanazon a munkahelyen, normális, tiszta, szorgalmas, nem lop, nem csal, nem kurváskodik – és akkor mi a vége? A vége az, hogy nincs egy ruhája, amit felvegyen! Hogy nincs egy cipõje, ami ne volna lukas! Hogy olyan lakásba van, hogy azt még putrinak se nevezném! Hogy már a buszon szólják meg, hogy „na nézd a kis cigánylányt, lefoszlik róla a kabát! hát erre sincs gondja?” – mer ilyenek az emberek! Hogy ha pénzünk van, kinyalják a seggünket – de ha meg nincsen pénzünk, még meg is aláznak hozzá! Úgyhogy a végin már én adtam a Lilinek ruhákat a magamémból, meg cipõket válogattam neki, hogy mégis már ki tudjon menni az utcára! Egy RENDES lány – na? Hát akkor mit gondoljak?! Amikor látom, hogy a mai világba csak azok élnek meg, akik úgy szerzik a pénzt, ahogyan nem szabad!

Énnekem ennyi volt a választásom. Szakmát az intézetbe nem engedtek tanulni, gyárba robotolhatnék, güriznék a semmiér, munkásszállón laknék, hozzá még le is néznének, „na a kis intézetis, a kis cigánylány, talpa sincs a cipõjének!” – hát én akkor inkább ezt választottam, így legalább mégis megvolt mindenem. Meg nem mutogattak rám az utcán. Mer amikor kurva voltam és megvolt a pénzem, az emberek mind meghajoltak elõttem, köszöntek elõre – így van ez: akinek pénze van, MINDENE van, az akkor nem is cigány már, akár még koszos is lehet, meg akármekkora kurva, annak akkor már kijár a tisztelet!

Én ezt választottam inkább – csak közbe meg láttam, hogy ez se megoldás. A Bori volt nagyon rendes, meg az Annamari, a doktor Faragó Gáspárnak a felesége, õk sokat segítettek nekem, a Bori még a lakásigényt is beadatta velem, majdnem hogy erõszakkal, meg mindig elláttak tanácsokkal, hát tudják jól az életemet, meg az Annamari egy könyvet is akar írni a Bányairól, szóval tudja pontosan hogy mirõl van szó – na õk ketten kezdték nekem mondogatni, ahogy így bejárogattam

hozzájuk a Családsegítõbe:

– Piri, tudod mit? Férjhez kéne menni neked! Kéne találnod egy olyan férfit, aki rendes, meg akivel jól meg tudsz lenni! Megállj csak, majd mi keresünk neked egy jó férjnekvalót! – mer õk is nagyon szerették volna, hogy már abbahagyjam ezt az egészet.

En addig nem is gondoltam erre! De akkor valahogy elkezdtem törni rajta a fejemet, és – hát tényleg: sokkal jobb lenne! Talán tényleg ez a megoldás!

És akkor éppen volt is valaki – és akkor én elhatároztam, hogy hozzámegyek. A Mohamed úgyis azér jött Magyarországra, hogy feleséget válasszon – hát akkor jó, majd én leszek a felesége!

Szóval, ez úgy kezdõdött, hogy nekem volt egy egyiptomi fiúm, akit nagyon szerettem, és majdnem egy évig vele futottam. Közbe persze üzleteltem is – de azér vele is jártam, szóval õ volt az állandó fiúm, ez a Musztafa. Õ tudta jól, hogy én csinálom az üzletet is – hát úgy is ismerkedtünk meg, üzletben.

Én nagyon szerettem a Musztafát – pedig borzasztó szemét volt velem! Tudta, hogy nincs semmim, hogy üzletbe kell mennem hogy valahogy megéljek – és akkor képes volt és hazautazott egy hónapra Egyiptomba, és itthagyott nekem 50 forintot! Írd és mondd: ÖTVEN forintot! Pedig teli volt pénzzel – és mégis hagyta, hogy üzleteljek! Utána meg még felelõsségre vont, hogy én kikkel kurválkodtam!

Meg az az igazság, hogy még vert is. De annyira megvert, hogy egyszer is vagy tízszer elájultam – fellocsolt: ütött tovább! Ilyen egy moslék állat volt – de akkor én nagyon szerettem még. Nem tudom, mér! Talán mert eleinte nagyon rendes volt – vagy tudja az Isten. Meg hát a kurváknak általába mindig van egy állandó fiújuk, mer mindig mással lefeküdni, az azér nehéz, muszáj hogy legyen EGY valaki, akihez TARTOZZUNK! Közbe meg az is, hogy 37 éves volt, majdnem hogy apám lehetne, és én kicsit úgy is vettem, félig mint a fiúmat, félig mint apámat, tán azért is, hogy nekem sose volt apám – szóval tudja fene, de nagyon ragaszkodtam hozzá. A rohadt szemétládához. Mer õ meg tudta ezt – és akkor egyfolytába csak megalázott.

Na, és akkor közbe meg összeismerkedtem ezzel a Szíriáival, a Mohameddel, aki a férjem lesz. Ez érdekes volt: õvele nem is az üzletbe jöttem össze, hanem volt egy barátnõm, a Juli, aki tulajdonképpen nem is volt kurva, hanem csak járt ezzel a

Mohameddel. És már úgy volt, hogy el is veszi feleségül a Mohamed a Julit. De akkor a Mohamednek hirtelen el kellett utazni Líbiába, és amíg oda volt, a Juli összejött egy másik Szíriáival. Megjött a Mohamed, hogy elvegye feleségül a Julit – és a Juli nem volt már sehol. Úgyhogy akkor én vigasztaltam [a Mohamedet, mentem vele ide-oda, hogy lefoglaljam kicsit, hogy mégis ne bánkódjon annyira, lementünk egy hétre a Balatonra, elmentünk Egerbe, meg ilyenek – és akkor így, apródonként alakult ez ki. Az én helyzetem pont olyan volt, hogy pénzem semmi, csak egy csomó mindenféle tartozás, nem volt lakásom se, aludni se tudtam hol – a Mohamed meg NAgyon rendes volt, pénzt adott nekem, meg MINdent adott, elvitt magával a lakására, hogy legyek ott vele – szóval pont a fordítottja volt a Musztafának!

Egy hónap alatt zajlott le ez az egész. Egy hónap után én elhatároztam, hogy hozzámegyek a Mohamedhez feleségül. Úgyhogy akkor megbeszéltük hogy összeházasodunk – és most lesz majd júniusba az esküvõnk.

Utána persze már észhez kapott a Musztafa is, írt egy levelet, könyörgött nekem, hogy ne hagyjam el, menjek vissza hozzá, ez lesz, az lesz, amaz lesz – de hát én most nem foglalkozom õvele.

Namost, a Mohamed, az szíriai – de nem Szíriába lakik, hanem Egyiptomba, Kairóba. Mer tanár, és angolt tanít Egyiptomba. Most meg majd valószínû Líbiába fog átmenni, hogy ott tanítson angolt – úgyhogy úgy néz ki, Líbiába fogunk majd élni. A Mohamed elõször abba volt, hogy õ jönne ide, átköltözne Budapestre – nade hát mire? Tanítani mondjuk itt is tudna – de mennyiér, hétezerér, nyolcér? Hogy ebbõl éljünk meg ketten? Amikor itt se lakás, se semmi! Kinn meg ott van neki a lakása, keres 600 dollárt, meg még a bankba is van neki pénze – úgy már meg tudunk élni! Úgyhogy megyünk el –

Most kinn van a Mohamed Kairóba, de írja nekem a leveleket. Rendesen, magyarul, mer egész jól megtanult, még írni is, egy szótárból tanult meg – hát nagyon értelmes, hát egy tanár a Mohamed! Kicsit én is megtanultam már arabul, meg angolul is kicsikét, hát a kétévi arabozásba csak ragadt rám valami, de azér jobban magyarul beszélünk, meg a leveleket is magyarul írja a Mohamed, nagyon szép leveleket –

És, mondom, igazán nagyon rendes a Mohamed. Hát például ilyen, hogy telefonáltam neki Kairóba, és megmondtam neki, hogy

megcsaltam. Az egyiptomi fiúval, a Musztafával, akivel egy évig jártam. És még ebbe is belenyugodott a Mohamed! Elmondtam neki, hogy miér csináltam: mer õt még csak egy hónapja ismerem, a Musztafával meg egy egész évig voltam együtt, és egyszercsak beállított a Musztafa, és akkor – és belenyugodott, még õ mondta, hogy ne idegeskedjek – szóval tényleg rendes!

És – hát tudja Isten. Húsz éves vagyok már, elég sokat láttam az életbõl – úgyhogy énnekem ennyi már tényleg elég, hogy RENDES. Úgyhogy én most már eléggé biztos vagyok a dologba.

Megegyeztünk, hogy összeházasodunk – és akkor én szépen abba is hagytam az üzletet. Most, két hónapja: abbahagytam. Azt mondják, ezt csak elkezdeni nehéz, meg abbahagyni – és ez tényleg így van. Mer nem az, hogy az ember „megszokja azt a változatosságot" – hülyeség, mer én még máig se szoktam hozzá a változatossághoz! És még most, két év után is GYÛlölök együtt lenni egy olyan férfival, akirõl azt se tudom hogy kicsoda! Tudod mire gondolok olyankor közbe? CSAK a pénzre, CSAK! Hogy ez itt most férfi-e, vagy micsoda, hogy szép-e, vagy csúnya, ez engem egyáltalán nem érdekel – PÉNZE van, és nekem fizetni fog, ennyi, kész! Amikor a Musztafával voltam, az más volt, akkor nem a pénzre gondoltam, hanem õrá magára, meg mondjuk most a Mohameddel is; meg tegyük fel véletlenül elõfordúlhat még mással is, hogy van azért benne egy kis öröm is, mer egy-két férfi meg tudja csinálni, hogy legyen, és HA ÉN AKARNÁM, akkor lenne benne örömöm is – de minek akarnám? Mi a fenének akarnék én egy idegennel örömöt érezni?! Az üzlet különbenis csak arról szól, hogy NEKI meglegyen az öröme – nekem meg a PÉNZEM legyen meg!

Szóval ha egy lány ezt abbahagyja, akkor nem a változatosság hiányzik neki. Hanem a pénz. Ilyen egyszerû ez! Egy ilyen lány úgy tudja csak abbahagyni ezt, ha talál egy olyan férjet, akinek mindene megvan. Aki ki tudja elégíteni azt a nõt – már pénzbelileg értem –: ha ez bejön, akkor nincs semmi gond. Mint ahogy most nekem sincsen semmi bajom tovább: a Mohamed rendes is, pénze is van neki, ismerem már, nemi téren is, meg mindenhogyan, a felfogását, elgondolásait, meg szeretem is – úgyhogy tudom: õvele tudok majd élni.

Elõször biztos nem lesz könnyû. Mer ha Líbiába megyünk – hát a Mohamed elmondta, hogy nem egy jó hely, elég szar hely. Hogy olyan,

hogy még csatorna sincs a városban, minden mocsok ott folyik végig az utcán –

Meg eléggé meleg is van.

Meg az is, hogy akár Egyiptomba megyünk, akár Líbiába, mindegy: az araboknál az a helyzet, hogy én még az utcára se mehetek ki egyedül, csak õvele, a férjemmel. Ott nincs olyan, hogy fogom magam, elmegyek sétálni, vagy elmegyek diszkóba – hát diszkó nincs is, egyáltalán! Meg inni se lehet, semmit! Nekem mindent elmondott a Mohamed, semmit se titkolt el.

De azér az is biztos, hogy jobb életem lesz, mint itt. Meg ha érzek is majd valami hiányt benne, akkor is: tudom, hogy valami célja van! Mondják itt most nekem:

– Piroska, nem félsz? Elmész, idegenbe, hát hogyan? Mégis: magyar vagy –

Mér, hát mit adott nekem ez az ország, hogy inkább itt szenvedjek? Menjek tönkre, rohadjak el?! „Magyar vagyok” – nagy dolog! Mit kezdjek vele, megbaszhatom! Legyek itthon kurva tovább, vándoroljak egyik Ibusszobából a másikba, dögöljek meg édszbe – amikor ott meg lakásom lesz, normális életem, gyerekeim, rendes férjem, és NEM LESZEK SZERENCSÉTLEN!

Ott a nõk nem dolgozhatnak, a férjüknek kell eltartani õket. De azér talán mégse lesz unalmas – azt mondja a Mohamed, hogy ha Kairóba megyünk, ott van neki egy barátja, aki jegyzõ, de közbe sportol, és akkor majd az eljár hozzánk, és õvele sportolhatok. Még nem tudom, hogy mit – ez majd még eldõl. Hát, majd meglátjuk –

Most egyelõre várok. Várom, hogy a Mohamed visszajöjjön – május végén jön már, és akkor elkezdjük intézni a papírokat, és megyünk. De addig is: rendbe vagyok most már. Küldött a Mohamed pénzt, küldött 550 dollárt, és azon kivettem ezt a lakást – simán megkaptam: azon se akadékoskodtak hogy cigány vagyok, csak megmutattam a pénzt, befizettem, és már jöhettem is –

Azért ha kimegyek, hazajövök majd néha. Nem is énmiattam, hanem a võlegényem nagyon szereti Magyarországot, valahogy tetszik neki – mit tudom én. Úgyhogy megbeszéltük: minden júliusba és januárba fogunk majd jönni. De azt kikötöttem, hogy csak akkor jövünk, ha énnekem kedvem lesz, ha ÉN akarok jönni! Ha én azt mondom, ne jöjjünk: akkor nem jövünk! Akkor inkább elmegyünk egy

olyan helyre, ahová ÉN vágyom!

VALAHOVÁ TARTOZNI KELL

KETTÕS PORTRÉ – JANCSI ÉS MARCI, 19 ÉVESEK

Marci mondja:

Nekem a rendõrséggel eddig még csak egyszer volt bajom – akkor se a hit végett, vagy valami, nem, azér nekem még nem szóltak sose. Ez annyi volt, hogy épp nem volt munkahelyem, és két haverommal csavarogtunk valahol Pestlõrincen, és este volt már, de nem volt kedvünk hazamenni – megláttunk egy nagy tízemeletes házat: hajrá, aludjunk ott! Bemegyünk, lefekszünk a lépcsõházba, alszunk már javába – egyszercsak jön valaki. Civilbe – de egy rendõr. Hát pont az lakott ott! Eggyik barátomat egybõl el is kapta, mi meg ketten fölszaladtunk a tetõre. De a tetõn nem volt átjáró a másik házra, a rendõr meg észrevette hogy futunk – na, szóval be lettünk vive a pestlõrinci kapitányságra.

Persze már a kocsiba elkezdtek szórakozni velünk, hogy hú, milyen jó, épp szolgálatba van a boxos emberük, legalább lesz neki egy kis edzése, meg így meg úgy – de aztán nem vertek meg. Beraktak a fogdába, ott voltunk estétõl másnap délután négyig. Délelõtt már tudtak telefonálni anyukámnak a munkahelyére, behívták – aztán anyu bejött értem és kihozott. Elmondták neki, hogy milyen jómadár a fia, még munkahelyem sincs a személyigazolványba, már másfél hónapja nem dolgozok sehol, meg ez meg az, anyu meg szépen eljátszotta, hogy errõl õ még nem is hallott, meg dumált nekik ott vagy egy órát – aztán elmehettünk. Szóval nem volt vészes. És, mondom, ami a lényeg: nem vertek meg akkor se. Mer van olyan hely, ahol megverik a srácokat – például a Budapesti Rendõrfõkapitányság. Ott egy gyereket már azér megvertek, amér nem dógozott másfél hónapig – pont ezer! Igaz hogy utána kiengedték, de elõtte úgy megverték, hogy még a foga is ki lett neki rúgva itt elõl. – Szóval, szerencsém volt –

Na hát az az igazság, hogy nem mindig van munkahelyem. Mer nem szeretek dógozni. Most itt az Autókernél elvagyok, ez mondjuk nem túl rossz, mer elég szabad, egész nap csak furikázunk a városba, néha még vidéken is – el lehet viselni. De azt, hogy be vagyok zárva egy gyárba, és akkor semmit se csinálhatok, csak ott imitálom egész

nap a munkát, és mindig ugyanazok a falak -pfúú, azt eggyáltalán nem szeretem í

Jancsi mondja:

Mi négyen vagyunk testvérek, úgyhogy szóval elég nehezen nõttünk föl, mer apu csak munkás, szóval szerelõ egy csepeli gyárba – de azér nem voltunk állami gondozottak, eggyikünk se, otthon voltunk mind. Hát ezt mondjuk a hit is tiltsa, hogy a gyerekeket állami gondozásba adni, mer ha egyszer már megszülettek, akkor föl is kell nevelni õket - mer szóval anyukám, az Jehova tanúja volt.

Az apu nem, az eggyáltalán nem volt az soha, sõt az apu mindig is ellenezte ezt a hitet, nem is akarta engedni anyut hogy eljárjon a gyülekezetbe – hát még olyan is volt, hogy baltával megkergette az anyut, amikor az anyu menni akart, meg ilyenek – úgyhogy aztán az anyu abba is hagyta az egészet. Pedig δ már alá volt merítkezve, szóval igazság szerint őneki már nem lett volna szabad abbahagyni ezt -nagyon sokat tűrt az anyu, de a végin aztán mégiscsak abbahagyta, és most már eggyáltalán nem jár a gyülekezetbe. Volt olyan, hogy az anyu elindult este, hogy na elmegy a nővéremmel gyülekezetbe, az apu meg bedühödött, utánuk ment motorral, hogy megverje az anyut és hazavigye – és ott robogott el mellettük a motorral, és nem vette észre őket, egyszerűen nem látta meg az anyut! Ezt az anyu mesélte el. Szóval, ez is olyan különös! Egyszer meg megesküdött az apu, hogy megfujtsa az anyut, csak kerüljön elő, meg végigordítozta az egész szomszédságot, és akkor az öcsém meg elszaladt az anyu után a gyülekezetbe, hogy szóljon neki, és akkor erre föl az egész gyülekezet ott imádkozott az anyuér, hogy ne fujtsa meg az apu, meg ne is bántsa – és akkor utána mikor az anyu hazament a nővéremmel, addigra az apu teljessen le volt higgadva és ott aludt a tévé előtt és hozzá se nyúlt az anyuhoz. Szóval ez úgy van, hogy – hát a HIT. Tehát hogy HINNI kell ebbe, erősen hinni -és akkor nem is történik meg a baj. – Most lehet hogy ez valahogy egy kicsikét fura, ahogy ezt így elmesélem, hogyha valakinek nincsen semmilyen ismerete ezekről a dogokról, akkor lehet hogy olyan szinte hihetetlen is neki az egész -pedig ez megtörtént!

De aztán az anyu mégis kimaradt a gyülekezetbõl, ezt pontosan még most se tudom hogy mér-hát biztos elfáradt az anyu. Meg talán ugye a hite se volt eléggé erõs, úgyhogy nem tudta elviselni mégse az apu

hogyishívjákolását, és akkor ezer – ki tudja? De szóval abbahagyta, most már nem jár õ se. Én viszont mégis az anyutól örököltem ezt a Jehova tanúja-hitet, meg a nõvérem is. Hát most is van otthon majdnem egy egész bõröndre való ilyen cuccunk, amit még az anyu gyûjtött össze, Jehova tanúinak a különbözõ könyvei, újságjai, meg satöbbi. Amirõl az apu nem is tud! Mer ha az apu tudna róla, akkor már kidobta volna az egészet a szemétbe. Úgyhogy, mondom: lehet, hogy ha az anyu nem tanulta volna ezt a hitet, akkor talán én se kezdtem volna eljárni. De hát ezt nem lehet biztosra tudni, mer az is lehet hogy akkor meg másvalaki által kerültem volna oda – ezt senki nem tudhassa.

Én mondjuk a szüleimmel vagyok, nincsen semmi probléma. Apukám le van százalékolva, érszûkülettel, kocsikísérõ volt õ is, mint most én, anyukám, az viszont ilyen benzinkutas. Úgyhogy nincs gond. Egy szem gyerek vagyok, szóval nálunk se volt ez, hogy állami gondozás, vagy ilyesmik. Minden oké, még annyi sincs, hogy ezer a sátánozásér szólnának – pedig lássák mindig a cuccomat, meg tudják hogy megyek el, de nem vacakolnak érte. Mindig mondják, hogy ez egy nagy hülyeség, meg így meg úgy, de azért hagynak, nem foglalkoznak vele, mer valahogy azt hiszik, hogy ez csak egy gyerekes ökörség, akkor meg csináljam, amíg meg nem unom. Inkább azér szólnak, hogy ne legyek koszos, vágassam már le a hajamat, meg ilyenek – szóval ki lehet bírni.

Csak az a rossz, hogy Csepelen lakunk. Régen Angyalföldön laktunk, ott is születtem, ott is nõttem föl, az jó nagyon, Angyalföldet szeretem, inkább oda húznék – de hiába, mer sajnos mondom Csepelen lakunk.

Most mi is a Húszadik kerületbe lakunk, szintén Csepelen. De lehet hogy elfogunk költözni, mer lehet hogy elmegyünk Magyarországról. Mer az anyunak van két testvérje Ausztráliába, és azok hívnak minket is, azt mondják hogy nem olyan rossz – hát én még nem voltam ott, de mondom, az anyunak a báttya meg a nõvére eléggé dicséri. Úgyhogy oda akarunk kimenni – hogyha lehet. De ezt alig merem már mondani, mer aki csak hallja, rögtön: „és akkor mi lesz a lakásotokkal?! adjátok akkor nekünk a lakást!” Pedig azt nem adhassuk senkinek se – mer szóval úgy akarnánk menni, hogy hát az apu nélkül. Mer az apunak mondjuk elég rossz a természete, meg minden, úgyhogy az anyu nem

bírja mellette – hát tulajdonképpen ezmiatt is akarunk kimenni. Meg hogy az anyu megin járhasson Jehova tanúihoz – mer ott is van gyülekezet, és akkor oda eljárhatna. Úgyhogy szóval ez a lakás nem maradna üres-sen, mer hát vagy az apu maradna benne, vagypedig ugye az államé lesz.

Szóval, mondom: én az anyun keresztül kaptam ezt a hitet, ezt a Jehova tanúja-dógot, én ebbe már belenevelkedtem. Még amíg kicsi voltam, évekig eljártam az anyuval a gyülekezetbe, meg most is, hogy már nagy lettem, eljártam majnem egy évig, úgyhogy összevissza olyan tíz évet foglalkoztam én már evvel. Csak viszont én még nem voltam alámerítkezve, tehát én még nem voltam rendes Jehova tanúja. Hát nálunk evvel kezdõdik az egész, hogy aki már megtanult mindent, ami így fontos a hitbõl, szóval már megerõsödött neki a hite, azt a többi Jehova tanúja alámeríti a vízbe, és akkor attól kezdve már az is rendes Jehova tanúja lesz, mint a többi. De szóval én odáig nem jutottam el.

Én most már majdnem négy éve járok, most lesz a negyedik éve. Tizenhat éves voltam, amikor ez elkezdõdött.

Ez úgy volt, hogy láttam egy adást a tévébe, amibe szó volt errõl, hogy a sátánimádók így meg úgy – de a tévé nem magyarázta meg, hogy mi is volna ez, meg mi a lényege, hanem épp csak úgy említette a dogot! Na, azér én mindenhogyan kíváncsi lettem rá, hogy mirõl is van itt szó!

Aztán, rá kábé egy hétre: eggyik aluljáróba megjelent egy fölirat. Három haverommal voltam, és felfigyeltem rá, hogy ott ácsorognak egy csomóan, ilyen szakadt egyének, de azt se láttam, hogy mit néznek!

– Mi van ott érdekes? – és odamentem. Elõször aszittem, hogy tán a rendõrök vernek valakit, vagy hogy ott fekszik valaki a földön, vagy ilyesmik, mittudomén. -Mi lehet olyan érdekes, hogy ennyien nézik? – aszt odamegyek, látom: egy fölirat. Én nem értettem elõször, hogy mit jelent! Mer csak úgy nagyjából mondta meg, hogy mi újság: ott volt a fordított kereszt, meg utána mindenféle adatok. Hogy Nememlékszekmilyen János utca, meg egy szám, meg még számok.

Akkoriba én a bojszolgálatnál dolgoztam, ismertem jól az egész város területit, mer mindenhova hordtam a mozijegyeket meg az ajándékkosarakat – nézem a föliratot, és egybõl beüt: hát ez egy cím! Hát én már jártam is ott! Meg egy idõpont, szóval hogy milyen nap,

meg hogy hány órakkor –

– Hoppá – mondom ott a többieknek –, hát ez egy házszám, vagy valami!

– Míí? Egy házszám?? – mindjár odajött mindegyik, nézték õk is. – MILYEN házszám??

No, és akkor fölmentünk, abba a bizonyos idõbe, este nyóckor, vagy tízkor, nem tudom már, de sötétbe, mind a négyen. És akkor ott már vártak minket!

– Nem az ilyen és ilyen utcába jöttetek – azt mondja a csávó –, az ilyen meg ilyen házszámra?

– De – mondom –, persze!

– Jó van – aszondja –, akkor gyertek utánam!

És akkor mentünk vele. De közbe nem is az az utca volt az, meg nem is az a házszám! Csak azt írták ki, meg annak a KÖZELIBE volt a cím! Szóval: mégse írták ki az igazi utcát, meg az igazi számot, mer az titkos volt!

És akkor mentünk evvel a másik három sráccal, és bevitt minket. És kész: azóta is járunk oda, mind a négyen.

Én tulajdonképpen katolikus voltam eredetileg, római katolikus – tehát nekem akkor el kellett menni egy katolikus paphoz, megmondani, hogy már nem akarom továbbfolytatni azt a hitet, amibe odáig voltam, nem akarok már a római katolikus vallásba lenni. Ez úgy megy, hogy ilyenkor két Jehova tanújával kell nekem odamenni, hogy legyen két tanú is, úgyhogy mi hárman voltunk ott ennél a papnál. És akkor a római katolikus pap el akarta kérni a személyigazolványunkat. Hogy adjuk oda neki, mutassuk meg! De mi mondtuk neki, hogy milyen jogon adjuk mi oda a személy-igazolványunkat? Akkor azt mondta a római katolikus pap, hogy másképp nem érvényes a kiiratkozás. De a két Jehova tanúja azt mondta rá, hogy Isten elõtt így is érvényes. Tehát mi odamentünk, kijelentettük hogy én kilépek – ennyi elég. És eljöttünk, otthagytuk a római katolikus papot.

Õnáluk van ez a bemerítkezés, szóval hogy akit fölavatnak, azt belerakják a vízbe – minálunk meg pont az ellenkezõje: minekünk tûzön kell átmenni. Úgy is hívják, hogy „tisztítótûz”. Ez egy kábé akkora darab terület, mint egy kis szoba, szóval olyan három méter vagy négy, és tûz, vagy majnem csak parázs – és akkor azon végig kell gyalogolni. Le kell vetkõzni tiszta meztelenre, és akkor mezítláb, és

nem szabad szaladni, hanem szép nyugodtan kell menni, szóval olyan nincs, hogy átugrom, vagy futok, nem: rendessen menni! És akkor átadja magát az ember testileg-lelkileg a Sátánnak, szóval evvel így a Sátán szolgálatába áll.

Én mindjár majnem az elejin keresztülmentem már ezen – nem olyan vészes azér! Hát csak egyszer kell átmenni rajta – kicsikét bizserget, meg azér a helye is megmarad egy ideig, utána nem esik jól a cipõ az ember lábán, de ki lehet azér bírni.

Meg még utána akkor vérkeresztséget kötünk: mindenki elvágja a kézit, pengével, itt fönn az érnél, és akkor összetartsuk, összeéltessük, hogy egybe menjen a vér – és akkor ez annyi, hogy testvérek lettünk, ez jelképezi, hogy egyazon hiten belül vagyunk. – Valaki azt a hülyeséget mondta erre, hogy „na ugye: így terjed az édsz!” Ami hát egy marhaság. Mer ott miköztünk szerencsére senki sincsen, akitõl az édszt el lehetne kapni. Mer olyan ott nincs, hogy váltogatnánk a lányokat. Most például van pontossan 13 fiú, meg hozzá pontossan 13 lány, rendessen elosztva a 13 fiúra, és akkor azok mindig együtt vannak, cserebere nincsen, eggyáltalán. Úgyhogy szóval –

Hát az eléggé rossz volt, hogy amikor kicsi voltam, nem lehettem se úttörõ, se kisdobos, se kisz-tag, se semmi ilyesmibe nem vehettem részt. Mer ezek a dolgok ellenkeznek a Jehova tanúinak a hitével. Persze nemcsak a jehovisták nem lehetnek úttörõk meg kiszesek, hanem azok se, akik erõssen vallásosak – csak hát ilyen Jehova tanúi között van a legtöbb. Szóval nem lehettem úttörõ-ment az osztály az ünnepélyre, de engemet nem engedtek be. Én nem is akartam bemenni, mer nem is lehetett, és tudtam hogy nem lehet

– csak azér mégis rossz volt. Õk bementek az ünnepélyre

– nekem is oda kellett menni, csak nekem kinn kellett leülni, oszt meg kellett várni kinn, amíg vége lett az ünnepélynek, csak utána mehettem haza, a többivel. Mer én nem voltam úttörõnek felavatva – hát tudták rólam, hogy én Jehova tanúja vagyok, vagyis hogy evvel foglalkozok. Ez mondjuk elég rossz volt.

Meg az is, hogy a szakmunkásképzõbe én mindig megírtam rendessen a leckét, meg nem pofáztam vissza a tanárnak, mint a többi – úgyhogy akkor azt mondták rám, hogy „jó kisfiú” vagyok, meg hogy talpnyaló vagyok – hát úgy mondom, ahogyan õk mondták! –, amér én megcsinálom a leckét meg nem pofázok vissza, azt mondták hogy

biztos azér vagyok ilyen, mer a szüleim jóba vannak a tanárokkal, meg ilyenek –

Meg az se volt jó, hogy mindig mikor beszéltem róla, hogy van Isten, meg hogy szeretni kell az Istent, akkor a többiek mindig kinevettek. A kilencven százaléka kinevetett! Azér vannak egy páran, akik most is hisznek Istenbe

– csak nem a fiatalok. Még tán legjobban a narkósok között van a legtöbb, mer azokat mostanába elkûdik valamelyik egyházhoz, tartanak nekik ilyen foglalkozást, hogy segítsék õket, „Veszélyeztetett Fiatalok”, ez a neve neki, tehát akik nem találják a helyüket, ezt nem tom melyik egyház tartsa – de hát a többi, az csak nevet rajtam. A papírgyárba is, amikor próbálok errõl beszélni, senki se hiszi el, csak neveti mind – hát ez eléggé rossz.

Mi már különben nagyon régen együtt vagyunk a Jancsival, szóval jó barátságba. Még mielõtt én a sátánosokhoz kezdtem járni, meg mielõtt õ így komolyabban kezdte volna tanulni ezt a Jehova tanúja-dógot, mi már eggyütt csavarogtunk, már általános ötödik óta, szóval majnem kilenc éve már. Vagy az utcán ökörködtünk, vagy fölmentünk mihozzánk, vagy õhozzájuk, általába inkább õhozzájuk, mer ott jobb volt, és akkor így elhülyéskedtük az idõt – tulajdonképpen minden nap evvel telt el: reggeltõl estig eggyütt. Sokszor még ott is aludtam õnáluk, meg ilyen dogok – úgyhogy ott a házba már aszitték, hogy valami bajunk van, szóval hogy talán homokosok vagyunk, vagy valami, mer hogy csajokkal akkor még nem nagyon foglalkoztunk annyira – hát elég kicsik voltunk, szóval fiatalok, 12-13 évessek csak –, de viszont állandóan eggyütt láttak minket, úgyhogy már biztos hogy rosszat gondolt rólunk mindenki. Pedig csudát, hát mi csak jó haverok voltunk – habár tényleg elég jó barátok. És akkor ez meg is maradt mostanig.

Amúgy nálunk sátánistáknál az van, hogy nekünk nem lehet továbbtanulni. A tanulás, az tiltva van – mer a tanulás marhára leköt, meg esetleg teljessen más irányba vinne el minket, mint amerre menni kell. Ez van – hát például a vezetõnk: megvan neki a nyóc általánosa - kész. Közbe õ egy elég jómódú családból való, úgyhogy rengeteg pénze van neki, azelõtt gebines volt, de még most is van valamije, ezt biztossan nem tudom, de a lényeg hogy mindig van pénze – hát akkor meg minek tanulna? – De mondom, minekünk nem is szabad tanulni.

Viszont ez nem is izgat minket. Szóval hát én amúgy se akartam soha tanulni. Én már eleve úgy indultam: örülök, ha kijárom a nyóc általánost, aszt annyi! Nem voltam én sose barátja a tanulásnak, mer eléggé ellensége voltam neki! Tán kétszáz nap egy évbe az iskolai tanulási idõ, vagy mennyi, nem is tudom már – nekem meg volt száz-valamennyi igazolatlan napom! Jöttek mindig a bírságok, meg jött olyan is hogy elvisznek, meg ez meg az – akkor úgy bementem egy hétre, kicsikét elfelejtették a dogot: utána megin nem mentem! Nem, én nagyon nem csíptem a tanulást –

Minálunk tanulni lehetett, Jehova tanúi ezt nem tiltsák. Ha valaki akar, csinálja, Jehovát ez nem zavarja! Lehet nyugodtan, bármilyen szakmát lehet tanulni, akár még egyetemre is lehet menni egy Jehova tanújának! Szóval ebbe nincsen semmilyen korlátozás –

ja, dehogynem, mer egy van azér: rendõrnek nem mehet a Jehova tanúja. Mer akkor ugye fegyvert kellene fogni neki, meg még arra is fölhatalmaznák, hogy bizonyos esetekbe emberre lõhet – azt meg nálunk nem lehet. Fegyvert mi a kezünkbe se vehetünk, még a gyerekek se játszhatnak játékpisztollyal. Meg azon kívül mondjuk ha egy rendõr letartóztat valakit, avval már rosszat tesz neki, hát elveszi a szabadságát, meg satöbbi – úgyhogy nem, ezt nem szabad, rendõr sehogyan se lehet Jehova tanúja, ez az egy ki van zárva.

De minden mást szabad tanulni. Úgyhogy nekem is lett szakmám: általános iskola után elvégeztem a szakmunkásképzõt, és papírgyártó szakmunkás lettem. Meg hát most nemsokára targoncavezetõi papírom is lesz, ha sikerül –

Most már két éve dolgozok a papírgyárba, ugyanott, ahol a szakmunkást szereztem. Rakodási irányító vagyok. Mondjuk szeretem is ezt a munkát! Azér is jöttem át ide, mer ezt szeretem – mer azelõtt más munkakörbe voltam a gyáron belül, a gyártásba dolgoztam, de abba nekem az nem tetszett, hogy folyamatba ott kellett lenni, tehát három mûszakba. Ugye, ha délutános voltam, nem tudtam volna elmenni a gyülekezetbe – hát ez elég rossz volt. Ha már eggyik héten hiányoztam, az nem jó érzés volt, zavart nagyon – tehát akkor átkértem magamat ide a szállításhoz, és ezt már szeretem, mer ez csak egymûszakos.

Ez a fordított kereszt, ez a sátánosoknak a jelvényük. Ez most már eléggé gyakori, szinte mindennapos lett ez most már Pesten, nagyon

sok gyerek mászkál vele – csak közbe az van, hogy legtöbb azt se tudja, mit jelent. Fogja, fölrakja, mer azt hiszi, ez is csak egy eggyüttesnek a jelvénye – holott azt se tudja, mirõl van itt szó! Cipeli a nyakába – csak úgy!

Meg olyan, hogy van most a rádióba ez a „Kamaszpanasz”, szoktam néha hallgatni – na ott is: egyszer egy ilyen riportba megkérdezték a csávót, aki állítólag sátánimádó, hogy hogy is van ez az egész, kik azok a sátánimádók, mit akarnak, meg ilyesmik – és akkor erre AKKORA hülyeségeket mondott a gyerek, hogy én tisztára elszédültem! Úgyhogy tiszta égés volt az egész. Hogy azt mondja: a sátánosok a macskákat ölik, megkínozzák õket, fölakasszák a macskát, levágják a fejit – meg ilyen dogok! Ami hát nem is igaz! Mit mondjak, teljessen kiakasztott, ahogy hallgattam!

Közbe azt meg nem tudta megmagyarázni a kölök, hogy mi a Sátánnak a fogalma, meg a lényege micsoda, meg hogy honnan is lett a Sátán, hogyan keletkezett -errõl semmit se tudott! Azt mondta, hogy ott van õbenne az Isten, hogy benne van a Sátán is – ÕBENNE! Ami egy ökörség! Hát hogyan lehetne õbenne, egyszerre mind a kettõ?! Amikor az Isten, meg a Sátán, az két külön szellemi teremtmény! És akkor majd pont õbenne –

Meg akkor kérdezik tõle, hogy „és hogyha szembejön veled egy náladnál olyan tíz centivel nagyobb srác, akkor abba is belekötsz?” Amire ilyet szól a gyerek, hogy aszondja:

– Nem, ha nagyobb, akkor abba nem!

Szóval minthogyha a sátánosok gyávák lennének, minthogyha mi csak a nálunk gyengébbekkel akarnánk verekedni – tisztára így jött ki a dolog! Hû de pipa voltam!

Na hát ez minálunk is eléggé így van. Elolvastam egy könyvbe, hogy mit írnak Jehova tanúiról, egy ilyen lexikonba vagy mibe – hát ott olyanok vannak leírva, hogy nem is igaz. Annyira ki van minden forgatva, csavarva – szóval telj essen másképp értik a dogokat, mint ahogy vannak! Hogy én csak néztem: ez most míí, meg hogyan??

Meg amiket összebeszélnek! Hát én hallottam már olyat is, hogy Jehova tanúi bemennek a gyülekezetbe, gyülekezet végin eloltsák az összes villanyokat, levetkõznek mind meztelenre, aztán aki a sötétbe megtalál egy akárkit, avval lefekszik. De mondjuk nõ nõvel is, meg férfi férfival, meg satöbbi! Ilyeneket híresztelnek Jehova tanúiról!

Hogy honnan veszik ezt a butaságot, én nem tudom. Hát hogyan lehetne ez igaz, amikor Jehova tanúinál nem is lehetnek homokosok! Jehova tanúinál még házasság elõtti nemi életet se lehet élni – nemhogy a gyülekezetbe, sötétbe, akárkivel, összevissza!

Amúgy én úgy tudom: van egy ilyen szekta, ahol ilyenek mennek – de hát az nem Jehova tanúi. Lehet hogy a buddhisták, hallottam már a buddhistákról is – de nem hiszem hogy õk azok. Szóval tudom, hogy valamelyik szektába állítólag ezt csinálják, de én nem tudom a nevit annak a szektának.

Mirólunk meg hallottam olyanokat is, hogy a sátánista csoportokba a csávók nem is foglalkoznak lányokkal, hanem csak csávókkal, a csajok meg csak csajokkal -meg ilyenek. Már nem úgy hogy a tanítás szempontjából, hanem hogy szexuális téren! Holott hát sátánosoknál ilyen hem lehet. Mer minálunk mindenkinek megvan a párja, és akkor eggyáltalán nem avatkozunk egymás ügyeibe. És most nem az, hogy a buziság így vagy úgy vagy amúgy, mer mondjuk a Sátánt nem érdekli, ha valaki homokos! Õt az se zavarná – hát csinálja, ha jólesik neki, sõt, csinálja minél jobban! Szóval éppen lehetne ilyen is – csak éppen véletlenségbõl nálunk nincsen senki se, aki mondjuk buzi lenne.

Meg volt ez a dolog valahol Amerikába, hogy egy valamilyen prédikátor elvitte a híveit az erdõbe, és mérget adott nekik, hogy igyák meg, legyenek öngyilkosok, hogy akkor majd ez lesz meg az lesz, meg satöbbi, és akkor meg is itták a mérget, és meghaltak tõle, nem is tudom hogy hány százan vagy ezren meghaltak tõle – na hát ezt is HÁNYSZOR hallottam már, hogy „na ugye, TI csináltátok!" Közbe ezek nem is sátánosok voltak, hanem egy nem tom milyen szekta. Fogalmam sincs milyen hitet találtak ki ezek, és akkor beszedték a rengeteg pénzt vele – na, szóval ez ki is derült, hogy pénzre ment a játék. Mer egy csomóan bedobták a hatalmas pénzeket, dollárba, úgyhogy a prédikátorok már milliomosok lettek, sõt már milliárdosok majnem – de aztán elkapták õket, le lettek sittelve. És a végin kisült, hogy nem is sátánimádók voltak – lehettek volna azok is, de NEM azok voltak! Hanem én nem is tudom mik voltak!

Lehettek volna sátánosok is, de pont nem azok voltak. Meg mondjuk ha most így belegondolok, hogy macskát kinyírni – hát nem is volna teljessen hülyeség. Mer ugye az is egy élõlény. Csak viszont hát EGY MACSKA: most mi az? Hát az egy jelentéktelen akármi!

Meg hát ez egy olyan kis dolog, ezt akárki meg tudja csinálni! Mondjuk, hogy fölakasztani, megszabdalni – persze: szép. De hát avval nem érünk el semmit, hogy na most megdöglött egy macska! Még éppen jelképnek nem volna rossz – csak hát egy macska, az nem tud gondolkozni, mer az tudatlan, az nem fogja föl áztat, hogy áá, én most a Sátán kézibe kerültem, és akkor most a Sátán így meg úgy – szóval neem, ez egy gyerekség lenne csak!

Meg az is egy ilyen tévhit, hogy Jehova tanúi, az egy vallás. Mer ez nem vallás, eggyáltalán: ez egy hit. És a vallás, meg a hit, az kettõ. És nagyon nagy különbség van a kettõ között! Elfelejtettem már hogy mi, de borzasztó nagy különbség! Úgyhogy mindig mikor mondja nekem valaki, hogy

– Jehova tanúihoz jársz? Azt a vallást tanulod? -akkor én mindig kijavítom:

– Nem – mondom –, ez nem vallás. Ez HIT! Szóval a református, meg a római katolikus, meg satöbbi, azok VALLÁSOK – de ez egy más dolog! Mint ahogy más az is, hogy „szekta", mondjuk a pünkösdimádók, vagy esetleg a sátánisták – de Jehova tanúi nem is szekta!

~ Nem – mondom –, nem vallás, meg nem is szekta, hanem ez egy hit. Ez a három szó nem egy, ez mást jelent! – csak sajnos mondom nem jut eszembe, hogy mibe jelent mást.

És ezer van az, hogy Jehova tanúinak nem szabad templomba se menni, semmilyen templomba. Még esküvõt se szabad templomba tartani, vagy keresztelõt, vagy akármit, eggyáltalán! Mer a templom, az a Sátán birodalma. Ott csak a bálványimádás megy.

Mer ugye: csak eggy igaz hit lehet. Úgyhogy a római katolikus, az evangélikus, meg a törököknél nem is tudom milyen vallás van, buddhista, szóval ilyen Mohamedvallás, meg a többi rengeteg ilyen hit, vagyis vallás – hát ezek nem lehetnek MIND igazak! Mer mindegyik teljessen mást tanít Istennel kapcsolatba! Ennyifajta egyszerre nem lehet igaz – hanem a rengeteg közül csak EGGY az igaz! És énszerintem ez Jehova tanúi: az az igaz.

És ez számtalanszor be is bizonyosodik! Mer például Jehova tanúi papoknak is prédikálnak – és volt már olyan, hogy papból lett Jehova tanúja! Utcán szólította meg a Jehova tanúja ezt a papot, és elkezdte ott mondani neki a nézeteit, szóval ezt a hitet – és akkor addig-addig,

hogy mondta ez a papnövendék, mer még csak az volt, még csak tanulta azt a vallást, szóval nem volt még rendes pap, de elég az hozzá, hogy mondta a Jehova tanújának, hogy õ most már csak azt nem bírja fölfogni, hogy idáig hogyan vezethették õt ennyire félre! Mer most megvilágosodott õelõtte is, hogy amit õ addig tanult, az nem ért semmit! És akkor rendes Jehova tanúja lett ebbõl a papból, vagyis papnövendékbõl – na!

Hogyha valaki ebbe a dologba kicsit belegondol, akkor egybõl láthassa, hogy létezik Isten is, meg létezik Sátán is, és a kettõ harcol egymással, meg minden. Hát megnézem akármelyik mozifilmet: ott is mindig a Jó meg a Rossz van, majnem mindeggyikbe! És akkor ezek harcolnak, és a végin valamelyik gyõz. Tehát ez már az egész életbe benne van, hogy Jó meg Rossz, Jehova meg Sátán!

És ez úgy volt, hogy amikor Jehova Isten az elsõ emberpárt elveszítette, Ádámot meg Évát, akkor adott a Sátánnak egy bizonyos idõt. Hatezer esztendõt adott a Sátánnak – ez olyan volt mint egy fogadás. Mer a Sátán azt mondta Jehovának, hogy õ elég erõs ahhoz, hogy minden embert átállítson az õ oldalára.

– Nem lesz a Világon eggyetlen Jehova tanúja se – azt mondta a Sátán –, nem lesz eggyetlen egy teremtményed se, aki téged fog imádni! – ezt mondta.

És akkor erre mondta neki Jehova Isten, hogy na jó, próbáljuk ki.

– Rendbe – azt mondja –, adok rá neked hatezer évet! És akkor még most is ezen folyik a küzdelem Jehova meg a Sátán között, hogy melyiknek lesz több imádója. Csak most már ennek a hatezer évnek kezd vége lenni, most már lejár a próbaidõ, és el kell dõlni ennek a dolognak. Szóval, ez van!

Ez pontossan így volt! Úgyhogy mi sátánimádók most is azt akarjuk, hogy a Sátánnak legyen igaza, és eggy olyan ember se legyen a Földön, aki Jehovát imádja! A mi hitünknek a lényege tulajdonképpen pont az, hogy senki se higgye el, amit Jehova tanúi tanítanak, hogy minél kevesebb ember legyen Jehova tanúja. Szóval hogy minél több ember haljon meg! Mi arra törekszünk, hogy az egész emberiség pusztuljon el! Mer a Sátán is azt akarja – a Sátán eggyetlen élõlényt se akar látni a Föld színén! És mi õt szolgáljuk, a Sátánt, és Jehovának meg ellenségei vagyunk! És amit mi a Sátánér kitûztünk, az sikerülni is fog, mer már RENGETEGEN átfordultak a Sátánhoz! Hát

mennyien vannak Jehova tanúi? Olyan hárommillióan? ENNYI ember közül!

Amikor én utoljára voltam a gyülekezetbe, épp akkor jött egy ilyen adat, hogy kábé hárommillióan vagyunk. Ami nagyon kevés – hát ha ötmilliárd ember van a Földön, akkor ez nem sok. Csak azér ezt nem úgy kell venni! Mer van a Bibliába egy rész, a Noé bárkája, ezt meg lehet találni ott leírva, tehát ez igaz volt: ott csak nyolcan menekültek meg a vízözönbõl, csak a Noénak a családja – az akkori hárommillióból. Akkor hogyha ezt teszem összefüggésbe a mostani számokkal, szóval ha a mostani ötmilliárdból hárommillió fogja túlélni a pusztulást, akkor az kábé ugyanaz, mint a hárommillióból a nyóc! Úgyhogy majd ezt még meglátjuk!

Hát, meglátjuk majd, persze! De miszerintünk a Sátán kerül uralomra, nem Jehova, mi ebbe hiszünk. Hát nyilvánvaló dolog, hogy mi nem azér tartunk a Sátánnal, mer azt gondoljuk hogy Jehova fog majd gyõzni, de közbe mi csakazértis a Sátánnal vagyunk, mer meg akarunk halni – hát nem vagyunk hülyék! Nem: mi TUDJUK, hogy a Sátán az erõssebb, õ gyõz – ezer szolgáljuk inkább õt. Mer látszik már, hogy õ viszi többre – hát mekkora erõ kellett a Sátánnak ahhoz, hogy idáig eljusson, ennyire fölkûzdje magát?! Amikor pedig õneki nem segített senki – na mondjuk a démonok, de más kicsoda?! És akkor mégis jól látható, hogy ez a mai Világ már teljes egészébe az õ kezében van, az õ uralma alatt! Hát akkor minek szolgálnám én Jehovát??

Na hát mi meg Jehovának drukkolunk, meg öt szolgáljuk. Mer miszerintünk meg õ fog gyõzni!

Csak közbe Jehova tanúinál mondjuk az a rossz, vagyis hát az a nehéz, hogy szóval nagyon sok dolog meg van tiltva. Tiltva van a házasság elõtti nemi élet, meg akkor tiltva van az hogy egy templomba bemenjünk, meg ilyenek – vagyis hát nem „megtiltva” vannak ezek se, mer megtiltva tulajdonképpen csak az van, amit a Tízparancsolat ír, a legnagyobb bûnök. Ez, hogy házasság elõtt nemi életet ne élj, hogy ne lopj, hogy bálványokat imádni nem szabad, ne ölj, ne rabolj, hogy más feleségû nem szabad elvenni, szóval hogyha mondjuk valaki most házasságba él egy nõvel, és akkor én odamegyek, és elkezdek avval a házas nõvel hogyishívjákolni – na, hát ezek a dolgok vannak MEGTILTVA. De a többi, az ilyesmik, hogy mondjuk diszkóba elmenni,

vagy egy moziba, vágy sört inni, ilyenek, ezek már inkább a saját lelkiismeretünkre vannak bízva. Van olyan Jehova tanúja, aki például nézi a tévét, vagy eljár moziba is – és attól azér õ még Jehova tanúja! Ha a hite olyan erõs, hogy megengedheti magának, akkor mér ne? Vagy például énnekem egy pohár sört meginni, az nem volt éppen TILOS – csak részegnek lenni nem volt szabad. Vagy mondjuk elmenni egy koncertre, az se volt nekem megtiltva, meghallgatni egy zenét, vagy tanulni valamit! Csak mondjuk az se mindeggy, hogy mit nézünk meg abba a moziba, vagy milyen könyvet olvasunk el, és hogy az hogyan hat az elménkre. Meg azt már ténleg nem lehet csinálni, hogy ha én mondjuk elmegyek egy moziba, akkor ott beleéljem magamat abba a mozifilmbe. Ahogy a zenébe se élhetem bele magamat. Tehát ha én hallgatok egy valamit, akkor nem az hogy ott elkezdek rá õrjöngeni, meg ilyenek! Szóval ez inkább így a lelkiismerettõl függ. Vagy mondjuk FÉLIG a lelkiismerettõl.

Na ettõl függetlenül én még életembe egy koncerten nem voltam. Nagyon szeretek egy eggyüttest, úgy hívják hogy Modern Tolking, és épp akkor jött ez az eggyüttes Magyarországra koncertezni, amikor én még jártam Jehova tanúihoz, tanultam a hitet. És majnem kimentem a koncertre – de aztán nem mentem ki mégse. Mer szóval nem volt lelkiismeretem hozzá.

Szóval, ez a sokminden korlátozás, ez mondom egy kicsikét nehéz – csak viszont ha az ember arra gondol, hogy mi lesz a jutalma ezer, akkor nem érdekli az embert hogy nehéz. Mer le van írva, hogy örök életünk lesz, itt a Földön – ez lesz a jutalom. Akkor meg nem megéri?

Na hát minálunk ennek majnem az ellenkezõje van. Mer mi például ihatunk amennyit akarunk! Nálunk pont az a jó, ha minél többet iszunk. Mer a sátánosoknál az a lényeg, hogy rossz példát kell mutatni az emberek elõtt. Hogy senkinek ne tetsszen amit csinálunk, meg a viselkedésünk, meg satöbbi. Hogy UTÁLJANAK minket az emberek, ez a lényeg! Mer mi se szeressük õket, és akkor õk se kell hogy szeressenek minket. Úgyhogy én éppen akkor szegem meg a parancsot, ha mondjuk tegyük föl jó vagyok, meg normális!

Szóval van azér egy pár ilyen tiltás a sátánosoknál is

– de nem olyan sok, nem olyan sok mint a jehovásoknál, mi nem vagyunk annyira lekötve. Van azér ebbe közös is, mer például az minálunk is meg van tiltva, ugyanúgy mint Jehova tanúinál, hogy nem

szabad olyan lányokkal foglalkozni, akik nem a mi hitünket tanulják. Mer akkor az a lány engemet befolyásolhatna, hogy én se tanuljam ezt a hitet, és ha én mondjuk szerelmes leszek õbeléje, akkor már esetleg az õ kedviér nem is fogok eljárni tovább. Ami már egy rossz valami. És ezt a tiltást én meg is értem, mer persze hogy a Sátán ezt nem akarja, mer félti a híveit, és ha esetleg majd eggyel kevesebb ember fog az õ pártján állni, az már õneki egy veszteség.

De én azér ezt elég sokszor megszegem. Mer mondjuk amikor lejárok a diszkóba, sokszor van úgy hogy fölszedek egy lányt, aki nem tanulja a sátánhitet, és akkor össze is jövök vele – csak viszont még evvel se szegem meg a hitet, mégse! Mer azér én közbe vigyázok! Például egy lánnyal épp most vesztem össze ezer. Mer mondta, hogy szombaton aludjak nála, én meg mondtam, hogy szombaton nem tudok sajnos, pénteken meg vasárnap ott alszok, de szombaton dolgom van – és így akkor összevesztünk. És azér így ezt lehet csinálni, így szabad! Csak ebbe az a veszélyes, hogy ha én mondjuk szeretem azt a lányt, és mégis össze kell veszni vele ezmiatt, akkor ezt már kicsikét nehéz elviselni. De közbe akkor még olyan is lehet, hogy én azt a lányt meghódítom, de nemcsak magamnak, hanem még a hitnek is, és akkor eljön õ is velem – és ez meg már nagyon jó!

Azelõtt én nagyon szerettem egy pár ilyen eggyüttest, vettem is magamnak egy csomó lemezt tõlük, meg rengeteg képet, jelvényt, elég drágán – aztán ahogy úgy elkeztem komolyabban járni Jehova tanúihoz: fogtam az egészet, odaadtam valakinek. Egy lánynak. Csak úgy, ingyért.

Csak utána tudtam meg, hogy ezt se lehetett volna. Mer ez egy olyan dolog: ha én kirakom azokat a képeket, meg jelvényeket hordok, meg ilyesmik: az bálványimádás. És még jó, hogy ÉN nem csinálhatom – de még annak a másiknak is rosszat teszek, akinek így odaadom! Az ilyesmiket jobb inkább kidobni a szemétbe, vagy elégetni, vagy ilyesmi. Vagy esetleg mondjuk elzárni egy szekrénybe, lelakatolni, és akkor jó, ott van, de nem lássa senki – na de ezt is minek? Akkor már legjobb tényleg kidobni, az a biztos!

De viszont: én ezt akkor nem tudtam. Mer nekem ezt csak UTÓLAG magyarázta el valaki! Ha én ezt tudtam volna, akkor persze hogy nem adtam volna oda annak a lánynak azokat a képeket, meg lemezeket, meg jelvényeket, hanem hát a szemétbe dobtam volna õket! De én ezt

nem tudtam, odaadtam õket annak a lánynak – utána meg hát nem akartam már visszakérni azér.

Én most már tudom, hogy házasság elõtt nem lehet nemi életet élni – és hogyha ennek ellenére mégis élek, azér nekem már felelni kell. Mer TUDATTAL csináltam. De van olyan, amit tudat nélkül csinálok, mer mondjuk nem vagyok még tisztába vele hogy bún, mer még nem mondta senki – akkor az így még nem is bûn, ezer még nem vagyok felelõs. Mint például ez a lemez-dolog is, hogy odaadtam a lemezeket annak a lánynak, meg a képeket, meg a jelvényeket! Ha utána megmondják nekem, hogy ez bún, és még AKKOR IS tovább folytatom ezt a cselekedetet, az már akkor bûn.

De például ez is, hogy nekem hosszú a hajam – hogyha én most járnék Jehova tanúihoz, ez már baj lenne. Hú, szóval ez már izé lenne, hogyishívják! Mer hát ez le van írva a Bibliába, hogy „aki férfi, az legyen férfi, és aki nõ, az meg legyen nõies", valahogy így van – na és szóval Jehova tanúi erre az én hosszú hajamra azt mondják, hogy ez már olyan nõies. Hát lehet hogy egy kicsikét ténleg az is, vagy mittudomén – Mer nem is csak Jehova tanúi, hanem világiak is mondják sokszor, például benn a papírgyárba, hogy

– Mér nem vágatod már le, hát nem vagy te NÕ, hát férfi vagy, nem?

Én meg viszont nem nagyon szeretném levágatni. Április

óta nem járok a gyülekezetbe, azóta nõ már – – Jó, ha mondjuk arról lenne szó, hogy megin annyira megerõsödnék a hitbe, hogy nem ilyen gyenge lennék, mint mostan, hát akkor le kellene vágatni, akkor persze hogy levágatnám –

Meg akkor van ez is, hogy Jehova tanúja nem lehet még katona se. Mer Jehova arra tanítsa az embereket, hogy ne öljék egymást, sõt, ne is bántsa eggyike a másikát, sehogyan se! Na ez az eggyik ellentét Jehova tanúi meg a pápa között is, hogy a pápák meg a papok csinálnak olyanokat is, hogy háború idejin megáldják a fegyvereket, hogy na, Isten nevébe menjetek aszt öljetek – hát még a tévébe is lehetett ezt látni, hogy odament a pap, és keresztet vetett arra a fegyverre, meg ilyenek! Na, hát szóval ilyesmit nem lehet csinálni!

Úgyhogy az van, hogy amikor azt a Jehova tanúját behívják katonának, akkor nem megy be, hanem inkább kap helyette két év nyóc hónap börtönt, és akkor azt leüli. Habár ez most január elsejétõl majd

változik. Most már nem kell majd bevonulni, hanem el lehet menni helyette kórházba dógozni, 300 forintér – csak nem tizennyóc hónapra, hanem a duplájára. Hát, ennyit még ki lehet bírni.

Engem még nem hívtak be, úgyhogy énnekem ez még nem merült föl. Mer mikor elõsször voltam sorozáson, akkor ideiglenessen alkalmatlan voltam, most utoljára meg C-t mondtak, úgyhogy csak jövõ februárba kell majd menni -hát, majd meglátjuk, ha megyünk Ausztráliába, akkor lehet hogy abból se lesz már semmi.

Olyat mondjuk nálunk se lehet csinálni, hogy rendõrnek menni, meg hasonlók. Csak minálunk nem azér nem lehet, hogy fegyverfogás, meg mittudomén, hanem – hát mivel minket nem zavar a bûnözés, minekünk semmi kifogásunk ellene! Hát a bûncselekmény, az már egy jó példa – szóval hogy rossz példa, vagy hogy mondjam –, az már tetszik a Sátánnak! Viszont akkor ugye a rendõrök, azok meg nem tetszenek a Sátánnak. Mer avval hogy elkapják a bûnözõket, meg ez meg az, avval már jót tesznek – és az rossz. Hát mi inkább azon vagyunk, hogy csak minél jobban szaporodjon a bûn! Mondjuk hogyha véletlenül mihozzánk betörne valaki, akkor mi azér azt följelentsük, mer mi viszont rosszat akarunk tenni még annak a bûnözõnek is – hú, szóval ez egy kicsikét bonyolult. Például a jehovások a bûnözõt sose jelentik föl – mi viszont, hogyha mihozzánk törnek be, akkor igen. Mondjuk hogy ha csak úgy megtudjuk, hogy ide vagy oda betörtek, és hogy ki csinálta, akkor nem szólunk semmit. Mer a mi szempontunkból jót cselekedett az a betörõ! Szóval mi a bûnt, azt helyeseljük.

Viszont ilyennel azér mégse foglalkozunk, hogy mondjuk betörni, meg ilyenek – mer másképp kell rosszat tenni, nem így. Teljessen másképp kell – hát ez olyan világi módszer, olyan semmi se!

Mondjuk embert ölni, az már nem volna rossz. El is képzelhetõ, hogy van ilyen: Amerikába, meg ilyen helyeken biztos hogy ölnek is embert a sátánimádók. És azér majd ha arrafelé fokozódik a helyzet, akkor itt is az lesz. Mer a Sátánnak az a célja, hogy minden ember meghaljon – hát akkor meg eggyértelmû! Csak hát egyenlõre még nem tartunk itt. Meg azér bele is kell ebbe jönni elõbb, tudni kell jól a módját – és ahhoz sokat kell tanulni még. Mer szóval nem úgy megy ez azér, hogy most én kiállók a Körút közepire, aszt lelövöldözöm az embereket, rakásra! Nem, hanem szépen, ügyessen kell ezt csinálni,

hogy ne találják meg a hullákat, vagy ha a hullát meg is találják, akkor se bizonyítsanak ránk semmit. Mer az már hogy nézne ki, hogy a sátánimádót beviszik a rendõrségre, emberölés-ügybe? Az több kár, mint haszon! Úgyhogy ezer mondom: meg kell ezt elõbb tanulni. Mondjuk itt a város közepin kicsivel nehezebb a dolog, itt ha mondjuk kinyírok valakit, nem olyan könnyû eltüntetni a nyomokat – habár nálunk van rá módszer, hogy hogyan lehet megoldani ezt az eltüntetést. Nem mondom el, mer akkor ha véletlenül rendõr is elolvassa majd ezt, akkor egybõl: „hopp, utána kell nézni kicsit ezeknek a sátánosoknak is!” Szóval –

Na, elég annyi, hogy lesz azér majd még ilyen is. Mer ha jön a parancs, az utasítás, akkor nincs mese: akkor KELL ölni is! Csak közbe ez nem egy könnyû dolog. Mer ugye sok százmillió, meg sok MILLIÁRD ember van a Földön, most akkor azt mind kinyírni, hûû – Közbe meg ha mondjuk most így hozzáfogunk, és elkezdjük eggyenként venni az embereket: hát a tizedik vagy a húszadik után már biztos hogy benn lennénk a rendõrségen, ez tök biztos! Úgyhogy mondom nem tudom még. Majd, valahogy –

Jehova tanúinál van még egy olyan is, hogy ha valaki bekerül a kórházba, akkor avval a beteggel, ha Jehova tanúja, ott nem lehet akármit csinálni. Például ezt a vérátömlesztést, ezt nem lehet megengedni – errõl különben már volt írva az újságba is. Nem lehet, mer ez ellenkezik a bibliai törvényekkel, mer Jehova Isten szerint a vér, az szent. Különben ez sehogyan se olyan nagy hülyeség, akárhogy nézzük, mer közbe az a vér lehet fertõzõ is, szóval az a vérátömlesztés lehet elég veszélyes is! Úgyhogy mondjuk igazuk is van azoknak, akik nem bíznak meg az ilyen dogokba! Csak hát a fõ szempont, az itt nem ez, hanem a vallási nézet, vagyis a hit. Ami miatt tehát nem lehet csak úgy kicserélni azt a vért! Mer ugye amikor Jehova föláldozta a fiát, Jézust, akkor Jézus a vér által halt meg – úgyhogy akkor így szent lett a vér. Meg különben is, hát ha nem lenne vér, akkor nem lenne ember se, nem lenne élet – tehát akkor a vér, az mindenhogyan szent! így tanítsák ezt Jehova tanúi, de ez így is van, úgyhogy én hiszek is ebbe!

Úgyhogy Jehova tanúinak van is egy ilyen igazolványuk, mindnek, amit a személyigazolványba szoktak betenni és úgy viszik magukkal mindenhova, egy kis papír, gépelve, és az van ráírva, hogy ez az illetõ egy Jehova tanúja, és ezer hogyha baleset következtébe, vagy akármiér

kórházba kell vinni és vért kell neki adni, akkor õ nem fogadja el azt a vért, a hit végett – ez van ráírva. Ez minden Jehova tanújának ott van a zsebibe, két tanúval alá van rendessen iratva, tehát ez egy rendes papír, egy igazolvány. És akkor ezt muszáj betartani, még ha mondjuk egy anyának a gyereke van olyan helyzetbe, hogy ha nem adnak neki vérátömlesztést, akkor meghal – nem, akkor se lehet, az anya nem engedi! Mer inkább haljon meg az a gyerek, mint hogy vérátömlesztést csináljanak neki. Tehát Jehova tanúi nem félnek a haláltól. Mer õk tudják, hogy az Új Világba úgyis föltámadnak, hogyha Jehova arra érdemesnek tartsa õket – úgyhogy akkor nincs semmi probléma!

Namostan, hát ebbõl elég sok vita van. Benn a gyárba is nekem jött valamelyik, hogy ez micsoda izé, hogy itten emberéletrõl van szó, meg ilyesmik, meg hogy a felelõsség! És akkor én magyaráztam ott neki, hogy igen, van olyan, hogy Jehova tanúi hiába nem egyeznek bele, az orvos mégis ad vért annak a gyereknek – na de így már az anya nem felelõs érte, mer mondjuk õ mindent megtett, õ tiltakozott, de az õ akarata nélkül mégis megtörtént a dolog, úgyhogy szóval Jehova Isten így már nem okolhatja azt az anyát, szóval nincsen felelõsség-én magyarázom neki, de hát nem érti. Mit csináljak –

Megpróbáltak evvel a dologgal már sokmindent. Például hogy másik Jehova tanújának a vént adják annak a Jehova tanújának – de hiába, mer azt se lehet. Meg akkor olyasmiket is, hogy most kísérletezik az orvostudomány ilyennel, hogy jó, ha vért nem szabad adni, akkor adjunk helyette valamilyen mesterséges anyagokat – mondjuk hát ez rendbe van. Úgyhogy akkor Jehova tanúin csinálják ezeket a tudományos kísérleteket, mer õnekik úgyis mindeggy, õk vállalják.

Minálunk van egy olyan is, hogy ha kell, akkor meg is halunk a Sátánér. Mondjuk például én most bemegyek és aszondom, hogy föl akarom magam áldozni, mer hogy unom az életemet, meg így meg úgy – és akkor a többiek aszondják rá, hogy jó van, rendbe, és akkor kész: akkor föláldozom magamat a Sátánnak.

A többiek meg segítenek. Van erre többféle módszer, van például egy ilyen kínzásos akármi, meg akkor van erre egy nagy kereszt, elektromos, olyan mint egy sütõvas, de rendesen rá lehet feszíteni az embert, és akkor bekapcsolják áram alá, úgyhogy fokozatossan melegszik fölfelé, és marha nagy hõfokot tud kiadni, mint egy nem is

tudom milyen erõsségû radiátor, akkorát hogy az egész terembe meleg lesz tõle – és akkor szabályossan rásül az ember. Ami hát elég nagy kínlódás.

Mondjuk eddig még nem volt rá eset, hogy használjuk, mer egyenlõre még senki se unta meg az életét. De aztán jöhet egy olyan is, hogy kapunk egy utasítást, egy parancsot, hogy föl kell áldozni magunkat – akkor nincs pardon: akkor tényleg föl kell áldozni magunkat, az egész csoportnak. Az ilyen hírt úgy kûdik, fölülrõl. De persze ez se úgy megy, hogy valaki gondol eggyet, mer épp olyanja van, hogy na most az ilyen meg ilyen számú csoport áldozza föl magát a Sátánnak – nem. Hanem hát az ilyen utasítás a démonoktól jön. Vagy legalábbis azok közvetítik ki. Úgyhogy akkor azt mindenhogyan meg kell csinálni!

Ezek a démonok, ezek különben kissé bonyolult dolgok. Mer ezek olyan szellemi teremtmények, hogy meg tudnak jelenni az ember elõtt, úgy is hogy meg lehet fogni õket, pedig nem is anyagból vannak, mer él, csak nem hús és vér – csak az a nehéz benne, hogy ahhoz hogy valaki lássa õket, ahhoz már hinni kell bennük. Mer aki nem hisz bennük, az nem is lássa õket – pedig közbe ezek a démonok hozzák például az ilyen utasításokat is! De ezt inkább nem is mondom, mer ezt általába nem nagyon szokták elhinni.

Különben egyszer már volt példa erre a föláldozásra. Mer Amerikába akartak valamit csinálni a sátánimádók ellen, föl akarták számolni teljessen az egészet, erõszakkal – és akkor erre kijött a döntés, hogy jó, rendbe, de ha ezt tényleg megteszik, akkor az egész Világon ahol csak vannak sátánimádók, azok mind föláldozzák magukat, de mind! Úgyhogy akkor ezer valakinek felelõsséget kellett volna vállalni, hogy most ezmiatt ilyen sok ember meg fog halni – és akkor erre nem merte vállalni a felelõsséget eggyik állam se. Úgyhogy akkor maradt minden a régibe, nem merték mégse fölszámolni a sátánosokat. Ez mondjuk nem itt volt, meg elég régen is történt, Magyarországon akkor még nem is foglalkoztak ilyesmikkel. De tegyük föl ha most itt Magyarországon állna elõ ilyen, hogy razziák, meg minden, hogy föl akarják számolni a szervezetet, akkor a sátánimádók az egész Világon mûködésbe lépnének, ami hát már elég nagy bonyodalom lenne, majdnem politika már – úgyhogy valószínû inkább nem vállalná senki a balhét.

Könyvet szabad olvasni Jehova tanújának, elolvashat õ is majnem mindent – mondjuk nem MINDENT, mer például krimit, azt nem nagyon olvasnak Jehova tanúi, ilyenekre nincs is idejük. Mer idejük nemigen van, hát õk ezeket a Jehova tanúi-könyveket olvassák állandóan. De azér úgy elolvasgatnak õk idõnkint mást is, hogy a Világról is tudjanak valamit – mondjuk politikával nem nagyon foglalkoznak, politikai dogokba nem keverednek õk, mer az nem érdekli õket, csak egy kicsikét mégis figyelemmel kísérik hogy hogyan változik a Világ, és hogyan teljesedik be az, ami a Bibliába meg van írva. Szóval csak annyira, hogy mondjuk megnézik a tévébe a híradót, vagy ilyesmik, de már az hogy az újságokat böngésszék minden nap, az nincs.

Mi viszont azér kicsit beavatkozunk a politikába is. Mer nekünk úgy általába a rendszer ellen kell lenni – hát ez természetes. De annyi mondjuk ebbe is közös, hogy kisz-tagok mi se lehetünk, meg semmi ilyen, párttagok se, még a szakszervezetbe se mehetünk bele – csak egyszerûen eljárunk dógozni, és avval kész. Mondjuk ha valakit erõvel bevisznek a szakszervezetbe, nem is kérdezik meg az illetõt, csak vonják a pénzibõl a tagdíjat, mer volt már ilyen, hát az ugye más, arról már nem mi tehetünk. De hogy úgy beleagitáljanak minket valamibe, hát olyan nincs!

Jehova tanúinál az a nagyon jó, hogy ott teljes szeretet van a gyülekezetbe, mer ott nem azt nézik, hogy az eggyik ember ilyen, a másik ember meg olyan, hanem ott mindenki egyforma. Meg ott nincsen fajgyûlölet se, õk nem tesznek különbséget, hogyha valaki cigány, vagy ha valaki zsidó, az ugyanúgy odamehet és a testvérük lehet, és ugyanúgy joga van neki mindenre!

Ugye ott vannak például a zsidók. Ugye, Jézus, az amikor megszületett, akkor zsidó volt. De aztán a saját népe megtagadta, úgyhogy aztán épp a zsidók feszítették föl Jézust. És akkor Jehova azt mondta a zsidóknak, hogy most ezér, amér az Õ fiát keresztre feszítették, még majd meg kell nekik lakolni, felelni kell nekik ezer a tettükér, meg minden. És ez összefügg avval is, ahogyan 44-be Németország rászállt a zsidókra – ezt nekem elmagyarázta egyszer egy Jehova tanúja, de annyira nehéz fölfogni, hogy én már akkor se értettem pontossan. Szóval valami olyasmi a lényege, hogy a Hitler, habár õ is hitt Istenbe, mégse tudta, hogy õ mostan Jehova parancsát

hajtsa végre – pedig azt hajtotta végre. Na és akkor így lettek üldözve a zsidók a német megszállás alatt – valahogy így. – De ettõl függetlenül: Jehova tanúinak nincsen semmi bajuk a zsidókkal!

Oda is jöhetnek a zsidók a gyülekezetbe, ugyanúgy mint a cigányok, egész nyugodtan odajöhetnek! Mer Jehova tanúinak SENKIVEL sincsen problémájuk: az õ szemükbe minden ember eggyenlõ, mer mindeggyik Jehovának a gyermeke!

Ugyan úgy, ahogy mondjuk a sátánimádókkal sincs bajuk Jehova tanúinak! Azok iránt se éreznek gyûlöletet! Hát amikor például a Marci egyszer eljött velem -jó, nem azt mondom, hogy örültek neki; de NEM GYÛLÖLTÉK! Hanem inkább sajnálták. Meg is mondták nekem: hogy SAJNÁLJÁK a Marcit, amér azt a hitet tanulja, amér a Sátán ennyire elvakította õket – ezt mondták nekem. Meg hogy szeretnék, ha egyszer azér inkább a mi hitünket tanulná még a Marci is. Tehát azér, hogy valaki sátánimádó, azér õk még nem gyûlölik – mer az is csak egy ember!

A mostani fiatalok eléggé sokfélék, vannak köztük sátánosok, vannak pánkok, vannak rokkerek, meg vannak a Jehova tanúi, meg akkor vannak ezek a szkinhedek, meg vannak az újfasiszták, habár mondjuk az majnem ugyanaz, mer legtöbb szkinhed újfasiszta, van amelyik mondja is, meg van amelyik fél mondani, de azér mégis az, egy ilyen újfasiszta akármi, mer hát õ is azt akarja befejezni, amit a Hitler félbehagyott, szóval hogy megölni a zsidókat, megölni a cigányokat, utána meg az egész Világot – na, szóval ezek a szkinhedek is egy elég fura dolog. Minekünk ugye nincsen semmi kapcsolatunk õvelük, pedig ha például a Sátán oldaláról nézzük, akkor azt lehet mondani, hogy nem is olyan rossz, amit õk csinálnak. Mer õk nemcsak ezeket a sötétbõrûeket irtsák, hanem hát senkit se szeretnek. Csak azér itt már van egy probléma. Hogy mondjuk ha énrajtam most egy ilyen szöges bõrdzseki van, és megyek az utcán, és jönne szembe egy olyan hat-hét szkinhed, akkor BIZTOS hogy belémkötnek. Mer úgy vennének, hogy hát rokker vagyok, meg ez meg az – és akkor dirr-durr! Ami belefér! Én meg semmit nem tudnék csinálni, mer õk heten vannak, meg NYÓCAN, és én egyedül! Mondjuk még nem volt ilyen eset – de lehetne! Meg még a Jancsival is elõfordulhatna, amér neki meg hosszú a haja – mer õnekik meg le van nyírva a fejük, úgyhogy a hosszú haj, az nekik már nem jó! És általába ugye mindenki akkor

erõssebb, hogyha nem egyedül mászkál, hanem egy ilyen csapatba van. Mondjuk ha megyek az utcán, és szembe jön EGY szkinhed, de ténleg egyedül: biztos, hogy nem szól hozzám, enged elmenni! Szóval ez ilyen. Mondjuk jó: rászállnak a sötétbõrûekre – rendbe. Részünkrõl oké, csinálják! Ebbe eggyetertek, ha meg még el is tudják magyarázni, akkor pláne eggyetértek, semmi kifogásom ellene! És ezt még úgy nagyjából el is magyarázzák, hogy mért van. De a többi emberre mér szállnak rá? Ezt eggyáltalán nem értem. Mer én legalábbis nem találkoztam olyan szkinheddel, aki ezt el tudja magyarázni. Ha elmagyarázzák: megértem, elfogadom, jó, príma, ez van, ezt kell szeretni. De nem számítva azt az eggyet, hogyha mibelénk is belénkrúgnak. Mér azt azér már mi se fogjuk elfogadni, föllázadunk mi is, és akkor engem nem érdekel, hogy szkinhed, nekimegyünk, ahol csak érjük!

Jehova tanúinak azér kell hirdetni mindenütt a hitet, mer Jézus is így hirdette, amikor itt élt a Földön, és a Bibliába is ki lett adva parancsba, hogy hirdetni kell mindenütt, különössen most az utolsó idõkbe. De meg is látszik az eredmény, mer mostanába már sokkal több Jehova tanúja van, mint azelõtt – hát látom: engemet is vagy háromszor-négyszer szólítottak le az utcán, csak most az utóbbi idõbe!

Mi ilyesmivel nem nagyon törjük magunkat. Mer enélkül is meg lehet szerezni a tagokat – megy az, magától! Meg a másik, hogy ha mondjuk mi leállnánk az utcán szövegelni, hogy így a Sátán, meg úgy a Sátán – hát húú, a legtöbb ember egybõl elmenekülne! Úgyhogy szóval mi ezt nem is hirdessük. Ha tegyük föl ketten vagyunk valahol sátánimádók, akkor azér beállunk erre a témára, elkezdünk errõl is dumálni – és akkor ha valakinek tetszik, akkor jó, ha nem, úgy is jó, de mi nem foglalkozunk tovább a csávóval.

Nem, inkább mi azt csináljuk, hogy akadályozzuk a Jehova tanúit. Például ha látom, hogy valaki nézeget egy ilyen jehovás könyvet, akkor egybõl:

– Na mi van, mesekönyvet olvasol? Hagyjad már, hát kiröhögteted magad! – meg így meg úgy.

És akkor általába el is szégyell magát az illetõ, és magától mondja:

– Húú, hát tényleg, mekkora hülyeség – meg ez meg az.

Szóval mi inkább úgy dolgozunk, hogy nehogy véletlenül elhiggyék az emberek, amit a Jehova tanúi prédikálnak – hát ez a legjobb, nem?

Úgyhogy még olyan is van, hogy egy sátánista úgy tesz, minthogyha õ is Jehova tanúja lenne, és akkor leszólít embereket, beszél nekik, de összevissza, mindenféle zagyvaságot, emeletes ökörségeket, amit csak ki lehet találni – úgyhogy akkor az emberek akik hallják ezt a hamis prófétát, azt mondják magukba:

– NAHÁT, hogy ezek a Jehova tanúi MEKKORA szamarak! –

és akkor esetleg a következõt, aki mondjuk már igazi Jehova tanúja lenne, azt meg se hallgassák! így kell ezt csinálni!

Ezt a hitet, amit Jehova tanúi követnek, elég soká kell tanulni. Mer mondjuk ott a Biblia, amibe minden benne van – na jó, csak ám ha én elolvasom a Bibliát, úgy magába, akkor azt eggyáltalán nem értem meg. Mer nagyon nehéz fölfogni! Kell még hozzá mindenféle kiegészítõ könyv, ez-az-amaz, ami kivilágosítja azt ami a Bibliába le van írva. Mondjuk például az van a Bibliába, hogy „tenger" – de akkor ám az van ahol ténleg tengert jelent, meg van olyan hogy azt jelenti hogy SOKASÁG, szóval rengeteg nép. Tehát a Bibliának az értelmezése, az olyan kétértelmû, hogy ténleg nem bírom csak úgy magamtól fölfogni – csak akkor, hogyha ott van mellette az Õrtorony, ami megmagyarázza a Bibliát. Elolvasom mellé azt is – és akkor rájövök, hogy mit is akar mondani a Biblia! De anélkül én azt úgyse értem meg – mer NEM ÉR TEM MEG!

Na ezer fontos ez az Õrtorony. Ez Amerikából jön, ott csinálják. Olyan mint egy újság, rendes, átlagos fehér lapja van, telegépelve, azután meg le van sokszorosítva, úgy küdik el Amerikából sokszorosítva. Amerikába kicsikét másfajta, mer én láttam már amerikait is, egy Jehova tanújánál, az nem pont ilyen, mer nem is gépelve van, hanem nyomtatva, meg ráadásul angolul, de a lényeg ott is ugyanaz: hát a Bibliát magyarázza, hogy hogyan kell azt értenünk, ami a Bibliába le van írva. Minekünk minden Amerikából jön. Meg esetleg még Nyugat-Németbõl – de legtöbb dolog Amerikából. Úgyhogy mondom ezt az õrtornyot is onnan kapjuk, ezt a harmincvalahány oldalas valamit – de rendessen magyarul!

Na ez pontossan így van minálunk is! A vezetõnk, aki tanít minket, meg a többi vezetõk fölváltva járnak ki Amerikába, és onnan hozzák az anyagokat – persze illegálissan, mer ha mondjuk a határon belenézne a vámos, beleolvasgatna kicsit, hát egybõl kiakadna, –

– Jézus-Mária, MI EZ?! úgyhogy szóval ezt nem kell a vámosnak

látni – de azér nincs probléma, nem szoktunk lebukni.

Ezek a könyvek nekünk a szanfranciszkói Sátánegyháztól jönnek – mer Ameriába rendessen engedélyezve van ez a dolog! Mondjuk csak az nincs engedélyezve, hogy a sátánisták embereket öljenek, de amúgy Amerikába rendessen mûködik az engedélyezett Sátánegyház! Az amerikaiak az eredetiek, õk kezdték valamikor ezt a hitet, meg minden, úgyhogy a központunk is ott van nekünk, és õk kapcsolatba vannak az egész Világgal: nekik mindenrõl kell tudni. Ott minden eggyes személy föl van írva, mindenki aki csak sátánimádó a Világon, név szerint, mikor született, anyja neve, minden, a személyigazolványból írják ki az adatokat, és akkor így tartsák számon a tagságot.

És hát egyre többen vagyunk, egyre nagyobb ez a szervezet. Ahova én járok, ott vagyunk most már vagy negyvenen, de ezen kívül Budapesten vannak még mások is, rokonok, akik ugyanehhez a családhoz tartoznak. Én is tudok még egy helyet – pedig annyira titkossak vagyunk, hogy mondjuk még nekem se lehet mindenrõl tudni, szóval a többi csoportról csak sejtem hogy vannak, de hogy hol, az nem az én dolgom.

Minálunk úgy van, hogy aki a gyülekezetet vezeti, az „körzeti szolga”, õ már régóta tanulja a hitet és elég sokat fejlõdött benne, sokkal többet tud mint egy átlagos Jehova tanúja, és az egész életét erre szenteli, mondjuk a munkáját nem számítva minden idejit. Mer ugye a legtöbb Jehova tanúja, aki egyszerûen csak Jehova tanúja, az nem tudja ezt megtenni, mer tanul, tanul, amennyit csak bír, de azér a munkáján kívül van neki más gondja is – hát például a család. De a körzeti szolgák, azok sehova el nem járnak, hanem mindig csak ezt tanulják, naponta több órát. De akkor õrajtuk kívül még vannak azok is, akiket úgy mondunk hogy „vének”, szóval akik már NAGYON régóta Jehova tanúi, és még többet tudnak, akik már NAGYON sokat tudnak.

És akkor ha az ember valamit nem tud, akkor megy, és a gyülekezeti szolgától meg lehet kérdezni azt a bizonyos problémát. De ez nem úgy van, hogy akkor õ a hasára üt és mond valamit, ami épp az eszibe jut, hanem ha pont nem tudja azt a valamit, akkor azt mondja:

– Most nem tudom a feleletet, de következõ alkalomra majd megmondom neked, ha tudom! – és akkor hazamegy, és kikeresi a

Bibliából azt a dogot.

Szóval õk soha nem a saját fejükbõl mondanak valamit, hanem mindig csak az írásra hivatkoznak, arra, ami ott le van írva! Úgyhogy például õk soha nem szabják meg azt senkinek, hogy márpedig te most ezt nem csinálhatod, meg azt nem csinálhatod – õk mindig csak az írásból veszik, hogy ott ez meg az van leírva. Vagy ha mondjuk az utcán prédikál egy Jehova tanúja, akkor is: valamit kimond, utána rögtön kikeresi a Bibliából, és megmutatja, hogy ott ez hogy van. Hogy tehát õ nem a saját szavát mondja, hanem BIZONYÍTANI is tudja: hát ez így és így le van írva!

Szóval hogy macskákkal vacakolni, az mondjuk egy marhaság. De az viszont igaz, hogy ahova mi járunk, ott patkányok vannak. Rendes patkányok, ott élnek, mivelünk, ott mászkálnak köztünk, még etetjük is õket! Most ezt nem úgy kell venni, hogy mittudomén, hogy mi talán egy olyan koszos helyen lennénk, hogy elszaporodtak a patkányok – mer nem, hát ez egy nagyon szépen berendezett, tiszta pincehelyiség, meg ezek a patkányok is tök tiszták, meg minden! Szóval ezeket valamelyik csatornából fogdosta össze a vezetõnk, és behozta õket, mer kellenek – szimbólumnak. A patkány, meg a denevér, ezek szimbólumok. Meg a macska is – de nem csinálunk velük semmit, csak ott vannak velünk. De RENGETEG patkány!

Mi három nap járunk be egy héten, hétfõn, szerdán és szombaton kell menni, este kilencre vagy tízre, attól függ, ez mindig meg van mondva elõre, és akkor reggel négyig tart az egész. Úgyhogy onnan megyünk be egyenessen munkába, aki esetleg dogozik, az onnan jár – hát ez elég fárasztó, de muszáj kibírni. És viszont nagyon jó, mer akkor ott eggyütt vagyunk, meg minden. És akik nálunk vannak, azok mind fiatalok, a legidõssebb mondjuk húsz éves, meg akkor még vannak, akik nálam olyan fél évvel fiatalabbak, tizennyóc, tizenkilenc évessek, így. És ugyanúgy Összetartás van miközöttünk is, mint Jehova tanúinál. Mer testvérek vagyunk, úgy is szólítsuk egymást hogy „testvér”, meg amikor megyünk be, akkor úgy köszönünk egymásnak, hogy egy csókkal, de szájra adjuk a csókot.

Jehova tanúinál is kétszer vagy háromszor kell menni minden héten, de viszont csak eggyórás a gyülekezet. De arra akkor ténleg el kell menni, hogy ugye a tanulásba mindig elõbbre legyen az ember. Meg ha valaki mondjuk egy-két hétig hiányzik, akkor már a Világ annyira el

tudja csábítani, hogy a végin aztán már nem is fog többé jönni – tehát nagyon vigyázni kell, mer a Világ eléggé csábító.

Mondjuk a gyülekezet, az nálunk kicsikét más, mint a sátánosoknál – habár én ott még nem voltam, csak a Marcitól tudom hogy milyen. Minálunk van a tanítás, meg van az ima, meg minden gyülekezet elejin meg végin van éneklés is. Veszünk egy fejezetet a Bibliából, és akkor ami ének ahhoz tartozik, azt elénekeljük – az Õrtoronyba megvannak ezek az énekek, onnan lehet megtanulni õket. Amikor én jártam, akkor 119 ének volt, de mindig több lesz, mer az õrtoronyba mindig új ének van.

Abba is teljessen eggyezik a két hit, hogy a gyülekezetbe mi is testvérnek szólítsuk a másikat. Az viszont megint egy különbség, hogy minálunk nincsen állandó hely a gyülekezetnek, hanem csak házakhoz járunk, mindig máshova, összevissza – azér hogy ne legyen föltûnõ, hogy na itt és itt mindig összejövetelek vannak. Inkább mindig másik testvérünknél vagyunk. Mer volt már rá eset, hogy följelentették Jehova tanúit, és akkor a rendõrök még a gyülekezetet is széjjelzavarták. Pedig hát semmi rosszat nem csinálnak õk, még csak nem is hangoskodnak, eggyáltalán! Még arra is vigyáznak, hogy a szomszéd se hallja meg az éneket. Csak hát nálunk nem az van, mint mondjuk Amenkába, hogy teljes vallásszabadság – Magyarországon is azt mondják hogy vallás-szabadság van, csak közbe mégsincs. Hát hányszor van, hogy amikor így házról-házra járnak Jehova tanúi és prédikálnak, vagy az utcán megszólítsák az embereket, akkor jön a rendõr, és azt mondja, hogy „botrányt okozunk”, hogy „háborgassuk” az embereket, vagy mit csinálunk velük – és akkor egybõl kész a probléma. Meg hányszor van, hogy házkutatást tartanak Jehova tanúinál, a könyvekér! Tehát nálunk azér ez nincsen megengedve!

Viszont, van aztán olyan is, hogy jönnek a rendõrök, keresik a könyveket – és nem találnak eggyet se. Mer olyan jól el vannak dugva. Meg hát szóval azér Jehova is csak segít ebbe –

Az biztos, hogy a jehovásokkal többet foglalkoznak a rendõrök, mint mivelünk. Mondjuk, amíg nincsenek komolyabb zûrök, addig minket hagynak. Hát a jelvényt is szabadon ki lehet tenni, nincs belõle semmi! Engem egyszer itt a November Hetedike téren megállított a rendõr, rajtam volt épp a szerelés, meg a sátános fordított kereszt is –

– Ez micsoda? – aszondja a rendõr. – Szekta-tag vagy?

– Nem – mondom neki –, ez nem szekta, ez HIT!

És kész, ennyibe maradtunk! Nem is szólt utána semmit, elengedett!

Csak azér mégis jobb, ha mi is titokba csináljuk a dogokat. Mer ha olyan nagyon lássák a rendõrök, akkor esetleg mégis úgy elgondolkoznak rajta, hogy hoppá, hátha ez ténleg valami komolyabb ügy, aszt kijönnek, körülnéznek – ami azér nem lenne jó. Mer van ott egy pár olyan cucc, aminek esetleg megörülnének – szóval nem: jobb a béke, jobb ha titokba vagyunk.

Amúgy különben én voltam sátánimádó is. Egy ideig.

Hát a Marcin keresztül jött ez. Hogy ugye õ az volt, sátánista, ezt tanulta, és akkor mesélt róla nekem is – na, mondom, milyen lehet ez? Talán érdekes – próbáljuk ki!

És akkor megpróbáltam én is. De nem soká tartott ez, pár hónapig talán, szóval egész az elejin voltam én még csak ennek. És nem is jártam még el oda õhozzájuk, épp csak úgy érdekelt a dolog, tulajdonképpen még csak ismerkedtem vele.

Aztán az volt, hogy elmentem véletlenül egy Jehova tanújához, egy szabóhoz, aki ott lakik nem messzi tõlünk

– én láttam is már ezt a szabót régebben a gyülekezetbe, de valahogy nem is gondoltam rá, hogy õ is Jehova tanúja, hát én csak egy nadrágot akartam csináltatni vele! És akkor odamentem, és egybõl megláttam nála egy ilyen kis füzetet, „Közeledünk Armagedonhoz", ez volt kiírva rá – na akkor mindjár tudtam hogy mirõl van szó, és eszembe jutott, hogy ismerem én ezt az embert. A szabó meg észrevette a nyakamba a fordított keresztet, és csodálkozott, hogy hogy lehet ez, amikor pedig régebben én is Jehova tanúihoz jártam, azt a hitet tanultam – nem is tudta elhinni, hogy hogyan tudtam ilyet csinálni, hogy bírtam ennyire átformálódni, hogy most meg pont az ellenkezõjét tanulom!

És akkor gondoltam, hogy ee, hagyom én inkább a sátá-nosokat, járok inkább Jehova tanúihoz!

És akkor jött ez, hogy majdnem egy évig jártam megin Jehova tanúihoz, tanultam megin ezt a hitet. Szóval visszamentem, még mielõtt igazán belemerültem volna emebbe. Valahogy így alakult ez –

Akkor ez jó volt, megin Jehova tanúi közt lenni, ez nagyon jó volt –

Csak aztán újból kimaradtam. Szóval, hát otthagytam – egy lányét.

Ami mondjuk elég nagy baj, elég nagy baj. Mer így most már ugyanaz vár rám is, ami a többi emberre.

Ez úgy volt, hogy eggyik barátom, a Stoller Fen kért tõlem könyveket, ilyen Jehova tanúja-hogyhívjákokat, hogy szeretné õ is olvasni õket, mer érdekli ez az egész. És akkor én adtam is neki egy párat. Aztán elmúlt két hónap, meg három is, és kellettek volna nekem is a könyvek, meg minden, úgyhogy fölhívtam ezt a Stoller Ferit, hogy mi van a könyvekkel, olvasta-e már õket, vagy hát mi a helyzet -és akkor mondta a Stoller, hogy persze, kiolvasta már mindet, meg akarta is már visszaadni, de nem volt rá ideje, meg satöbbi, és hogy szombaton úgyis akar diszkóba menni, majd oda leviszi nekem a könyveket, menjek le értük a diszkóba.

Én elõsször nem akartam lemenni a diszkóba, mondtam is a Stoller Ferinek, hogy én diszkóba nem megyek. De δ meg mondta, hogy csak menjek le nyugodtan, nem lesz semmi, épp csak odaadja nekem a könyveket, ezeket a Jehova tanúi-könyveket, és kész.

Jó – lementem. És akkor ott a diszkóba megláttam azt a lányt.

És akkor késõbb össze is jöttem vele, úgy hívták hogy Erzsi, és oda is költözött hozzánk.

Amit hát nem lehet, mer Jehova tanúinál ilyen nincsen, hogy egy lány odaköltözzön hozzánk. Mer házasság elõtt nem szabad nemi életet élni, ezt tiltsa a bibliai törvény, a házasság elõtti nemi életet – én meg ugye nemi életet is éltem evvel a lánnyal. Úgyhogy akkor így már nekem nem lehetett bemenni a gyülekezetbe. Tehát akkor én nem mentem el a gyülekezetbe, kimaradoztam, egyre jobban – utána meg már eggyáltalán nem mentem oda.

De én ennek a lánynak beszéltem errõl, az Erzsinek, meséltem én neki is Jehova tanúiról, meg a hitrõl, meg satöbbi, ilyenek– csak õ meg kinevetett. Szóval õ nem vette figyelembe áztat, hogy én Jehova tanúihoz akarnék járni, azt a hitet szeretném tanulni.

Ez talán egy hónap volt, vagy mondjuk másfél, igen, mer márciustól tartott április végéig – és akkor az lett, hogy ez a lány régebben már járt egy gyerekkel, és akkor egyszer megin lementünk abba a diszkóba, és akkor megin összejött vele, újból. De azér azt mondta, hogy még egy darabig szeretne ott lakni nálunk, legalább még a nyáron, kérte hogy hadd maradhasson még – de én meg mondtam neki, hogy szóval hát ez nekem így nem jó, akkor inkább már menjen haza. Mer nem csöves

lány volt ez, hanem csak nem volt jó viszonyba a szüleivel, össze is veszett velük vagy mi, nem tudom milyen okból, úgyhogy már albérletbe is lakott, csak arra meg nem volt pénze neki – szóval nem volt hol lakjon. De én mondtam neki, hogy azt látnám a legjobbnak, ha mégis visszaköltözne a szüleihez.

Es akkor haza is költözött, most is otthon lakik a szüleivel. Hát tudom, mer azér tartom még vele a kapcsolatot – már úgy értve hogy néha találkozunk, és akkor elbeszélgetek vele. Szóval én nem haragszok õrá! Meg különben se szoktam annyira haragudni senkire, hogy ne beszéljek vele! Úgyhogy mondom lássuk egymást azér, néha, ritkán, de azér beszélgetünk!

Mondjuk lehet, hogy most már megin elmehetnék a gyülekezetbe. Mer szóval ez nekem még más, mint mikor valaki már alá van merttkezve, az olyannak már kicsivel nehezebb dolga van, mer azt ilyenér már kiközösítik Jehova tanúi, már ha egy ideig nem jár a gyülekezetbe és nem tudja megokolni hogy mér nem ment, már azér is kiközösítik maguk közül, van egy ilyen is, meg pláne ha még ráadásul nemi életet is élt házasság elõtt – de mondom én még nem voltam alámerítkezve, szóval nekem más. Úgyhogy most már az is lehet hogy járhatnék újra. Csak hát ugye ilyenkor már így visszamenni, az egy kicsikét olyan fura –

Na így volt ez. De én akkor voltam életembe elõször diszkóba! És akkor is csak azér, hogy a Stoller Fen visszaadja a könyveket, ezeket a Jehova tanúja-könyveket –

Na szóval minálunk ilyen nincs, hogy valaki csak úgy meggondolja magát, aztán kilép, vagy nem jön többet -ilyen nem létezik. Ilyenre nálunk még nem volt példa -szóval én nem tudom, de állítólag ez még nem fordult elõ. Minálunk ez úgy van, hogy az elsõ nap, amikor egy új valaki odajön hozzánk, akkor minden meg lesz mutatva neki, elmagyaráznak mindent, hogy mi hogy, meg mit kell csinálni, mit nem szabad – és akkor ha második nap is bejön a csávó, akkor az azt jelenti hogy tetszik neki, hogy minden oké. De akkor már ott kell neki maradni. Ha elsõ nap megnézte magának, és utána második nap mondjuk már nem megy, akkor nincs gond – hát nem tetszik neki, õ dóga, semmi probléma! Ha viszont visszajön, meg pláne ha már föl is lett avatva, akkor már nyista visszaút többé!

Hogyha egyszer valaki sátánimádó lett, akkor háromféle dolog

történhet vele. Egy: hogy bennmarad. Kettõ: hogy meghal. Akármitõl – mondjuk úgy hogy elkapják aszt kinyírják. Vagy tegyük föl a félelemtõl is meghalhat, ilyen is van. Ez már a démonok dolga: belekergetik a halálba, szabályossan – kész. Meg mondjuk ott van még a harmadik is: hogy diliházba köt ki az illetõ – de körülbellül az is ugyanez. Mer azt is a démonok csinálják: bedilizik a gyerek, teljesen káó lesz – úgyhogy ennek is csak az a vége, hogy meghal.

Úgyhogy, mondom: aki egyszer már odajött, az tudhassa: EGY lehetõség van csak. Hogy ottmarad.

Most már majnem négy éve hogy járok, de én jól érzem magam benne, nagyon jól érzem magam ebbe a sátános hogyishívjákba. Mer szerintem a társaság is nagyon jó, meg minden, meg hát tulajdonképpen azt az életformát éljük, amit én amúgy is nagyon szeretek, és ezt mindenki nagyon szereti ott, úgyhogy mondom NAGYON jó a kollektíva, és PRÍMÁN érezzük magunkat! Úgyhogy például mikor este van, és én már indulok, hogy na megyek oda: én már alig várom, hogy ott legyek! Na, szóval ezt mondom: hogy kisz-szel, meg ilyesmikkel én ezt semmi pénzér nem cserélném föl!

Na én is ugyanígy: mikor Jehova tanúi közt voltam, az nagyon jó volt. Olyan érdekes az egész: amikor imádkoztam – tudom, hogy ezt így most kicsit fura elmesélni másoknak, akik nem biztos hogy hisznek ebbe – szóval imádkoztam, és akkor sokszor volt olyan, hogy az a valami ténleg bejött, elég sokszor! Vagy ha nem is jött be minden esetbe, de akkor is: valahogy úgy ÉREZTEM, hogy most nekem ez az imádkozás SEGÍT! – hát ezt úgy megérzi az ember! Úgyhogy mondom, ez az egész hit valahogy úgy adott nekem valamit, ami TARTOTT engem – hát egy HITET adott. És akkor NEM FÉLTEM ennyire, mer akkor nem féltem semmitõl: akkor engemet nem érdekelt, hogy mondjuk mi lesz a Világgal, meg ilyesmik, mer akkor nekem mindig ott állt a szemem elõtt, hogy én oda tartozok, Jehova tanúihoz, és ezáltal nekem van egy reménységem, hogy én túlélem ezt az egészet, ami majd most lesz –

most viszont: félek. Félek az Armagedontól. Az Isten háborújától, ami itt van már elõttünk.

Ezt úgy is nevezik, hogy harmadik világháború – de ez másmilyen lesz, mint egy rendes világháború, ez nem atomokkal megy majd, meg ilyesmik, hanem ez Jehova Isten háborúja lesz, és mindenki tudni is

fogja, hogy ez õtõle jön, nempedig emberektõl, meg nem is a természet csapásaitól – és ez most már hamarossan itt lesz. Mer megvannak a jelek, amik a Bibliába le vannak írva, hogy azt mondja „nagy babiloni összeomlás”: elõször nagy nyomorúság jön a Földre – hát ez már elkezdõdött; meg jön az, hogy beszûntetik a vallásokat, fölszámolják az összesset – ez is megindult; és akkor majd még jön egy olyan, hogy kimondják, kihirdetik, hogy béke és biztonság az egész Világon – na és erre akkor utána jön az Armagedon. Ami különben egy zsidó szó, a Bibliából jön és azt jelenti hogy vége a Világnak.

Na és ettõl én most nagyon félek. Sokszor ANNYIRA félek tõle, hogy aludni se bírok, csak fekszek az ágyba és FÉLEK!

Hogyha én most is Jehova tanúihoz járnék, ha azt a hitet tanulnám tovább, akkor örök életû lennék. Mer ha meg is halnék, akkor is: föltámadnék. Nem ebbe a rendszerbe, hanem már az újba, ami az Armagedon után lesz, Isten új rendszerébe, Jehova ezeréves uralma alatt. Amikor már majd tökéletes lesz az ember. Mer most tökéletlen. Mer Ádám és Éva elvesztette a Paradicsomot, meg elvesztette az ember tökéletességét, úgyhogy utána az ember tökéletlen lett, mer Jehova megátkozta. Olyan tökéletlen lett az ember, hogy majd csak ezer éven belül fog visszatökéletesedni, úgy testileg, mint szellemileg. Ehhez most már ezer év kell még Jehovának is. De meglesz azér, azoknak, akik õt követik, megcsinálja Jehova!

Csak hát ugye ez van: hogy én, ha nem tanulom ezt a hitet, ha nem tartozok Jehova tanúihoz, akkor már ebbõl az egészbõl kiesek. És meghalok Armagedonkor.

Mindegy – mer most élünk még azér.

Csak azér én se tervezek semmit se az életembe – hát nincs életcélunk minekünk! Nem, semmi – éljük a világunkat, úgy ahogy van – kész.

Nekem a munkahelyem is olyan csak, hogy hát elmentem dógozni, hogy már mégse vigyenek el a rendõrök. Ülök a kocsiba, ha úgy jön, rakodok, cipelek, na fogjuk meg egy kicsit – de nem tud lekötni a dolog, eggyáltalán. Csak másképp elvinnének – pedig semmi: hát én nem török be sehová, meg nem rabolok ki senkit! Aszt mégis elvinnének, ha nem lenne munkahelyem. Hát akkor mit csináljak? Ott vagyok, aszt valahogy – de nem érdekel az egész.

Meg a pénz se érdekel, hogy mennyi fizetést kapok – hát mire kell

nekem? Mondjuk a diszkóra: belépõ, meg sör – ennyi! Kaját kapok otthon, mindig mikor dogozók és fizetés van, veszek magamnak egy pólót, amin van valami ilyen eggyüttes, szóval egy fölirat, meg esetleg még anyuéknak adok egy ezrest, és akkor a többit meg elverem: pia, meg ilyenek. Szóval nincs az, hogy én gyûjtsek valamire – mer semmi se érdekel úgy, hogy gyûjtsek rá. Mondjuk ezt a bõrdzsekit én vettem – de hát ez se érdekel különössebben. Mer nem adok én a ruházatra se! Nekem nem nagyon tetszenek az ilyen nemtommilyen szerelések se – ha beöltözök, nem is érzem jól magam! Van egy ilyenem, hogy például fehér gatya, hozzá fehér ing, meg rá egy szöges dzseki, nem ez, hanem egy tök fekete, rézszögekkel – pfúú, de szarul érzem magam abba is! Szóval, NEEM – hát minek? Nálunk az van, hogy úgyse érdemes. Mer semmit se érünk el úgyse!

Énnekem ilyenek, hogy „jövõ", meg ilyesmi nem nagyon van. Mer sok idõ már nincsen hátra. Szóval én most már úgy vagyok evvel, hogy úgy évekre elõre nem gondolkozók.

Tehát hogy családtervezés, meg lakás, ilyenek – minek? Kár lenne! Mer úgyis vége lesz az egésznek. Hogyha nem megyek vissza Jehova tanúihoz, akkor úgyis meghalok – hát ezt tudom. Hogyha meg mondjuk mégis visszamegyek, akkor lehet hogy élni fogok – na de ahhoz meg úgyse kell már pénz!

Jehova tanúi nem szoktak pénzt se gyûjteni, ótépébe, meg erre meg arra – mondjuk olyan még elõfordul, hogy kell egy mosógép, vagy egy Trabant, és akkor arra – de nem úgy hogy „majd tíz év múlva ezt veszek meg azt veszek", meg hogy „jaj mi lesz velünk húsz év múlva", mer az hülyeség. Most nem az hogy elherdálják amijük van – de nem is ragaszkodnak ahhoz a pénzhöz.

Na itt van például egy dolog: a nyugdíj. Hogy mér vonják le éntõlem a nyugdíjat? Én ezer már szóltam is a gyárba – bár mondjuk engem nem érdekel az a pénz, de azér bementem és megkérdeztem: nem-e lehetne, hogy éntõlem ne vonják a nyugdíjat, mer én ebbe a rendszerbe biztos hogy úgyse leszek nyugdíjas, mer azt úgyse érem meg.

Elõbb nem is értették hogy mit akarok. Hát hogyhogy „ebbe a rendszerbe"? Úgyhogy akkor el kellett magyarázni nekik is, hogy most ez itt egy rendszer, de már nemsokára fog jönni az Armagedon, amikor mind meghalunk, vagy hát majnem mind, mer kezdõdik egy másik

rendszer, Jehova Isten ezeréves birodalma, és ezer nekem már nem lesz szükségem arra a nyugdíjra -

– Ja úgy! – azt mondja ott az az illetõ. – Nem, ezt nem lehet, Magyarországon ilyen nincs. Ez kötelezõ, ezt mindenkitõl vonják.

Aztán egy másik illetõ meg elmagyarázta, hogy az nem úgy megy, hogy tõlem most levonják a nyugdíjamat, beteszik a bankba, aztán ott áll az a pénz egész addig, amíg majd én nyugdíjas leszek, -

– De – mondom – arról van szó, hogy én úgyse leszek nyugdíjas, mer itt van már az Armagedon, és utána már

– Rendbe – azt mondja –, ide figyelj!: az a pénz, amit most tetõled vonnak, az a mostani nyugdíjasoknak kell! Azoknak a nyugdíját fizetik most a te pénzedbõl! A te nyugdíjadat meg majd azokéból fizetik, akik AKKOR fognak dolgozni!

– De– mondom – hiába, mer nekem az már nem fog kelleni! Mer akkorra én már –

Mindegy, mer mondjuk ezt értem. Meg ugye KÖTELEZÕ, mindenkire -jól van akkor, én nem vitatkozók. Meg, mondom: különben se érdekel túlságossan az a pénz –

Most azóta hogy az Erzsi elment, nem is járok lánnyal. Meg valahogy nem is akarok. Illetve – nem tudom. Most nem az, hogy meg akarnék házasodni, vagy nemi életet akarnék élni, házasság elõtt, neem, áá – csak –

Szóval, én olyan lánnyal szeretnék járni, aki egy kicsikét komolyabb. Aki nem ilyen „kis aranyos”, mint az Erzsi volt, meg satöbbi – énnekem nem nagyon kellenek az ilyen mittudomén milyen világi lányok. Tehát az lenne a legjobb, ha Jehova tanúja lenne az a lány is – de hát olyat meg nagyon nehéz találni, nagyon nehéz. Mer ha mondják én most egy olyan lánnyal akarnék járni, aki Jehova tanúja, azt meg ugye az õ szülei nem engednék meg. Amiér én nem vagyok Jehova tanúja, meg pláne még abba is hagytam -szóval nem, ez nem megy. Jó, közbe én megértem azt is, hogy féltik a lányukat, nehogy már az is erre az útra térjen, amin én vagyok –

Most hogy nem járok a gyülekezetbe, otthon vagyok, legtöbbet magnózok, meg ez meg az – valahogy elmegy az idõ. Vagy csavargok a Marcival, vagy moziba megyek, diszkóba – most oda is járok. Mióta eljöttem Jehova tanúitól, azóta majnem minden héten megyek diszkóba. Most már megszoktam, meg is szerettem kicsit, elhallgatok

ott is egy-két számot – habár nem is a diszkózene a kedvencem, hanem inkább ez a rep. Ami olyan zene, hogy már jobban inkább beszéd, szóval a beszédre alapszik a szám, nem is a zenére – azt szeretem.

Az nem rossz, a rep, lehet arra is elég jól õrjöngeni, ha beleéli magát az ember – mer én legjobban az ilyen õrjöngõs zenéket szeretem. Na hát minálunk nem tilos a diszkó, eggyáltalán nem! Most hét végén is lemegyek, a Jancsival – csak õ nem csajozik, ennyi a különbség, de azér jól érezzük magunkat. Nekem viszont az sincs tiltva! Úgyhogy most is épp fel akarok szedni egyet, ezen a hétvégén – mér ne?

Amúgy a hét elég unalmas. Nem nagyon van mit csináljon az ember – mer én a könyveket nem szeretem. Most nemrég vettem egyet, fekete borítású, „Okkultizmus és mágia az európai gondolkozásba", ez a címe – ezt azér lehet hogy majd elolvasom. Meg egy másikat már el is kezdtem, az meg az inkvizícióról szól, mondjuk az eléggé érdekel – szóval az ilyen könyveket azér csípem. Meg mondjuk még ami fiatalokról szól – eggyiknek egy pank gyerek van lefestve az elejére, „Elhagyott a közérzetem", ez a címe, és ezek a különbözõ irányzatok vannak benne, hogy rokker, pank, hippi, satöbbi, hogy melyikbe mi az érdekesség – na ezt már el is olvastam. De nem mondhatom hogy olyan nagyon zabálnám a könyveket, mer elég ritka az a könyv ami engem érdekelni tud. Akkor már inkább egy jó mozi!

Én amikor még jártam Jehova tanúihoz, azokat a könyveket olvastam, Jehova tanúi könyveit – de csak azokat. Szóval, nem tud úgy lekötni semmilyen könyv. Talán mondjuk még az emberi test érdekel, az ilyen könyvek, hogy „A doktor válaszol", vagy „Az orvos válaszol", már nem emlékszek a címére, pedig azt olvastam – de mondom az se izgat annyira, hogy most mittudomén –

Most mióta nem járok Jehova tanúihoz, meg nem járok a sátánosokhoz se, két szék között a pad alatt vagyok. De hiába nem járok a sátánimádókhoz se, mer ha egyszer már nem járok Jehova tanúihoz, akkor mindenhogyan a Sátán birodalmához tartozok, nem pedig Jehova birodalmához! Úgyhogy itt középút nincs. Szóval, ha nem akarok a Sátán birodalmába tartozni, akkor vissza kell mennem Jehova tanúihoz.

Lehet hogy vissza is megyek. Le van írva a Bibliába, hogy aki egyszer ezt tanulta, az élete végéig nem felejti el, és mindig elõjön neki

– és ez ténleg igaz is. Úgyhogy én most nem tanulom a Jehova hitét, nem járok oda – de ettõl függetlenül én HISZEM, most is! Meg ha emberek így beszélnek valahol, hogy milyen rossz a helyzet, meg ez nincs, az nincs, meg satöbbi, akkor én most is mindig megmagyarázom nekik, hogy ezt mit jelent, hogy nem kell vele törõdni, meg hogy mire kell számítani, hogy föl kell készülni – mer nem tudom megállni, hogy ne mondjam, ha én egyszer TUDOM! Meg most is mondom nekik, hogy csak menjenek, tanuljanak, kövessék a Jehova tanúinak a hitét, meg satöbbi – attól függetlenül hogy én most nem követem! Úgyhogy, mondom: lehet hogy mégis visszamegyek. Épp nemrég fölhívott egy Jehova tanúja, egy lány, akit valamikor még én vittem be a gyülekezetbe, fölhívott és mondta, hogy mér nem megyek vissza, menjek vissza. Hát nem tudom még. De azér valószínû hogy visszamegyek! Mer amikor így rágondolok, mint most is, akkor eléggé hiányzik. Meg hát nem akarok meghalni. Meg valahova tartozni kell!

Én ezt nem egészen értem, hogy mi hogyan lettünk barátok, meg hogyan maradtunk meg ilyen hosszú idõn keresztül egymás mellett, amikor pont az ellenkezõ hiten vagyunk. Meg ezt a Jancsi se érti, eggyikünk se érti ezt! Hát ha én mondjuk nem ismerném õtet, csak hallanék róla, hogy van egy csávó, úgy hívják hogy Jancsi, és a Jehova hitét folytassa, meg abba hisz – hát én nem is tudom, én csak röhögnék, vagy köpnék egyet, vagy káromkodnék, de eszembe se lenne, hogy –

Amikor én még jártam a gyülekezetbe, és Jehova tanúi látták hogy a Marcival barátkozok, egybõl rámszálltak -szóval nem az hogy nem engedték, inkább NEM AJÁNLOTTÁK nekem a Marcit. Úgyhogy hát nem nézték jó szemmel õt, nagyon furán néztek a Marcira. Szóval még EZEN IS keresztülment a mi barátságunk, és még EZT IS kibírta! Ami mondjuk egy elég érdekes dolog –

Talán hogy már ennyire összeszoktunk, ahogy így majnem minden nap eggyütt kódorgunk, vagy hát tudomisén – De közbe az is érdekes, hogy mi egymás között soha nem szoktunk vitatkozni a hiten, soha nem veszünk mi össze ezen, hogy most kinek van igaza, meg ez meg az – jóformán meg se említsük mi ezt az egészet!

Persze hogy nem veszekszünk – mer tulajdonképpen ez a kettõ UGYAN AZ! Mondjuk az alap-dógok teljessen megegyeznek: hogy van Isten, meg van Sátán, meg vannak a démonok – tisztára EGG Y az

egész! Meg tulajdonképpen a sátánosok is a Jehova tanúiból indulnak ki! õk is elismerik, hogy ez az eredeti hit, minden további nélkül elismerik!

Ez így van: arra alapszik a sátánhit, Jehova tanúira! Csak minekünk a fordítottját kell csinálni, mint nekik. Tehát õnáluk az van, hogy szeretni kell az embereket, minden embert – minálunk meg utálni kell õket. Meg mondjuk éppen az Armagedon-résznél van egy kis bökkenõ, abba hogy õszerintük Armagedonkor Jehova fog gyõzni, miszerintünk meg Sátán fog gyõzni – ennyi. De hát ez csak olyan, minthogyha most mondjuk mi mind a ketten focidrukkerek volnánk, két barát, és ugyanúgy szeressük a focit, meg ugyanazt csináljuk meg gondoljuk, eggyetértünk mindenbe – csak közbe az eggyik tegyük föl a Fradinak drukkol, a másik meg például az Emtékának. Ez csak egy ilyen! Hát akkor meg mér ne legyünk ezmellett jó barátok – nem így van?

CSAK PARÁZNÁLKODÁS

BOGYAY FRUZSINA, 18 ÉVES

– Hová üljek? Ha ide ülök, az jó neked? Mer nem szeretek háttal lenni az ablaknak, úgy akkor hátba lõhetnek kintrõl. Igaz hogy mindegy, itt is ugyanúgy lelõhetnek, szóval – Mer ha mondjuk valaki kifigyelte hogy ide jövök, egy olyan illetõ, aki nem szereti hogy neked itt beszélek, akkor hogy ne mondhassak semmit, mielõtt még kinyitnám a szájamat – ezt most halál komolyan gondolom! De mondom, mindegy hová ülök, hát akárhol el tudnak érni ha nagyon akarnak –

Nem az, nincs bennem narkó, Isten bizony! Már régóta nem élek vele. Csak annyi, hogy ideges vagyok. Különben a narkót, azt én már 14 éves koromba elkezdtem. Eléniummal indultam, aztán Szeduxennel folytattam, aztán meg ment mind a kettõ egyszerre – de én a komoly narkóig nem is jutottam el, én csak simán gyógyszereztem. Jó volt. Ültem, hallgattam a lemezt, a kedvenc együttesemet, az Ergót, vagy a Szûcs Jutkát, és mittudomén, rámjött egy olyan, hogy milyen jó lenne most valami különleges állapotba érezni magamat, egy mámorba – és akkor bevettem a gyógyszereket. És akkor, tényleg –

De aztán ez nem ment tovább, mer helyette átmentem a piára – ez volt tavalyelõtt. Megkóstoltam – és valahogy tetszett! Eleinte azér még elég ritkán ittam. De amikor elhagyott a Kotormány – az egy srác –, akkor utána rámentem tényleg nagyon keményen. Azóta öt fél rumnál meg se állok! És mindig, amikor vagy túl rossz a helyzet, vagy TÚL JÓ a helyzet, akkor iszom. Akkor valamit MUSZÁJ innom! Szóval, majdnem mindig.

És a gyógyszert meg a piát együtt még nem csináltam, mint a rendes narkósok, azt még soha nem próbáltam. Mer együtt a kettõ, az már tényleg túl veszélyes lett volna. Csak amikor direkt meg akartam halni, akkor csináltam együtt. Egy házibulin voltunk a Csordásnál – az is egy srác – , és persze piáltunk, és akkor egyszercsak avval jön ott nekem a Dzsovanni, a Kotormány, hogy ha én most nem fekszem le a Csordással, akkor miközöttünk mindennek vége. Ez még vagy egy éve volt, amikor én még nem voltam ennyire elzüllve, hát teljesen

szerelmesen voltam én ott a Dzsovannival! És akkor mondom neki:

– Akármit csinálsz – mondom –, nem, NEM fekszem le a Csordással! Inkább meghalok!

És akkor odaültem a Csordás ölébe, és mondtam neki:

– Miklós, figyelj, megmutatnád nekem, hogy hol van a gyógyszeres szekrény? Kurvára fáj a fejem!

– Ott van a fürdõszobába, balra a falon!

És találtam is egy rakás Pipolfent, két dobozzal el is vettem. Egy dobozba két levél volt, és egy levélbe húsz darab, az összesen nyolcvan – és akkor azt a nyolcvan Pipolfent én MIND beszedtem. Még az Andrea bíztatott, az a csaj, aki most a Dzsovannival van, hogy csak egyem meg nyugodtan, õ is bevesz belõle egy szemet, és akkor majd együtt halunk meg – úgyhogy szóval csak hetvenkilencet zabáltam be, sõt csak hetvenNYOLCAT tulajdonképpen, mer amikor a huszadik után elkezdtem öklendezni, akkor még odatámolyogtam a Kampóhoz, az Értavi Attilához, és mondom annak is:

– Kampókám, mutasd már meg, hogyan kell bevenni ezt a rohadt gyógyszert, mer nekem visszajön!

– Így – aszondja az Értavi, és benyelt õ is egyet, úgyhogy nekem összesen csak hetvennyolc szem jutott. Meg még akkor hozzátette a Kampó, hogy – Fruzsina – azt mondja –, én NAgyon szeretlek téged, de hát látom, hogy nem tudsz már tovább élni, ennek semmi értelme!

– és akkor én ott õelõtte bekajáltam a többit is mind. Ott nézte a Kotormány is, a Dzsovanni, még õ dobta el az üres leveleket.

Utána meg az egész banda elment moziba, éjszakai elõadásra, én maradtam ott egyedül, végigfeküdtem a díványon – és piszok rosszul voltam: féltem kurvára, meg hallucináltam – aztán meg elaludtam, mint akit jól fej bevágtak. Úgyhogy tovább nem emlékszem. Csak a többiek mesélték el utána, hogy mikor visszajöttek a moziból, miket csináltak velem. Nem dugtak meg, nem is szopattak velem – még rosszabb. Feldugtak egy csavarhúzót. Meg egy Görögország címû könyvet. Még arra is emlékszem, hogy Kálmán Lajos írta ezt a könyvet, hát elõtte még ott nézegettem! Azt is mesélték, hogy még élveztem is – hát én semmirõl se tudok. Meg én még utólag se akartam elhinni az egészet – hát hogyan, hát én felöltözve feküdtem le, nem meztelenül, meg másnap is ruhába ébredtem, hát akkor?? – de mindenki ezt állítja. Meg azt se értem, hogy hogy lehet egy

KÖNYVET földugni valakinek! Aztán a Dzsovanni megmutatta, hogy hogyan: csövet csavartak a könyvbõl, úgy –

Azt mondják, még reggel is úgy néztem ki, mint egy vízihulla. De egyiknek se jutott eszébe mentõt hívni – szemetek. Másnap délután keltem föl, de akkor már félig se akartam meghalni, sõt, be voltam szarva, mert piszkosul rosszul voltam, meg valahogy úgy eliszonyodtam ettõl az egésztõl – aztán ahogy elindultam a Csordástól, elájultam, összeestem az utcán –

No, mit meséljek, mire vagy kíváncsi? Mesélem inkább Amerikát, az jobb. Én ugyanis voltam Amerikába is! Bejártam az egészet: voltam Nyujorkba, Nyúdzsörzibe, voltam Kaliforniába, Lösz Andzseleszbe, voltam Diznilendbe – elég gyönyörû volt. Ez régebben volt még, 7 éves voltam csak, de eléggé emlékszem rá, a repülõgépre is, meg mindenre –

Akkor még együtt volt a család, még nem váltak el apámék. És itthon volt a Márta Los Andzseleszbõl, a nagymamának az egyik lánya, és akkor õ: hogy kivisz magával egy hónapra. Emlékszem: apuval mentünk be az útlevelemér, kiváltottuk, mentünk vele haza, és akkor apu:

– Fruzsi, tudod mit? Mondjuk azt, hogy nem kaptad meg az útlevelet!

– Jó! Mondjuk!

Irány be; együtt ül a család; és akkor mi lógó orral bejelentjük, hogy útlevél egy darab se – és sose felejtem el, mit mondott rá anyám:

– Jó, rendbe, legfeljebb akkor nem utazol Amerikába! – ilyet szólt. Hát nem egy szemétláda?

– De! Utazol! – azt mondja apu, és felmutatja az útlevelemet, engem meg felkapott, adott öt nagy puszit, aztán meg kibontott egy pezsgõt, minden –

Nagymama meg:

– Holnap megyünk fodrászhoz, és veszünk neked egy új ruhát!

Hát, marhára örültem, persze, habár közbe cidriztem is egy kicsit, hogy akkor most új ruha lesz, és nem kapom meg a Mónika-babát, ami már olyan rég meg van ígérve? De aztán a Márta néni megvette a babát is –

Lösz Andzseleszbe három kocsival várt minket a kinti család, egy Folkszvágennel, egy Mercédesszel, meg egy olyannal, aminek nincs

teteje –

– Na Fruzsi, melyikbe akarsz ülni?

– Abba, amelyiknek nincs teteje! – mer az olyan érdekes volt.

Tenger, meg pálmafák, meg minden, nagyon jó volt az egész – csak persze én egész nap a szobába ültem, nehogy napszúrást kapjak vagy ellopjanak, kurvára untam magam, néha lemehettem a Ralfba, ott így hívják a közértet, de tovább sehová – de azér minden marhára tetszett. Diznilend meg pláne érdekes volt: nagy cápa-szobor, csónakkal kellett bemenni a száján, meg volt egy csomó pici ház, az egyikbe lakott a Hófehérke, a többibe a törpék, meg jött a Mikimausz, kezet fogott velem, ilyenek. Szóval nem volt rossz. Olyan subaszõnyegen aludtam, hogy alig találtak meg benne reggel, meg a rengeteg fura gyümölcs, meg a szvimingpúl – piszkosul szerettem kinn lenni.

Visszafelé már egyedül jöttem. Amikor leszálltunk Budapesten, nem tudtam kinyitni magamon a biztonsági övet, egyszerûen nem nyílt ki. EKKORA feneke volt a sztuárdesznek, hátulról kopogtattam a fenekén:

– Bocsánat – mondom –, de nem akarok ittmaradni emlékbe, hogy kell ezt a hülyeséget kinyitni? – Ilyen kis aranyos voltam, nagypofájú kiscsaj, akit mindenki meg akar zabálni –

Ez is érdekes volt: Kaliforniába még nyár volt, Pesten már tél. Ott állt kinn az egész család, anyám bundába, integettek – aztán anyám elsõ szava az volt:

– Szia Fruzsikám, mit hoztál? Aszittem a guta megüt.

– Talán azt kérdeznéd, milyen volt az utam!

Persze hoztam egy csomó mindent, mindenkinek hoztam valamit – de legtöbbet azér magamnak. EKKORA hatalmas kutyát hoztam magamnak, majdnem olyan nagy volt mint anyám! Persze rongyból, vagy plüssbõl, vagy mibõl –

Hát, nem volna rossz megint kimenni, legalább vásárolnék magamnak egy pár cuccot, ruhákat, szóval vásároltatnék a rokonokkal – de az az igazság, hogy én most sokkal inkább Olaszországba szeretnék kimenni. Nem tom mér. És ha tényleg nem rendõr vagy, akkor azt is elárulhatom, hogy örökre. Engem nem érdekel, én kimondom: örökre!

Vagy kimenni Olaszba, és ottfelejtõdni – vagy nem menni sehová, ittmaradni, élni inkább egy jó házaséletet – tulajdonképpen én magam

se tudom, mit akarok –

Nagyon jó volt Amerikába – de elég nehéz ám ez nekem, hogy voltam már ott is. Rettenetes, hogy voltam Amerikába – aztán utána mintha elvágták volna: intézet, de úgy hogy MINDENT bele, a legmocskosabb dolgokig, hogy megvernek, belémrúgnak, kicsinálnak – aztán hirtelen megin szünet, váratlanul befutnak az amerikai rokonok, ide visznek, oda cipelnek, hú de szép, juj de jó, megint én vagyok a legszebb – utána újra: zuhanás, de a pincéig, kurválkodás, placc, pia – Baromi ám ez, ilyen hullámvölgybe élni!

De talán mégis ittmaradok. Mer jó lenne Amerika, vagy talán még jobb lenne Olaszország – csak közbe én színésznõ szeretnék lenni. Tulajdonképpen nekem ez az álmom. Ha valamire, akkor erre tettem föl az életemet! És ha kijutnék Amerikába, akkor ennek biztos hogy lõttek. Ha viszont maradok, akkor talán még mindig lehetséges valami. Úgyhogy –

Namost, a helyzet a következõ. Anyám – hát anyám egy alkoholista. Totál készen van, az idegei teljesen szétmentek már. Gyors- és gépírónõ volt valamikor, és egy nagyon szép csaj volt, de tényleg, és normális volt

– de hát most már semmi. Most már vagy hat éve nem dolgozik, csak iszik egyfolytába, és megy egyre lejjebb

– nem adok neki két évet, és kész. De talán így jobb is. Mer így nem ember már õ úgyse. Szétitta az agyát.

Nem mondhatom, hogy olyan nagyon szeretném az anyámat– de azért persze vannak jó dolgai neki is, el kell ismerni. Például ilyen, hogy õ tudja rólam, hogy kurválkodtam, üzletet csináltam meg minden – és egy szál szava nincsen rá! Pedig õ ezt nem csinálta soha! Anyám alkoholista – de nem kurva! Õ az utca nõje, õ mindenkié, egymillió hapsija volt már – de soha pénzér le nem feküdt senkivel! – És akkor énrám mégse szólt egy szót se – hát nem szép tõle?

Meg akkor ilyenek, hogy a doktor Faragó kitalálta, hogy van neki egy újságíró haverja, és hogy az majd segít nekem a lakásügyembe, és hogy gyerünk akkor, látogassuk meg anyámat – és csak úgy beállítottunk hozzá, hármasba, anyám elõször azt hitte hogy rendõr ez a szivar, és jól beszart, aztán amikor bemutatkozott az illetõ, hogy újságíró, akkor MÉG JOBBAN megijedt anyám, hogy Úr Isten, most mi lehet ez, és összevissza fosta magát, hát tudom, mer ismerem – és

ezzel együtt olyan volt, hogy én csak ÁMULTAM! Egy TIP-TOP ÚRINÕ! Mint aki még életébe nem nyelt le egy korty szeszt, mint aki egyebet se tesz, csak reggeltõl estig értem aggódik, és „Fruzsikám, édesem, mit szeretnél, gyerekem, mivel kínáljalak benneteket?”, és levágott egy olyan szöveget, hogy én el voltam ÁJULVA! – Na, ilyen az anyám!

De most már kórházba van, a Kállaiba, elfekvõbe – kész van. Befejezte.

Apám, az egész más. Õ eredetileg cipész volt, de felküzdötte magát: szobafestõ lett és mázoló – most viszont börtönbe fog kerülni, egy hülye nõ miatt, meg a moslék állat haverjai miatt. Nem is az õ ügye volt ez az egész, csak ugye részeg volt, és a haverjainak akart segíteni, és fogta a kést, és a sarokba szorította azt a spinét, a torkának nyomta a jatagánt, meg mittudomén – na ebbõl persze balhé lett, és most itt a baj. Most már a harmadik felesége van apámnak, egy elég szép nõ, és van egy gyönyörû gyerekük is – de ezzel együtt egy idegroncs már az apám. Tök ki van készülve már õ is. Még azon csodálkozom, hogy nem lett alkoholista – mer apu nem alkoholista, nem, õ egy abszolút normális ember, csak éppen tropára ment. És akkor ráadásul pont olyan mint én, hogy mindenre ugrik – és olyankor üt. Mindenkit megpofoz, mindenkibe belerúg, most már csak úgy, brahiból is – mer õbelé is már annyiszor rúgtak bele, hogy már nem bírja elviselni az életet! Hát ilyen, hogy egyszer kidisszidált, még régebben, kinn volt két évig Amerikába, és hazajött a marha, és teli volt pénzzel, csak úgy lógtak a zsebébõl az ezresek – és akkor a haverjai: akinek kellett, csak szedte ki apu zsebébõl a dohányt! Egy egész hadsereg rajta élt! Most meg: már nincs egy jó nadrágja, nincs egy rendes cipõje! Hát lehet akkor csodálni, hogy fejreállt!

Apámat én nagyon-nagyon szeretem. Annyira, hogy van egy kis apakomplexusom is – nem szexuális értelemben, csak éppen nem szeretem hogy felesége van, és azt szeretném hogy velem éljen inkább. De õ is ezt szeretné! Csak hát ez nem jön össze. És akkor ez így megy, hogy se egymással, se egymás nélkül.

Amúgy az intézetbe engem látogattak, elég sûrûn, apám is, anyám is, nagymamám meg pláne, mindenki BORRzasztóan szeretett engem – de lehetõleg csak távolról. Még nagymamám is: amikor 17 éves lettem, nagymamának volt egy cuki bemondása:

– Fruzsi – azt mondja –, ha betöltöd a tizennyolcat, kiengednek: jöhetsz hozzánk lakni, nálunk lehetsz mint vendég!

„Mint vendég” – hát ez ÚGY belémvágott! Hát azért ha nekem lenne egy gyerekem, vagy egy unokám, vagy akármim, még ha csak egy KUTYÁM is, én nem mondanék neki olyat, hogy „na gyere, lehetsz nálam VENDÉG!”

Meg emlékszem, három éve, alig vártam már a nyarat, hogy mehessek végre ki – és akkor egy héttel a nyári szünet elõtt: beállít nagymamám, avval hogy

– Hááát, Fruzsikám, sajnos mégse jöhetsz, mer elutazom Kaliforniába, egész nyáron ott leszek!

És akkor rohadhattam egész nyáron az intézetbe! Még mondta is az Edit néni, az egyik nevelõ:

– Én nem tudom – azt mondja – , lehet hogy szeret téged a nagymamád; de azért én az õ helyébe nem az amerikai rokonaimhoz utazgatnék, hanem a szerencsétlen unokámat venném ki, legalább a szünetre!

Ez a Zirzen Janka nevû intézet, ahol én hosszú évekig voltam, nem lett volna egy kimondott rossz hely – hát végülis: egy NEVELÕOTTHON, ahhoz képest ki lehetett bírni. Csak éppen túl sok volt a szabály. Meg az is volt a baj, hogy én közbe felnõttem. Amíg gyerek voltam, természetesnek vettem, hogy nem szabad fiúzni, meg egyéb ilyesmik – hát nem is volt rá igényem. Meg az is természetesnek tûnt, hogy állandóan tanulni kell, meg nekünk kell takarítani, meg hogy terelnek minket mint a birkákat, hogy meg se szabad nyikkani, meg hogyha nem tudom a matekot, akkor már csattan is a pofon – Istenem, intézetis vagyok, hát akkor ennek biztos így kell lenni! Vagy hogy nincsen soha egy fagyira való pénzem se, mer ugyan kapok minden hónapba 27 forint zsebpénzt, de már ha eltörök egy tányért, azt levonják belõle, hogy legtöbbször mínuszba vagyok, vagy jó ha jut egy csomag savanyúcukorra – ilyenek. Meg akkor a nevelõk! Hogy jó, gyerek voltam, sokmindent természetesnek vettem – de azért én az életbe nem fogom elfelejteni az Ibi néni szemétkedéseit! Na, hát azt a nõt, azt úgy utáltam mint a meleg szart! Ilyenjei voltak, hogy mire õ megette az ebédjét, addigra nekünk is be kellett fejezni a kajálást, és ha addigra nekem még volt a tányéromon, Ibi néni fogta, belémtömte! De szabályosan: lefogott, és megtömött vele, mint a libát!

Na, akkor Ibi néni eltûnt, mer jött egy új igazgatónõ, a doktor Fábián Gézáné, és az kirúgta Ibikémet. Ez a Fábiánné egy kurva rendes csaj volt, minthogyha csak õ maga is állami gondozott lett volna, tisztára úgy viselkedett, õt csak Mariettának kellett szólítani. Akkor egy darabig jó volt minden – a Marietta alatt még kutyát is szabad volt tartani! De még cigarettázni is lehetett, mer a Marietta jóformán szemet hunyt, nem hõbörgött érte – hát 16 évesek voltunk már, persze hogy cigizett a társaság háromnegyede! Akkor volt egy kutyám is, isteni volt –

Igen, csak akkor MEGINT változott az igazgató! Jött egy új spiné, és az lecserélte a nevelõket is! Õ hozta például a Vizner Mariskát – na az volt ám a nevelõ! Az volt az, aki egyszer a Péntek Anikót rajtakapta a vécébe hogy cigizik, és úgy elverte, hogy orrán-száján ömlött a vér a Péntek Anikónak! Két napig fektették a betegszobán, nehogy eljárjon a szája a verésrõl, aztán jött a vasárnap, elmentünk a Hármashatárhegyre kirándulni – és a Péntek Anikó úgy esett össze a Hármashatárhegyen, mint egy csomó rongy. Elájult, szabályosan – mer annyira össze volt verve! Egy rohadt, szadista állat volt a Vizner Mariska néni, szerintem még börtönõrnek se lett volna jó – hát ott is emberek vannak! –, nem hogy intézeti nevelõnek! Különben azt hallottam róla, hogy büntetésbõl került hozzánk, a neurotikus otthonba, mer elõtte a nyomorékok intézetébe volt, de ott csalt, lopott, sikkasztott, és akkor mivelünk büntették meg. Hogy ez igaz-e, én nem tudom, de a Vizner Mariskáról ezt is el tudom képzelni.

Az új igazgató idején az lett a jelszó, hogy mi a Marietta alatt lettünk elrontva, akkor kezdtünk elzülleni – ami annyiból állt, hogy én például szõkére festettem a hajamat. Szõkére festettem – na és akkor mi van? Az én hajam, azt csinálok vele amit akarok, ha kopaszra levágatom, az is az én dolgom, hát nem? De ilyesmikbõl zûrt csinálni– – Szóval hogy mi már teljesen el vagyunk züllve – és ezer aztán a Vizner Mariska megszüntette a szabadidõnket. De nyomtalanul! Addig 2-tõl 4-ig tanultunk, 4 után csinálhattunk amit akartunk: hintáztunk a kertben, énekelgettünk, néha kiszökdöstünk a kerítéshez, hogy beszélgessünk a fiúkkal – ilyen gyerekes dolgaink voltak még akkor. De a Vizner Mariska azt mondta, úgyis csak hülyeségekre pazaroljuk a szabadidõnket, úgyhogy az lett a rend, hogy szabadidõ helyett minden nap 4-tõl 6-ig takarítani kellett. De minden áldott nap!

A végére, mikor már nagyobb lettem, elmúltam 16, 17 éves, kezdett oltári szar lenni a Zirzen Janka. Ugye, hát kibújtam a tojásból, kezdett lassan engem is érdekelni a másik nem, kezdtem fiúzgatni, szerelmes lettem, mittudomén – és néha már annyira gyûlöltem ezt a lágert, hogy muszáj volt belõle szökni! Pedig az igazgatónõ megmondta, hogy ha mégegyszer a rendõr hoz vissza, áttesznek a Bányaiba, és ettõl baromira rettegtem – és mégis: MUSZÁJ volt menni! Akkor még fodrásznak tanultam – VOLNA, mert képtelen voltam tanulni, hát egész máshol járt már az én eszem! Belépett az életembe a Dzsovanni, a Kotormány, teljesen belé voltam zúgva – ráadásul õ meg nem szeretett engem, csak játszott velem, úgyhogy akkor öngyilkos akartam lenni, bevettem tíz darab Eunoktint, áá, hülyeség volt, meg autó alá akartam menni, de az se sikerült –

Akkoriba volt egy olyan is, hogy elindultunk disszidálni apuval. Egyszercsak betoppant az intézetbe:

– Fruzsina, gyerünk, megyünk síelni!

Beültem a kocsijába – irány Románia! Csak Romániában mondta meg, mit akar. Hát jó, részemrõl oké! Gyerünk akkor! De már a jugó határon lebuktunk. Lesittelték akkor apámat, két évre, én meg kikészültem rendesen. Most már akkor végképp nem tudtam, mi lesz: már apám sincs! – Kijött aztán, két év múlva – de mintha kicserélték volna: tiszta egy idegroncs volt –

Meg akkor volt az is, hogy a lányok megmérgezték a Nikit, a kutyámat, úgy találtam meg egyik reggel kikötve, döglötten – én aszittem, soha nem fogom tudni abbahagyni a bõgést, az annyira fájt –

Kiszökdöstem, csöveztem, itt aludtam, ott aludtam, sehol se aludtam, kijártam a placcra, nem a kurvák közé, hanem a homokosokhoz, nem azér mer a homokosok érdekeltek, hanem mer ott találtam barátokat, valahogy így alakult, tényleg, közöttük felszabadultabb voltam, ha volt egy kis pénzem valahonnan, vagy tudtam lejmolni, velük ittam, nem feküdtem le érte, nem, csak akkor feküdtem le ha akartam, ha nem volt kedvem, keményen elküldtem az illetõt, ha volt bennem elég pia, tudtam kemény lenni, elzavartam a krapekot, akkor is ha fizetett, ha viszont olyanom volt, akkor lefeküdtem -annyi ennek az összege, hogy tartozni akartam valakihez, hát próbálkoztam, egyfolytába csak próbálkoztam –

Amikor az embernek nincs hol aludni, kinn kell lenni egész éjjel az

utcán, hát az elég szar. Fõleg a rendõrök miatt. Mer le kell feküdni velük, hogy be ne vigyenek -nem egyszer így jártam. Volt mikor TELJESEN rendbe volt mindenem, kimenõpapírom volt, meg munkahelyem, patyolat tiszta voltam, meg nem is egyedül csámborogtam, hanem a Kampóval, az Értavival – és MÉGIS: azt mondta a rendõr, hogy azér õ bevisz, biztonság kedvéér.

– Szóval meg akarják dugni! – aszoridja a Kampó. Aszittem, ott helybe agyoncsapják az Értavit. De nem

bántották, egy ujjal se – pedig õ cinkes volt, nem mint én! – , meg se ütötték, csak elzavarták.

– Tûnj el a környékrõl, de azonnal, mer téged is beviszünk!

De nem ment el a Kampó, csak állt ott, nekitámaszkodva a falnak – engem meg bevittek. Nem is a rendes rendõrségi helyre, nem a hivatalos szobába, ahol a többi rendõr is van, hanem csak úgy egy külön részbe, a rendõrség mellé, és akkor ott –

Egyszer meg, akkor is a Kampóval voltam, elindultunk Lakitelekre, hogy megkeressük a Kampó nagymamáját. Állunk a benzinkútnál, várunk a stoppra – egyszercsak megáll mellettünk a rendõrkocsi. És egybõl: hogy a Kampó menjen a fenébe! Akkor már rögtön tudtam, hogy mirõl van szó: ha a srácot elkûdik, dugni akarnak.

– Na, hova?

Mondtam nekik, hogy Lakitelekre.

– Ez érdekes! – aszondja. – Jó, beszéljük meg! – és lekanyarodtak az útról egy erdõs részre, ott az erdõbe kellett lefeküdni velük. Igaz hogy nem mind a hárommal, csak kettõvel. Meg szopatni is akartak volna, de én megmondtam, hogy azt nem.

– Életembe se csináltam, meg nem is fogom. Úgyhogy NEM! – és akkor ebbe bele is nyugodtak.

Csak persze a Kampót már nem tudtam megtalálni, úgyhogy lõttek a lakitelki kirándulásnak is –

Pont aznap, hogy 18 éves lettem – hû de klassz, jaj de jó! –, vártam a Kampót az aluljáróba – hát jön megin két rendõr. Ez az, mondom, soha jobbkor! Csak vigyorogtam a pofájukba:

– Csókolom, elmúltam 18! Ma múltam el 18!

– És dolgozik?

– Nem – mondom. – Mér, kéne? – de röhögtem, mint a hülye. – Ráérek, van még egy hónapom!

Beültettek, bevittek – pont akkor érkezett a Kampó, csak annyit tudott már mondani:

– Nehogy lefeküdj velük!

És akkor tényleg megmakacsoltam magam, és nem feküdtem le! Hát hogyisne, olyan nincs: 18 éves vagyok, a Bányaiba nem vihetnek már, a papírjaim rendbe – mit tudnak csinálni? Mehetnek a jó büdös francba! – És valóba: el is engedtek. Csak elõbb még egyet megpróbált az egyik:

– Van egy kiadó szobám – aszondja –, költözzön hozzám albérletbe!

Csak röhögtem rá. – ÉÉN, ÖNHÖZ?! Rendõr bácsi kérem, hát egy ilyen koszos lányt akar mindenáron megdugni? Nem – mondom –, köszönöm szépen. Majd még gondolkodok holnapig!

De még a címét is leírta, hogy csak gondolkodjak, háthogyha meggondolom magam – oké, az a ficni papír elfér a zsebembe! De felé se néztem azóta se.

Amikor 18 éves lettem, nagykorú, kikerültem az intézetbõl, ez most volt fél éve – na ez is jó vicc volt: összeszedtem a cuccomat, mindent, bele két nagy nájlonszatyorba, elköszöntem, kimentem a kapun – aztán megálltam az utcán és ottmaradtam. Ott, az intézet elõtt, a járdán! És közöltem, hogy én nem megyek tovább.

– Mi van, Fruzsina, most mi van?? – a Blanka néni, az igazgató-helyettes. – Na gyere, beszéljük meg!

– Na mesélj, most mi bajod van?

– Hát – mondom –, csak annyi, hogy most hová menjek, ilyen hirtelen?

– Jó, hát ha nem akarsz menni, maradj még két hétig!

– KÉT HÉTIG?? – mondom. – És aztán?

– De hát nem értem! – azt mondja. – Hát eddig mindig szöktél! Most akkor mi van?

Ez igaz: szöktem. Állandóan! Mer utáltam bent lenni! Most meg: egyszerre csak kellett egy hely, ahol legyek. És ha más nincs, hátha mégis az intézet lenne az a hely, legalább egy kicsit még! Talán!

Úgyhogy akkor ez lett: napközbe nagymamáméknál voltam, éjszakára visszamentem az intézetbe, még vagy egy hónapig. Aztán lassan ottragadtam nagymamáéknál, éjszakára is. Amikor meg nagymamáék elutaztak egy hónapra, akkor a lépcsõházba aludtam.

Mer a kulcsot azér nem hagyták ott nekem. Ott aludtam minden éjjel egy rongyon, onnan jártam dolgozni a közértbe. A cuccom meg a csomagmegõrzõbe.

Hazajöttek nagymamámék a nyaralásból, akkor persze egybõl: – Fruzsikám, cukrom, virágom, gyere haza! – így, úgy, amúgy. Nagypapám maga ment a Keletibe, kivette a cuccomat, hazahozta – minden szép, minden jó. Igen, de akkor ám megjöttek a nagynénémék Amerikából – és megint egybõl nem maradt hely nekem! Ki lettem rakva, de szabályosan! Menjek most apámhoz lakni!

Apám oda is adta a kulcsot – eddig rendbe: odaadta a kulcsot, mert õ úgyse lakott otthon: szóval, apám épp bujdokolt. Ahogy azóta is: bujkál. Mert börtönbe kéne mennie. Már augusztus 10-én be kellett volna vonulnia, de õ inkább elsöpört otthonról, és most bújócskázik – nem mondhatom meg hogy hol van, ezt tényleg SENKINEK nem mondhatom el, mer annyira a lelkemre kötötte, hogy errõl pofa be. Ez is a bajom nekem, hogy a Kampó tudja, az Értavi, mer apu egyszer hülyeségbõl megmondta neki. És most ettõl félek, hogy evvel fog majd zsarolni engem a Kampó, hogy õ tudja, hol bujkál apám. És egy rohadt szemét a Kampó, ezt most már tudom hogy egy rohadt szemét – apámat meg imádom!

Mindegy, ott laktunk akkor egy ideig Értavival apám lakásába, hülyeség volt, mer az Értavi érzelmileg egy-folytába csak kiszúrt velem-mindegy. Sehogy se szerettem ott lenni, mer egy az, hogy rámragadt a házból egy cigány, nem akart az Istennek se leszállni rólam, azt se tudtam már, hová legyek elõle, a Kampó, az Értavi meg csak röhögött az egészen, a másik meg, hogy folyton csak azon rettegtem, mikor jönnek apámér a rendõrök – na a végin aztán beállított apu, és becsukta a botot:

– Jó van, de most menjél kislányom, bezárjuk a lakást, mer úgyis jönnek már majd a rendõrök, lepecsételik az ajtót, meg minden – –

Utána – hát mentem akkor megint amerre láttam, aludtam ahol lehetett, ettem ahol tudtam –

Közbe meg még dolgoztam is. Hát sokfelé! Dolgoztam a Fõfotónál, ott kompjúterkezelo voltam, hat hónapig csináltam – ez volt eddig a leghosszabb idõm. Csak hát, meguntam, otthagytam. Elmentem akkor a szociális gondozóba, segéd-ápolónõvér voltam – de összebalhéztam egy takarítónõvel, és másnap már nem mentem be. Utána dolgoztam

az Autókernéi, ott is kompjúter mellett – csupa fiatal lány körülöttem, hû de jó lesz, szuper! Hát nem kiutáltak onnan is? „A kis intézetist már megin zabáltatni kell”, meg hogy „nézzétek meg a nyakát, mosdott ez?”, meg ilyen szövegek mentek – két hét után már ÍGY voltam mindegyikkel, úgyhogy a végin szépen kibasztak onnan is. Akkor elmentem egy irodába – ott összesen egy napig dolgoztam: valahogy nem tetszett az se, rém undok társaság volt – – Akkor következett a közért, ahol HALÁLRA güriztem magam, végül is a semmiér – ott elég jó kollegák lettek volna, csak kegyetlenül untam az egészet. Egyik este jól beittam, másnap nem mentem be – hát ez ment egy sor helyen: bepiáltam, másnap meg már féltem eléjük állni, hagytam inkább a francba – Akkor volt a Vendéglátó, a Lordok Házába tettek, az önkiszolgáló részbe, süteményt osztogattam – kurva unalmas volt, nem bírtam – Utána jött a kocsma, ott 12 órát güriztem naponta, úgy, hogy közbe kajám se volt, hetente egy vagy két szabadnapot adtak, de estére már csak úgy kóvályogtam, közbe meg a részegek összevissza fogdostak, meg minden – mondjuk nem vészes, meg lehet szokni, ha inni megyek be egy kocsmába, akkor is ugyanígy tapperolnak! Csak azér különbség mégis, mer akkor le lehet pofozni az illetõt, ha viszont én vagyok a felszolgáló, vagy a hotdogos, akkor már nemigen tudom elkûdeni a picsába. Meg az is, hogy úgy beszélt velem mindenki, mint egy kutyával – áá, hát nem, otthagytam ezt is!

És most ott tartok, hogy már másfél hónapja nincs munkahelyem. Nem is ez a fõ baj, mer ez nem érdekel, meg lényegébe hogyha akarok, úgyis tudok munkát találni, mer nincs lehetetlen! Csakhogy most már annyit nagyjából tudok magamról, hogy én nem vagyok alkalmas munkára. Hiába, hát NEM VAGYOK ALKALMAS rá!

Mer most már annyira ideges vagyok, hogy – – Én nem tudom mitõl van ez. Lehet hogy a lakástól, hogy itt van ez a hülye zûr a lakás körül – vagy mit tudom én! De idegileg tisztára ki vagyok már! Éjszaka nem tudok aludni, csak fekszem az ágyon, vagy akármin, de minthogyha ÁRAM jönne a testembe, még feküdni se tudok nyugton, egyfolytába csak mozognék! Reggel meg: mint akit megvertek, zúg a fejem, étvágyam nincs, egyáltalán nem is eszem, valamikor délután kicsit megéhezem, akkor kajálok valamit, de attól is csak hányingerem van, mer csak cigizek, kávézok egyfolytába, mer a kávé meg a cigi a mindenem – ha meg van pénzem, vagy el tudok kapni valakit, aki

fizet, akkor piálok. Mer hogyha iszom, akkor megnyugszom. Elkábulok, teljesen sima leszek, kiengedek, jól érzem magam – De hát másnap kezdõdik az egész elölrõl!

Szar, nagyon szar! Mer most már azt se tudom sokszor, hogy hova, merre, mi újság! Például tegnapelõtt: hogy meg mernék esküdni, hogy ott volt mellettem a Miklós, a Csordás, hát láttam! hát beszéltem hozzá! És akkor ma találkozom vele, és mondom neki, hogy tegnapelõtt, amikor – és õ meg mondja, hogy legalább két hete nem láttuk egymást! És õ is megesküszik rá, hogy két hete nem találkoztunk! Szóval már hallucinálok?? Vagy a Faragó, a gyámos: hogy tegnap elfelejtette mondani nekem a telefonba, hogy – – TELEFONBA, TEGNAP?? És mondja, hogy igen, persze, tegnap én felhívtam õt, 6 és 7 óra között! – ÉÉN?? – Meg arra se emlékszem, hogy szerdán hová mentünk a nagymamával. Azt tudom, hogy elõször az ideggondozóba voltunk, onnan van ez a beutaló is, ez stimmel; elõtte is minden oké: kijöttünk a Regébõl, ott még tiszta a kép, aztán az orvos, az is rendbe – és UTÁNA? Utána SEMMI! Hogy hova lett a végin a nagymama – fogalmam sincs! – És ez idegesít, ez marhára idegesít!

Valami meló kéne azér, mer pénzem semmi, úgyhogy ezen is rágom magam: hol kéne dolgozni – mit kéne dolgozni, közbe meg akkor az is, hogy nagypapáék ebbe is állandóan beleszólnak. Az egyik, amivel üldöznek: nehogy már irodába dolgozzak – mer ott nem lehet enni! Mer „dolgozni olyan helyen kell, ahol ennivaló van”! Hát nem tiszta õrület?

– De értsd már meg – mondom neki –, nekem nem kell az az ennivaló! Sokminden kell, de pont a kaja NEM kell! Hát mikor úgyis KIHÁNYOM ha eszem!

A másik mániájuk meg a matematika. Hogy tanuljam a matekot, mer az mindenütt kell, anélkül nem lehet élni! – Hát ebbõl nekem már tök elegem van! Énnekem már ne mondja senki, hogy matematika, mer én nem hiszek benne! Nem tudom és nem értem a matekot, és nem is AKAROM érteni! Úgyhogy elmehet mindenki a nyavalyába a matematikával!

Tudom, hogy mit szeretnék én dolgozni. Jegyszedõ szeretnék lenni. Moziba, vagy akárhol. Vagy portás. Lehetõleg éjszaka. Olyan helyen, ahol CSAK ÉN vagyok, nincsenek körülöttem mások. Ahol rám van

bízva egy bizonyos akármilyen feladat, irkálni kell valamit, vagy sorba rakosgatni akármiket, és akkor nekem csak avval kell törõdni, semmi mással, csak csinálom, csinálom, egy üres terembe, egyedül –

Mer én egy akkora nagy hülye vagyok, hogy mindig mindenkinek elmondok mindent! Mer állandóan azt hiszem, hogy az úgy a jó! Senki nem is kérdezi tõlem, hogy mi a gondom, ki a fiúm, ki nem, mi az apám, ki az anyám, semmi – én meg magamtól odamegyek, a marha fejemmel, és mivel hogy nincs is más témám, elkezdem mondani:

– Figyeljetek, képzeljétek: anyám egy akkora nagy alkoholista, mint egy ház –

És akkor egyszercsak körülnézek, és látom: ki vagyok közösítve. Pedig én egy rossz szót nem szóltam senkihez, a világon senkit meg nem sértettem!

Na ezer mondom: EGYEDÜL, inkább egyedül –

Most szólt az egyik buzi barátom, a Lujzi, a rendes nevén Béla, hogy a Hetvenes Postahivatalnál lenne egy lehetõség: hírlapárusokat keresnek. Újságot kéne árulni – de mindjár mondta azt is a Lujzi, hogy ott jól kell tudni számolni. Úgyhogy én egybõl lefújtam a dolgot:

– Számolni kell, ciki, akkor nem jó –

Szóval, nem tudom –

Pedig közbe van olyan is, amibe én nagy vagyok! A szavalás. De tényleg! Hát nyertem is már egy csomó versenyen! Nyertem már a József Attilának a Kései siratójával – az egy nagyon szép vers: az anyját vádolja benne a József Attila –, meg nyertem már a Velszi bárdokkal is, meg az Osviecsim címû verssel – magyarul: Ausvic, Rónay György írta, jó hosszú, de nagyon szép – , elõször megnyertem kétszer az intézeti szavalóversenyt, aztán elvittek az országos nevelõintézeti versenyre – hát az óriási volt! Kinn a Hûvösvölgybe rendezték meg, és ott volt az összes nevelõotthon, Zamárditól a Békéig mind, sokszáz gyerek és – FANtasztikus tapsot kaptam! A Szózat volt a kötelezõ szám -jó, az se egy csúnya vers, de én mindig is utáltam ami kötelezõ, azért azt is szépen szavaltam, de mégse annyira, úgyhogy inkább a Velszi bárdokra kaptam a díjat, meg egy olyan iszonyú tapsorkánt, hogy én tisztára el voltam tõle SZÉDÜLVE!

Na EZ az, amihez nekem érzékem van, amihez én igazán értek! Nem kaja, és nem matematika: VERSEK! És ha csak EGYSZER kapnék egy olyan lehetõséget, hogy meghallgatnának, olyanok akik

szintén értenek hozzá, vagy egy IGAZI közönség, csak egyetlen egyszer: hát én BIZTOSAN tudom hogy elfogadnának! És akkor meg lennék mentve!

De hát ilyen lehetõségem egyelõre nincsen. Úgyhogy pillanatnyilag azt csinálom, hogy tanulom a verseket, egymás után, és magamnak mondom õket. Egész könyveket magolok be! Ott van például a Kund Abigél – már tudom! Tessék: már több mint felét tudom kívülrõl!

Meg azt is csinálom, hogy verseket írok. Teljesen magamtól! Mer énnekem egyik költõ se olyan, hogy hûü, most akkor ez az én példaképem, pont ilyet akarok én is – nem, hanem én teljesen az érzéseim szerint írok, a MAGAM feje után! Talán még a József Attila verseihez hasonlít legjobban amit írok, de ahhoz se egészen. És rengeteget írtam már – hát már 10 éves korom óta csinálom! Most nincs nálam épp egy se, mer amit mostanába írtam, azt odaadtam a Csikós Kis Elemérnek, az egy költõ, és el akarja olvasni õket. Amiket meg régen írtam, azokat mind eltéptem már – mer nem érdekes, majd csinálok másikat, meg úgyis csak magamnak írtam õket! Csak mer KELLETT, mer valami megszólalt bennem, és akkor MUSZÁJ volt leírnom!

Csak hát ez nemigen húz ki a szarból –

A Kampót, az Értavit, azt én már több mint két éve ismerem. A kapcsolatunkat, azt sajnos abba kellett hagyni, mert közbe meleg lett a Kampó, szóval buzi, úgyhogy most már nincs köztünk semmi – illetve: majdnem semmi ez már csak. Mer azér annyi van, hogy találkozunk, dumálunk, meg a Kampó próbálna belõlem kurvát csinálni – hát jó lenne neki a pénz. Én viszont azt hiszem nem akarok kurva lenni. És ezt meg is mondtam már a Kampónak.

Mer jó, kipróbáltam, nem azt mondom hogy nem – csak valahogy ráuntam erre is. Valahogy nem az én formám ez se! Mer én egyszerûen FÉLEK attól a manustól! Nem is a rendõrtõl félek én, hanem ettõl az egésztõl, hogy én oda kiállják, és akkor jön a hapsi, hogy „menynyi?”, és hogy én akkor bemondjak egy számot – ha én egy GYÖNYÖRÛ lány lennnék, egy FANTASZTIKUSAN jó nõ, akkor igen, akkor persze! Úgy nem szégyellném magam! De mivel én pontosan tudom, hogy habár nem vagyok egy csúnya csaj, de nem vagyok az a kimondottan szép se – valahogy a fene tudja. Engemet valahogy zavar, hogy most én ezreket kérjek egy dugásér egy krapektól – mer nekem

van annyi önkritikám, hogy zavarjon! Meg akkor az a rengeteg baj, ami vele jár -például ha én bekerülnék egy börtönbe, hát biztosan tudom, hogy én azt nem élném túl! Mer vagy felakasztanám magam, vagy egyszerûen megölnének ott engem, vagy beleõrülnék – de szóval egyáltalán nem bírnám ki!

Egyszer, nem mondom, csináltam egy nagy bulit: 16 darab ezrest. Az szuper volt! Volt egy csaj, annak is a Kampó mutatott be, az vitt el magával a Rojálba – én mentem szívesen, mer érdekelt: hát RÓJÁL, nagy szó, ott biztos halálos nagy pénzek forognak! És tényleg, bejött: 500 márkát kaptam, ami hajói számolom, forintba 16 ezer. Jó hogy abból lejött a fele, mer a portásnak kellett adni, meg a szobát fizetni, meg ennek, meg annak, meg elég sok Martinit is ittam, mer pia nélkül azér ez nem megy – de azér 8 ezret a kezembe kaptam!

Négyet rögtön félretettem belõle, négyet meg fogtam: gyerünk anyámhoz!

– Itt van 2000 forint, tedd el. És gyere, elmegyünk ebédelni!

Megebédeltünk ezerbõl, utána pia, taxi, minden -szépen el is ment a négyezer. Másnap: elõvettem a másik négyet. Most evvel mit csináljak? Fogtam azt is, elmentem vele vásárolni, vettem rajta órát, táskát, ruha nem kellett, mer azt Amerikából kapom, viszont vettem magamnak fülbevalót, karperecet – a maradékot meg elittuk a Kampóval. Ennyi volt!

Sokan azt mondják: állami gondozott nem tud bánni a pénzzel, nem áll meg a kezébe a dohány. Pedig ez nem igaz! Mer én nem is AKARTAM, hogy megálljon a kezembe, eszembe se volt tartogatni! Hát minek? Akkor épp úgy volt, hogy nagymamáéknál fogok lakni, szóval minden rendbe lesz, és hogy õszintén megmondjam, a nagyzolást meg világ életembe szerettem – hûü de finom, gyerünk, basszuk el hamar!

Szóval, voltak ilyenek is, nem állítom hogy nem voltak, meg mentem el én már ezresér is, nem is egyszer, nem tagadom – csak valahogy franc tudja: NEM AKAROM csinálni. Mer rossz érzést hagy bennem! Úgyhogy mondom, hiába erõlködik most a Kampó, én attól félek hogy nem lesz ebbõl a dologból semmi.

Pedig nekem amúgy baromi fontos a szex. A szex énnekem létfontosságú. Nem vagyok éppen nimfomániás, de már ha két-három hétig nem feküdtem le senkivel, tiszta ideges vagyok, kiver a hideg,

nem találom a helyemet, kínlódok! Csak viszont szeretem megválogatni a partnereket. Tudom hogy nem vagyok egy világszépség, mégis: bármikor foghatnék magamnak hapsit az utcáról, minden további nélkül! – csak hát odáig még nem jutottam. Nekem sajnos keresni kell egy olyat, aki erre tényleg alkalmas. És ilyen kábé kettõ van: a Dzsovanni, meg a Kampó. Õk ketten.

Ami iszonyú nagy baj! Mer a Kampóval most ott tartok, hogy õvele már nemigen fekhetek le többé. Nem is azér hogy homokos, hanem mer ott van neki az Andrea, és az Andrea állapotos a Kampótól. A Kotormány meg, a Dzsovanni – na az is buzi lett! Habár én még most se tudom egészen elhinni róla! Csak viszont a Dzsovanni se engem szeret. Úgyhogy most kinn vagyok az összes vizekbõl!

A Dzsovanni, a Kotormány, õ a legszebb –

Én a Kotormányba OLYAN DE OLYAN szerelmes voltam, több mint két évig, miatta voltam öngyilkos is, nem is tudom hányszor – hogy én miken mentem keresztül, azt egyedül a Saigoné Nagy Edit nevelõtanár tudja, senki más, hogy mennyit szenvedtem én a Kotormány miatt! Egyszer, megyek haza a Zirzenbe, tök boldogan, mer három nappal elõbb összejöttem a Kotormannyal – akkor már mindenki tudta: ha én így ragyogok, akkor csak a Kotormány keze lehet a dologba. Ott sasszézok, ugrálok, vigyorgok – Edit néni meg csak áll, sápadtan, nem szól semmit.

– Edit néni – mondom –, valami baj van?

– Hát – aszondja –, van egy kis baj. De nem érdekes

– Na, mi baj, tessék már mondani!

– Csak annyi – azt mondja –, hogy délután láttam a Kotormányt csókolózni.

– Igen? – mondom. – És kivel?

– A Baumgartner Tündével – az egy intézetis lány, szõke, nagy mellû.

– És – mondom – akkor mi van? – és galoppoztam tovább.

– Fruzsina – azt mondja Edit néni –, te ennyire hülye vagy??

– Igen – mondom –, ennyire! És ENNYIRE szerelmes vagyok! – és csak röhögtem!

Mer tényleg ENNYIRE imádtam azt a kurvát, és ENNYIRE megbíztam benne! Hát aztán megkaptam –

Egy idõ után hallom: mindenki beszél valami Janiról, hogy az egy

bombázó csávó, közbe viszont mekkora nagy kurva, hogy kijár a buziplaccra, markolja fel a nagy dohányt – oda se nagyon figyeltem, mi közöm hozzá! Meg se fordult a kis fejembe, hogy az a „Jani” a Kotormány is lehet – hát õt én csak Dzsovanninak ismertem! Kinn vagyok egyszer a placcon, beszélgetünk a haverokkal – hát, jön ám a Kotormány.

– Dzsovanni – mondom –, TE ITT? Mi a fenét keresel itt?

– Téged kereslek – azt mondja. De akkor én már gyanút fogtam.

– Dzsovanni – mondom neki –, csak nem te vagy véletlenül az a Jani, akirõl itt ennyit beszélnek?

– Áá – aszondja –, ugyan!

Jó, hát akkor nem õ az. De öt perc se telik el, messzirõl kiabálnak a srácok:

– Janii, gyere már ide!

– Na – mondom –, Kotormány, a kurva nénikédet! Hát mégiscsak te vagy az a Jani!

Igen, hát õ az, aszondja, de õneki meleg kapcsolata nemigen szokott lenni. Vagy ha néha mégis, akkor csakis nagyon nagy pénzér.

Te jó Isten –

Aztán azóta már ott vagyunk, hogy a drága-gyönyörû Jani, a Dzsovanni, a Kotormány szorgalmasan jár ki a placcra, övé a piac, meg még akkor mellette a Józsi-Jutka is pénzeli – az egy fiú, de szóval lány, van úgy hogy szoknyába is jár –, mer annyira szerelmes a Dzsovanniba, hogy elsül ha meglátja, meg ráadásul akkor ott van még a Kotormánynak az Andrea is – az tényleg lány, és azt teherbe is ejtette a Kotormány, felcsinálta, magyarul, most már öt hónapos terhes, csak nem látszik mer elköti a hasát, és szóval még õ is pénzeli a Kotormányt – na. És akkor még az Andrea jön nekem!:

– Hallom – aszondja –, hogy te a Kotormánynak fizetni akartál, hogy legyen veled!

ÉN, ugye?? Hát csak röhögtem.

– Én, mi? Egy fiúér! Hát mit gondolsz, te hülye -mondom az Andreának –, hogy mire való vagyok én? Arra, hogy NEKEM fizessenek, de nem ám hogy én fizessek! Megbolondultál te tisztára? A saját szaromat megenném, ha nem lenne olyan büdös, inkább, mint hogy én adjak pénzt egy krapeknak!

Hát ez volna a drágalátos Kotormány – csak közbe az az igazság,

hogy én még a mai napig is teljesen szerelmes vagyok a rohadt állatba. Mer amíg élek, nem tudom elfelejteni azt a genyót!

Így állok – –

Pedig társ kéne, marhára kéne egy társ! Mer így, egyedül HALÁL biztos hogy bedilizek! És ráadásul: fiú kéne. Nem lány – mer odáig még nem fajultam, hogy lányokkal foglalkozzak. Úgyhogy akár szexuálisan, akár barátnak, de mindenhogyan egy fiú kéne. Valaki, aki dolgozik, aki megbízható – szóval egy TÁRS!

Meg itt van közbe ez a hülye lakás is –

Mostan énvelem az az ábra, hogy ott van anyám lakása a Tizenöt kerületbe, üresen, és én is be vagyok jelentve oda, sõt, most majd fogok kapni egy olyan papírt is a tanácstól, hogy én is bérlõtárs vagyok, úgyhogy mehetnék oda lakni. Mer anyám már nemigen fog visszajönni a kórházból. A mostani férje, vagy élettársa vagy micsodája meg, az börtönbe van, és ott is lesz még négy és fél évig, és a kulcs meg a zsebembe, illetve a nagymamáéknál – úgyhogy szabad az út! Csakhogy – csakhogy van mégis egy csomó probléma. Az egyik, hogy anyám emberemlékezet óta nem fizetett se lakbért, se villany számlát. És ha én most odaköltözök mint bérlõtárs, akkor megöröklöm az adósságát is. Persze mindenhogyan ki kell fizessem, mer ha hanyagolom, akkor anyámtól is elveszik a lakást, és akkor fújhatom! A másik meg az, hogy hát iszonyú kupleráj maradt ott – kifordul a belem, ha csak végignézek rajta! Szóval ki kéne takarítani, ami nem kis dolog!

Meg akkor: jó, rászánom magam, kiganyézok, meg lenyögöm valahogy a lakbértartozást is, beköltözõk – és akkor? Akkor mi lesz? Ott leszek egyedül? Vagy hogyan?? Mer a Faragó Gáspár azt mondja, hogy odacsõdítem az egész csövezõ brancsot, a haverokat, az összes buzit, hát akkor abból nem lesz nekem lakás, hanem megint csak egy kupleráj lesz, mint amilyen anyám idejébe is volt, amikor oda se tudtam menni, mer anyám haverjai vagy elkergettek, vagy megbasztak, vagy mind a kettõ, és most ugyanez lenne így is – és tök igaza van a doktor Faragónak! A legkevesebb, hogy kiennének mindenembõl a haverjaim, fölfalnának mindenestül! – Nade akkor meg? Mer hogy én ott magamba legyek –

Tudom, igen: össze kéne költözni egy rendes, megbízható fiúval, aki dolgozik, meg észnél van – de hát hol van ilyen? Tisztára

tanácstalan vagyok. Annyira, hogy újabban már a kocsmákba szoktam keresgélni, hogy ki lenne olyan, aki velem összeköltözne! Mondjuk, hogy én segítenék egy kocsmatölteléken, adnék szállást neki, és akkor cserébe õ is segítene nekem, megállni a lábamon, meg segítenénk egymásnak hogy ne igyunk tovább – tudom hogy ez egy nagy állatság csak, mer aki a kocsmába ül, annak azér általába van lakása, meg hát nem fogja eldobni a piát egyik se az én két szép szememér! DE hát akkor mit találjak már ki?! Hálóval nem tudok fogni egy hapsit, hogy na gyere hozzám lakni, csak annyi az ára, hogy jó útra térünk mind a ketten!

Eszembe jutott nekem már minden. Az is megfordult már a kis buta fejembe, hogy a Zolika lakjon velem. Ez egy srác, akit Zita néven ismernek a placcon. Át is vágtam szegényt, mer meg is mondtam neki, tudom hogy ez ciki, szóltam neki – csak aztán meggondoltam magam. Mer megtudtam, hogy a Zita száz forintokért szopik a I Petõfi téri vécébe – hát már tisztára ki van cserepesedve a szája, akkora egy nagy faszszopó! Hogy elhányom magam, ha csak rágondolok! Engemet beavatott: van neki egy táblája, megmutatta, amire ha felír egy számot, utána csak meghúz rajta valamit, és eltûnik az írás – na erre a táblára felírja: „100”. Mondom neki:

– Állat vagy?! Hát már egy SZÁZASÉR?!

– Száz MÁRKA – azt mondja –, MÁRKÁBA száz! De azér ha valaki forintba érti, oké úgy is!

Na, hát egy ilyen! Hogy okádok csak ránézni is! – Közbe meg: fene tudja. Mer valahol mégis rendesebb, mint a Kampó! Mer közbe havernak nem rossz a Zolika! És akkor még a Kampó mondja nekem:

– Én avval a kis faszszopóval már szóba se állok – aszondja.

– Édesem – mondom neki –, és hogy te is egy faszszopó vagy, arról nem beszélünk? A Zolika, az legalább egy százasér szopik, te meg? Szopsz ingyen, élvezetbõl! Hát mit jár akkor a pofád?! És a Zolika azt a százast megosztja a haverjaival, te meg hagyod hogy a terhes csajod tartson el! Meg elmentél a buzi rendõrrel négyezerér, ne félj tudom ám, hagytad hogy mittudomén mit csináljon veled, a négyezret meg fölzabáltad, és nem volt rá egy ötvenesed, hogy fizess nekem két rumot! Pfûu –

Na, szóval nagy választékom van nekem! Vagy ott van a Kozák, a Józsi-Jutka, arra is gondoltam. Az egy olyan helyes fiú lenne – ha

nem lenne lány! Áá –

Kinn a melegeknél ismerkedtem most össze egy Fekete nevû sráccal – de azt se tudom, hogy ez a rendes neve? Vagy csak a fekete szerelés miatt hívják így? Mindegy. A Fekete újfasiszta. De rendes fiú, van munkahelye is -mutatta a személyijét, bele van írva. Ezek az újfasiszták a cigányokat akarják irtani, amér nem dolgoznak, vagy hát legalább elrakni õket másik országba, a Fekete magyarázta hogy hogyan – tudomisén, lehet hogy igazuk van. Csak a zsidókat ne akarják kiirtani! Mer azok – szóval – –

Mer én is félzsidó vagyok. Nem látszik rajtam? Anyám, az zsidó – hát akkor én valószínûleg félzsidó vagyok, nem? De ettõl függetlenül: én hiszek Istenbe! Komolyan!

Amúgy nem rossz srác ez a Fekete. Gondoltam is, hogy esetleg õvele összeköltözni – hát nem tudom. Mer most már azér elég óvatos vagyok.

Nem tudom, mi lesz. Mer az hogy a nagymamáéknál legyek, semmiképp nem megoldás. Hát utálok ott lenni! Mer úgy kezelnek, mint egy hülyét! Tele vannak jóakarattal, „Fruzsikám, így, úgy, amúgy” – és észre se veszik, hogy õk tesznek tönkre! A fenenagy jóindulatukkal! Meg avval, hogy egyfolytába csak a pillanatnyi helyzetrõl szövegelnek, de megállás nélkül! Régen: hogy az intézet hogy s mint, hogyan kell ott viselkednem, mi-mindent ne csináljak – de mint az imamalom! Most meg: hogy a lakás. így csináljam, úgy csináljam, erre vigyázzak, arra vigyázzak, amarra – hûû! Be nem áll a szájuk – én meg csak hallgatom, hallgatom, csendbe õrlõdöm –

– Meg néha már nem is csak csendbe, mer van úgy, hogy felrobbanok:

– Ide figyeljetek, hát nincs más témátok?! Vegyétek már észre magatokat, hagyjátok abba, mer mindjár sikítok, ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ!!!

Ugye, a Zirzen Janka, az egy olyan intézet, ami neurotikus gyerekeknek van fenntartva. Én tulajdonképpen azt se tudom, hogy engem mért ebbe az otthonba tettek, minek raktak engemet egybõl a neurotikus otthonba. Mer nem vizsgálat alapján kerültem én oda – az orvosi vizsgálat már csak ott KEZDÕDÖTT! Igaz, hogy elõtte én már voltam elmegyógyintézetbe is, még egész kicsi koromba – de azt se tudom mér! Anyám adott be. Pedig akkor semmi bajom nem volt még!

Most már van bajom. Ez az igazság: van. Most megin diliházba akarnak dugni – de most legalább van miér! Viszont én AKKOR SE akarok elmegyógyintézetbe menni! Most a Kilenc kerületi ideggondozó beutalt, és a Faragó is azt mondja, hogy jót tenne nekem egy kis kikapcsolódás, menjek nyugodtan, pihenjek egy jót -oké, én mennék is, ha utána ki lehetne jönni, amikor én akarok! De félek. Hát FÉLEK tõle! Félek, hogy egyedül leszek – ott is. Meg félek a csukott ajtótól – ha nyitva lenne az ajtó, és azt mondanák: „Fruzsina, amikor elég, amikor nem tetszik már tovább, egybõl mehetsz!”, és erre meg is esküdnének – úgy más lenne. De egyszer én már jártam így: bevittek a Jánosba, és még az ajtót is megmutatták, „tessék, nézd meg: nincsen bezárva! amikor kedved van, kimehetsz rajta!” – aztán kiderült, hogy aki megpróbált kimenni, azt visszahozták és lekötözték.

Nekem van egy óriási szerencsém: a csuklóm annyira vékony, hogy engemet nem tudnak lekötözni. Engem még bilincsbe se tudnak tenni, annyira vékony a csuklóm! Leszíjazni meg egyáltalán nem bírnak engem! Én csak ebbe bízom.

Egy olyan helyen tudnék én pihenni, ahol egy jó társaság van, és én vagyok a legfiatalabb, a legcsinosabb, a legszebb, értem döglenének mind a férfiak, meg a csajok is mind odalennének, hogy hû de gyönyörû vagyok, esténként kiülnék a kertbe, cigarettázgatnék, kávézgatnék, beszélgetnék, elõadnám magam – ÍGY tudnék én gyógyulni! Egy olyan helyen, ahol nem úgy beszélnének velem, mint egy állattal! Hát tudom, mer egyszer voltam már ilyen helyen: az Árpádba. Az jó volt. Talán ha oda visszamehetnék –

De a többibe nem bízom. Mer tudom, hogy a bolondokháza nekem csak rosszat tenne, segíteni egyáltalán nem segítene. Ismertem én olyat, aki még ennyire se volt bepörögve mint én, és bevitték – és teljesen meghülyült! Hát most ezt akarjam magamnak?! Hagyjam, hogy még nagyobb bolondot csináljanak belõlem?! – Talán, ha most rendbe raknám a lakást, meg pihennék három-négy napig, meg bejárnék inekció-kúrára, helyrejönnék egy kicsit. Hát nem jobb lenne ez, mint a Hárshegy?

De nagyapám ezt nem érti meg. Most éppen megy a huzavona, mer õk is azt akarják, hogy elõször diliházba menjek, csak utána költözzek be a lakásba. Nagypapa pénteken olyan aranyosan fogadott, hogy az nem igaz! Letettem az asztalra a pénzt, az utolsó keresetemet, –

„Fruzsikám! Gyöngyvirágom!”, puszi, minden! Szombaton, vasárnap: épp hogy eltûrtek. Hétfõn meg közölték, hogy na irány a diliház!

– Hát – mondom – én még jól emlékszem, hogyan átkoztátok anyámat, amér annakidejin bedugott Hárshegyre. Most meg ugyanezt csinálnátok ti is?!

De nem, nem érti meg senki, hogy én NORMÁLISNAK tartom magamat! Mer hogy most egy kicsikét ki vagyok akadva, az nem jelenti, hogy már bolond is vagyok! Pont mint az Értavi: „Bolond vagy, eridj a diliházba!”, -ugyanígy csinálják nagyapámék is! Hogy már utálom õket is, mint a szaromat! – Persze, most tartozom nekik is nyolcezer forinttal –

Csak tudnám, mi a tervük avval a lakással. Mer innen fúj a szél, most már kezdem gyanítani! De ha nem engednek oda, én széjjelverem azt a rohadt lakást, összedúlom, elpusztítom, ez HÉTSZENTSÉG!

NEM AKAROK DILIHÁZBA MENNÍÍÍ!!!

Az a baj, hogy engem mindenki csak hülyít. Nagymamámék is, meg kinn a placcon is mindenki: csak hülyét csinálnak belõlem! Most is: avval nyomják a fejemet, hogy az Edinának már 800 ezre van a takarékba – hát ne legyek bolond, álljak már ki és csináljam én is! – most evvel õrjít az Értavi. Higgyek neki?? Az az igazság, hogy az Edináról ezt el is tudom hinni. De közbe meg tudom, hogy azér mondja, mer NEKI kellene a pénz, az Értavinak, hogy azt szeretné hogy Õneki hajtsak – hát akkor meg ne higgyem??

Meg akkor ilyen, hogy – hát én már sokszor azt hiszem, hogy ilyenekbe fogok belebolondulni! Ezt a Dzsovanni mesélte nekem, a Kotormány. Hogy állítólag ez tavaly történt, és az egész világot lázba hozta, felforgatta! Hogy két repülõgép ment a levegõbe, egy szép reggelen, az egyik amerikai volt, a másik meg olasz, és mind a kettõrõl észrevettek egy valamit, egy ilyen felhõkbõl összealakult színes izét, aminek szeme is volt, szája is volt, orra is volt, mindene – és az volt az Isten. Ezt nem lehet bizonyítani, hogy tényleg az volt, de hát mind a két repülõgéprõl látták, az összes utas PONTOSAN LÁTTA, kétszáz ember! Az olasz gép rögtön visszafordult, az amerikai gép meg hirtelen leszállt, és óriási kavarodás, ribillió, minden, a pilótát elõször hülyének nézték, de hát mindenki tanú volt rá, hogy igenis volt ott valami! Ezt nekem a Kotormány mondta. És hogy állítólag errõl már

mindenki tud. Most ez igaz? Vagy nem igaz?? De ha nem igaz, akkor honnan vette a Kotormány, és minek mondta?? Ott mesélgeti ezt nekem hajnali 3 órakor – én meg csak hallgatom, mint akit bûvölnek, és úgy rettegek, hogy csurog rólam a verejték és csattog a fogam a cidritõl! Hogy reggelre már azt hittem, most tényleg vihetnek Hárshegyre!

Ezt meg egy könyvbe olvastam – egy rendes könyvbe, a saját két szememmel! Valamilyen TITOK volt a könyvnek a címe, nem torn milyen István írta. Egy kapitányról szólt, aki lement egy háromszögbe, vagy egy háromszög ALÁ, pontosan nem tudom már, és sajnos elfelejtettem annak a háromszögnek a nevét, talán majd eszembe jut. Lement a gépével oda a háromszög alá – és valami RETtenetesen borzalmas dolgot látott! Feljött aztán, visszatért – csakhogy nem szabad elmondani neki, hogy mi volt az a borzalmas dolog, a mai napig nem szabad nyilatkoznia errõl. – És sajnos hiszek ebbe! Mer Amerikába mindenféle anyagok vannak errõl, csomó bizonyíték – hát akkor muszáj elhinni! És közbe meg lehet hogy ezer is le fognak lõni engem, amér ezt most elpofáztam, mer nem volna szabad beszélni se errõl – hát biztos hogy meg fognak ölni érte!

Megvan, eszembe jutott: Bermudának hívják azt a háromszöget!

És akkor azok a mindenféle dolgok, amiket Amerikába találtak a tenger alatt, hogy se nem üveg, se nem vas, se nem fa, és a mai napig nem lehet megfejteni hogy milyen anyag, mer nem természetes! És MÉGIS valamilyen anyag, és megtalálták, mer meg lehet fogni, tapogatni – csak nem lehet kitudni hogy micsoda! Meg akkor – ezt is a Kotormány mesélte nekem – azok az emberek, akik elõzõleg itt éltek? És akiknek el kellett pusztulni, mer már annyira fejlettek voltak, olyan nagy volt a civilizációjuk, hogy a végin már muszáj volt valaminek történni és akkor elpusztították magukat – hogy aztán jöjjenek megin a majmok és belõlük származzanak megin emberek, szóval mi! Hát nem rettenetes dolgok ezek?! És én most már pontosan tudom, hogy úgyis ebbe a rengeteg érthetetlen szörnyûségbe fogok bedilizni egyszer, hát tudom pontosan!

Vagy ott van az édsz: hát egy ugyanilyen megmagyarázhatatlan dolog! Csak van – és kész, megérteni úgyse tudjuk! De én állítom, hogy az édszbe is az Isten keze van benne! Mer õ is nagyon jól tudja, hogy elromlott a világ, hogy túl sok már a kurva, túl sok a meleg, túl

sokat paráználkodnak az emberek – és akkor fogta, megbüntette az emberiséget az édsszel! Régen a kolerával büntetett, amér piszkos volt az emberiség – azóta már megtanultuk, hogy nem szabad piszkosnak lenni, viszont rászoktunk a paráználkodásra: most akkor büntet helyette az édsszel! Hát ez így van, mit kell ezen még ennél többet magyarázni!

Ez jó volt: ülök a múltkor valahol egy EKKORA sörrel – és bejön a Tünde, vagyis a rendes nevén Karcsi. Odahívom, mondom neki:

– Nem kérsz? Van pénzem!

– Nem – aszondja. – Én egészséges életet élek!

Hát én tisztára le voltam döbbenve! Hát mit akar?! õ nem iszik, nem dohányzik, vagy hát alig, nem is narkózik, még a sziput is hanyagolja, de még tán zsírosat se eszik – CSAK éppen homokos! Hát akkor?? Abba nem jobban bele lehet halni, mintha sört inna?!

Én különben az édsztõl annyira félek, hogy sokszor elaludni se tudok a félelemtõl, egész éjszaka csak rettegek! Én annyira be vagyok szarva tõle, hogy ha megtudnám magamról hogy édszes vagyok, én nem restellnék leugrani az ötödik emeletrõl – dehogy várnám én meg, amíg kínlódva meghalok, inkább most rögtön! Amúgy védekezni nem védekezek ellene sehogyan se – mer az édsz ellen úgyse lehet védekezni. Ha Isten akarja, akkor mindenhogyan édszes leszek! Ha meg nem akarja, nem leszek – ebbe énnekem úgyse nincsen beleszólásom!

Szóval, én eléggé hiszek Istenbe. Ez olyan is-is, hiszek is, meg nem is – nade persze így ezt nem lehet, ilyen nincs, mer Isten ezt nem fogadja el, mer õbenne vagy hiszünk, vagy nem! Úgyhogy akkor inkább hiszek. Pedig erre is de ráfáztam én már! Mer néha elmegyek a templomba is. És minden egyes kurválkodásomat meggyónom. És egyszer – akkor gyóntam elõször – kikezdett velem a pap. Olyan hangulatba voltam éppen: megláttam a templomot a Hogyhívják utcába – ej, mondom, bemegyek, meggyónom már a bûneimet! Egy öreg néni volt ott, attól kérdeztem, hogy is kell ezt csinálni -

– Bízza csak rá a papra – azt mondja a spiné –, majd az kérdezi magát, csak válaszoljon neki!

Bementem akkor egy ilyen kelepcébe, ott ült a pap. Aszondja:

– Lopás?

– Annyit akarok mondani – mondom neki –, hogy nem is vagyok

katolikus, református vagyok.

– Nem baj – aszondja. – Lopás?

– Nem.

– Gyilkosság?

– Nem. – Úristen, hogy nézhetek ki: „gyilkosság”!

– Paráználkodás?

– Az – mondom –, CSAK paráználkodás.

– Nem baj – azt mondja –, felmentelek a bûnöd alól. Megmondom, hogyan.

Néézek rá – mondom: – Pénz kellene??

– Nem. Itt találkozunk a templom elõtt tízkor. El fogunk menni egy kápolnába, és ott majd felmentelek a bûneid alól!

Aszittem, kiesek abból a kalitkából! Hát ez nem igaz!! Szóval már a pap is?!

– Jó – mondom –, tízkor itt leszek.

Persze nem voltam ott tízkor. El tudom képzelni, hogyan mentett volna fel a bûneim alól!

Szóval, õk is: vizet prédikálnak, bort isznak. Ez az én véleményem a papokról. És akkor mégis: elmegyek a templomba azóta is, meg hiszek is az Istenbe! Aki majd ugyanúgy megbünteti azt a papot is, mint például azt a szerencsétlen kis kurvát!

Jaj, volt nemrég egy jópofa álmom! Aszondta a nagymamám: menjünk el Olaszországba – jó, gyerünk! Fölszálltunk a repülõgépre, hogy elmenjünk Olaszországba, és már föl is emelkedtünk, repültünk gyönyörûen – és akkor vettük észre, hogy két erkölcsrendész is fölszállt utánunk. És odajön a két erkölcsrendész hozzám, és azt mondják:

– Erkölcsrendészet. Szálljanak le a repülõgéprõl!

Mire a nagymama fogta magát, szépen mögéjük került, és – hát szuper volt a nagymama! – mind a két manust hátbaszúrta egy kurva nagy késsel!

És akkor vidáman repültünk tovább Olaszországba!

Isten bizony, ezt álmodtam! De nagyon kasi álom volt!

Na, és mit szólsz: elmondtam mindent, és nem is lõttek le! Egyelõre –

KIRÁLYNÕ VAGYOK

SZABÓ ÉVA, 25 ÉVES

Hát jelen pillanatba most az van, hogy szegény vagyok. Nevelem a gyerekemet – ma bevásároltam neki egy csomó bébiételt, meg tejet, meg almát, hogy tudjak neki reszelni, ez elég lesz pár napra, de hogy én mit eszem ma este, azt még nem tudom. Úgy könnyû lenne élni, hogy mondjuk szeretnék egy férfit, egy akárkit, akinek pénze van, és aki egyfolytába hordaná nekem is a pénzt – úgy lehetne; de hát ilyen most nincs. Úgy gondtalan lenne az életem – de akkor meg lehet hogy nem is lenne értelme, gond nélkül!

Szóval valahol azér boldog vagyok, eléggé boldog. Jó, hogy talán kicsit hamar rámondom, hogy „én most boldog vagyok”, ez lehet hogy hibám. De viszont van egy három hónapos, gyönyörû gyerekem – hát akkor mi legyek, ha nem boldog? Habár mondjuk ebbõl a három hónapból tán összevissza ha négy hetet lehettem anya, mer három hétig kórházba volt a gyerek, egy hónapig anyósom nevelte, egy hétig én is kórházba voltam, meg mittudomén, szóval lényegébe egy hónapom volt eddig, és az is úgy, hogy most egy hét, most négy nap, most tíz nap, így elszórva. De azér annyit már tudok, hogy szeretek anya lenni! Meg rettentõ kíváncsi is vagyok, hogy milyen lesz – szép lesz? csúnya lesz? mama lesz? papa lesz? Hát ha papa lesz, akkor régen rossz a lányoknak! De engem ez se érdekel, mer én megfogadtam, hogy nem úgy fogom nevelni, mint anyósom a fiát, meg mint a legtöbb anya, hogy félti a gyerekét a lányoktól – nem, én örülni fogok, ha jól becsajozik, ha talál magának egy rendes lányt, és engedni fogom! – Na mondjuk ez kicsikét még messzi van –

Szóval én borzasztóan vártam ezt a gyereket. Mer én TÍZ év után estem teherbe! 78-ba volt egy kaparásom, 15 éves koromba, és akkor utána semmi, majdnem tíz évig, csak 87-be sikerült be ez a kis vacak, amikor a Bercivel összejöttem – hát én RETtenetesen boldog voltam vele! Én mindig nagyon szerettem volna gyereket, de sose jött be, és sok jó kapcsolatom tönkre is ment a gyerek végett. Mer egy kapcsolat gyerek nélkül nagyon meddõ, úgy az nem is kapcsolat. Mondjuk ha én összekerülök egy akárkivel, és nekem van már egy gyerekem, meg

neki is van már egy, akkor nekünk TALÁN már nem kell még egy, mer mégis, mi már valahol bizonyítottunk – de ha két ember csak úgy, gyerek nélkül összejön, akkor mindenhogyan kell nekik egy gyerek. Hát egy KAPOCS! Mer anélkül szétmennek úgyis! Na hát ezer: KÉT nagyon jó kapcsolatomat is otthagytam, mer aszittem nem lehet gyerekem – akkor meg minek? Mer ANNYIRA szerettem a partneremet, hogy inkább magamat hoztam ki rossznak és összevesztem vele – csak hogy lehessen neki is gyereke egy másik kapcsolatba. De olyan, hogy kocsi, lakás, MINden megvolt, ékszer, arany, pénz, de KÖTEGBE, teli volt vele a szekrény, annyit vehettem ki belõle amennyit akartam – és elüldöztem magamtól a hapsit. A gyerek végett. A másikkal meg már ott voltam, hogy kiutaztam vele Nyugat-Németbe, pénteken mentem, hétfõn már benn voltunk a rendõrségen, hogy intézzük a letelepedést, már minden kész, papír a kezünkbe, Frankfurt mellett ott várt egy villa, berendezve, kitömve mindennel az égvilágon – kedden utaztam vissza. Mer úgyse lehet gyerekem – anélkül meg nincs értelme. – Na, hát most legalább a gyerek megvan!

Csak viszont az apuci a probléma. Az élettársam, a Berci.

Ugyanis az a helyzet, hogy pont a legrosszabb jegybe születtünk. Mindenféleképpen a legrosszabb jegybe!

Mer én oroszlán vagyok. És nekem itt most harcolni kéne, a Berciér, meg a gyerekér – közbe meg én nem tudok harcolni, mer oroszlán vagyok, ÉRTEM harcoljanak, ne én harcoljak másér! Õ meg rák, a Berci. A japán horoszkópba meg kígyó – ami tulajdonképpen egy nagyon jó jegy lenne, én még irigylem is a kígyókat, mer gyönyörû szépek a kígyó nõk, nagyon szépek a kígyó férfiak is, és okosak, rafináltak – nem rossz jegy a kígyó, csak nem egy oroszlánnak! Benne is van a horoszkópomba, hogy óvakodjak a rákoktól, egy oroszlánnak semmi mástól nem kell annyira félni, mint egy ráktól – és akkor a Berci pontosan egy rák! Lehet most kapni ilyen horoszkópokat, egész könyv, de csak 25 forint, és abba benne van MINDEN, a jellem, meg ez, meg az, meg amaz, meg hogy ki kivel, hogy, mint – és ott ez pontosan megvan: hogy NAGYON vigyázzak a Bercivel, mer nem tudok kijönni vele, mer sunyi, mer alattomos, mer a másik ember tök nem érdekli – hát egy rák, na! Úgyhogy én hiszek ebbe! Mer minden stimmel, apróra: hogy egy rák, az állandóan

házasságon kívüli kapcsolatokat létesít, úgyhogy akivel van, azt egyszerûen megfujtja, és akkor a házasságon kívüli kapcsolatot teljesen nyíltan csinálja, nem is érdekli hogy mások mit szólnak hozzá – na! Meg akkor a cinizmus, a humor – hát pontosan a Berci, aki mellett a Hofi elbújhat, mer olyan humora van! Ahogy jön belõle a szöveg, ahogy mindenre egybõl meg tud válaszolni, mindenbõl ki tudja magyarázni magát – hát ez az: mer egy gyáva féreg! Egy senkiházi, tulajdonképpen! Aki nem is próbálja elintézni a dolgokat, hanem csak magyarázkodással elkeni a szart – hát esküszöm az életemre: ez a Berci! Meg amilyen alamuszi, amilyen bosszúálló – egy RRÉmesen undorító típus! És pont ezt kellett nekem kifogni, oroszlán létemre!

Meg akkor még ráadásul az is van, hogy – hát a család. Ez a Kovács-brancs eléggé híres, a kispesti négyes gyilkosságról sokat írt az újság is – na hát ez a Bercinek a nagybácsija volt. Úgyhogy akkor a Berci le is volt tartóztatva egy ideig. És a Berci meg is mondta, nem is egyszer megmondta nekem: ne aggódjak, mer neki az hogy embert ölni, vagy gyereket ölni, az nem egy nagy ügy! Ha odáig jut a helyzetünk, õ bizony hozzálát, õ sima pofával végigcsinálja! És én el is hiszem neki!

Úgyhogy bizony elég sokba volt nekem ez a gyerek. Mer a kilenc hónap alatt amíg a hasamba volt, a Berci talán ha egy hónapot volt itt velem – de az egy hónap alatt durván olyan százezer forintot hordott el innen. Meg amit itt véghezvitt, ahogy ezt a lakást tönkretette

– hát tiszta romokba volt itt minden, de hányszor! Meg akkor még hozzá: most egy olyan jó két év börtön lóg a fejem fölött, amér a Berci itt szobáztatott, meg minden – szóval nagyon egy aljas, nagyon egy moslék állat a Berci!

Csak közbe meg: ugye pont õneki sikerült megcsinálni ezt a gyereket. TÍZ ÉV után, és CSAK neki!

Meg – hát szeretem, na.

Ez a mi problémánk. Más semmi!

Jó, jó, jó, JÓ, ne bõgj! – Muszáj neki enni adnom, másképp ordít. Mer örökké enne! Edesjó Istenem, kész életveszély ez a gyerek –

A gyerekkorom mondjuk nem érdekes, egyáltalán, a gyerekkoromra nem is emlékszem. Ó de régen volt, mintha csak álmodtam volna –

Tudod, egy gyerek még nemigen tudja szétválogatni, hogy ez most

jó, az most nem jó, nem nagyon tudja még megítélni, hogy ki a jó ember, ki a rossz ember – nekem apám volt a jó, mer mindig elvitt az étterembe, és bablevest hozatott nekem, meg rántott húst, amit nagyon szerettem anyám meg ugye nem vitt sehová, ami nem volt valami jó, úgyhogy akkor õ meg nem volt jó. Valahol nagyon apás voltam! De aztán késõbb csalódni kellett apámba is. Mer kiderült, hogy anyám kurva volt, már amikor apámmal összejöttek, akkor is, utána aztán jöttem én, de anyám azér továbbra is kinn maradt a placcon, apám futtatta – csak én ezt akkor még nem tudtam. Mer anyám soha nem mesélt nekem ezekrõl a dolgokról. Már olyan 15 éves lehettem, amikor erre az egészre rájöttem. Addig imádtam apámat – na hát azután már nem tudtam imádni. Mer könnyû úgy gavallérnak lenni, hogy a pénzt más keresi hozzá! Azmellett hogy strici volt, dolgozott azér õ, mer újságos volt, anyámmal együtt, volt rendes standjuk – csak apámnak az volt a izéje, hogy összegyûjtögette a pénzét, és akkor nagy tételbe elszórakozta az egészet. Ami apám zsebibe volt, azt mindet anyám hordta össze a palijaitól!

Anyám különben nagyon szép nõ volt, gyönyörû volt anyám. Olyan szép volt, hogy akik ismerték, és utána megláttak engem is – nem most, hanem még úgy háromnégy éve, hamvasán, a virágkoromba! – azt mondták, hogy bizony elég gyenge vagyok anyám mellett, halavány. Csak aztán elzüllött anyám. Mer jött a háború, az apja meg nyilas volt, nagyapám, szegény csóró rossz pártba lépett, úgyhogy meg is halt, lehet hogy kivégezték, ezt nem tudom biztosan, a lényeg az hogy anyám 15 éves korára árva lett, akkor persze megerõszakolták az oroszok, utána meg már mindenkivel lefeküdt. De ANNYIRA szép volt anyám, hogy a Puskás öcsi letérdelt eléje, úgy kérte összetett kézzel, hogy legyen a felesége! Anyám meg kikosarazta a Puskás öcsit – mer inkább apám kellett neki. Egyszer meg egy orvos akarta feleségül venni, már mikor én megvoltam, vállalt volna engem is ez a belgyógyász, egy valamilyen professzor – de anyám azt is elküdte: apámat választotta. Most már persze külön vannak, hét éve már, apám megnõsült, Újpesten lakik, meg anyámnak is van egy élettársa – de még a mai napig is szerelmesek egymásba! Hát anyám ÖLNI tudna apámér, még most is! Meg apám is valahogy így van evvel. Bonyolult egy ember az is –

De nem is tudom hogy mér õróluk beszélek – amikor engemet

nagymama nevelt, az apai nagyanyám. Mer apámék mindig arra hivatkoztak, hogy nekik sok a dolguk a standon, nincs idejük rám – én meg elhittem. Nagymamám, az valamikor rövidárukereskedõ volt, ilyen bazáros, de már régen nyugdíjas, hát 90 éves már – abból vonjunk le 24-et, szóval 66 éves volt, amikor én hozzá kerültem, egyéves koromba.

Úgyhogy mondom a gyerekkoromba nem volt semmi érdekes. Az iskola – hát unalmas volt. Eleinte vittem a jó négyest – aztán egyszercsak hupp, lezuhantam. Mer akkor már úgy elég bonyolult volt az életem. Meg nagymamámnak valahogy nem volt hozzám kitartása. Ugye, anyám kurva volt, csak én nem tudtam – és akkor közbe végig csak azt hallgattam, hogy ÉN mekkora nagy kurva vagyok. De már tíz éves koromtól, amikor jóformán még azt se tudtam hogy mi az! Mer mindig fiúkkal barátkoztam – a Kilenc kerületbe laktunk, Mester utca, meg ilyenek, és ott akkoriba valahogy csak fiúk voltak, lányok egyáltalán, hát akkor ki az ördöggel barátkoztam volna? De ezt nem vették sose figyelembe!

Szóval nagymamának nagyon nem volt türelme hozzám – úgyhogy akkor véget is ért ez az egész, mer be lettem adva intézetbe. 15 éves koromba – igen, mer májusba volt az abortuszom, még nem voltam egészen 15, és akkor utána beadtak. Nem érdekes –

De még az elsõ házasságomra is alig emlékszem -tényleg, ez olyan érdekes: mintha csak valaki más mesélte volna el ezt nekem! Arra emlékszem, hogy egyszer ültünk kinn a padon a Gyulával, aki a második férjem lett, beszélgettünk, a Gyula udvarolgatott, meg minden, és akkor kijött a házból a Karcsi, aki meg az elsõ férjem lett, persze részeg volt, kiszaladt egy bazi nagy késsel, és akkor erõszakkal azt akarta, hogy csókolózzak a Gyulával, a második férjemmel – úgyhogy akkor csókolóztam vele. Õ meg nézte. Azt mondta, hogy összeszurkál minket, ha nem csókolózunk – jó, hát akkor csókolóztunk neki. Csórókám, ha tudta volna, hogy elõbb az õ felesége leszek, azután meg majd a Gyuláé – –

Ezt a Gyulát én eléggé szerettem különben, aki a második férjem volt, õvele voltak néha ilyen gyerekkori föllángolásaim – de aztán mégis valahogy a Karcsihoz mentem hozzá, nem a Gyulához. Pedig a Karcsit soha nem szerettem, agresszív állat volt, mindenki csak rettegett tõle. Mindegy már –

Meghalt azután a Karcsi, az elsõ férjem – öngyilkos lett. Azt se tudom hogy mért. Dolgoztam akkoriba, a taxinál voltam diszpécser – és jövök haza egyszer, hajnalba: hát, ott lóg a Karcsi a lépcsõházba, az ablaknak a kilincsén. Fölakasztotta magát. De ráadásul olyan furán, hogy a lába teljesen leért a lépcsõre, szóval alig lógott! És mégis: meg volt halva, egészen ki volt hûlve már.

Akkor következett a Gyula. Csak õt meg bevitték katonának – úgyhogy ennek a kapcsolatnak is vége szakadt. De tulajdonképpen én még most is a Gyula felesége vagyok, papíron, mer nem váltunk még el.

Volt azér aztán egy aranykorom is nekem, mindjárt a Gyula után: Váci utca, pénz, aranyak, minden – ez nem is tudom hogyan jött. Hát, szép voltam, fiatal voltam – valahogy föltornáztam magamat!

Úgy valahogy kezdõdött, hogy megismerkedtem egy . osztrák milliomossal. De szabályosan: MILLIOMOS volt a pali! Szóval, mit mondjak –

Utána meg megismerkedtem egy fogorvossal. Lementünk egyszer a Kurttal, az osztrákkal a Ménes csárdába, meghívott, és, hát õ persze beszélt hat nyelvet perfekt, úgyhogy a Ménesbe egybõl fölcsípte egy csomó ismerõsét, egyik asztaltól a másikhoz vándorolt, elõször egy olasszal beszélgetett olaszul, utána meg két svájcival nem is tudom milyen nyelven – a magyar barátját, ezt a fogorvost meg addig rámbízta, hogy foglalkozzak vele én. De elõször jelentéktelennek láttam, nem érdekelt a krapek – hát egy FOGORVOS, az már maga is egy olyan nevetséges dolog, olyan az orvosok közt mint egy betanított munkás! Azon kívül meg hát engemet az osztráknak a milliói érdekeltek – szóval elõször: semmi. Aztán, mondta ez a Miklós, a fogorvos, hogy hát találkozzunk. Én meg gondoltam: jó, mér ne, abból még nincs semmi

– találkozzunk! És akkor másnap találkoztunk. És hívott, mer volt neki egy nyaralója Leányfalun, oda kivitt, habár épp tél volt – és, hát lefeküdtem vele.

De egybõl nagyon jó volt az egész! Pedig elõször nem akartam vele lenni, mer féltettem az osztráknak a millióit

– de aztán három napig ott voltunk kinn a Miklósnak a nyaralójába, és – hát ilyen vagyok! – beleszerettem a fogorvosba, de rendesen. Rögtön elsõ nap: elmeséltem neki az életemet, elmondtam neki az

osztrákot is, hogy hogy jöttem össze vele, meg hogy ez egy érdekkapcsolat, mer pénzt várok tõle meg minden, mer az osztrák persze szeretne magának egy fiatal nõt, és akkor itt vagyok neki én – hát énszerintem ez az élet értelme: a pénz!

– De – mondom a Miklósnak – most elég nagy gondba vagyok, hogy veled összejöttem, mer – mondom – ezek után most már nem hiszem hogy az osztrákkal úgy együtt tudok lenni, hogy tovább is nyomja nekem a dohányt a szolgáltatásaimér! Hú – mondom –, tényleg hülyeséget csináltam!

– Nem érdekes – azt mondja a Miklós –, nem kell hogy adjon, máshol is van pénz, nemcsak az osztrák zsebibe! – meg így meg úgy.

Na lényeg az, hogy a három nap alatt én úgy bezúgtam, mint egy ágyú. Lehet hogy ez volt az életem legnagyobb szerelme – tényleg úgy érzem, hogy nem is a Berci az én legnagyobb sztorim, mer ez az ügy valahogy nem tudott egészen kibontakozni; a Miklós, az inkább, az igen!

Meg hát az az ÉLET! Hát az volt az én igazi formám! Ne úgy képzelj el, ahogy most látsz, mer akkoriba én nagyon adtam magamra, Benettonokba jártam én, és értettem is az öltözködéshez, mer szerettem a ruhát, meg a Krisztián Diortól kezdve a Sanelig minden, de nem ám az hogy Fabulisszimó meg ilyen dolgok, hanem csupa igazi márka, parfum se akármi, hanem csakis Zsanin Dé, amit imádtam, mer olyan fiatalos illata van, és tényleg nem sokan használják – szóval egy picikét, egy nagyon picikét sznob voltam, ez az igazság, és nem is csak az osztrák végett meg a fogorvos végett, hanem már eleve ilyen voltam, magamtól. De volt stílusom! Élveztem is, meg tetszett hogy másoknak is tetszik – lubickoltam benne! És válogatott szép aranyaim voltak! Akkor nekem annyi ékszerem volt, hogy egész marék fülbevalót hurcoltam magamnál, és akkor ahogy mentem körbe, minden helységbe másikat tettem föl! És csupa érdekes dolgot, szóval nem ezeket a sablonos vackokat, nem tucat-cuccot! Sok-sok ékszerem volt, fõleg kicsik, de RENgeteg – volt egy pár komolyabb dolgom is, de a durva, nagy cuccokat soha nem csíptem, inkább az aprókat imádtam -

de régen volt már ez is!

És akkor Apostolok, Romi Marten, mind ezek a jobb helyek – szerettem ezt a fényt, csillogást, pompát! Pedig még eléggé butuska

kislány voltam hozzá – hát egy proli, na, a Kilenc kerületbõl! Hát akkoriba én még úgy mondtam a Romi Martent, hogy „Remi Martini”, mer a Martinit, azt ismertem, arról tudtam legalább hogy micsoda, de mi az hogy „Marten”?! De ciki volt, húú –

Na, például: Apostolok. Beülünk a Miklóssal, kérdezi a Miklós:

– Mit eszel? Mihez van kedved?

Hát, most mit feleljek? Mer ugye bableveshez lett volna kedvem, vagy rántott sajthoz -‰de féltem hogy az nagyon snassz, azt azér itt mégse lehet!

– Nem tudom – mondom. – Mit egyek?

– Hát – aszondja –, egyél talán egy bifszteket! Amirõl nekem egybõl a tatárbifsztek ugrott be, amit utálok. De hát mit bánom én, meg hátha azér lehet benne valami, ha a Miklós mondja!

– Jó – mondom –, nem bánom! Jön a pincér, mondja neki a Miklós:

– És a hölgynek meg hozzon egy bélszínt!

– Bocsánat – mondom sértõdötten –, nem bélszínrõl volt szó, hanem bifsztekrõl!

Mer a bélszínrõl meg a bélszínroló úszott be, amit a közértbe árulnak, mirelitbe, és amit még a tatárbifsztek-nél is jobban utálok!

Látom ám: a Miklós vörösödik, kékül, sápad, rém zavarba van – mer ezek a sznobok ám kurvára zavarba tudnak jönni egy étterembe!

– Jaj – mondom –, ne haragudj, nem azt akartam mondani, hanem azt hogy – nem tudom már mit hebegtem ott össze, de valahogy kidumáltam magam, mer a szövegem, az mindig is kiváló volt! – Oké – mondom –, persze, jöhet a bélszín!

Másnap: Fórum szálló, Kék terem, fényes úri társaság, anyám tyúkja, minden – de ott már dühös voltam: lencsefõzeléket rendeltem, föltéttel! Hát ha ezek ilyen kibaszott sznobok: én majd HÉTSZER akkora sznob leszek!

– Egy lencsefõzeléket kérek – mondom a pincérnek, a legédesebb mosolyommal –, feltéttel! – de még csücsörítettem is hozzá!

De kegyetlenül fölsültem a lencsefõzelékkel is. Még azt csak kibírták volna, hogy lencsét rendeltem, de amikor kihozták és én kapásból fölborítottam, hogy végigfolyt ott mindenen, akkor kinyúltak, de csúnyán. Persze azér tartották magukat, szóval csak illedelmesen borultak ki, mert az ilyen társaságokba ez nem úgy megy, mint itt a Nyóc kerületbe, hogy „búú, mindjár fölrúglak!”, meg ilyenek, hanem

hát jólnevelten!

– Jaj – mondom –, elnézést, megcsúszott a terítõ – és markolászom ott a lencsefõzeléket, paszírozom széjjel –

– Nem tesz semmit. Pincér, hozzon másik terítõt, meg másik lencsét! – De LILÁK voltak mind!

Vacsora után: a Miklós félrehív.

– Figyelj – aszondja –, neked gyerekkorodba nem volt könyv a hónod alatt?

Mer persze úgy ettem, hogy a két kezem szanaszét, nyiszáltam azt a rohadt húst, de az Istennek se bírtam elvágni, már tisztára idegbajt kaptam!

– KÖNYV – mondom –, a HÓNOM ALATT?? MÉR lett volna könyv a hónom alatt?! Volt nekem iskolatáskám, abba vittem a könyveket! Meg különben is: hagyjál békén, ne baszogass itt engem, mer mindjár kiborulok!!

De azér utána beiratkoztam ilyen illem-órákra. Hogy mégis, nehogy már konyakot rendeljek aperitivnek, meg hogy mit csináljak az eszcajgokkal, ha túl sok van belõlük, tudjam hogy mit mihez, meg mittudomén, meg hogy akármi történik, ne jöjjek zavarba – mer ez a legfontosabb: soha, sehol nem zavarba jönni, azt semmi áron! Jártam akkor egy darabig ilyen maszek tanárhoz – –

Amikor váltottam a fogorvosra, az osztrák persze ugrott – de nagyon korrekt volt a hapsi, azt mondta a Miklósnak:

– Miklós – aszondja –, figyelj ide. Ha szereted a lányt, a tiéd. Ha kell, vigyed! De akkor viseld is gondját! Ha viszont nem kell – aszondja –, akkor hagyd békén, de hülyíteni ne hülyítsed!

Szóval a Kurt, az osztrák, az eltûnt, onnan pénzt már nem várhattam tovább. De viszont nem volt baj, mer a Miklós se volt szegény – na szóval elég fura fazon volt ez a Miklós. Mer tulajdonképpen valahol egy proli volt! Mer a papa még egészen az volt! A papa rendõr volt a háború alatt, mer nem akart katona lenni, és akkor inkább zsaru lett, és akkor 44-be kûdözgették így házakhoz, hogy ezt meg azt a zsidót kísérje be – õ meg kiment a zsidóhoz, és azt mondta neki: „Figyelj ide”, aszondja, „most be kéne hogy vigyelek, de én nem viszlek be, hamar tûzés el itthonról, mer megin keresnek majd!” És akkor ezt a zsidók honorálták neki, pénzbe is, meg ebbe-abba-amabba, megsúgták neki, hogy most ezt vegye meg, most azt

adja el, most menjen ki az üzletbõl, most fogjon ehhez meg ahhoz – na így jött be az öregnek egy jó kis millió, vagy kettõ-három is. Tehát egy proli család, lényegébe prolik – csak épp fölemelkedtek! És akkor így csináltak a fiacskájukból fogorvost, vettek neki egy öröklakást a Tizenhárom kerületbe, meg vettek neki egy rendelõt a Rózsadombon, még nyaralót is vettek neki Leányfalun, a kocsit már a tizennyolcadik születésnapjára megkapta

Nagyon szeretett engem a Miklós – csak hát a társadalmi rangkülönbség, az ugye ott volt köztünk. Mer én csak **egy** proli lány voltam, akármilyen szép is. Azt meg már õ elfelejtette, hogy õ is csak picsából esett ki, ugyanúgy ahogy én! De esküszöm az életemre, hogy ha én is egy olyan családba születtem volna, mint õ, akkor a nyomomba se jöhetett volna a Miklós! Ha nekem az apukám legalább egy kis piti lakatos, az anyukám meg minimum takarítónõ, és nem azt kell írnom az életrajzomba, hogy az anyám kurva, az apám meg strici, akkor tuti hogy többre viszem mint õ! Hát én is szerettem volna ügyvéd lenni valamikor, meg mittudomén – nem hogy FOGORVOS!

Meg az is volt a baj, hogy túlságosan õszinte voltam hozzá, túlontúl õszinte voltam. Meg is mondta nekem: õ FÉL az én õszinteségemtõl! Egy hónap után megkérdezte:

– Éva, mondd, mibõl élsz te?

– Hát – mondom –, tudod, Miklós: gépkocsikat török fel, abból élek.

A VÍZ kiverte! A LÉLEGZETE elállt! Láttam: legszívesebben rögtön elfutna!

Három napra rá: föltörték a kocsiját. Az ezüstkék Alfa Rómeót! Semmit nem vittek el belõle, de föltörték -nyilván valaki furikázott vele egy jót. Jön a Miklós, fehér, mintha most meszelték volna:

– Éva! Nem te voltál??

– Hát – mondom – most az egyszer pont nem én – De azt hittem bepisilek a röhögéstõl!

Járt persze teniszezni, volt neki egy rakás csodálatos teniszütõje, csupa ilyen hû-de-ilyen-olyan, mesebeli ütõ; akkoriba jött divatba a fémütõ, és a nagyfejû, tudtam hogy olyanokra hajt – na, pont ilyet láttam meg egyik nap egy kocsiba! Fogtam, kivettem. Valamilyen Princ volt a neve, nem emlékszem már, „Princ ö-ö-ö”. De gyönyörû volt, fém, és nagyfejû, pont a divat! Kivettem -csak hogy túltegyek a

Miklóson! És akkor szaladtam hozzá az ütõmmel:

– Nézd csak, nekem is van már ütõm! EZT nézd meg! Oda se figyelt, aszitte valami olcsó szart hoztam. Eléraktam – úgy maradt, a SZAVA elakadt!

– Na? – mondom. – Milyen?

– Nem hiszem, hogy HÁROM van ilyen Budapesten! – de csak úgy nyelte a nyálát. – Legalább TÍZEZRET ér! – aszondja. – NAGYON komoly ütõ! Honnan vetted?

– Kocsiból, Miklós, kocsiból! Hát az ilyet onnan kell venni, ahol van!

Aszittem, ott helybe infarktust kap!

– ÉLETveszély vagy – aszondja –, kész ÉLETveszély! Úgyhogy akkor ezután találta ki nekem a Miklós, hogy legyek maszek, legyek takarító kisiparos. Ez az õ ötlete volt, meg õ is szervezte meg nekem az egészet. De nem volt rossz, piszok jól kerestem, RENGETEG pénzem volt akkor, hát öt hónap alatt betermeltem a félmillió forintomat! Jó, felit se takarítással, mer mindig volt ott egyéb is – de a lényeg, hogy DÕLT a pénz!

De mondom, a Miklós, az egy állandó rettegésbe élt. Hogy honnan van nekem a tengernyi pénzem! Hogy ebbõl baj lesz, hogy be fogok bukni, meg még õ is velem. Én meg közbe állandóan avval gyötörtem a Miklóst, hogy áá, nem érdekes, mibelõlünk úgyse lesz semmi, nekünk nincs jövõnk – mer hogy ugye nekem nem lehet gyerekem, örökké evvel ettem a Miklós máját, ez ment egyfolytába!

Egyszer aztán – de akkor már több mint egy éve éltünk együtt! – õ jött avval, hogy hagyjuk abba.

– Éva – aszondja –, a saját érdekedbe. Nem akarom hogy többet találkozzunk! A saját érdekedbe!

– Miklós – mondom neki –, szeretsz?

– Igen – aszondja –, szeretlek.

– Akkor meg?? Nézd – mondom –, NEKED szerintem semmi bajod nem lehet abból, ha mi járunk! – meg így duma, úgy duma.

– Nem – aszondja –, akkor se. A SAJÁT ÉRDEKEDBE! Akkor a saját érdekembe majdnem beugrottam a Dunába, meg mittudomén –

Meg fölhívtam egy csomószor – sajnos, ez is ment, hogy éjjel-nappal telefonáltam neki, hogy a végin már föl se merte venni a telefont –

Aztán meg elutaztam három hónapra Bulgáriába, itthagytam mindent a fenébe, hátha három hónap alatt talál magának mást a Miklós –

De egyszer még hét hónap után is fölhívtam, akkor már tényleg hét hónapja nem láttuk egymást –

– Elnézést doktor úr – mondom –, egy barátnõm adta meg a számát, szeretnék elmenni magához, mint izé, mint páciens – mondom –, mer tropára mentek a fogaim, tiszta romhalmaz a szájam –

– Éva – aszondja –, te vagy az?

HÉT HÓNAP után! Szóval azér ismert õ engem valahol!

– Milyen Éváról beszél?? – mondom.

– Jaj, bocsánat – aszondja –, ne haragudjon – –

– Nem történt semmi –

– Na figyelj ide – aszondja. – Ne szórakozzál velem, jó? Figyelj – aszondja –, olyan S betûid vannak, hogy senki más így nem tudja ejteni, meg úgy énekelsz, mint a Karádi Katalin óta senki! Mit pedálozol itt?

– Na jó van – mondom –, én vagyok az. Figyelj ide Miklós – mondom –, eltelt hét hónap. De én azóta se ábrándultam ki belõled, én még most is ugyanúgy szeretlek. Én – mondom – még azóta se voltam senkivel, és most már nem bírom ezt az egészet – Csönd.

– Figyelj – mondom –, most otthon maradsz?

– Nem – aszondja –, ügyeletbe megyek az esztékába. Gyere oda.

Odamentem. Nem volt ott. Akkor föltaxiztam a Rómer Flóris utcába, ahol a rendelõje volt – ott se találtam. Álltam akkor éjfélig a járdán a Rajk László utcába, ahol az öröklakása volt, lestem, hogy fölgyullad-e a villany, de semmi –

Na így valahogy *lett aztán* vége ennek a történetnek. Fokozatosan lemondtam a Miklósról – vagy én nem is tudom. Mer még most is sokat gondolok rá. Meg azér még mindig megdobban a szívem, ha a Rajk László utcába járok. Most már úgy vissza nem kéne a Miklós – csak azér a fene tudja –

Utána akkor fogtam magamnak még egy milliomosgyereket, egy magyart – na ez is jó volt. Lenn voltam a Szécsényi fürdõbe, de tiszta részeg voltam, és úgy piásan bementem a szaunába – húú, az kegyetlen volt, csoda hogy nem állt meg a szívem! Kijöttem a gõzbõl, megláttam a palit, és nekifutásból az ölébe feküdtem:

– Taxis bácsi – mondom –, vigyen haza!

– Jó – aszondja –, de hová?

– MITtudomén hogy hol lakok! Nem érdekes – mondom –, csak vigyen haza!

Fölvitt akkor az Országház-pincébe – pedig nem is néztem ki jól, olyan kis kócos, csapzott voltam, a cserépkályhához ültetett hogy megszáradjak, etetett-itatott, aztán meg átvitt a Halászbástyába, ott is tovább, meg diszkó, meg ez meg az – egy óra múlva már ott tartottunk, hogy nekünk három gyerekünk lesz, meg kastélyunk a Riviérán – pedig még nem is volt köztünk semmi, még nem is szeretkeztünk, meg semmi az égvilágon!

Együtt maradtunk akkor egy ideig evvel a Tamással is, úgy áthidaló megoldásnak nem volt rossz – de nem szerettem. Mer hiányzott nagyon a Miklós. Elég nagy õrült volt a srác, de volt ennek is egy Ford Szierrája, meg nyaralója a Balatonon, öröklakása, minden, szóval nem állt rosszul anyagilag – én meg piszkosul élveztem, hogy milyen jól tudok ezekkel a kékvérû hapsikkal is bánni, hogy milyen jó a dumám, hogy majdnem minden társadalmi rétegbe be tudok illeszkedni, rohadtul élveztem! -Na evvel a Tamással mentem ki aztán Nyugat-Berlinbe, hogy majd ott fogunk élni – áá, hülyeség volt, haza is jöttem a következõ vonattal, otthagytam csórikámat –

Persze amikor a Miklóssal szakítottunk, hagytam a maszekságot is a francba, kiestem a munkából, nem dolgoztam, nem is érdekelt tovább – csak viszont ugye meg akartam tartani ezt a nagystílû életnívót, mer nem volt kedvem alább adni! Úgyhogy akkor teljesen ráálltam erre a hogyishívjákra. Erre a bizonyos életvitelre. Amibe az ember nem nézi az eszközt, egyáltalán, csak a célt. Szóval ha én valamit megkívántam, ha meg akartam szerezni magamnak valamit, akkor azt megszereztem! És nagyon ügyes kezem volt hozzá, ritka ügyes kezem! Én úgy tudtam lopni, ahogy senki más, nekem nem volt versenytársam az éjszakába! Mondjuk talán a Berci. De õt akkor még nemigen ismertem. Úgyhogy mondom: ékszer, pénz, akármi – én egyszerûen nem ismertem akadályt! Nagyszerû voltam, mit mondjak! És soha be nem buktam, de SOHA!

A Bercivel különben úgy ismerkedtünk össze, hogy –

De én esküszöm az életemre, hogy elõször TELjesen jelentéktelennek láttam õt! ABszolút nem is érdekelt -hát nekem tök

más volt a beállítottságom! Meg különben is, hát egy húszkilósnak tûnõ valaki – nem, hát egy SZIKrát nem izgatott föl! Mer látásból ismertük már egymást, hát ugyanaz volt a területünk, Váci utca és környéke, szórakozni is ugyanazokra a helyekre jártunk – de hát semmi, semmi! – Ez különben érdekes, hogy én mindig olyanokba leszek szerelmes, akik elsõ pillanatba TÖK jelentéktelenek! De mindig!

Õ meg valószínû már eleve azér figyelt föl rám, amér sok pénzem volt, meg teli voltam ékszerekkel – hát tuti hogy ezer közeledett õ, ma már biztosan tudom hogy ezer. Hogy majd õ elveszi a pénzem, elveszi az ékszereimet – ez volt az õ szándéka, csakis ez!

Lenn voltam a Non Stopba, vártam épp egyik haveromat, úgy volt hogy elmegyünk majd diszkóba – és a haverom meg nem jött el. Úgyhogy én ott lógtam, egyedül – és akkor meglátott a Berci. És odajött.

– Na mi van? – aszondja. – Nem iszol egy üdítõt?

– Egy üdítõt? – mondom. – Mér ne!

Megittam vele az üdítõt, közbe persze duma – és ám a Berci olyan, hogy elsõ pillantásra egy senki, egy tökéletesen érdektelen valaki, viszont ami mögötte van! Szóval a dumája, meg az a modor, meg az az ERÕ benne – arra azér már odafigyel az ember, az már valahol imponál!

És akkor õ ráhajtott, hogy menjek vele. De akkor már titokba én is akartam, hogy jöjjön velem! Elõször nem mondtuk, se én, se õ. Vártunk még. Én nem nagyon szeretek egyedül mászkálni, ez az igazság, meg akkor ez is, hogy épp nem jött el a barátom – úgyhogy amikor végre azt mondta a Berci, hogy gyerünk már innen, menjünk el inkább a Váci utcába, én egybõl rámondtam:

– Rendbe – mondom –, gyerünk! – És örültem! És mentünk.

És akkor ott kapásból: lehetett tán vagy nyolc óra mikor nekivágtunk, de úgy éjfélre megcsináltuk a magunk kis hatezer forintját – és akkor nekem már kimondottan tetszett a Berci! Mer az a fajta fazon, aki úgy eléggé szereti a henye életet – de közbe meg egy bûvész, egy varázsló: gyors, ügyes, vakmerõ, egy Hihetetlenül nagy tolvaj, de NAgyon tud, PISZKOSUL! Én se vagyok egy iparitanuló, mer elismerten tudok én is – de a BERCI! A Berci mellett kis hülye kezdõ voltam, esküszöm az életemre! Szóval mondom: láttam benne

fantáziát!

Úgyhogy utána még csavarogtunk egy jót az éjszakába – és valahol összejöttünk egy százhúsz kilós Góliáttal – na ez is jó volt. Leül a hapsi a Berci mellé, aszondja neki:

– Na gyere öcsi, szkanderozzunk!

Én nem tudom, hogy van ez a szkander, mennyi kell hozzá erõbõl, mennyi kell észbõl – mindegy, elég az hozzá: ott erõlködnek, kínlódnak – és én NÉzem, és nem hiszek a SZEmemnek: a Berci szépen lenyomja ezt a százharminc kilós marhát! Le, az asztalig! Te JÓ ISTEN!! Egy ilyen húszkilós senki, olyan vékony mint én! És akkor ezt a Bivalyt, ezt az ELEfántot –

– Ne haragudj – aszondja nekem –, én se szeretem a föltûnést, de – aszondja – sajnos az van, hogy nem tudok veszíteni. Máskülönben inkább hagytam volna magamat, de – aszondja – egyszerûen nem bírok veszíteni!

Egy kis pálcika ember, és akkor ÍGY – de talán épp ez a vonzó benne. Hogy egy semmi – LÁTSZATRA. És akkor: hogy a látszat ennyire csal!

No jó, mondom magamba, helybe vagyunk –

De nem ment azér ez se olyan egyszerûen. Mer rögtön az elején fölmerült egy csomó probléma.

Hát például az, hogy énnekem elõször úgy mutatkozott be hogy õ Atilla. Úgyhogy én csak három nap múlva jöttem rá véletlenül, hogy õ nem Atilla, hanem Berci, szóval Albert.

– Hát – aszondja – ez olyan mûvésznév csak – aszondja –

De én eléggé megsértõdtem ezen – most MÉR csinálja, hát nem vagyok én RENDÕR!

Meg ilyen, hogy – szóval õ soha nem figyelt rám. Hogy egy csomószor volt olyan, hogy megyünk az utcán ketten, õ egy lépéssel mindig elõbbre, és csak magyaráz, csak mondja, mondja, mondja a magáét – én meg megunom, megállok, õ megy tovább, hadonászva, én szépen sarkon fordulok, megyek magamnak – hát vagy háromszor megcsináltam ezt vele! Ez különben elég jellemzõ rám is: nem egyszer volt, hogy így léptem le a palitól, azt se mondtam hogy szia, csak rugalmasan megpattantam, de én már szakítottam is így, nem is egyszer! -Megy a Berci, dumál nekem veszettül, nyomja a sódert, én megállok – tán ha két sarokkal odébb rájött, hogy már nem vagyok

vele!

Meg az is, hogy megbeszéljük a randevút – de a Berci soha el nem jön. Aztán egy idõ után már én se mentem – hát majd hülye leszek, ha tudom hogy õ se jön! Úgyhogy akkor mindig csak megbeszéltük – de gondosan, részletesen: hol, mikor, hogyan – aztán nem ment egyikünk se. Én már csak azt mondtam neki, blintre:

– Na rendes csávó vagy – mondom –, nem jöttél el a randevúra!

– Ne haragudj – aszondja –, késtem, mer –

– Nem baj – mondom –, én se mentem! Úgyhogy mi tulajdonképpen hetekig csak véletlenül tudtunk találkozni!

Meg aztán még egy. Már hetek óta járkáltunk a Bercivel – habár én mindig csak úgy vettem õtet, mint üzlettársamat, én is jól járok, õ is jól jár, kész, semmi több –, de mondom hetek óta mászkáltunk már így együtt, amikor egyre-másra kezdtem hallani, hogy hát a Berci buzi. így közös ismerõsöktõl, az éjszakába – de egymás után! Haverjaim, jó barátaim – mindenki! Jön egy csaj, az Ella, aszondja nekem:

– Macska – aszondja, mer így hívnak általába –, figyelj ide – aszondja –, evvel a sráccal jársz?

– Ja – mondom –, mér?

– Hát csak azér – aszondja –, hogy mondd: voltál már vele jóba?

– Hát – mondom – nem tudom hogy mi közöd van hozzá, de – mondom – ha ez megnyugtat, akkor megmondom: igen! – Ami mondjuk nem volt igaz, csak hát kíváncsi voltam! – Mér??

– No – aszondja –, hát csak annyi, hogy buzi! Úgyhogy mondom ez már nagyon bennem volt, már piszkosul idegesített!

Na és akkor eltelik már vagy egy hónap, és jön egyszer a Berci. Hogy mi lenne, ha mi, ha én meg õ. Hogy járjunk már együtt!

De úgy vezette föl az egészet, hogy hát õ nemrég szabadult a börtönbõl, fél évet volt benn, és van neki már négy éve egy barátnõje, de nem szereti a lányt, én viszont szimpatikus vagyok neki, meg így meg úgy -

– Ne hülyéskedjél már – mondom neki –, én nagyon sok embert ismerek, aki börtönbe volt, hát tudom pontosan hogy ez milyen. Énszerintem nagyon rosszul érintené azt a lányt, aki fél évig hordta neked a csomagot, meg írta a leveleket, meg gondodat viselte, hogy most meg hogy szabadulsz, szépen bemondod az unalmast! Úgyhogy – mondom – én ebbe nem megyek bele, én ezt nem vállalom Î

De a Berci csak tovább, csak tovább, hogy mi lenne ha mégis Összeköltöznénk, meg így, meg úgy, meg amúgy – akkor már nem szállt le rólam.

Épp rákövetkezõ nap: niegin súgja egy barátom, hogy „te vigyázz már, hát nem látod?: ez akkora buzi mint egy ház!” Na, elvesztettem a cérnámat, mondom: megkérdezem már tõle!

– Berci – mondom –, figyelj már ide kicsit! Én annyiszor hallottam már ezalatt a pár hét alatt, hogy te biszex vagy, hogy kezdem már unni! Nézd – mondom –, nem vagy nekem se kutyám, se macskám, engem nem érdekel hogy mi vagy, mit csinálsz, mit nem, de mondd meg az igazat!

– Na jó van – aszondja –, szálljunk be egy taxiba! Fogtunk egy taxit, beszálltunk – azt hittem, haza akar kísérni. Õ tudta hogy én hol lakom, de én nem tudtam az õ címét.

– Kimegyünk Zuglóba – aszondja.

– Berci – mondom neki –, ne szórakozzál itt velem, mer én nem megyek veled sehová – mondom –, nem fekszem le veled sehol! Nehogy már hülye ábrándokat ringass magadba – mondom –, mer énrajtam ugyan nem fogod bebizonyítani a világnak, hogy nem vagy buzi!

– Nem érdekel – aszondja –, akkor is gyerünk Zuglóba!

– Na – mondom –, figyelj: egy hónapja járkálunk, eddig se vittél ki, hát most se fogsz kivinni! – és mondom a címet a taxisnak: ott laktam még a nagymamámnál a Hámán Kató úton.

Huzakodtunk még egy ideig, „jössz?”, „nem megyek”, „nem jössz?”, „nem megyek!” -jó, kiszállt a taxiból, otthagyott.

Otthon vagyok, javába veszekszem a nagymamával, már be is áztattam a pulóveremet, hogy majd reggel mosok, már pizsamába vagyok, akarok lefeküdni – zörögnek. A Berci.

– Figyelj ide – aszondja. – Két választásod van. Vagy jössz, vagy viszlek!

De olyan jópofán! Na, ez viszont tetszett. Aa, mondom, mér ne! – és elmentem vele.

Hajnalra már készen is volt a gyerek, a kisfiam.

Az orvos petefészekgyulladást gyanított, írt is föl gyógyszert, egyet este, egyet reggel, szedtem szorgalmasan, habár már elsõ naptól kezdve hányingerem volt – hát álmomba se gondoltam én, hogy terhes

vagyok!

Ez történt október 9-én – és pont úgy jött ki a dolog, hogy akkor jutottam hozzá ehhez a kis lakáshoz, amit anyám itthagyott. 15-én már együtt költöztünk be ide.

17-én a Berci már hajnal 5-kor jött haza.

18-án meg már egyáltalán nem is jött.

Na én erre úgy voltam, hogy hát akkor jó, készen van, ennyi! Jártam már egy pár fiúval életembe, és én mindig így csináltam: valami kis marhaságér megharagudtam -vége, el van intézve!

Három nap múlva viszont befutott. Hajnalba. És itt követtem el én a legnagyobb bûnt! Hogy akkor nem rúgtam ki. Ki kellett volna vágni, mint a szart! Én meg: készítettem neki reggelit, úgy vittem neki reggel az ágyba a kaját. Fölébresztettem, mondtam neki:

– Nesze – mondom –, itt van, egyél. Figyelj Berci – mondom –, mit csinálsz te? Nem vagy te normális?! Nagyon sok fiatal nem így kezdi, hogy egybõl ott a lakás – mondom –, hát mér nem becsülöd meg magad? Térj észhez Berci – mondom –, térj észhez!

Jó, persze, észhez tér, meg minden, duma így, duma úgy, nagy szerelem megint – én meg, a hülye fejemmel: tényleg elhittem, hogy majd megváltozik!

Délbe elment – megin nem jött haza –

Nyóc kerület, Bacsó Béla utca, jó vad környék – de egye meg a fene, mégiscsak egy lakás, még ha rettentõ pici is. Amikor beköltöztünk, tiszta üres volt. Itt állt egy ócska szekrény, de olyan, hogy hozzányúlni nem lehetett, még RÁNÉZNI se lehetett, mer összedûlt volna tõle!

– és az volt az egyetlen bútor. Egy asztalt a pincébõl hoztam föl, akkor szerencsére épp jött egy lomtalanítás, találtam használható székeket – nekem kellett elhozni õket, a Berci meg nézte, mer ugye olyan ciki lett volna neki megfogni egy SZÉKET, inkább otthagyott az utcán, egyedül a három székkel – most sírjak, vagy röhögjek? Itt minden a falon lógott, azér van most is ez a rengeteg szög a falba, a ruhák, a lábasok, minden a falon volt, mer még egy polcunk se volt, az asztalon egy rongy, az ablakon rongyok – mint az olácigányoknál! Lomtalanításkor találtam egy hõsugárzót, az volt a fûtésünk, ha fõztem, kinn volt velem a konyhába, éjszakára behoztam a szobába, úgy aludtunk – hát amilyen egy kezdet, amikor a nulláról indul az

ember! De elindultunk mégis valahogy, és ez a lényeg, elkezdtem hordani az ékszereket a zálogba, hogy legyen valami pénz, mégis tudjak valamit vásárolni -

de amikor a Berci véletlenül hazavetõdött, én boldog voltam, ESküszöm az életemre hogy BOLdog voltam! Vagy hát legalábbis tudtam VOLNA boldog lenni. Na ez is nekem egy nagy hibám, hogy nagyon bele tudok ugrani a dolgokba, hogy NAgyon könnyen meg tudom magyarázni magamnak, hogy én most BOLDOG vagyok, TÚL könnyen. Hogy borzasztóan tudok áradozni, magamnak is! Utána meg –

Na, mit akartam most evvel? Ja, hogy – hát kellene egy paplan. Oké, hoztam haza pénzt a bizományiból, vegyünk akkor egy paplant!

– Berci – mondom –, kell venni egy paplant – mondom –, menjél már el egy paplanér!

– Áá – aszondja –, az olyan izé: most egy PAPlant hozzak, az UTcán??

Mer ilyen. Hogy a külsõségekre rengeteget ad – de hogy belül nyomorba él, az nem számít!

– Berci – mondom neki –, ne szórakozzál velem! Nem érted?: KELL egy paplan! Ott van a pénz az asztalfiókba, vegyél ki belõle, hozzál egy paplant! Hát MEGFAGYUNK itt paplan nélkül!

Na, elment paplanér. Elvitt háromezer forintot. Épp nem voltam itthon, mentem én is a nagymamámhoz fazekakér – Berci megjött a paplannal, lebaszta az asztalra – ment el. Csak másnap került elõ. De ott volt a csomagba a blokk, látom: hétszáz forintos paplant hozott. Mondom neki másnap:

– Berci – mondom –, figyelj rám. Hol a többi, hol a kétezer-háromszáz forint? Pehelypaplant lehetett volna venni a háromezerbõl! Ez meg itt egy hétszázforintos paplan! Megbolondultál te tisztára? Amikor most költözünk, most kéne berendezkedni, hogy élhessünk valahogy, és pénzünk meg nincs! Hát TELjesen hülye vagy te?!

De nem értette. Nem értette.

Vagy nem akarta.

A pénz közbe elfogyott, én itthon dekkoltam, jött a hideg, fáztam, volt hogy éheztem is, elmenni nem mertem sehová, mindig vártam, hogy hátha jön a Berci, reménykedtem –

Valamikor novemberbe van a Berci névnapja, tudtam hogy szeretne

egy pulóvert, gondoltam veszek neki – van ez a Sanyi, tíz éve ismerem már, õt hívtam, megkértem, jöjjön már ki velem – na ezt a srácot is nagyon szeretem, régi haver, de csak úgy hogy szia-szia, szóval szorosabb kapcsolatba nem voltunk, ágyba nem bújtunk még soha, ez is csak most az utolsó idõkbe alakult így, hogy már barátnõket hoz ide, meg minden -

ki is kísért a Sanyi, be is jött szépen a pénz – reggel hétkor értem haza, hulla fáradtan, de minden nagyon szép, minden nagyon jó, lesz a Bercinek pulóver a névnapjára – hazaérek. Berci itt van, alszik persze. Csak egy percre ébresztettem föl:

– Berci – mondom neki –, figyelj, fölkészítem a levest, megpróbálok fönnmaradni, de lehet hogy elalszom, neked csak annyi a dolgod hogy másfél óra múlva levedd, amikor kész – mer az ételt mindig megkövetelte, szerette a hasát.

De nem várta meg a levest. Persze elaludtam, a leves szétsült, Berci sehol, elment –

Elment, és találkozott egy barátjával, aki ismert engem is, körberöhögte a Bercit, aszondta neki:

– Hülye vagy? Mit foglalkozol egy ilyen ócska kurvával? – aszondja. – Vedd el a pénzét, és gyere!

Ott volt a pénz egy befõttesüvegbe, valami nyolcszáz forint, mer a többit eldugtam, hát tudtam már hogy nem áll meg a pénz a háznál – hazajön a Berci: és nekem. És agyba-fõbe ver. Hogy hol a pénz! Hogy én nem adtam neki pénzt! De AGYBA-FÕBE! – Én csináltam mindent, én jártam el pénz után is, Berci semmibe nem vett részt, a kisujját nem mozdította – és a végin még én voltam kékre-zöldre verve, amér egy szemét kurva vagyok és nem adok neki pénzt!

A Sanyi vállán zokogtam – mer estére vártam a Sanyit, hogy megyünk be a városba, hát kell a pénz – a Sanyi nyakába borultam, úgy bõgtem:

– Sanyi – mondom –, ez így nem mehet tovább! Mer NAgyon-NAgyon keserû a sorsom, de NAgyon-NAgyon!

De hát mit tudott volna csinálni velem a Sanyi? Simogatott, vígasztalt –

Akkor úgy volt, hogy szabályosan éheztem. Addig én nem voltam hozzászokva, hogy napokig ne egyek – na akkor már voltam úgy is: két napja egy FALAT nem ment le a torkomon. Mondom: most már

mindegy. Mindegy már! Kiálltam. Hát ha õ így csinálja, nekem is csinálni kell valahogy! Nem kellett messzire menni, nálunk helybe van minden, csak a templomig kell elsétálni és mit tesz Isten: pont arra jön egy régi barátom, a Rezsõ, ugyanúgy tíz éves haver mint a Sanyi, épp arra jár, és meglát:

– Szia, te meg mit csinálsz itt??

– Áá – mondom –, semmit, itt lakom, csak kijöttem, várok valakit – mondom –, beszélni akarok valakivel –

– Macska – aszondja –, mi van veled??

Én meg elbõgtem magam. És elmondtam neki mindent.

– Na – aszondja –, menjünk be a lakásba. Bejöttünk, még egy kávéval se tudtam megkínálni, nem volt.

– Ide figyeljél – aszondja a Rezsõ –, én a SZEMEDET KINYOMOM, ha ezt csinálod! Figyelj – aszondja –, itt van a telefonszámom, meg ha pénz kell, itt van – aszondja, mer mindig olyan harminc-negyvenezrekkel közlekedett–, itt van pénz – aszondja, és hanyagul kilökött vagy tíz darab ezrest az asztalra –, de nekem ne legyél hülye! Még egyszer meg ne lássalak az utcán!!

– Rezsõ – mondom –, figyelj ide: hiába! – de nem bírtam abbahagyni a sírást. – Gyere el, és beszélj vele! Mer én már nem tudok. Engem már csak üt-ver! – mondom. – Üt-ver engem már csak, kajára pénzt én már nem remélek tõle, én már csak a verést várhatom!

Eljött a Rezsõ, másnap is itt volt. De tényleg hiába. Akkor is, itt õelõtte: úgy szájba lettem rúgva, hogy tisztára szétment a szám! Máig se tudom hogy mért!

De akkor aszittem agyonveri a Rezsõ, aszittem agyonveri. Kicsit meg is szeppent akkor a Berci, úgy láttam hogy megijedt – de hát a Rezsõ se posztolhat állandóan itt! Elment a Rezsõ – másnap a Berci megint: NEKEM!

Ez különben úgy megy: elõbb nagyot vigyorog, pördül kettõt, körbetáncol, „jaj de szép vagy, jaj de aranyos!” – és akkor BUMM! Ahol a legsebezhetõbb vagyok, oda! De olyat, hogy ottmaradjak! Utána: már ugrik is tovább. Ha nem talál el eléggé, akkor jön a duma:

– Figyelj már, ideges voltam, rángatózott a kezem, és véletlen arra ment –

De ha nem figyelek, úgy üt meg, hogy vége a dalnak!

Na: hát egy ilyen!

Átszöktem akkor a szomszédba, a Lizához, délután jött a Sanyi, ott talált meg. De már alig vártam hogy jöjjön – mer tõle tényleg fél a Berci. Mondom a Sanyinak:

– Sanyi – mondom –, vége, NEM BÍROM tovább! Dobd ki innen ezt az embert – mondom –, mer KÉSZ VAGYOK! Mindent az ég-világon elhord, semmim sincsen már, a zálogcéduláknál tartunk, most már azokat lopkodja, kékre-zöldre vagyok verve – mutattam neki a foltokat, végig magamon –, NEM BÍÍÍ-ROM, VÉGE, DOBD KI!!

De még akkor a Berci panaszkodott a Sanyinak!

– Nézd meg – aszondja –, összevissza van karmolva az arcom!

– Ide figyelj! – aszondja neki a Sanyi. – Engemet az nem érdekel, hogy a te arcod össze van karmolva. Az se érdekelne, ha az összes bordád össze lenne törve! De – aszondja – ha az Éván MÉG EGY FOLT lesz, én a BELEDET KITAPOSOM, a BELEDET KITAPOSOM!

Egy nap csönd. Berci el is tûnt.

Mellesleg: akkor én már éreztem, hogy a Berci csal engem, már én akkor SEJTETTEM, hogy nagyon keményen csal!

Délután én is elmentem valahova, bezártam a lakást lakatra – megjövök: látom, Berci itt alszik. Bemászott az ablakon! Jó, nem érdekel, nekem is aludni kell – hát halálos fáradt voltam, tök ki voltam már merülve! Lefeküdtem akkor én is a Berci mellé a matracra, kicsikét úgy elhúzódva, távolabb.

Alig hogy eloltom a villanyt: a Berci keze. Akar valamit.

– Figyelj ide Berci – mondom neki –, hagyjál engem békén.

– Mér?? – aszondja.

– Hát – mondom – azér mer hagyjál békén!

– De – aszondja – hát mondd már meg hogy MÉR!

– Hát – mondom – azér, mer viszonyom van valakivel. Hát, gondoltam, most már mindent kipróbálok!

– Kivel? – aszondja. – A Mónus Sanyival?

– Nem – mondom. – A Martinkóval, a Rezsõvel. Hát tudtam hogy a Rezsõ erõsebb nála, a Rezsõtõl fél, annak nem mer nekimenni!

Kis csönd, fél perc – aztán Berci fölül a matracon, föloltja a villanyt.

– Te RROhadt, MOCSkos, TETves, FASZszopó KUR-va! – meg ez, meg az, ami csak belefér! – Mit gondolsz te, hogy kellesz nekem?!

Te DESZKA! Na ide figyelj – aszondja –, tudod mit csináltam az éjjel? Jól megbasztam a Kozák Anit – az egy kurva itt az utcába –, meg jól megbasztam a Picurt is! – az egy másik kurva, idejár ki a térre. – Szerdán meg tudod mit csináltam? Megbasztam a Tamáskót, meg a Szalmát is megbasztam! – és így, de egybõl vagy ötöt elõkapott, ÖTÖT!

Az idegességtõl nem láttam!

– Na most figyelj rám Berci – mondom neki. – Hazudtam: nincsen viszonyom senkivel. Én nem csaltalak meg, én hû voltam hozzád!

Megin egy kis csönd. Látom, zavarba van.

– Na jó van – aszondja –, hagyjál engem békén. Aludni akarok!

De akkor meg már én nem hagytam!

Na a lényeg az: megin szökni kellett a szomszédba. Ott is aludtam a Lizánál.

Másnap meg kidobattam a Bercit a Rezsõvel.

Utána meg a Sanyi költözött ide, itt volt velem egy hónapig, nehogy visszajöjjön a Berci.

De akkor én már körülbelül tudtam, hogy van a Bercinek egy kurvája a József utcába – hát megmondták. Mindegy, engem nem érdekel –

Mer akkor már leginkább avval voltam elfoglalva, hogy – hát nem jött meg a bajom. Elõször tényleg nem is gondoltam semmire – csak hát most mér nem jön? Ugye ez a várakozás minden nõbe benne van, hónapról hónapra, hogy na mikor, na mikor – meg az a reménykedés is benne van titokba, hogy hátha, HÁTHA nem jön meg, HATHOGYHA most sikerül! Bennem meg pláne megvolt ez, amér nekem tíz évig nem sikerült! Úgyhogy akkor elkezdtem; a Sanyinak:

– Jaj Sanyi, én nem tudom mi van velem! Jaj Sanyi terhes vagyok! Jaj Sanyi mégse vagyok terhes! Sanyi, fáj! Sanyi, nyom! Sanyi, már GÖRCSÖL!! – de állandóan, Sanyi így, Sanyi úgy, Sanyi ez van, Sanyi az van!

Úgyhogy szegény Sanyi már tisztára ki volt velem akadva:

– Menj el orvoshoz – aszondja –, de engem hagyjál nyugton!

Elmentem akkor orvoshoz. Csináltak egy tesztet. Másnap megyek a leletér – pozitív. De én majdnem elájultam az örömtõl!

– Na – aszondja az orvos –, hogy is hívják?

– Ö-ö-ö – mondom –, Kovács Albertné! – hülyeségbõl a Berci

nevén mondtam a nevemet!

– Hát – aszondja – itt Kovács GYULÁNÉ van! – szóval a második férjem szerint, mert persze annak a nevén vagyok még, de véletlenül az is Kovács!

– Nem baj doktor úr – mondom –, az is én vagyok! Csak névváltozásom volt, és –

– Na ne játsszunk itt, HOGY HÍVJÁK??

– Horvát Mihályné! – mondom. – Jaj, nem, az a nagymamám! – hát már tisztára meg voltam zápulva! – Mindegy – mondom –, nem tudom most hogy hogy hívnak, de ott az a lelet az enyém! POZITÍV?? Doktor úr, TERHES VAGYOK?! Ó, drágajó Istenem!

Én meg voltam ÕRÜLVE! Persze az orvosnak ez más, hát õ naponta ötven terhes nõvel találkozik –

– Na, ebbõl elég – aszondja. – Csinálunk egy új tesztet!

De akkor azér már a REMÉNY! Viszont közbe a kétely is: hátha ez most negatív lesz?! No minden esetre én úgy döntöttem, hogy terhes vagyok – ugrottam a Sanyi nyakába:

– Sanyi, terhes vagyok, Sanyi, TERHES VAGYOK!! Aztán másnap, ahogy megkaptam a pozitív leletet:

– Úristen, Sanyi, most mit csináljak??

– Hát – aszondja – beülsz egy taxiba, és elmész szépen a Bercihez!

Persze a kémeim egybõl jelentették, hogy hol dekkol a Berci – na gyerünk akkor oda,

– Na – mondom –, gyere Berci, üljünk be a taxiba, beszélgetni akarok!

Jött.

– Na ide figyeljél – mondom. – Látom, barátnõd van – mondom –, de nem érdekel, nem errõl akarok beszélni. Nem érdekel – mondom –, mer tudod jól, hogy én a kurvák között, meg mindenütt KIRÁLYNÕ vagyok, úgyhogy engem NEM ÉRDEKELNEK az ügyeid! Hanem két dolog – mondom. – Egy: itt à papír, nézd meg, folyást kaptam tőled, a kurváid végett. Itt van a recept – mondom –, ezt szépen váltsd ki nekem, mer ennyivel tartozol! És akkor kettő – mondom –: itt a másik papír, GYEREKET CSINÁLTÁL.

Azt se tudta, köpjön-e vagy nyeljen.

Aztán kiderült, hogy nincsen neki tizennyolc negyvene se, hogy kiváltsa a gyógyszeremet – szóval piszkosul tönkrement a Berci az egy

hónap alatt!

– Pedig – mondom – még egyet akarok tõled: hogy most egy hónapig minden nap adjál nekem két-háromszáz forintot. Terhes vagyok tõled – mondom –, de mást nem kívánok, csak ezt. Mer elmegyek dolgozni, csak amíg nem találok munkahelyet, addig kell a pénz, úgyhogy – mondom – ezt az egyet tedd meg nekem.

Dehogy láttam én tõle egy fillért is, DEHOGY láttam!

Na, avval ünnepelte meg a Berci a terhességemet, hogy este elhozta a kurváját, a Szilvit. De valami NAgyon csúnyát képzelj el, CSÚÚnyát, IGAZI csúnyát! Meg ahogy az beszél! „Adzsörököm dzsõrbe van”, aszondja nekem!

– Míí?? – mondom. – A MID van, HOL?!

Hát, hogy a gyereke Gyõrbe van! DRÁÁgajó IStenem!

– Berci – mondom, mer elment aztán a kurva –, MAGYAR ez a lány? KIT fogtál te meg Berci? Ezt – mondom -ha elviszed valahová, akkor betapasztod a száját? Vagy MIT csinálsz vele hogy meg ne szólaljon?! Meg – mondom – ahogy ez KINÉZ! Ez a zöld harisnya ehhez a rózsaszín nadrághoz – mondom –, meg ehhez a kék kabáthoz, plusz meg még ez az ennivaló kis bordó cipõ, hát – mondom – ez valami ISZONYATOSAN szép! Az a gyönyörû ébenfekete haja meg – mondom – úszik a zsírba, összeállva az egész! Meg hozzá ez a két szép sunyi szem, hát MEGHALOK! Berci – mondom –, hát nézz már rá! Hová tetted te a szemedet?! Na jó – mondom –, nem akarok én senkivel se versenyezni, mer én meg egy terhes nõ vagyok –

– Meg – mondom – téged is ahogy így elnézlek – Mer – mondom – azt látom, hogy a bõrdzsekid, az szép új, de viszont – mondom – áruld már el, hogy hol lehet ilyen gyönyörû szürke zoknit venni? – Persze fehér akart volna lenni a zoknija, csak hát FÕD-KOSZOS volt! – Mer – mondom – épp most akarok meghódítani egy milliomost, annak szeretnék ajándékba venni egy pont ilyet – mondom –, hát tudom hogy te egy divat-diktátor vagy, ezer kérdezem tõled: hol árulnak ilyet?

– Jó van Éva – aszondja, de eléggé zavarba van –, maradj már magadnak! Téged is megöl a divat!

– Berci – mondom –, nézz rám: rongyokba járok, mer nincs pénzem – egy póló volt rajtam, meg egy harisnyanadrág –, de ITTHON vagyok, az otthonomba. Teneked viszont hiába van új fekete bõrdzsekid, te a pályaudvaron alszol! Berci – mondom –, ugye így

van?

Ilyen kellemes melegen eltársalogtunk, finom otthonosan, heverészve a szivacs-laticellen – de nem tudtuk befejezni, mer jött vissza a lány.

– BEERcike-aszondja –, BEERcike! Hoztam négyszáz forintot! De – aszondja – nem is csinált érte semmit a manus!

– Figyelj már te rühes kurva – mondom neki –, ilyen szöveggel engem ne etess, mer ez nálam már rég nem nyerõ! Itt élek a Nyóc kerületbe – mondom –, hát nekem ne magyarázd, hogy a négyszáz forintér SEMMIT nem csináltak veled! Esküszöm hogy MINDENT megcsináltak! Ha – mondom – ÉN kiállnék, a KIRÁLYNÕ, négyszázér valamit azér még velem is csinálnának, nem annyit mint veled, de VALAMIT mégis! Úgyhogy – mondom – ezt a sódert lehetõleg mellõzd!

Aznap este a Berci itt akart maradni. De nem hagytam. Másnap viszont a Sanyi – hát ugye a nagy szitakötõ-össz-kötõ-összeszövõ: szépen összehozott minket. Mer hogy „a gyereknek apa is kell!” Na, jó. Itt aludt a Berci – és tényleg: kitört megin a nagy-büdös szerelem! „Bercikém, szeretlek, imádlak” – alig tudtam magamon uralkodni! Sajnos, ilyen vagyok.

Pedig akkor már sejtettem, hogy sztereóba futtatja a lányokat, hogy a Szilvin fölül van neki egy másik is! Az egyiket kirakta az utcára, a másikat tömte – szóval én itt már csak tartalék lehetek. De hát a Berci akkor is a Berci!

Következõ este is hazajött – kiszívott nyakkal. De tisztára KÉK neki a nyaka, úgy ki van szíva! Mer a másik barátnõje szétszívta neki. És még ez a hülye meséli nekem, röhögve, hogy mit mondott a kurva! Aszondta:

– Ide figyelj – mondja a kurva a Bercinek –, kékre szívtam a nyakadat; ha vagy valakivel, akkor az most kirúg; ha meg nem vagy senkivel: nekem így is jó vagy!

De még ez se volt elég, hogy szétszívta, hanem hozzá még égõ cigarettákat nyomkodott el a Berci hátán, combján, hasán, mindenén, de szabályosan: a Bercin nyomta el a csikkeket – ez a degenerált meg hagyta! Na. Én nem is tudom, hogy lehet ilyen életveszélyesen szeretkezni, én ilyenhez kicsi vagyok még. De akkor megmondtam a Bercinek:

– Figyelj – mondom –, rájöttem, hogy tényleg ez az igazi! Úgyhogy – mondom – most majd hozzáfogok én is!

De vicc nélkül: hát világos, hogy egy férfi mindenhogyan erõsebb nálam, úgyhogy nem szemtõl szembe kell menni, hanem nappal tenni neki a szépet, estére jól összegyûlik minden, és akkor hatalmas nagy macskakörmökkel BÚÚ!, végigszántani rajta! Avval, hogy „apukám, ne haragudj, de ENNYIRE jó volt, hát TUDOD!"

Na elég az hozzá, hogy a Berci úgy félig-meddig hazaköltözött – de közben szépen odaszokott ez a gyõri kurva is, a Szilvi. Mer itt a szomszéd utcában volt neki a standja, megcsinált egy-két fordulót, és akkor beszaladt hogy kifújja magát. De akár itt volt a Berci, akár nem volt itt, a Szilvi jött! Megérkezik, nagy csámpásan bekacsázik a konyhámba, –

– Jaaj – aszondja –, szeretem a BEERcit!

– Hát – mondom -jó van anyukám, micsináljak?

– Hol a BEERci? – aszondja.

– Hát anyukám – mondom –, látod azt én is szeretném tudni!

Nem baj, azér õ itt marad! Jó, maradjál – mer bennem akkor már úgy motoszkált valami, hogy nekem ebbõl a lányból még hasznom lesz. Mer ugye: kurva, és szereti a Bercit – hát akkor csak ad majd nekem pénzt! De közben idegesített is nagyon! Mer örökké:

– Hol a BEERci?? Szeretem a BEERcit!!

– Na ide figyelj édes – mondom neki. – Te egy kurva vagy – mondom –, meg egyáltalán: te nekem a közelembe nem jöhetsz! És tudd meg – mondom –, hogy a Berci azér fog mindig is hazajönni, mer én becsületesen várom! Ha – mondom – nekem húsz forintom van itthon, akkor húsz forintból élek. Ha tíz van, akkor tízbõl. De én akkor se állok ki az utcasarokra, mint te! És – mondom – én evvel fogom megtartani a Bercit! Úgyhogy – mondom -314

ebbe maradjunk: teneked a neved KURVA, én meg KIRÁLYNÕ vagyok, és itthon ülök és várok! Mostantól ez a rend!

De ki nem dobtam azér soha. Õ meg annyira buta volt, hogy megsértõdni nem is tudott – dehogy sértõdött meg, a világér se! Szépen figyelmesen leste a szavamat, akármit mondtam, pislogott hozzá nagyokat – én meg röhögtem.

Jön egyszer, aszondja:

– A BEERci aszondta hogy el fog venni engem feleségül!

– Na látod – mondom –, ha a Berci ezt mondta, akkor erre mérget vehetsz! Mer – mondom – a Berci, az nem hazudik! Ha egyszer mondta, BIZTOS el is fog venni!

– Meg – aszondja – azt is mondta a BEERci, hogy nem sokáig kell már ezt csinálnom, mer el fog menni dolgozni!

– Hát igen – mondom –, most már kábé olyan jó huszonhárom éve akar elmenni a Berci dolgozni, eddig valahogy még nem jött össze az ügy, de – mondom – ha most te is azon leszel, akkor BIZTOS hogy el fog menni dolgozni! Csak – mondom – van ám evvel egy nagyon komoly probléma –

– Micsodaa?? – aszondja.

– Hát – mondom – az, hogy a Bercinek a munkakönyve itt van nálam. Én meg – mondom – nem adom oda neki, amíg nem fizet érte háromezer forintot! Munkakönyv nélkül meg nem lehet dolgozni.

– Hát – aszondja a Szilvi – majd akkor én kifizetem neked azt a háromezret!

Húú, már bántam, hogy nem ötezret mondtam! Mindegy, majd kiveszem a munkakönyvbõl a mii-lapot, azt nem adom oda, csak másik háromezerér!

– Jó van anyukám – mondom neki –, akkor menjél ki, csinálj pénzt, és hozzad. Hogy a Berci el bírjon menni dolgozni! De – mondom – a Bercinek ne szólj semmit, hallgass mint a sír!

Két nap alatt betermelte Szilvi a háromezret, ide is adta szépen – de még a munkakönyvet se tudtam a kezébe nyomni, mer épp befutott a Berci, csinált egy gyors razziát, nekem hamar adott két pofont, a Szilvit meg elszállította.

Három nap múlva: megin itt a lány. Mert a Berci eltûnt a másikkal. És ittmarad Szilvikém a nyakamon! És mint az imamalom, egyfolytába: hogy õ ilyen szerelmes, olyan szerelmes, amolyan szerelmes. Legszívesebben szájbavertem volna, de a józan eszem visszatartott. Mer pénz kell. Pénz, pénz, pénz – hát ez az élet törvénye!

– Én megértelek téged – mondom neki –, megértelek Szilvi! Mer – mondom – a Berci tényleg eléggé szeretnivaló!

Úgyhogy akkor így éldegéltünk: a kurva itt dekkol nálam, VELEM ALSZIK -jó, a legnagyobb bûnt azér nem követtem el, mer annyira csúnya volt szegény! –, én etetem, én itatom – viszont hordja szépen a pénzt. És végeredménybe egész jól kijöttünk!

– Figyelj – mondom neki –, menjél ki most egy kicsikét, rodáztassál, meg minden –

– Az micsodaa?? Hogy „rodáztassak”?? – mer hogy vidéki, egyem a lelkit, hát nem volt gyerekszobája!

– Basszál, na! – hát most hogy mondjam már neki? -Szóval hozzál pénzt, hogy estére el tudjunk menni kicsikét szórakozni, meg ez meg az!

– Jóó! Hozook!

Húú, ezt se gondoltam soha, hogy még majd egyszer madám leszek, vagy strici! De hát itt állok terhesen: valamibõl élni kell!

Csak azér nem volt ez se könnyû. Kiváltottam már a kismama-könyvemet is, jártam be ellenõrzésre – de nem volt minden egészen rendbe. Ugye az idegeim, meg ez a rengeteg verekedés, minden – elég az hozzá: egyszer majdnem elment a gyerek. Kaptam akkor inekciót, Turi-nált, ilyen terhességmegtartót – attól meg KEgyetlen rosszul lettem! Görcsöltem, görnyedtem, MINden bajom volt tõle! Fekszem itt a szivacson, de egészen összegubbaszkodva, épp itt volt a Berci is, ült a szivacs szélén, mellette a Szilvi, meg épp befutott a Sanyi is, õ is leült a másik oldalra, beszélgetünk – de normálisan, nyugodtan! Épp mondom a Bercinek, hogy

– Nézd, Berci – mondom –, ha nem vagy kíváncsi a gyerekre, hát nem vagy kíváncsi rá. De – mondom – én 25 éves vagyok, nekem elég sok vesztenivalóm van. Nekem kell ez a gyerek – mondom –, vagy veled, vagy nélküled, de KELL.

– Jó, Éva – azt feleli a Berci –, én megértelek téged. Nagyon vártál rá, hát tartsd meg akkor a gyereket – aszondja. – Majd aztán eldõl, hogy mi lesz vele!

De ilyen szépen, korrektül!

Amikor egyszercsak látom: a Berci nyúlkál a kurvának.

Hûü, elöntötte a szar az agyamat! A Szilvi ült közelebb, azt rúgtam fejbe – de úgy megrúgtam, hogy aszit-tem, szétesik a feje!

A Berci meg NEKEM.

Persze azonnal fej becsaptam õt is egy pohárral, de elkapta a nyakamat – a Sanyi kapott ki a kézibõl. Ha akkor nincs itt a Sanyi, BIZTOS hogy kirúgja belõlem a gyereket a Berci, TUTI hogy akkor meghal a gyerek! A Sanyi ORDÍÍT:

– Egy TERHES NÕT?! Te moslék állat, EGY TERHES NÕT?!

De ordít a Berci is:

– „Terhes”?! Egy RROhadt KURva! Ki kíváncsi arra a FÉREGRE a hasadba, mi?! Az anyám ravatalát hugyozzam le, ha nem rugdosom ki belõled azt a KUKACOT!!

De a Sanyi erõsen fogta, szorította, nem tudott mozdulni.

– Kukac?! Féreg?! – mondom a Bercinek. – Hát mi lenne, ha te vagy az apja?! Nézz már magadra – mondom –, te hülye! Hát féregbõl csak féreg lehet, kukacból csak kukac!

Elengedte egy idõ múlva a Sanyi – de abba a PILlanat-ba: ott a Berci kézibe a kés!

– LESZÚÚR-LAK, LESZÚÚR-L AK!! Megin a Sanyi állt eléje.

– Figyelj – aszondja neki. – Az Éva terhes – aszondja –, és tetõled terhes. Ha hozzá mersz nyúlni, én AGYBAFÕBE verlek, én ELTAPOSLAK, mint egy patkányt!

– Akkor is leszúrom, akkor is leszúrom!!

– Jó, rendbe – aszondja a Sanyi. – Leszúrhatod. Ha engem elõbb megversz!

Na akkor eldobta a kést a Berci, elrohant.

Öt vagy hat napig nem is láttam. Akkor megin beállított. Azonnal üzentem a Sanyiér, mer a Sanyi itt az egyik presszóba mindig megtalálható – tíz perc alatt itt volt a Sanyi. És megmondta neki: ha még egyszer itt a környéken meglátja, megöli. Mer most már elég! Nem jött akkor jó ideig a Berci, több mint egy hétig nem jött.

De jó volt! Éltünk akkor – egész jól. A Szilvivel együtt ébredtünk, együtt feküdtünk, mosta a bugyimat, minden – a pénz meg szépen csurdogált, ahhoz képest hogy elõtte nélkülöztem, éheztem, most pláne egész jó volt, a napi nyolcszáz, kilencszáz mindig bejött, néha ezer-kettõ is, mer nem is csak a Szilvi futott már, egyre nagyobb lett a forgalmam, a Szilvi volt a favoritom, de néha négy-öt kurva is tollászkodott itt, kezdtem már úgy félrerakosgatni is, olyan nyolc-tízezernél tartottam már – szóval nem panaszkodhattam!

Csak egyszer aztán megin betoppant a Berci.

– Viszem a Szilvit! – aszondja. Eléálltam.

– Nem viszed sehova – mondom. – Itt marad a Szilvi!

– Ugyan már! – aszondja, és elsöpört az útból.

– Jó – mondom –, próbáld meg!

– Ide figyelj Szilvi! – aszondja a lánynak. – Én meg szeretnék

változni. Elveszlek feleségül! – de ott, énelõttem! – Meg akarok változni, elveszlek feleségül – aszondja – , ugyan most nincs nálam pénz, meg semmi, de majd elmegyünk anyámhoz, ott fogunk élni, úgyhogy – aszondja – nem kell már kurvának lenned, mer a feleségem leszel! Mer annyira szeretlek!

És el tudta vinni! Mer ez a liba olyan szerelmes volt a Bercibe, hogy akármit megcsinált volna a szavára!

Szerencsétlen – épp hogy kiléptek a kapun, és Szilvikém máris kurva lett megin. Estig futtatta a Berci a menyasszonyát, este elszedett tõle kétezer forintot, és ment a másik lányhoz. Hajnal 3-kor már itt vacogott megin a Szilvi a konyhába, tartotta a dagadt lábát a hõsugárzóhoz –

Na, mondom akkor, hát itt csak egy profi testõr segíthet! Ismertem egy szeneslegényt, egy jó másfél mázsás krapekot, a Bélust – hamar elvettem a Szilvitõl hétszáz forintot, beültem egy taxiba, mentem a Bélusér. Épp nem volt otthon, de hagytam neki üzenetet, hogy AZONNAL költözzön hozzám. Estére már itt volt a szenesgyerek.

Három nap múlva megin: Berci.

– Viszem a Szilvit!

– Nem viszed – mondom –, fogadsz velem hogy nem viszed? Te most már a Szilvit többé nem tudod elvenni tõlem!

– HOGYNE tudnám! Na fogadsz velem?

– Na, fogadjunk! Fogadjunk az életedbe, hogy a Szilvit innen többé –

– Hol a Szilvi?

– Fekszik a szeneslegénnyel a szobába – mondom. Mer akkor ez lett a rend: leraktam egy dunyhát a földre, azon aludtak õk ketten, én meg külön a szivacson. Széjjelnéz a Berci a konyhába, aszondja:

– Látom, jól megy sorod – aszondja –, libamájkonzerv, olajbogyó, konyakmeggy –

– Igen – mondom –, ez van. És jól is fog menni most már a sorom! Berci – mondom –, mi van, vesztes vagy? Figyelj – mondom –, látod, nekem is van annyi eszem, mint neked. Sõt! Pedig – mondom – a nõi logikámat még be se vetettem ebbe a háborúba! Ha majd még azt is elõveszem, akkor VIGYÁZZ Berci – mondom –, mer akkor VÉGED!

– Na ne játszd itt az eszed – aszondja –, kûdd ki a Szilvit!

– Nem kûdöm – mondom –, mer nagyon jól érzi magát a Bélussal!

Be akart menni akkor a szobába.

– Berci – mondom –, vigyázz: a Bélus százötven kiló, és szenes.

Megállt, gondolkodott. Kihalászott egy olívabogyót az üvegbõl, csendbe elszopogatta – aztán sarkonfordult, és szó nélkül elment.

Na, akkor nemsokára történt: kijött a papír a tanácstól, megtudtam hogy föl vagyunk jelentve – anyám följelentett a lakás végett. Hogy menjünk ki a lakásból, távozzunk, mer ez az õ lakása, satöbbi – kettõnk nevére jött ki a papír. És anyám, a kurva, még KÜLÖN följelentett azér is, hogy én itt szobáztatok! Még plusz! – Hát, mit mondjak, jól nézek ki!

De akkor már a Berci jó két hete sehol! Persze azér én sejtettem hogy hol keressem, mer megsúgták nekem, hogy egy haverjánál van, a Piskótánál. Úgyhogy elmentem akkor a Bérkocsis utcába a Piskótához. Láttam már én ezt a gyereket, volt is egy sanda gyanúm, hogy buzi a Piskóta is, szóval hogy õk nemcsak haverok, hanem pluszba még együtt is vannak – mindegy, mondom, most ez se érdekel, hát most a lakásról van szó, szóval tulajdonképpen a gyerekemrõl!

Megyek, kopogtatok. Kinyitja a Piskóta az ajtón a kisablakot, úgy kérdezi:

– Mi van?

– Figyelj ide Piskóta – mondom neki –, kûdd ki a Bercit.

– Nincs itt a Berci – aszondja.

– Na ide figyelj – mondom neki. – Ha te eljössz énhozzám, én megkínállak egy kávéval. Vagy ha éhes vagy, adok enned! De ha nincs másom, egy pohár vizet teszek eléd legalább, de VALAMIVEL kínállak! Te meg – mondom – az ablakon át beszélgetsz velem? Figyelj ide -mondom neki –, ha a Berci TÍZ nõvel van odabenn, az se érdekel, ENGEDJ BE, vagy KÛDD KI A BERCIT! Nagyon jól tudod, terhes vagyok a Bercitõl, és most kaptam egy papírt hogy menjünk ki a lakásból, pedig a gyerekemnek szüksége van arra a lakásra! Szólj a Bercinek!

– Nincs itt a Berci! – és becsukta az ablakot. Na jó. Hát ez gyönyörû!

Ez volt délbe – este 7-kor jön a Piskóta, hozzám. De lihegve!

– Figyelj – aszondja –, a Berci bajba van! Betörés –

– Nem érdekel apukám – mondom neki. – Én is bajba vagyok, ott voltam délbe, nem foglalkoztál velem, hát most nem érdekel engem se

a betörésetek!

De azér a szívem persze elkezdett dobogni. Hátha ez most mégis egy kicsike remény?? Fogtam, berohantam egybõl a rendõrségre.

Mer õtet nem érdekelte, hogy engem kiraknak az utcára, én dögöljek meg! Délután viszont elment a buzi barátjával, csináltak valami marhaságot – a Piskóta megpucolt, a Bercit meg elkapták! És akkor most ugye menjek én!

Na, beszaladtam. Egyenesen az ügyeletes tiszthez. De egy nagyon rendes, korrekt fazon volt, egy százados, egész jól összejöttem vele!

– Szeretném látni a Bercit – mondom neki –, a Kovács Albertet, kérek egy beszélõt. Mer az élettársam a Kovács Albert, és terhes vagyok tõle.

– Semmi akadálya – aszondja a százados. – Csak elõbb mesélje el nekem, hogy ki az a Piskóta.

– Nem tudom – mondom –, de menjen be a közértbe, nézzen szét a süteményféleségeknél, ott megtalálja.

Szóval hát úgy látszik annyit kinyomtak a Bercibõl, hogy „Piskóta”, de többet még nem.

– Na ne szórakozzon itt – aszondja az ügyeletes tiszt – , egy Géza nevû valakirõl van szó!

– Lehetséges – mondom –, de én nem ismerem, egyáltalán!

Mer, gondoltam, ha a Berci megmondja, jó – de én nem akarok belebonyolódni ezekbe az ügyekbe!

– Egyébként – aszondja a százados –, annyira egy kis köpedelem csíra ez a maga Bercije, hogy az már direkt undorító! – aszondja. – Hát egy buzi!

– És – mondom – ezt mibõl gondolja?

– Játszotta itt nekem az eszit – aszondja –, keményített, meg pofátlankodott, de ÚGY megvertük, hogy az rémes! És erre – aszondja – egy FÉREG lett belõle, itt zokogott, térdenállva imádkozott, hogy ne bántsuk tovább! Pedig hát én vertem – aszondja –, ÉN, hát nézzen rám: huszonöt kiló vagyok! És mégis: taknya-nyála egybefolyt a Bercikének!

Úgy voltam vele: hittem is, nem is. Mer még akkor errõl az oldaláról nem nagyon ismertem a Bercit.

– Mm – mondom –, nem hiszem el! De mindegy: szeretnék vele beszélni.

Fölhozatta akkor a Bercit. Nem is engedte hogy nekem kelljen lemenni, õ hozatta föl a Bercit a saját szobájába, õ maga meg kiment arra a húsz percre.

Behozzák, hát, látom: agyba-fõbe van verve, csupa folt, tiszta kék, meg minden az égvilágon, szeme kisírva

Persze, egybõl: így-úgy-amúgy – addig-addig, hogy szépen összemelegedtünk. De rendesen!

– Bercikém – mondom neki –, mit csináljak? menjek el a Katonai Ügyészségre? Vagy mit csináljak Berci?

– Kit érdekel most! – és csak szorított magához, csak csókolt.

Úgyhogy én egybõl szerelmes lettem megin a Bercibe! Puszi ide, puszi oda – szóval egy nagyot csókolóztunk, amíg csak vissza nem jött a százados.

Míg én a rendõrségen voltam: a lakásba házkutatás. A Szilvi itthon volt, itt tette-vette az eszit – és persze beengedte õket az agyalágyult! Pedig nem lett volna muszáj! De nem volt érdekes, mer ide nem hoztak semmit. Próbálták volna keresni, amit a Berciék raboltak -nem találtak semmit az égvilágon.

Hazaérek, itt a Szilvi, meg pont egy régi barátnõm is, egy kurva, disszidált már azóta, kinn van Kaliforniába, vagy nem is, Lösz Andzseleszbe van, mesélik a házkutatást, meg mesélem én is a lánynak:

– Jaj Aliz – mondom neki –, te ismered a vérmérsékletemet, hát akkor nem lep meg talán: AKKORÁT csókolóztunk a Bercivel a rendõrségen, hogy az borzasztó! De olyan jó volt! – hát én teljesen föl voltam dobva! – Olyan nagyon jó volt, hogy nekem most szülésig elég is a férfibõl!

A Szilvi meg hallgatja.

– Na – aszondja –, hogy nyalná ki a picsámat! Habár már úgyis kinyalta –

Szóval: én fülig szerelembe, boldogan csókolózok a Bercivel – õ meg közbe evvel a lotyóval játssza a Búvár Kundot! DRÁgajó IStenem! De ez ÚGY belémnyilallt! Már lendült a kezem, hogy orrbaverem a Szilvit – hoppá, mondom magamba, álljunk meg! Most is van itthon nyolcezer forint, meg kell is majd még: nem bántjuk ezt a lányt, mer jól jön majd még! – Úgyhogy nem nyúltam hozzá, inkább lenyeltem a békát.

Egy hónapot kapott a Berci, csak egy hónapot, azt is csak káemkáér, mer a betörést nem tudták rájuk verni – hát ezt mondom: OKOS a Berci, annyi esze van annak, mint HÉT rendõrnek együtt! – szóval elég szépen megúszta. Várom haza a fiút, mint zsidó a messiást, hátha most majd mégis megváltozik, meg minden, várom nagyba, tiszta szerelmes vagyok -

csak azér az is történt, hogy föltûnt egy másik srác is a láthatáron. Kaptam tõle két-három jó szót – és akkor hirtelenjébe én már azt hittem hogy szerelmes vagyok belé. Elkezdtünk hülye álmokat szövögetni, mindenféle terveket meg minden – nade hát azér a Berci, az a Berci, közbe azér én csak õhozzá húztam mégis – úgyhogy amikor jött az értesítés a beszélõrõl, egybõl nyomás le Sándorházára, repülök a Bercihez -

ez a srác vitt le, az új, a Robi. Az úton karamboloztunk is, jól összetörtük a Robi kocsiját – de nem ez az érdekes, hanem hogy ez a marha: egy kis csókolózás után már egybõl azt hitte, hogy most neki már zõd útja van, én most már a felesége leszek, meg mittudomén – úgyhogy a beszélõn szépen elpofázta a Bercinek, hogy mi csókolóztunk, meg minden.

Visszafelé úton meg – de alig bírtunk jönni, mer jó nagy köd is volt, meg hozzá a kocsi is szétmenve, se világítás, se index, se fék, semmi, mindegy – visszafelé úton meg rámmászik a gyerek, hogy na most akkor válasszak: õ, vagy a Berci.

– Nézd – mondom neki –, szerintem ez egy olyan dolog, hogy még ha a pillanat hevületébe én mondok is neked egy olyat, hogy én most az életemet hozzád akarom kapcsolni, meg mittudomén, akkor is: nem biztos, hogy én ezt normális körülmények között is állom.

Néz rám, csodálkozva – aszondja:

– De hát mondtad, vagy nem mondtad?

– Figyelj ide – mondom neki –, most azér, amér ilyen szemétláda voltál, és tíz-húsz perc után, egy kis csókolózásra föl így belementél az én magánéletembe, amikor pedig tudod, hogy ettõl az embertõl vagyok terhes!, ezer most – mondom – föl is út, le is út, leléphetsz! Szerbusz! – mondom. – Nem vagyok rád tovább kíváncsi!

Jó, persze, szép, hogy „leléphetsz, távozhatsz” – csak közbe ugye én ültem az õ kocsijába! Úgyhogy kirakott. De rendesen: az út mellé! Alig tudtam nagy nehezen stoppal hazavergõdni Pestre!

Na, nemsokára hazajött a Berci. És itthon volt – de szépen, csöndesen, több mint egy hétig! Hát én egész oda voltam: ilyen nincs, még ilyet! TÍZ egész napot itthon volt, szerelembe, meg minden, és tényleg nagyon rendes is volt, egyik nap hazahozott egy aranygyûrût, másik nap meg 1200 forintot, úgyhogy én kezdtem komolyan azt hinni, hogy most valóban minden megváltozik, ezután majd õ lesz itt a kenyérkeresõ, rendes család leszünk, meg mittudomén –

Úgyhogy ez nagyon szép volt, ez a tíz nap, én teljesen kivirultam, persze rögtön szabadjára engedtem a terhességemet is, jaj meghalok, most ezt kívánom, most azt kívánom, amazt kívánom, de közbe rettentõen tetszett az egész, borzasztó örültem, boldog voltam, minden az égvilágon –

És pont akkor történt ez, hogy eltûnt az a kéthónapos kislány, a Horvát Renáta, mer ellopták. És az egész ország õutána nyomozott. És épp itt a mi környékünkön történt ez a hülyeség! – Hát eszméletlen, hogy micsoda marhaságokon lehet elcsúszni!

Egyik este: a Berci épp fürdik – akkor még nem ez a kád volt, azóta újat vettem a gyereknek, de az is ugyanilyen volt, mûanyag, csak sárga – na pont abba fürdik a Berci. Nekem meg nagyon korán megjött a tejem, egyfolytába csak feszült a mellem, meg viszketett, bizsergett, úgyhogy ahogy itt ültem, szépen nekiálltam nyomogatni, és addig vacakoltam, hogy jött belõle a tej

– én hülye! jó hogy nem vetéltem el tõle! de már csak késõbb tudtam meg, hogy ezt nem szabad csinálni! Mindegy – egyszercsak kopognak. Ez január 18-án volt -mer decemberbe vitték el a Bercit, és január 8-án jött haza, aztán meg pont tíz napot volt itthon. Hát én nem tudtam, hogy amíg én a mellemet nyomkodom, az ablakon lesnek befelé! És látják, hogy fejem ki a mellembõl a tejet! Na, szóval kopognak – két rendõr.

– Jóestét kívánok!

– Jóestét. Tessék!

És egybõl: hogy a Horvát Renáta, hogy mit tudok róla.

– Semmit – mondom. – Csak amit az újságba olvastam – mondom –, semmi különöset.

Na, mégis, hát mit tudok róla!

– Hát – mondom –, annyit tudok, hogy a mama kurva volt, a papa strici, itt valahol laknak a környéken – mondom –, ennyit tudok.

És hogy akkor a tejet kinek fejem.

– Hát – mondom – senkinek, csak épp megjött a tejem. Mer négyhónapos terhes vagyok!

De hasam meg semmi, nem látszott még rajtam egyáltalán!

Hogy mutassam akkor a terheskönyvemet!

Amit pont elõtte nap loptak el, a táskámmal, pénztárcámmal együtt, a 12-es buszon, a fene egye meg! Nincsen kismama-könyvem!

Na, szóval tisztára meg voltak bolondulva! Hogy biztos nekem valami közöm van az ellopott kislányhoz, a Horvát Renátához! – Hogy hogy lehet férfiakra bízni egy ilyen dolgot, fogalmam sincs!

– Ki a gyereke apja – aszondja. – Kivel él most?

– Hát – mondom – az élettársammal élek, Kovács Alberttel, meg tõle vagyok terhes is. Ott ül ni, a fürdõkádba!

Jó. Hogy akkor majd utánanéznek. És elmentek.

És utánanéztek. És kisütötték, hogy elõtte évbe a Berci föltételesen szabadult, próbaidõvel, pártfogóval, mer még vissza lett volna öt hónapja – amit decemberbe észre se vettek! Most viszont igen – a Horvát Renáta miatt. Másnap éjjel kijöttek újra, hajnal 2 órakor, hogy viszik be a Bercit. Mer le kell neki tölteni az elmaradt öt hónapját.

– Figyeljen ide – mondom a rendõrnek –, el ne vigyék! Mer én LESZÚROM magam!

Hát pont most, amikor már minden kezd rendbejönni, meg már jön a gyerek –

– De hát – aszondja – mindenféleképpen el kell hogy vigyük, hát körözve van –

Hát tényleg, ha körözik, meg minden – a józan ész is

azt diktálta, hogy ne ugráljak, engedjem inkább – –

Persze bõgtem rettenetesen –

Eszméletlen azért, hogy összevissza tán ha egy hónapot éltünk együtt, és mennyi minden történt ezalatt!

Másnap bementem az ügyészségre, ott is mondtam hogy leszúrom magamat, meg mondtam hogy nekem a gyerek apa nélkül nem kell, nem akarom megtartani, úgyhogy kérek egy rendkívüli beszélõt mer errõl az apának is tudni kell – szóval ki akartam bundázni egy beszélõt, de sikerült is. Egy nagyon aranyos öreg ügyész volt ott, nekem nagyon tetszett, egybõl mondta is, hogy holnap reggel 10-re jöhetek – jó.

De másnapra nekem AKKORÁRA nõtt a hasam, hogy a Berci szívinfarktust kapott mikor meglátott! El volt ÁJULVA tõlem!

– Mi van, már szülni akarsz?!

Elég jól is néztem ki akkoriba, lehettem olyan 58 kiló körül, és olyan kis aranyos – tényleg nagyon szép kismama voltam! Úgyhogy akkor ott megin: „szeretsz?”, „imádlak!”, „megvársz?”, „száz évig is várlak!”, satöbbi, szóval a szokásos.

Na, kuksoltam akkor megin itthon. Habár mondjuk nem volt rossz, mer nem nélküloztem, lassan egész jól belejöttem az iparba, szépen tudtam illeszkedni, helyezkedni: itt volt a Szilvi, de rajta kívül is még egész csapat kurva, az egyik enni jött, a másik aludni, a harmadik csak kezet mosni, pisilni, de azér az is fizetett, úgyhogy kezdtem már egész jól élni, már ruhákat vásároltam, meg minden,

– Figyelj, Szilvi – mondom neki –, a lényeg hogy keress, pénzed legyen, ékszered, mindened – a végin majd úgyis elveszem tõled, gondoltam, te csak hajtsál, hogy legyen mit elvegyek!

Szóval megdolgoztam szépen a lányt, hozta is a pénzt rendesen, a végén már vigyáznom se kellett rá, mer odakinn tudták hogy velem van, vigyáztak rá szívesen – csak azt kérték hogy este kûdjem, sötétbe, mer ANNYIRA csúnya, hogy világosba úgyse kelne el! Igazuk is volt, én terhesen is többre vittem volna mint õ szegénykém, csak hát engem nem vitt rá a vérem.

Na a lényeg, hogy elég sok pénzem volt akkoriba – jó, hogy „sok”, az talán túlzás, de olyan ezret, ezerötöt költöttem naponta, ami azér manapság szerintem is egy luxus, de hát költhettem, mer jött, a kurváktól, meg máshonnan is, ebbõl-abból, volt egy nyugati tréningruhám, azt eladtam, vettem az árán dollárt, a dollárból vettem szappant, árulgattam akkor a szappant – szóval mindig kitaláltam valamit, mer nagyon élelmes tudok lenni, én a szarból is pénzt csinálok, ha egyszer úgy rámjön! Ha például olyan: annyi pénzem volt, hogy két kiló krumplira futotta – vettem két kiló krumplit, fõztem belõle paprikáskrumplit; kiárultam a paprikáskrumplit itt a kurváknak, és behoztam belõle 300 forintot!

Szóval elég jól ment a bolt, éltem – csak a Berci hiányzott. És akkoriba elég hosszú ideig nem kaptam beszélõt, vagy három hónapig nem mehettem egyáltalán. Közbe persze egyik orvostól a másikhoz, mer rettenetesen féltettem a terhességemet, állandóan kitaláltam

valamit – úgyhogy amikor végre megkaptam a beszélõt, akkor is épp a Vas utcába feküdtem. De elkéredzkedtem azér – hát nincs mese, megmondtam: engem nem érdekel, most nekem menni kell!

Már elõre jól fölkészültem, már a kórházi ágyról passzolgattam az ötszázasokat a szomszédasszonyomnak, a Lizának.

– Vegyél egy csokitortát – mondom neki –, meg szerezz banánt – meg ezt vegyél, azt vegyél – úgyhogy szépen össze is gyúlt itt a bázison a cucc, amikor április 10-én kiengedtek a kórházból, nekem már csak sütni-fõzni kellett – aztán start. De megpakolva, mint egy télapó! A levél persze már elõttem odaért, teli szerelemmel, „Berci, már rám se fogsz ismerni, de te csak menjél oda nyugodtan a legnagyobbhasú nõhöz, az leszek én”, meg ilyenek –

A madártejet nem engedték bevinni, nem tom mér pont azt nem, viszont az összes többi marhaságot vihettem, ilyen húst, olyan húst, paradicsomot, zöldpaprikát, ami áprilisba elég nagy fényûzés, emilyen süteményt, amolyan süteményt – és akkor vezetik ki a Bercit. Ugranék a nyakába – de Bercikém: minthogyha ecetet ivott volna elõtte. És játssza az unalmast.

Leülök vele szembe –

– Na mi van? – aszondja.

– Hát – mondom – hoztam neked rántott húst. Tudom hogy szereted – –

Ránéz, aszondja: – Mit hoztál nekem, CSONTOT?!

– Mér volna ez csont – mondom – , hát karaj, Berci! Félretolja –

– De – mondom – hoztam neked fokhagymás húst is, a kedvencedet!

Megszagolja – nem kell – aszondja. És ásít!

– Nem baj – mondom –, rakd el Berci, háthogyha majd megkívánod! Egyél akkor sonkát! Hoztam hozzá paprikát is, meg ott van paradicsom!

– Tudod jól, hogy nem szeretem az erõs paprikát! – aszondja.

– Egyél akkor almát! Vagy egyél narancsot! Van torta is, meg van tátracsúcs, van lúdláb –

Eltelt valahogy az egy óra – de én már esküszöm hogy úgy voltam vele felinél: fölállok, kijövök, otthagyom. Csak azér maradtam, mer nem akartam rendbontó lenni!

Következõ hónapba szabadult egy fiú, aki engem már több mint

három éve szeret, imád, reménytelenül -hazajött, megkeresett, örültem neki, meg minden –

Na, hát az Elemér – szóval én olyan jó három évvel ezelõtt jártam vele. Egy nagyon erõs fiút képzelj el, RETtenetesen erõs, olyasmi mint egy Svarcenegger, büszke is az erejére piszkosul – esze aztán annyi sincs neki, hogy taxi nélkül hazataláljon – de hát Istenem –

Akkor már elég hülyén leveleztünk a Bercivel, ilyeneket írt, hogy õ tulajdonképpen sose szeretett engem, ha esetleg együtt is maradunk, akkor is csak a gyerekér maradunk együtt, aztán meg ilyen, hogy „kapcsolatunkat egy olyan zárhoz tudnám hasonlítani, amibe mind a ketten szorgalmasan illesztgetjük a kulcsot, de sehogyan se akar nyílni", ezt lehet hogy kimásolta valami könyvbõl, habár õ így fogalmazásba tényleg nagyon jó, szóval nem tudom, aztán utána egy ilyen kitörés, hogy ha szabadul, elsõ dolga lesz, hogy a nevemet is kiirtsa a világból, ha csak a falra írva is azt látja, hogy „Éva", azt is le fogja vakarni, esküszik nekem, hogy még a temetõbe a sírkövekbõl is ki fogja vésni az Évákat – na erre azt válaszoltam neki, hogy „Berci csak gyere nyugodtan haza, addig én teleirkálom a lakás falát, éva-éva-éva-éva-éva, csupa kisbetûvel, ha megjössz, lekaparhatod, akkor legalább majd festeni kell, ránkfér", szóval hát nagyba ment már ez a piszkálódás – úgyhogy aztán amikor megkaptam a beszélõt, én egyszerûen féltem lemenni. Mondom: még képes és oda se fog jönni, ilyen levelek után! Majd megin fõzök egy hétig, aztán leutazok, oda-vissza 140 kilóméter, terhesen, minden, és akkor esetleg szóba se áll velem! Meg ilyeneket is kitaláltam, hogy lemegyek, de nem viszek semmi mást, csak díszcsomagolásba egy szelet zsíroskenyeret, végigvárom ahogy kibontja, aztán benyögöm, hogy „na apukám, hát ezt eszem itthon!", habár ez mondjuk nem volt igaz, de tõle akár igaz is lehetett volna –, aztán utólag kiderült, hogy õ meg azt találta ki: ha jövök, odahoz nekem egy darab maradék szalonnabõrt, hogy „nesze, vigyed, tartsál ki rajta amíg hazajövök" -szóval így voltunk akkoriba. A lényeg az: nem utaztam le a beszélõre!

Közbe ez a fiú már itt volt, az Elemér. Eleinte nagyon aranyos volt meg minden, úgyhogy én megengedtem neki hogy egyszer itt aludjon – aztán úgy jártam vele: a kezemet adtam – a karom kellett. És semmi pénzér nem akart többé békén hagyni! Hogy milyen jó lenne, ha mi ketten, meg hogy neki is milyen jó lenne egy gyerek – mármint hogy

az ÉN gyerekem! –, meg így, meg úgy, meg amúgy. Én megmondtam neki:

– Nézd – mondom –, a gyerek apja a Berci, és én meg úgy érzem hogy szeretem a Bercit! Úgyhogy –

De akkor már állandóan ment a cirkusz, veszekedés, verekedés, képtelen voltam kidobni az Elemért a lakásból, nem ment egy tapodtat se, mer hogy õ „annyira szeret engem”, meg egyebek – szóval az az igazság hogy az Elemér egyáltalán nem az a fazon, akivel úgy meg lehet beszélni a dolgokat, hogy na most figyelj ide, ülj le szépen, dumáljuk meg – nem, evvel csak egyet lehet: LELÕNI, de szigorúan!

– Figyelj, Elemér – mondom neki –, értsd már meg: TERHES VAGYOK! Hát nézd meg a hasamat! Úgyhogy szállj már le rólam! Neked a Holdra kéne fölmenni -mondom –, mer itt a Földön evvel a hülye agresszióddal úgyse érvényesülsz! Nem bánom – mondom –, a Bercit ha hazajön agyonverheted, ha akarod, jó; de engem légy szíves hanyagoljál most már, hagyj engemet a francba!

De ez csak NÉEZ rám, mint a borjú – Én meg valahol sajnálom!

Közbe akkor jött anyám is, ránktörték az ajtót, minden az égvilágon, elkezdõdtek már a bírósági tárgyalások is a lakásügybõl kifolyólag, apám kijelentett az állandó lakásomból, de hatóságilag, elõször azt mondta, azér csinálta hogy könnyebben megnyerjem ezt a lakást, de utána meg anyám addig dumált neki, hogy beállt tanúskodni énellenem, hogy ez a lakás soha a büdös életbe nem volt az enyém, hanem mindigis anyámé volt, szóval pont apám lett a koronatanú ellenem – szóval teli voltam gondokkal, plusz meg még hozzá ez a hülyegyerek, az Elemér, meg ráadásnak a Szilvi –

Jön nekem egyik nap a kurvám, a Szilvi, jön, aszond –

– Éva – aszondja –, vegyél már nekem egy gyertyát!

– Gyertyát? – mondom. – Minek neked a gyertya?? Már aszittem, nem elég neki ami a foglalkozásából adódik, hanem még akkor – jaj Istenem –

– Vegyél csak – aszondja –, ne törõdjél vele hogy minek!

– Jó – mondom –, hát vehetek! – csudálkoztam eléggé, de, mondom, ha pont egy gyertya kell neki, hát rendbe, veszek, azt a három forintot kibírom –

Megvettem a gyertyát, odaadtam neki – hát, látom ám: Szilvi meggyújtja, odarakja az asztalra, leül elé. Látom: imádkozik!

– Szilvi! – mondom neki. – Figyelj ide! Mit csinálsz te??

– Semmit – aszondja –, ne törõdj vele, semmit! Látod: csak gyertyát gyújtottam!

De egybõl gyanús lett nekem ez az egész! Szaladok át a szomszédasszonyhoz, a Lizához, mer cigány az is, hátha õ érti! Mondom neki:

– Liza – mondom –, figyelj: a Szilvi most imádkozik a Jóistenhez, hogy én elvetéljek! Még gyertyát is gyújtott hozzá! Isten bizony azt kéri a Jóistentõl, hogy veszítsem el a gyerekemet! Mer – mondom – annyira szerelmes a Bercibe, hogy útjába van neki az én gyerekem! Most mit csináljak?!

– Semmit – aszondja a Liza –, ne szarj be! Menj a közértbe, vegyél HÉT gyertyát, menj el vele a templomba, gyújtsd meg mind a hetet, térdelj le, imádkozzál – aszondja –, tedd vissza rá az átkot! Tedd vissza rá!

– Jó!

Nem mentem azér a templomba, mer mondom minek: van itthon egy szentképem, másnap, hogy nem volt itt a Szilvi, kiraktam a szentképet, elõtte gyújtottam meg a hét gyertyát – de nem kértem én mást a Jóistentõl, csak annyit, hogy amit a gyerekemre tett a Szilvi, meg rám, azt adja vissza õneki, azt fordítsa vissza rá a Jóisten!

Három nap múlva: a Szilvi kiesett a harmadikemeleti ablakból, gerinctörés, farcsonttörés, kulcscsonttörés, állkapocstörés, minden az égvilágon –

Na. Hát ezek után ne higgyek Istenbe? Hát valami logika csak van azér ebbe, nem?!

Elõször azt se tudtam, hová lett a lány! Mer csak annyit mondott, lemegy Gyõrbe a gyerekét meglátogatni – aztán három hétig semmi. Három hét után Gyõrbõl jött a levél, az intenzíven írta a Szilvi: „csúszok-mászok, gipszbe van mindenem, azér nem jelentkeztem, mer két hétig a POHARAT nem tudtam odébbtenni, ANNYIRA beteg vagyok” – de alig lehetett elolvasni! Megtudtam aztán: meglopott egy manust, elvett tõle kilencezer forintot, de a csávó észrevette, rázárta az ajtót, a Szilvi meg ki akart mászni az ablakon, kipottyant – kész. Hát akkor nincs Isten?!

Szóval, ez egy érdekes kérdés, Isten, meg ezek a dolgok – én HISZEK Istenbe! Mer különben is valamibe hinni kell, és akkor hozzá

ilyenek is, mint ez – szóval én hiszek ebbe! – Habár most csalódtam Istenbe, mer vettem a gyereknek egy rózsafüzért, és azóta ilyen nyugtalan – szóval fene tudja. Úgyhogy most azóta inkább Allahnak próbálok imádkozni – mittudomén –

Na elég az hozzá: így szabadultam meg végre a Szilvitõl.

Ezután volt, hogy kijött a rendõr, hozta az értesítést, hogy a Bercit fölhozták Pestre, itt van a rendõrségen, bemehetek hozzá ha akarok – és akkor ez a kretén fogta magát, az Elemér, és bejött velem õ is a beszélõre, erõvel! Hogy õ hozzám tartozik!

Hát ez elég nagy törést hagyott a Bercibe. Ugyanis az a helyzet, hogy a rákokba minden bennük marad: nem tudnak felejteni, képtelenek megbocsájtani!

Szóval, beállítok a szeretõmmel, vagy a volt szeretõmmel, vagy hogy mondjam, mondjuk a másik fiúmmal -hát gyönyörû volt. De akkor már én is eszerint – hát ha egyszer már így alakult, akkor ezt kell szeretni!

– Nézzed Berci – mondom neki –, jól alakultak a dolgaim – mondom –, úgyhogy mi lenne, ha szépen lemondanál a gyerekrõl? Te is nagyon gyerek vagy még hozzá, hogy gyereked legyen – mondom –, szóval mindenhogy jobb lenne! Én meg fölnevelném az Elemérrel.

– Nem Éva – aszondja a Berci –, azt nem. Én SOHA nem tudnék lemondani errõl a gyerekrõl! SOHA!

– Jó – mondom –, Berci, akkor figyelj ide – mondom. – Akkor meg ott tartunk, hogy megvárlak. Próbáljuk meg! – mondom. – Nagyon szeretlek, hazavárlak, és megszülöm neked a gyereket! Szia!

Ennek a maflának meg elmagyaráztam, hogy hát ez van, na!

De kirúgni meg továbbra se tudtam! Sehogy nem bírtam kipaszírozni a lakásból, mer senki nem segített, mindenki félt tõle – hát senki nem merte még úgy komolyabban beterrorizálni az Elemért! Végre nagynehezen elpateroltam a húgához a Práter utcába –

Berci hazajön június 18-án – és ez a marha már megin itt van!

Mondta nekem mindenki, hogy a Berci nagyon fél az Elemértõl – de én meg nem hittem el. Mer minek félne? Õ van fölénybe: hát pillanatnyilag én terhes vagyok tõle! És igaz hogy õ cigány – de esze meg van neki! Az Elemérnek csak ereje van – de a Bercinek meg rengeteg esze is hozzá! És lényegében mindenhez ész kell, az erõ, az magába kutya füle! Úgyhogy én úgy vettem, hogy ha arra kerül a sor, a

Berci simán le fogja gyõzni az Elemért! Mer hát azér a Berci is elég kemény legénynek látszott, szóval –

Na hát nem így lett.

Hanem, kapásból: ahogy a Berci kijött a börtönbõl és megérkezett haza, az Elemér egybõl neki:

– Ide figyelj – aszondja az Elemér a Bercinek. – Amíg én benn voltam a börtönbe, te bántottad ezt a vékony, gyönge, harminc kilós lányt?! Te MOcsok, te SZEmét, te ÁLlat! – és ÖSSZEVISSZA verte a Bercit! De ÖSSZEVISSZA! SZARRÁ!

A Berci meg letérdelt az Elemér elé, égnek emelte a kezét, és ZOkogva könyörgött az Elemérnek:

– Elemér – aszondja –, mit akarsz, itthagyjam? Itthagyom ha akarod! Itthagyom, CSAK NE BÁNTS!! – és PAtakba ömlött a könnye!

– Te RROhadék, te FOS CSÍRA! – aszondja az Elemér, és csak verte tovább a Bercit, meg köpdöste – ott, elõttem!

Kihívtam akkor az Elemért a konyhába, úgy mondtam neki:

– Ide figyelj Elemér – mondom. – Nagyon szép amit csinálsz – mondom. – De én terhes vagyok – mondom –, és énnekem nem hiányzik ez a botrány, meg ez a veszekedés. Úgyhogy – mondom – volna egy javaslatom. Adjál ide valamennyi pénzt, elmegyek innen, elmegyek a húgodhoz a Práterbe, te meg – mondom – azt csinálsz amit akarsz. Ha kitaposod a Berci beleit, akkor kitaposod, engem nem érdekel, mer – mondom – én most elmegyek!

Július 7-én volt a Bercinek a születésnapja – na azt is úgy ünnepeltük, hogy az Elemér agyba-fõbe verte a Bercit. Úgyhogy akkor aztán tényleg elmentem. A Berci meg jött utánam. Szóval szabályosan szökésbe voltunk, itt aludtunk, ott aludtunk, ahol lehetett, én ugye már ki voltam írva szülni, de persze mindenem otthon, néha megpróbáltam hazamenni, háthogyha lelépett már az Elemér, de közbe a Berci lépett le, eltûnt, sehol nem volt, csavargott, szórakozott, egyszer meg, épp egy barátnõmnél aludtam, már jöttek a fájások, hát, megjelenik a Berci: az Elemérrel, nagy haverságba, persze jó részeg mind a kettõ – de aztán ott is elkezdi játszani az eszit a Berci, megin kezdõdik a cirkusz –

na, mondom, nekem most már elég. E-LÉÉÉG!!! Eljöttem akkor onnan is, elszöktem, eljöttem haza, ide a Bacsó Bélába. Engem nem

érdekel tovább egyik se!

Egy napig: csönd. Akkor befutott az Elemér. Na, fogtam: elvitettem a rendõrökkel. Akkor megin egy nap béke – bevágódik a Berci. El kellett volna vitetnem õt is! Tudom hogy el kellett volna vitetnem! De nem vitettem el, beengedtem. Mer hogy így meg úgy meg amúgy, õ most már itt szeretne maradni – hát jó. Itt is maradt akkor két napig, csöndbe – harmadik nap eltûnt, maradtam megin egyedül. A gyerek meg sehol! Már idõn túl voltam, de a görcseim is visszamentek! Úristen!

Három napig nem láttam egyiket se – harmadik nap, egy reggel: Berci.

– Figyelj ide – mondom neki –, oda menjél, ahol voltál!

– De – aszondja – éhes vagyok.

– Éhes vagy? – mondom. – Nyaljál sót, akkor majd szomjas is leszel! Engemet – mondom – nem érdekel, hogy éhes vagy! Mer – mondom – kész, a mi életünk kifújt! Én nem szórakozok veled többet – mondom –, ezt még megcsinálhattad velem hajdanán, de most már más idõket élünk! Ha éhes vagy – mondom –, ott van, csinálj magadnak ennivalót, de tõlem már ne várjad! Mer -mondom – azok az idõk elmúltak, visszahozhatatlanul!

Hozzá is fogott szépen, hogy csinál magának rántottát – na ilyet se láttam még –

– Berci – mondom neki –, mégis, hol voltál?

– Hát – aszondja – lenn voltam Pécsen. Adódott valami – aszondja –, és lementem, háthogyha összejön a dolog, pénz, ez-az –

De nagyon elõ tudja adni a dolgokat a Berci! Kurvára ért hozzá! Úgyhogy megin: MINdent elhittem neki! Jó, egye meg a fene, megbocsájtottam, puszi, minden –

Délután – Berci megin nem volt itthon, kiment „valamit elintézni” – beállít egy buzi. Valami Csabi. Idegen, sose láttam még. De tök részeg az is. Hogy hol a Berci. Mondom neki, hogy épp nincs itthon, mer három napig Pécsen volt, most meg el kell intézni neki valami sürgõs ügyet – a buzi csak hallgatja. És röhög. Én meg csak nézek –

– Ide figyelj – aszondja. – A Berci nem Pécsen volt.

– Hát hol volt?

– Nálam volt – aszondja a buzi. – Velem volt. Évek óta viszonya van velem! Most – aszondja – visszajött hozzád, mer elfogyott a

pénze. De – aszondja – ha lesz megint egy kis pénze, jön majd megin hozzám! Ha pénze van – aszondja –, olyankor mindig csak nálam keresd!

És stimmelt, minden stimmelt! Amikor elment a Berci, volt nála nyolcezer forint – négyezerér vett magának egy cipõt, a többit meg elbaszta a buzikkal! Úgyhogy amikor megjött, már tõlem kért megin! Meg a többi is mind stimmelt, órára, percre! Hogy mikor ment el tõlem, mikor jött vissza – minden! Mer apróra elmondta az egészet ez a Csabi, hogy a Berci szerda este 7-kor futott be hozzá, két üveg vodkával – meg mindent az égvilágon! Mer én kifaggattam a kis buzi gyereket mindenrõl – hát kíváncsi az ember!

– Figyelj – mondom – , én nem értem ezt az egészet! Mégis – mondom –, hát mit csináltok egymással?

– Hát – aszondja – a Berci a bika.

– És – mondom – mit csinál egy bika?

– Hát – aszondja – a Berci elkezd simogatni, meg minden, és akkor, szóval –

– Na! – mondom. – És akkor?? Mégis, hát csókolóztok? Vagy mit csináltok?!

– Hát – aszondja – én nem szeretek csókolózni.

– Ja – mondom –, szóval a Berci akarna, csak te véletlenül pont nem szeretsz csókolózni. Meg biztos csináltátok is – mondom –, csak egyikõtök nem szereti, és – mondom – az nem a Berci! Úgyhogy – mondom -akkor csináltatok inkább mást!

Mit mondjak, begörcsöltem egy kicsit – de azér a szülés még mindig nem jött!

Még akkor két napig magamba tartottam ezt az egészet – de tovább nem bírtam. Hazajön egyik este a Berci, mondom neki:

– Figyelj ide Berci – mondom. – Gyere – mondom –, üljünk le. Figyelj rám! Ne haragudj hogy megtudtam, mer nem tehetek róla – mondom –, mer nem én akartam megtudni! De azér – mondom – hadd kérdezzem meg: hát hogyhogy a Donáti utcát összekevered Péccsel? Hát a Donáti utca annyira van Pécstõl, mint Makó Jeruzsálemtõl! Hogy kerültél mégis Pécs helyett a Donáti utcába?? – mer ugyanis a Donáti utcába van egy ilyen buzi központ, ott tanyáznak a buzeránsok.

Láttam, hogy nagyon meglepõdik – de még mindig nem akarta mondani. Már tudta, hogy valamit tudok – de még mindig csak arra

volt kíváncsi hogy mennyit.

– Ezt most mér mondod? – aszondja.

– Mer – mondom – te a Donáti utcába voltál.

– Nem voltam a Donáti utcába – aszondja.

– Jó – mondom –, ne fáradj: megmondták hogy ott voltál!

– Na rendbe – aszondja –, ott voltam! És akkor mi van?

– Nézd Berci – mondom neki –, ne strapáid magad, mer tudok MINDENT!

– „Mindent”?? – aszondja. – MIRÕL??

– Hát – mondom – hogy a Csábinál voltál, hogy lefeküdtél a Csábival, nála is aludtál! Berci – mondom –, HOGY van ez az egész, Berci MI EZ??

– Hát – aszondja – most azt hiszed rólam hogy buzi vagyok?!

– Nem „hiszem” – mondom –, hanem TUDOM!

– Megbolondultál te?! – aszondja. – Igen, ott aludtam a Csábinál, de épp csak annyi hogy ott aludtam!

– Ne veszõdj – mondom –, MINDENT tudok! Még azt is elmondták nekem, hogy két üveg vodkát vittél föl a Csabihoz, pedig már akkor se voltál józan; meg hogy –

Zavarba volt eléggé, már akkor tudta, hogy tényleg majdnem mindent tudok.

– Na figyelj ide akkor – mondom neki. – Figyelj: engem nem érdekel, hogy mi van. Mer – mondom – most már napokon belül szülök, és – mondom – én tényleg nem hiszem, hogy egy fiú, egy buzi-kurva el tudna venni téged tõlem! Berci – mondom –, figyelj: engem az se érdekel már, ha biszex vagy, mer – mondom – én akkor is NAgyon szeretlek téged! Csak – mondom – az Istenér, hát hagyd abba ezt az egészet! Azér mégis: hát én VALAKI vagyok, kérdezd meg a Váci utcába, vagy kérdezd meg a kurvák közt, vagy AKÁRHOL, mer azér én még mindenütt KIRÁLYNÕ vagyok! Hát nekem mindenütt irigyeim vannak! Úgyhogy – mondom – ez a két dolog nem fog így összejönni! Ezer mondom Berci, hogy hagyd abba ezt, hagyd abba!

Na, a lényeg, hogy MEGIN kibékültünk. Megin összejöttünk, meg minden –

Akkor legalább ennyit tudtam már: a Berci biszex. Hát most már nincs mese, most már BIZTOS hogy az! Mer hogy nekem csinált egy gyereket, avval tulajdonképpen nem sokat bizonyított! Amikor ilyen

dolgok mentek, de zsinórba: szaladok át a közértbe, megyek keresztül a téren – és elkap a kis buzi gyerek:

– Macska – aszondja –, figyelj: viszonyom van a fiúddal –

Ami azér nem egy könnyû dolog – hát ez elég rossz, ez NAGYON rossz! És akkor elég jó környéken is lakunk, a kurvapiac közepén, akármerre lép ki a kapun, mindenütt a kurvák, stricik, buzeránsok, minden –

De hát mindegy: biszex – ez van, ezt kell szeretni! És én annyira szeretem a Bercit, hogy azt mondtam: engem ez se érdekel, SZERETEM, és kész! Mer TÚLSÁGOSAN szeretem! Csak közbe õ meg nem tud szeretni. Mer buzi. Hát annyira buzi, hogy még azt se akarta elhinni, hogy tõle van a gyerek! Ilyen, hogy a szabadulása napján: hogy most üljünk le, beszéljük meg, kitõl van a gyerek!

– Megõrültél?! – mondom. – Hát TÕLED! Nem, hiába, nem akarta elhinni.

– Na figyelj ide – mondom. – Én BIZTOSRA tudom, hogy tõled van. De – mondom – azér csináljunk egy ilyen játékot: én megszülöm a gyereket, te megnézed, és csak akkor ismered el, ha olyan mint te! Én – mondom – terád bízom a döntést! Na?

– Hát – aszondja –, jó majd meglátjuk –

Szóval, nem volt ez azér egy kerti mulatság. Volt olyan, hogy éjjel elkezdõdtek a tolófájások, itt álltam egyedül, a Berci persze kurvazott valahol – hallottam elõtte ilyen eseteket, hogy egyik asszony itt volt egyedül a lakásába, elkezdõdött a szülése, ordított mint a sakál, meg nekiállt ütni-verni mindent, hogy meghallják a lármát, valaki bejöjjön – oké, de ide hozzám KI fog bejönni? Úgyhogy inkább hajnal 3-kor kiálltam a kapuba, hogy mégis, ha begörcsölök, vagy akármi, legalább megtaláljanak – nem mertem egyedül lenni, hát azt se tudtam még, mi az a szülés! Reggel 8-kor jött a Berci, visszavitt a lakásba. Délután megjött az Elemér, elmeséltem neki -jót röhögött. Hogy õ minden jót megadott nekem, vigyázott rám, meg minden az égvilágon, én meg mégis evvel a szemétládával kötöm össze az életemet –

Még akkor olyan is volt, hogy a Berci az Elemérrel ment el szórakozni. Félelembõl! Mer annyira be volt már szarva az Elemértõl, hogy inkább elment vele inni! Akkor is egy barátnõmnél voltam már, hogy ne legyek egyedül, oda rohant föl értem a Berci, hogy azonnal menjek, mer az Elemér ott van a lakásba, és nem lehet kidobni mer

részeg, tör-zúz mindent, a lakás már romokba-

– És – mondom neki – én MIT tudok csinálni?! Nem mondanád meg, hogy mit csináljak az Elemérrel ÉN, ha te nem bírtál vele?!

Hát, õ nem tudja, de valamit csinálni kell!

– Jó – mondom –, gyere a Béerefkára, jelentsük föl! Mentünk – ez már úgy 12-e lehetett, éjjel, bementünk, a Berci is jött velem. Én szépen elõadtam, hogy mi a helyzet – a Berci meg addigra meggondolta magát: õ nem is tud semmirõl!

– Hát – aszondja a nyomozó – hogy került be az a férfi a maga lakásába?

– Úgy – mondom –, hogy az élettársam beengedte!

– Meghülyült maga?? – aszondja. – Tudja mit kéne a maga élettársának csinálni? Ott kellene állnia maga mellett, egyik kezébe kés, másikba balta, úgy kellene védeni magát, nem pedig hogy a volt szeretõjével szórakozni!

– Ebben maximálisan igaza van – mondom –, csakhogy az élettársam nagyon fél ettõl az illetõtõl!

A Berci meg ott hallgatja az egészet.

– Mit beszélsz itt összevissza?! – aszondja. Egy SZÓ nem igaz az egészbõl! Mi van – aszondja –, hülye álmaid vannak? Vagy mi a kurva anyád?! Gyerünk – aszondja –, indulás haza! Nyomás, mer mindjár fölrúglak!

Akkor már rég szülnöm kelett volna. Hazajöttünk, az Elemér itt feküdt a konyhába, elájulva, a hányás közepén, minden végigokádva –

Másnap visszamentem a barátnõmhöz, de a Berci ottmaradt, nem merte otthagyni egyedül az Elemért. Utána hallottam: következõ este ott futballozott az Elemér a Bercivel, széjjelrúgta veséjét, gyomrát, mindenét. Szülés elõtt mégegyszer hazamentem – a lakás SZANAszét, bepisálva, beszarva, függöny letépve, poharak, tányérok összetörve– – Összetakarítottam, rendberaktam még mindent, az Elemért elvitettem a rendõrökkel, úgy mentem be szülni –

Amíg a gyerekre vártam, unalmas óráimba elolvastam anyósom leveleit, amiket a börtönbe írt a Bercinek. „Azt a tetves kurvát pedig hagyd ott”, azt írja az öreglány, de majdnem mindegyikbe, „vigyázz nagyon, nehogy már tõled szüljön gyereket”, „hát nézd meg az életvitelét, a fél Budapest keresztülment már rajta” – miközben én HOLT becsületesen vártam a Bercit, férfi nélkül kivártam a fiát, mer

ez az igazság! Mondjuk így apró-cseprõ dolgokba persze beleestem, mer pénzt kellett valahonnan szerezni, meg hát valamit valamiér! De valójába nekem férfihez ÚGY közöm nem volt! És anyósom meg nem is tudhatott rólam, mer nem is foglalkozott velem egyáltalán – hát annyit foglalkozott velem csak, hogy a Berci január 14-én hazahozott egy tévét, január 18-án a Bercit elvitték, és február 2-án anyósom beállított és elvitte a tévét, tovább egyszer se láttam! De azér a leveleibe én vagyok az ilyen kurva, olyan kurva, amolyan kurva – hát ez egy ilyen család, na! „Nehogy már elhidd kisfiam, hogy tõled van a porontya, SZÁZ apja van annak, de egyik se te vagy!” Meg ilyen, hogy „minek neked gyerek, kisfiam, kimész, EZER ilyen nõt találsz magadnak, és akkor tiéd az életed!” Szóval hogy inkább csak kurvázzon, inkább legyen a Bercinek minden napra másik rihe – mer akkor mégis valahol megmarad neki magának a kisfia!

Július 9-ére voltam kiírva, de már aszittem sose fogok szülni, álmodtam csak az egészet – na július 20-án végre megszültem. Hajnal 4-kor megvolt a gyerek.

Nem ez a szõke, mint én vagyok – tiszta koromfekete. Szóval a Berci, tökéletes papa –

Hogy honnan tudták meg hogy most szülök, fogalmam sincs, de délután 5-re már ott volt az egész família. És pontosan láttam anyósom arcán a diadalt, hogy „na te RROhadt RRINgyó, most lebuksz, kilenc hónapig hülyítettél, hogy a fiamtól van a gyereked, de most minden kiderül!”

Aztán megmutatták neki a gyereket – és eleredtek a könnyei.

– Na? – mondom. – Nyertem?

– Gyere hozzánk – aszondja –, költözz mihozzánk – Csak akkor még, úgy fél 6 körül: beállít az Elemér.

Mer hát õ nem maradhat ki ebbõl se! Amikor elvitettem, rávertek egy hónapot káemkáér, levitték Baracskára – de ez a marha nyóc nap után megszökött, 20-án már ott volt a kórházba. Becammogott, megállt az ágyam mellett, csak áll, mint a bánat, NÉZ –

Na csinált olyan botrányt az anyósom, hogy zengett a kórház!

– Mondjad már neki, hogy kitõl van a gyerek!! – de ÜVÖLTVE!

– Hát – mondom – tõle semmiképpen nem lehet! Mer – mondom – tizedik hónapja vagyok a Bercivel – mondom –, ilyen túlhordásról én még soha nem hallottam, hogy õtõle legyen a gyerek!

Még szerencse hogy a betegtársaim olyan rendesek voltak, õk tuszkolták ki anyósomat –

– Kérem, legyen szíves eltávozni, 6 óra múlt, lejárt a látogatás, és itt betegek vannak, nem lehet itt kiabálni

De még a lépcsõházat is végigbömbölte anyósom:

– Hatóságira fogom vinni a gyereket!! Hatóságira fogom vinni!!

– Az ÉN gyerekemet SEHOVÁ nem viszi! Az anyja én vagyok, és anyajogú társadalomba élünk, ÉN döntöm el hogy a gyerekemmel mi lesz! A papát meg magának adom, fújja föl!!

De jó, engem tényleg nem érdekelt: 23 éves fiú, gyerek még õ maga is, valahol talán akarta a gyereket, vagy érdekesnek találta a dolgot, nem tudom – de nem számít már: énhozzám nem kell hogy ragaszkodjon!

Aztán három nap múlva anyósom pofátlanul fölhívott, hogy ne haragudjak, de õ ideges volt. Na ettõl meg én lettem ideges! Szépen el is apadt a tejem.

Meg kaptam egy mandulagyulladást is, úgyhogy a kórházból kénytelen voltam tényleg anyósomhoz költözni, ott is voltam két hétig –

De a Berci közbe sehol! Két hét után anyósom leutazott Miskolcra, már nem is tudom kicsodát meglátogatni a börtönbe – na akkor került elõ a Berci. Még aznap ki is dobott, a gyerekkel együtt – úgy csavarogtam az utcán a negyven fokos melegbe a háromhetes kisgyerekkel, buszmegállókba etettem, nem fogadott be senki, hazajönni nem mertem, mer itt volt az Elemér – Úristen, mi lesz velem, csak vernék már agyon egymást, vagy valami!

Hát aztán nem bírtam már tovább, nem érdekelt már hogy mi lesz, hazajöttem – Elemér kapásból leöntött Hippóval, átmenekültem a gyerekkel a szomszédba, a Lizához, úgy hívtam ki a rendõrséget, megin elvitettem az Elemért, de jött helyette a Berci, az is jól megvert –ketten vernek, visszamentem megin anyósomhoz, ott voltunk megin egy hónapig, de onnan megin hazaszöktem, anyósom meg ottfogta a gyereket, húú –

Szülés elõtt dugdostam még valamennyi pénzt, hogy majd azt adom az orvosnak – mire bementem a kórházba, a Berci megtalálta, úgyhogy egy fillér nélkül mentem szülni – bele is halhattam volna! Volt még egy nagyon szép fülbevalóm, tizenkétezret ért legalább, azt még

átvittem a Lizához, hogy majd ha megjövök a gyerekkel, eladom a fülbevalót, kihúzom rajta valahogy amíg elintézek egy méltányossági gyest vagy valamit – hát a Berci addig fenyegette a Lizát, hogy a fülbevalót is kicsikarta tõle, elvitte, eladta, a pénzt elköltötte – úgy jöttem haza, hogy egy VASAM nem volt sehol, a Berci az utolsó SZÖGET is elvitte közbe a lakásból!

De nem igaz hogy itt mi fogadott engem! Én ugye a kórházba meg anyósomnál, az Elemér persze börtönbe – na addig a Berci uralkodott itt a lakásba, és ESZMÉLETLEN hogy mit mûvelt! Itt kurvázott, itt szobáztatott, meg rendezte itt a nagy buzeráns bulikat – ablakok beverve, minden összetörve, minden széjjeldobálva, a buzik az összes ruháimat fölpróbálták, bemocskolták, összetépték mindet – KEGYETLEN ami itt volt! A koton-gumik mindenütt széthányva, mer ugye a buzeránsok vizet töltenek a kotonba, úgy csinálnak maguknak mû-mellet, a leves, amit még utoljára fõztem, széjjellocsolva a konyhába, a szobába, és itt nem volt egy centiméter, amin ne száradt volna vastagon a geci – én beléptem az ajtón, a karomon a gyerekkel, és elfakadtam sírva, és nem bírtam abbahagyni, órákig csak rázott a sírás, aszi-szem akkor átestem egy idegösszeroppanáson –

Másnap jöttek a kurvák, mesélték: – Éva – aszondja a lány –, ami itt ment, az EMBERTELEN. Azt el nem tudod képzelni, mer ilyet te még nem láttál! Hát – aszondja – itt csókolózott a kapuba a kis buzi kölökkel, még annyit se tett meg, hogy elmenjen vele a szomszéd kapuig!

Akkor szakítani akartam vele. Jött – kidobtam. De keményen.

Három napig takarítottam, mostam, súroltam, közbe egyfolytába csak hullott a könnyem, enni három napig nem ettem, csak szoptattam és pucoltam a koszt – negyedik nap, mikor újra tiszta volt a lakás: visszavettem a Bercit. Visszafogadtam –

Szóval, ilyen zavaros az én életem

Mer RETtenetesen aljas! Hát esküszöm, hogy ennek az egy TIZEDE elég lenne hozzá, hogy egy normális nõ már ne foglalkozzon vele tovább, kirúgja a picsába, rá se nézzen többet! Én viszont –

Mer hát szeretem. NAGYON szeretem! Hogy MIT szeretek rajta, nem tudom. NEM TUDOM! Nem tudom, nem tudom hogy mi van benne, de hát szeretem! Most már úgy vagyunk, hogy azt hiszi, nem is szeretem – mer soha nem mondom. Most már az én titkom csak, hogy

szeretem.

Úgyhogy most már csinálhat velem akármit!

És VALAMI csak lehet benne, ha nekem így is jó, ha még mindig kitartok!

Meg az is talán, hogy én már megtanultam: szép tányérból jóllakni nem lehet. Akármi van abba az aranyos tányérba! Ez meg: törött, csorba, még piszkos is, csak krumpli van benne – mégis jobban esik, mint egy EKKORA HATALMAS libacomb a csicsás tányéron, ehhez több a gusztusom!

Meg a horoszkópom is nagyon sokat számít ebbe. Az hogy oroszlán vagyok. Mer nem bírom elviselni, hogy egy ilyen kis vacak valamit, egy szar kis RÁKot ne tudjak eltaposni! Mer micsináljak, nekem ez az izém, hogy én mindenkit csak legyõzzek! Hát ez az uralkodási vágy, ez benne van mindenkibe – de én nem BÍROM elviselni, hogy én ne gyõzzek, hogy a dolgok ne úgy legyenek, ahogy én akarom! – A Gáspár egyszer azt mondta nekem, a Faragó, hogy majd akkor fogok egy normális embert találni magamnak, ha nem legyõzni akarom, ha nem diadalmaskodni próbálok rajta, hanem csak élni vele – lehet hogy így van. De mindegy. Mer én azt az embert már úgyse fogom megérni.

Most valamelyik nap benn jártam valamiér a Váci utcába – hát nekem valósággal összeszorult a szívem. Hogy ott MI van! Azok az ÉKszerek, azok a BÕrök, azok a RUhák – elképesztõ! Minthogyha Párizsba lennénk, vagy Nyújorkba, vagy akárhol! KEGYETLEN! Pedig amúgy nincs egy könnyû helyzet, eléggé le vagyunk maradva mindenbe – de a mostani Váci utca!

És ha úgy belegondolok, hogy én is ott éltem valamikor – és most meg semmi. SEMMI, az égvilágon! Jött egy nagy zuhanás, és egyszercsak ledekkoltam itt a Nyóc kerületbe, ebbe a nyomorba – ez rossz ám, ez NAgyon rossz! Hát normális vagyok én, hogy ennyit tudok engedni a nívómból?!

Szóval néha hiányzik. És nem kárpótlás az se, hogy van egy gyönyörû életerõs gyerekem – mer én úgy képzeltem, hogy a gyerekem is gyönyörû lesz, meg én is! És akkor most itt a gyerek – a mama meg tropára van menve. Hát TELJESEN, hát nézz rám: TOTÁLKÁROS vagyok! Ezek itt nem is olyan rettenetesen régi fényképek, mer három évesek csak – de hát ég és föld! Az a múlt, meg ez a mostani helyzet – össze nem lehet hasonlítani! Szép voltam, nem?

Hát egy KIRÁLYNÕ! Ezek a ruhák, meg mindenhol az ékszer, az arany – valahol ez volt az éltetõ elemem, ez a három: az ékszer, az arany, meg a pénz. Meg akkor úgy képzeltem még, hogy a gyerekem is úgy fog majd élni, ahogy EMBER nem él a Földön, mer egy Krozus lesz az én gyerekem – na, hát ehhez képest most –

De hogy így végignéztem újra a Váci utcát, úgy eltökéltem: leszek én még ott is megin, esküszöm az életemre, visszamegyek még majd! Leszek én még királynõ!

Nem lesz könnyû, mer azokat az ékszereket újból összeszedni, az legalább egy olyan másfél év, ha meg most megin terhes vagyok, mer több mint valószínû az vagyok –

Jaj Istenem, most mér bõg ez a gyerek? Mi baja?! Lehet hogy megin éhes?? Hát most evett! A sütõtökhöz megy a tej? Megpróbálom. Persze helye sincs itt elég -– A cumidat meg kidobtad megin, most moshatom – kész õrület ez a gyerek! Az apádat meg úgyis megöletem, esküszöm az életemre: LEGYILKOLTATOM az apádat! Addig úgyse nyugszom! Na, egyél. – De gyönyörû gyerek, nem gyönyörû?!

HONTALAN VAGYOK A HAZÁMBAN

ROSTÁS KÁLMÁN, 32 ÉVES

Amennyire az életrajzomat ismerem, annyit tudok, hogy Budapesten születtem, a VIII. kerületben, a Mosonyi utcai börtönkórházban.

Mer anyám valami bûncselekményt követett el és éppen börtönben volt – az elõzményekrõl semmit nem tudok.

Hat hónappal a születésem után elvettek anyámtól -így kerültem állami gondozásba.

Elõször Kiskunhalasra adtak ki, nevelõszülõkhöz, ott voltam bölcsõdés, majd óvodás is, még az általános második osztályát is Kiskunhalason jártam, utána helyeztek át Hajósra, Bács-Kiskun megyébe, állami fiúkollégiumba. Ott jártam végig az általános iskolát. Utána Bajára küldtek, mezõgazdasági gépszerelõ tanuló lettem. Én választottam ezt a szakmát – már úgy értve, hogy a beiskolázásnál a hajósi tanárok felkínálták nekünk a lehetõségeket, meg elláttak minket tanácsokkal, és akkor én az elég szûkös választékból valahogy ezt szúrtam ki, már nem is tudom hogy milyen indokok alapján.

Elkerültem akkor Bajára, és – hát erre jól emlékszem: rettenetesen vágytam vissza Hajósra, ahol hát a gyerekkorom nagy részét töltöttem. Ahogy most így visszagondolok rá, elég zord hely volt az a hajósi intézet, kemény szigorral neveltek minket – de hát akkor én ahhoz szoktam hozzá, mást nem is nagyon tudtam volna elképzelni, és szerettem ott lenni. Amióta csak az eszemet tudom, én mindig nagyon más voltam mint a többiek, és mindig sokat szenvedtem a megértés hiányától – túl érzékeny gyerek voltam valószínûleg. Ebbõl is jöhetett, hogy most aztán kutyául kínlódtam Baján, rettenetesen egyedül éreztem magam és komolyan megviselt a váltás – egy súlyos lelki törés volt ez nekem. Pedig talán ez az intézet se volt rosszabb mint a többi, elég sok programot csináltak nekünk, nyáron még táborozni is vittek minket -valahogy mégse tudtam beilleszkedni az új környezetbe. Megpróbáltam feleleveníteni a kapcsolatot a halasi nevelõszüleimmel, mer õket is eléggé szerettem, és reménykedtem, hátha majd õk elvisznek Bajáról – de hát ott közbe felbomlott a család, minden

megváltozott náluk és nem tudtak már velem foglalkozni, még a szünidõbe se. Úgyhogy maradtam Baján.

De csak egy évre. Az általánosba én mindig jó tanuló voltam, majdnem mindig kitûnõ – Baján viszont teljesen leromlott az átlagom, és nem tudtam megszeretni ezt a gépszerelõ szakmát se. Állandóan a lelkemmel voltam elfoglalva, barátok meg sehol, a közösségen is kívülmaradtam, különc voltam mindenbe – szóval nem ment ez az egész. És akkor a tanáraim úgy döntöttek, hogy ne erõltessük a dolgot, és továbbpasszoltak Kecskemétre, a megyei Gyivibe.

Ebbe az idõszakba kezdett engem erõsen foglalkoztatni, hogy vajon vannak-e szüleim, kik a szüleim, hol vannak, mit csinálnak– 15 éves voltam, serdülõ gyerek, teli lelki bajokkal, és rájöttem, hogy rettenetesen szeretném megismerni a szüleimet. Elõ is adtam a problémámat az egyik nevelõtanáromnak, aki meg is ígérte hogy segít. És tényleg, a gyámhatóság és a rendõrség közremûködésével sikerült is kinyomozni a szüleim hollétét. Akkor tudtam meg, hogy amikor anyám terhes volt velem, börtönbe került, megszült engem, aztán még letöltötte a kétéves büntetését – apám viszont nem várta meg, hanem új életet kezdett. Aztán anyám szabadult, és új életet kezdett õ is – amihez én már nem kellettem, úgyhogy akkor lemondott rólam. így tudtam meg a Pásztor 346

Gyula bácsitól, az igazgatónktól, hogy anyám férjhezment és Szolnokon lakik, a Nyúl utcába.

Úgyhogy akkor engem át is helyeztek Szolnokra, a Szolnok megyei Gyivi-be. Annak reményébe, hogy hátha majd össze tudok jönni anyámékkal, talán még kialakulhat köztünk a rokoni kapcsolat. A szolnoki intézet jóváhagyásával el is kezdtem látogatni anyámékat.

De hát nem jól sült el a dolog. Egyrészt miattam. Ugye, én annyit tudtam, hogy „Szolnok, Nyúl utca 81” -amikor aztán elõször odamentem, akkor derült ki, hogy a Nyúl utca egy cigánytelep. És egybõl világossá vált, hogy az a világ, amibe õk ott élnek, nekem teljesen idegen. Szörnyû putrik, ijesztõen rossz életszínvonal, kosz, leromlott emberek, részegség, züllés – hát a hajam égnek állt! De õmiattuk se sikerülhetett ez a barátkozás. Mer a cigányok is olyanok, hogy nem tûrik az idegent. Én meg már idegen voltam nekik – hát a szagom is más volt már. Én igyekeztem volna, nagyon is igyekeztem, elsõsorba érzelmi okokból, meg hát a szükség is azt diktálta, hogy

forszírozzam ezt a kapcsolatot, mer szerettem volna már megszabadulni az intézettõl – de hát hiába pedáloztam. Mer anyám se örült nekem. Volt úgy hogy megtûrtek egy-két napra, akkor elzavartak, de egyszer meg is vertek, meg volt úgy is hogy be se engedtek. Se anyámmal, se a testvéreimmel nem sikerült felújítani semmit. Anyám élettársa, az meg egyenesen késsel jött nekem, hogy mit akarok én tõlük, hogy azonnal hagyjam el az õ házát! Úgyhogy akkor egy-két hónap után fel is hagytam evvel a kísérlettel – hát ez se volt egy szívderítõ élmény –

Azt hiszem különben, hogy ez általába is egy komoly gond, az állami gondozott cigány gyerekeknél ez mindig elõjön. Hogy ha haza is találnak, nem fogadják már vissza õket. Mer nem ismerik már se a nyelvet, se a szokásokat, idegennek veszik õket még a testvéreik is - hát azok másba nõttek fel! –, de õk maguk se vágynak már arra az életre. És akkor ott maradnak üres kézzel, mind úgy maradnak, rokon nélkül, a semmibe –

Ezután Székesfehérvár következett. Szolnokról áttettek a Fehér megyei Gyivi-hez – fogalmam sincs, miért.

Talán mer ott kellett a munkaerõ. Volt ott egy nagy munkásszállás, annak az egyik felsõ emeletét megtöltötték dolgozó állami gondozottakkal – és akkor a Fehér Megyei Állami Építõipari Vállalatnál dolgoztunk mint segédmunkások. Nevelõtanárok felügyeltek ránk, a keresetünket is õk kezelték, meg ellenõrizték a mozgásunkat – de ez pár hónap volt csak mindössze, utána megin visszahelyeztek a szolnoki Gyivi-be.

Szolnokon megin csak dolgoztam. Kihelyeztek minket különbözõ gyárakhoz, munkásszállásokra, segédmunkások lettünk, esetleg betanított munkások, de azér közbe az intézet pártfogása se szûnt meg. Aztán egy idõ után az igazgatónk elhatározta, hogy engem áthelyeznek inkább Zalaegerszegre. Egy zárt intézetbe – de elmagyarázta a Kelemen Sándor bácsi, hogy közeleg már a nagykorúságom, jó lenne ha valami szakma lenne a kezembe, és Zalaegerszegen nagyon jó szakmákat lehet szerezni. Úgyhogy akkor így végeztem el a zalaegerszegi zárt intézetbe az ív– és lánghegesztõ tanfolyamot.

Utána vissza Szolnokra. És akkor nemsokára elértem a nagykorúságot. A végén még kihelyezett az intézet a Vegyimûvekhez, ott lettem betanított hegesztõ, kaptam helyet a munkás-szálláson is –

és evvel kész voltam: szabad lettem.

Sokszor gondolkoztam aztán ezen: lehet, hogy az intézeti nevelés nem is volt egy rossz iskola. Borzasztó keményen fogtak minket – de egyik-másik otthonba ez talán nem is volt egészen eredménytelen. Voltak olyan nevelõk, akik tényleg nagy súlyt helyeztek a nevelésre is, tehát arra hogy belénkivódjon a magántulajdon fogalma, hogy ne lopjunk, hogy hazudni nem szabad, meg ilyesmik. De a másik részbe meg azt látom, hogy rengeteg állami gondozott elzüllött. Akikkel én együtt voltam az intézetekbe, azok közül már senkivel sincs kapcsolatom, nem ismerem a sorsukat – de ha valahol egy bûnözõvel találkozom, az majdnem biztos hogy valamelyik intézetbõl jött! Szóval, nem tudom –

Szolnokon nem sokáig maradtam. Nem éreztem, hogy kötne oda valami. Kevésre rá, hogy elmúltam 18 éves, fogtam magam, és – mint annyi más fiatal abba az idõbe – feljöttem Budapestre. Két vagy három hétig pályaudvarokon éjszakáztam, nappal meg munka után jártam – aztán sikerült is elhelyezkednem egy gyárba, adtak munkásszállást is, és dolgoztam.

Csakhogy hát az volt a baj, hogy a munkásszállást én nem nagyon bírom. Pedig lehetne hozzá gyakorlatom, hiszen az intézet is eléggé hasonló – de hiába, én valahogy mindig kikészülök a munkásszállótól. Az is, hogy hétvégén legtöbben hazautaznak, ünnepeken majdnem mindenki elmegy – nekem meg ugye nem volt hova menni, ottmaradtam egyedül. Érzelmileg nem könnyû ez. De hét közbe meg még rosszabb volt. Mer azok az emberek, az a durvaság, az állandó kártya, italozás, garázdaság, gyûlölködés – hát ezt én képtelen voltam elviselni. Ilyenek, hogy például egy munkásszállás a Kõbányai úton, egy barakképület, körülvéve szögesdróttal, benne egy jó csomó ember az ország minden részébõl, pokoli egy társaság – egyszer a rendõröknek kellett kijönni uerhás kocsival, mer valaki le akart szúrni engem. Nekemjött a késsel, egy vadidegen pofa, nem ismertem, sose láttam elõtte – csak úgy, mer éppen begolyózott!

Hogy az idegeimmel elõjöttek a különbözõ problémák, valószínû ez is a munkásszállókra vezethetõ vissza. Mer én egyfolytába lelki beteg voltam a szállókon, nézni se bírtam, ami ott megy – közbe meg nem is csak nézõ voltam!

Úgyhogy elõbb-utóbb mindig az lett a vége a dolognak, hogy

megszöktem a szállóról – és akkor ott álltam az utcán. De inkább csavarogtam, fáztam, koplaltam, csak ne kelljen a munkásszállón lennem! Otthagytam a szállót, akkor egy darabig mindig a csövezésbõl jártam be dolgozni, az utcáról, meg a pályaudvarokról – amíg bírtam. Mer akkor már ettõl készültem ki, a hidegtõl, az éhségtõl, az ázottságtól, a társtalanságtól, a reménytelenségtõl – és egy idõ után már nem voltam olyan állapotba, hogy bemenjek dolgozni. Akkor aztán persze már pénzem se volt, semennyi, lefogytam, tönkrementem – és csúsztam, zuhantam még lejjebb –

Általába egyedül csöveztem, vagy ha éppen mellém csapódott egy lány, akkor avval, de úgy társasággal, galerikkel én nem jártam soha. Az az igazság, hogy féltem is egy kicsit a többiektõl – okkal. Mer bizony a csövesek között is vannak gyanús figurák, garázda elemek, sokszor még bûnözõk is – úgyhogy én igyekeztem inkább távol maradni a többitõl. De akkor viszont mi van? A süket magány –

Meg ami még iszonyú kínlódást jelentett, végig: az állandó üldözöttség. Szóval hát a rendõrök. Hogy mindig úgy kellett éreznem magamat, mintha egy bûnözõ lennék – holott én soha nem nyúltam semmihez! És mégis, énhozzám mindig egybõl avval jött oda a rendõr, hogy „hányszor voltál büntetve?”

– Hát – mondom – én nem voltam büntetve. – Azt kérdeztem: HÁNYSZOR VOLTÁL BÜNTETVE?!

– Értse meg – mondom –, NEM VOLTAM SOHA BÜNTETVE!

Õ csak rámnéz, és már BIZTOS benne, hogy én egy börtöntöltelék vagyok! És HÁNYSZOR bevittek csövezésbõl! Volt hogy benntartottak három napig, egyszer hat napig is, de legtöbbször fél óra múlva, egy óra múlva elengedtek. Elengedtek mindig – igen, de volt úgy, hogy EGY éjszaka NÉGYSZER, ÖTSZÖR is bevittek! Ez télen még hagyján, mer legalább addig is melegbe vagyok, ha nem vernek meg, ki lehet bírni – habár hát akkor is: a megaláztatás! Meg ez a borzasztó érzés, hogy nincs hová legyek! Hogy ugyanazon az éjszakán: bevisznek az aluljáróból, elengednek, egy óra múlva bevisznek a Nyugatiból, elengednek, rá megin egy órával bevisznek a Keletibõl, utána meg bevisznek még a puszta utcáról is, hajnalra már tiszta kimerült vagyok, egy roncs, egy mosogatórongy, esik a havaseső, lefekszem egy buszmegállóba a padra, elalszom – és ONNAN IS bevisznek! Hogy már BELEÕRÜL az ember! Iszonyú élet

volt ez, állandóan rettegni a rendõröktõl – úgy, hogy közbe bûntelen vagyok! Bevisznek, elvernek, elzavarnak, bevisznek, elvernek, elzavarnak -

– Meg ne lássalak még egyszer erre!

De hát akkor HOL LEGYEK?! Ahol csak voltam, engem mindenhonnan elûztek! Hogy már olyan érzésem volt: ki akarnak zavarni ebbõl az országból!

Olykor-olykor adódott egy romos ház vagy építkezés, egy jobb búvóhely, fedéllel – de hát az ilyen csövezõhelyeket általába a rendõrök is ismerték már, jött a razzia, pucolni kellett, vagy el is kaptak. Amikor aztán az összes pályaudvarról kivertek már, kapualjakba húzódtam be, hogy legalább a széltõl védve legyek kicsit – jön megin a rendõr, belevilágít a zseblámpájával a pofámba:

– Hát te mit csinálsz itt?! Hová akarsz betörni megin, mi?!

És bevisz, onnan is, és odabenn elkennek és kifaggatnak, elszámoltatnak, hol jártam, mit loptam, mit tudok errõl meg arról a betörésrõl – hát egy döbbenet volt ez az egész!

Bementem egyszer egy presszóba, hogy megigyak egy kávét – akkor épp dolgoztam is, volt is egy kis pénzem. Épp április 4-e volt, de esett egész nap az esõ, jól át voltam ázva – meg hát cigány vagyok, ez rám van írva, letagadni se tudnám, mindenki látja. És, valami táskások mûködtek ott, elemeltek valakitõl egy táskát – én nem láttam az egészet, fogalmam sincs kik voltak, én csak ültem magamba egy asztalnál, szürcsöltem a kávémat. A tolvajok persze rögtön leléptek – aztán mikor befutottak a rendõrök, csak körülnéztek, és egybõl engem szúrtak ki. Bevittek – de nem is kérdeztek semmit: NEKEM, és AGYBA-FÕBE vertek! Vállam, fejem, ahol érték, de úgy rámvágtak a gumibottal, hogy hasfali szakadásom lett, most is megvan még a helye, egy hosszúkás daganat.

– Állj a falhoz!! Na ki vitte el a táskát?

– Én nem vittem el.

– KI VITTE EL A TÁSKÁT?!

– Nem tudom, én nem láttam!

– Na álljál csak tovább, gondolkozzál, hátha eszedbe jut!

Kimentek – fél óra múlva vissza.

– Na, ki vitte el, tudod már? -Nem tudom!

Dirr-durr, adj neki – megin jól elvertek!

– Az anyád mocskos úristenit! Még mindig nem tudod?!

A végén persze elengedtek – de én már menni se tudtam, ott rogytam össze az utcasarkon.

A fagyoskodás, a nélkülözés, az éhezés, az örökös kialvatlanság, a rendszeres verések – hát tönkrementem nagyon. De nem is ez a része volt a legkeményebb, hanem a lelki oldal! Az állandó félelem, a megalázottság, a hontalanság érzése – ez, ez készített ki a legjobban. Úgyhogy az ilyen csöves idõszakoknak mindig kórház lett a vége, idegosztály. Ezt elég korán elkezdtem, még 19 éves se voltam, amikor elõször vitt be a mentõ a Róbert Károly körútra. Aztán attól kezdve már minden évbe egyszer vagy kétszer, pár hétre, egy-két hónapra. Mellé meg még az ideggondozó, ahová folyamatosan kellett járnom, hogy ellássanak a szükséges gyógyszerekkel – hát elég keserves tánc ez. Annyiból jó volt, hogy legalább volt hova letenni a fejemet, meg hát a kórházba éhezni se kellett – de amúgy –

Ugye elõször is: a bezártság. Ez ott is nagyon gyötört. Mer ha az ember bekerül, akár mentõvel, akár csak úgy gyalog, az ideggondozó papírjával, elõször zárt osztályra teszik. Engem legalábbis mindig automatikusan oda csuktak elõször. Ha az állapota olyan annak a betegnek, vagy ha nem is OLYAN, csak még nincs diagnózis, akkor zártra teszik, a megfigyelési idõszakba mindenhogyan ez van. Ha aztán kiismerték már, és nincsen nagy baj, akkor mehet a nyitott pszichiátriára. Ahogy engem is mindig továbbadtak – hát nem voltam én egy közveszélyes õrült, csak ugye tönkrementek az idegeim.

De túl sok örömöm a nyitott pszichiátrián se volt. Jó, voltak olyan kórházak, ahol tényleg megpróbáltak gyógyítani, ahol törõdtek velem, találkoztam nagyon rendes orvosokkal is – de hát ez ritka. Mer legtöbb helyen csak a szadizás ment. Ha az orvosnak nem tetszett annak a betegnek a képe, egyszerûen leinekciózta, vagy lekötöztette. De az ápolók is bárkit leinekciózhattak, megüthettek, elverhettek, nem kellett elszámolniuk a beteggel, durvák voltak, agresszívek, hatalmaskodók. Fiatal srácok voltak ezek az ápolók, de – itt is ez ment! – õk tegeztek a betegeket, minekünk viszont nem volt szabad visszategezni õket, és egyfolytába parancsolgattak, amit csak kitaláltak, azt azonnal csinálni kellett, másképp jött a nemulass – én nagyon alkalmazkodó vagyok, úgyhogy valahogy mindig megúsztam a verést, de olyan áron, hogy állandóan csak az ápolók szemét lestem, próbáltam kitalálni a

gondolataikat is, mer annyira rettegtem a kezüktõl. Eleinte komolyan vettem a dolgot, ha kérdeztek, szépen felelgettem, próbáltam feltárni az orvosoknak a problémáimat – de hát ez nemigen sikerült. És rájöttem, hogy igazából senki se kíváncsi az én bajaimra, az orvosoknak egyéb gondjuk is van, mint hogy az én nyomorúságommal foglalkozzanak.

És akkor – talán ez volt a legijesztõbb! – látnom kellett, hogy valójába még a kórházba sincs helyem. Ott is csak idegen vagyok, hazátlan. Mer örökké csak az izgatta õket, hogy mit keresek én ott, amikor nem is ahhoz a kórházhoz tartozom! Mer jártam mondjuk a IX. kerületi ideggondozóba, a munkahelyem szerint, ami a IX. kerületbe volt, és akkor õk beutaltak a kórházba -igen ám, de az a kórház nem illetékes, mer az ideiglenes bejelentõm szerint már a VII. kerülethez tartozom! Átvittek akkor egy másik kórházba –

– Hát ez hogy kerül ide? Amikor az állandó lakása Szolnokon van! Fogadja akkor Szolnok!

És hiába magyaráztam, hogy a szolnoki Nyúl utcába én soha nem laktam, az az anyám címe, csak úgy beírták a személyimbe, mer nincs más, de nem is lakhatnék ott sehogyan, mer azóta azt a házat le is bontották már – nem érdekes: utaztattak Szolnokra. De Szolnokon ugyanígy:

– De hát ez egy fiktív cím, itt nem is lakik! Csak foglalja itt az ágyat, pedig semmi közünk hozzá! – és passzoltak tovább, vissza Pestre, amíg csak nem akadt egy kórház, ahol végre megtûrtek valahogy. Vagy-pedig szélnek eresztettek – legtöbbször ez lett a vége: nem is ide tartozik, meg nem is olyan nagyon beteg, mehet! így jártam én végig Budapest majdnem minden kórházát, ahol csak idegosztály van, ott én már megfordultam, Merényi, Róbert Károly, X. kerület, a Bajcsy, János Kórház, mittudomén – szóval csak egy labda voltam én ezen a focimeccsen!

És akkor ez így ment: munkásszálló, utca, kórház, megin egy munkásszálló, megin az utca, megin kórház, körbe, körbe, körbe, évekig, HOSSZÚ évekig, kallódtam, nyomorogtam, õrlõdtem, két-három hét is elmúlt, és fõtt ételt egyszer se ettem, volt úgy hogy három-négy napig SEMMIT nem ettem, akkor ha valahol hozzájutottam valami kajához, nekiestem, befaltam, mint az állat – hát rettenetes élet volt ez! És eltelt az egész eddigi felnõtt életem úgy,

hogy két hónapnál tovább egyetlen helyen se maradhattam – hát tropára mentem, TELJESEN tropára mentem, na.

Meg közbe a társtalanság. Már amikor nagykorú lettem és szabad és Pestre jöttem, nagyon ráhajtottam, hogy kapcsolatokat alakítsak ki, hogy találjak magam mellé egy társat – hát ezt rettentõ fontosnak éreztem! Sikerült is, sokszor sikerült. De mindig csak rövid idõre.

Ugye, intézetekbe nõttem fel, végig társtalanul, és mindig csak fiúk között – de nemigen hiszem, hogy ez valamilyen káros hatással lett volna rám. Emlékszem, még a hajósi kollégiumba, ahol ilyen hatalmas hálótermek voltak, egész osztály együtt, harminc-negyven srác, egyszer egy éjjel arra lettem figyelmes, hogy az egyik ágyba valami mozgás van. Két fiú összebújt, és hát ott huncutkodtak. 14 éves voltam, akkoriba már kezdett érdekelni a nemiség – úgyhogy kilestem õket. És akkor olyan furcsán megbirizgált ez a látvány, úgy átszaladt rajtam valami érzés – de hát nem, nem lett ebbõl aztán semmi. Soha nem volt olyan, hogy belementem volna valami ilyesféle játékba. Akkor egyszer végignéztem, de azt hiszem hogy inkább egy ilyen kamaszos kíváncsiságból csak, mer igazából nem volt nekem ehhez semmi hajlamom. Az intézetekbe mindig vannak homoszexuális gyerekek, akik így próbálkoznának mindenkivel, de én valahogy idegenkedtem ettõl az egésztõl, mindig elutasítottam õket – és aztán úgy 15 éves korom körül meg már nagyon is a lányok érdekeltek.

Késõbb azután elõjöttek másfajta problémák. Amikor csavarogtam és éheztem, és lefogytam csontig, teljesen tönkrement a kondícióm, meg hozzá még jöttek a különbözõ orvosságok és inekciókúrák, akkor néha bizony eléggé legyengültem. Fõként ez a rengeteg gyógyszer tett rosszat, azok idõnként meglehetõsen elnyomták bennem a nemi vágyakat. Én viszont ilyenkor is próbálkoztam – mer hát TÁRSRA vágytam, RETtenetesen kellett volna már egy TÁRS! – és akkor elõfordult néha, hogy hát kudarcot vallottam. Volt ilyen is, volt. És ez aztán eléggé visszavetett, idegileg is, meg mindenhogyan –

De ez se a lényeg – mer amikor aztán kicsit erõre kaptam újra, meg a gyógyszerezés is szünetelt egy idõre, akkor szépen megnyugodtam, rendbejöttem, és nem lett volna gondom ebbõl tovább. Hanem hát súlyosabb dolgok vágták el az én útjaimat, ennél sokkal keményebb gubancok. A helyzetem. Az, hogy csóró csavargó vagyok, egy nincstelen senki! Sokszor volt, hogy mellém sodródott egy lány, két

napig, három napig velem volt, vagy mondjuk egy hétig – de hát ki a csuda az, aki egy ilyen életet vállalni tudna?

– Hülye vagy te?? Hogy képzeled: SEMMIBÕL élni?? Hát majd én elmegyek, és SZERZEK! – és ment, és elhagyott. Hát mindig ez volt!

Mer kik adódtak nekem, egy ilyen élet mellett, milyen lányok? Nem azt mondom, hogy „az alvilág”, mert ez nem igaz – de hát a hozzám hasonló nyomorultak, akik már megkóstolgatták az életet. Csakhogy azért õnekik mégis megvolt a módjuk rá, hogy az éhenhalás elõtti félórába mégis úgy döntsenek, hogy hát nem, nem vállalom, hanem ha nincs, akkor majd valahonnan veszek -és én képtelen vagyok elítélni õket ezer! Pálcát kéne törnöm felettük, mert a törvény szerint bûnösök – de ha látom az életüket, nem tudok rosszat gondolni róluk! Én magamnak azt választottam, hogy az egyenes utat járom

– de mit vállaltam vele? Iszonyú szenvedést, azt hogy soha nem lesz családom, gyerekeim nem lesznek, hogy tönkremegy a szervezetem, hogy elõbb-utóbb belehalok

– mert ez logikus, hogy ennek csak ez lehet a vége! Mindegy, én vállaltam. De elvárhatom mástól is, hogy ennyire lemondjon mindenrõl? Akár például a kedvemér! Ugye hogy nem? Énszerintem nincs jogom hogy szembeköpjem, amikor azt mondja, hogy „hát ha nincs, akkor muszáj szerezni, mer éhenhalni nem akarok; megpróbálom, megkockáztatom; egyszer talán majd jobbra fordul a sorsom, akkor majd lehetek még tisztességes” – hát mivel ismerem a sorsát, a nyomorúságát, nem tudom azt mondani, hogy bûnös!

Csak akkor annyi a vége, hogy maradok társtalanul, egyedül –

Ha jobban odafigyelne ez az ország, ez a társadalom, hogy micsoda mélyen és milyen reménytelenül élnek itt emberek, ha egy picit, csak egy PICIKÉT is megpróbálna odafigyelni rájuk és komolyan segíteni rajtuk, milyen más lenne itt minden! Akkor nem lenne ennyi bûnözés se, meg ennyi kurvaság, mer ebbe is csak a körülmények sodorják bele a szerencsétleneket!

De hogy jött ez most elõ? Ja, a társtalanság– Na, van azér ebbe énszerintem még valami. Hogy amikor én így nekifogtam, hogy társat keresek magamnak, rettenetesen nem ismertem még az embereket, nem tudtam én még semmit a lányokról. Mer honnan tudná az ilyen dolgokat egy állami gondozott? Az intézeti tananyagból ez kimaradt.

És lehet, hogy részben ez is vezetett a házasságomhoz.

Találkoztam egy lánnyal, megismerkedtünk, és akkor úgy gondoltam, hogy szeretem, és hogy hozzám való, és majd õvele rendbe tudom hozni az életemet, gyökeret tudok verni, lehet mégis egy otthonom, családom –

Pesti lány volt, VIII. kerületi, különben cigány δ is. De tényleg szerettem én őt! Mégse sikerült a dolog. Az az igazság, hogy palira vettek. Mer pali voltam. Már az eleje se jól kezdődött. Mer odamehettem lakni őhozzájuk, de azt már nem engedték hogy állandóra bejelentkezzek, csak ideiglenesen – hát aztán ilyen ideiglenes is lett ez az egész. Anyósomék meg valahogy úgy bántak velem, hogy – hát szóval kutyába se vettek. Mindennel kimutatták, hogy nem kellek én oda, hogy senki se kíváncsi rám – az az igazság, hogy ezt már első pillanattól kezdve észre lehetett venni. Csak hát én nem nagyon akartam észrevenni, próbáltam nem látni –

1978. június 6-án volt az esküvõnk – rá két hétre behívtak katonának. Én nem is tudom hogy vettek be, mer olyan voltam akkoriba, hogy a szél is elfújt, csak a bõröm volt meg a hajam – de bevettek. Hát eléggé el voltam keseredve. Pont most, mikor öt évi csövezés után minden kezd jóra fordulni – A másik meg, hogy – hát tényleg nem bírtam azt a laktanyai légkört. Megin csak a durvaság, a parancsolgatás, kiabálás, az erõszak mindenütt – úgyhogy persze azon voltam, hogy minél elõbb szereljenek le. Amit tizennégy hónap alatt sikerült is elérni. Jó, volt ebbe egy kis bunda is, mer azér nem voltam én ANNYIRA beteg, mint ahogy mutattam – de hogy nem bírtam, az való igaz, néha már úgy éreztem ott is, hogy belepusztulok! Bekerültem akkor a Honvéd Kórházba, és ott szépen leszereltek. Ami csak annyi volt, hogy átvittek a szomszédba, a Róbert Károlyba, civil kórházba, de hát ez is valami.

Amikor onnan is kijöhettem, hazamentem még, megszületett a fiam –

De akkor ez már nem volt egy házasság. Mer a feleségem nem volt már a feleségem. Meg is beszéltük, hogy elmegyek, abbahagyjuk a dolgot, mert ez úgyse vezet már sehová, és én mentem volna tényleg, magamtól is, habár iszonyú nehéz volt, a fiam miatt, rettenetesen nehéz – de akkor még hozzá anyósom elémállt az ajtóba, avval, hogy MOST menjek el, azonnal, és többé azt a küszöböt át ne lépjem, mer összeáll a rokonság és hülyére vernek – szóval kirúgtak, szabályosan.

A cuccomat meg utánamdobták a lépcsõházba, egy ingemet, alsónadrágomat, borotvámat, szandálomat –

Ez volt 80. február 3-án, egy rohadt hideg téli estén. Nem kellett épp az utcára mennem, mer három napon belül kaptam helyet a vállalatomtól egy munkásszállón – nade a munkásszállóról az én utam mindig az utcára visz úgyis! Egy hét után az utcán voltam újból.

Nagyon jó munkahelyem volt a katonaság után, életembe se lesz már olyan jó munkám: a Kõbányai Sörgyár rendészetén dolgoztam mint járõrkutya-vezetõ, meg a Szolyva Pista bácsinak segítettem a kutyakiképzõ iskolán – hát bolondulok a kutyákér, meg értek is a kiképzéshez, úgyhogy imádtam ezt a munkát, tök boldog voltam vele! És akkor ez is ráment a válásra. Mer a vállalat adott volna helyet a munkásszállón – nade hogyan legyen ott, pont azok között, akiket mint rendész feljelentettem a mindenféle disznóságaikér? Kinyírtak volna, elvágják a nyakamat, vagy belöknek a liftaknába! Egy hétig bírtam, állandó rettegésbe, de tényleg aludni se mertem – aztán jött az utca. Csavarogtam megin, éjszakáztam kapuk alatt, úgy jártam be dolgozni, amíg csak bírtam –

De ahogy kezdett kicsit tavaszodni, melegebb lett már, jobban ki is tudtam aludni magamat, megpróbálkoztam újra: elmentem akkor egy nyomdába segédmunkásnak. Az öltözõbe aludtam, meg raktárakba, a kollegák engedték, mer látták a helyzetemet – de a fõnökök is észrevették hogy mi megy, úgyhogy kirúgtak onnan is –

Csövezek a Keletibe, a nagy váróterembe, ott hátrébb, ott mindig jó pár csöves húzódott meg – és egyszer látom: jönnek be a rendõrök, minden oldalról, de már leakasztott gumibotokkal, és NEKI az alvó csöveseknek, csihi-puhi! Ahol csak érik, fejét, hátát, hasát, persze ordítás, jajgatás, de nincs hová menekülni, úgy dobálták ki a szerencsétleneket a grabancuknak fogva, hogy az orruk vérén csúsztak – én nem is tudom, hogyan tudtam kisiklani, hogy úsztam meg ép bõrrel ezt az éjszakát. De még másnap is egyfolytába csak reszkettem az idegességtõl, állandóan csak ez a látványt moziztam a fejembe. Nem, akkoriba már sehogy nem bírtam a csövezést, EGYÁLTALÁN nem bírtam már! Enélkül is tökéletesen ki voltam bukva, a gyerekem, a fiam miatt, amér el kellett szakadnunk, meg hogy megin csak a kudarc, hogy semmi se sikerült, meg hogy újra csak a magány

Csövezés közbe ismerkedtem meg a Virággal is – nem könnyû errõl

beszélni még most se –

Ez 81-be volt, tavasszal, pár hónappal azután hogy a feleségemtõl hivatalosan is elváltunk, habár a válás elõtt már majdnem egy évig külön voltunk.

Magyar lány volt a Virág, szõke, csinos kis magyar lány volt. Ibolya volt a rendes neve, csak én neveztem el Virágnak. A Nyugati pályaudvar elõtt állt amikor megláttam, állt és nézett maga elé, nagyon szomorú arccal. Megszólítottam. És akkor elmondta, hogy albérletet keres. Elkezdtünk beszélgetni és megtudtam, hogy Érden lakik a szüleivel, hogy a szülei nem szegények, parasztok, mindenük megvan, de õ mégse szeret otthon lakni, mer nem kap megértést – ezer szeretne inkább albérletbe menni. Elmondta hogy dolgozik, éjszakás nõvér a Tétényi úti kórházba, az idegosztályon van, állandó éjszakás – mindent elmondott magáról. Meg én is elmeséltem az életemet neki. Meg hát mondtam, hogy szeretnék segíteni neki, amibe csak tudok – aztán valahogy úgy együtt is maradtunk.

Mindjárt egybõl együtt maradtunk, aznap már nem ment haza a Virág. Este elkísértem a munkahelyére, de reggel már ott vártam a kórház elõtt, aztán együtt voltunk egész nap – ez így ment, hétrõl hétre. Nappal parkokba aludtunk kicsit, vagy egy pályaudvaron, meg egyszer-kétszer, ha volt egy kis pénzünk, kivettünk egy Ibusszobát, csak egy vasárnapra, mintha turisták lennénk-

és, hát egy szerelem lett ebbõl, egy nagyon szép szerelem.

A Virág tulajdonképpen bármikor hazamehetett volna. Mer várták haza! Ha megunja ezt a kallódást, csak elköszön tõlem és hazamegy – de õ nem ment haza. Járt közbe otthon, párszor hazaugrott, de csak valami ruháér, cipõér, egyszer meg egy köny vér, amit meg akart mutatni nekem – én elkísértem, kinn megvártam a kocsma elõtt, össze is futott a szüleivel, beszélt is velük, hívták hogy menjen haza – õ meg elmondta hogy mi van. Hogy velem él. De hát persze énrólam hallani se akartak a szülei. Egyszer én is elmentem vele. Láttam a lakásukat, találkoztam az édesanyjával, édesapjával, meg a Zoliival, az öccsével – a Virág azt remélte, hogy ettõl talán majd megváltoznak. De nem így történt. Látták, hogy cigány vagyok – és csak még rosszabb lett minden.

Ugye, Érd: maradi emberek, régimódi gondolkodás – a Virág szülei egyszerûen nem tudták bevenni, hogy a lányuk egy cigány gyerekkel

van. Persze az egész környék errõl beszélt, hogy az IBOLYA, egy CIGÁNNYAL, hát ez HOGY LÉTEZIK?! – és erre akkor a szülei is piszkosul szégyellték a dolgot, és mindent elkövettek ellenünk. Rokonok jöttek hozzájuk Ausztriából, azok is elõvették a Virágot, jól leteremtették:

– Hogy képzeled ezt, hát nem látod hogy CIGÁNY?! Képes vagy egy CIGÁNNYAL foglalkozni?! Mit akarsz vele?! – kiszekálták, csúnyán meggyötörték.

Ibolya-Virág csendes, szolid lány volt, ritkabeszédû, inkább érzelmi lény, a problémáit leginkább megtartotta magának – úgyhogy nekem ezekrõl a veszekedésekrõl se szólt, csak jóval késõbb. Ritkán hozta õ szóba ami fájt neki, sose panaszkodott! Sajnos épp a legsúlyosabb gondjait még nekem se tudta kibeszélni, mer engem is kímélni akart. Csak magába emésztette ezeket az otthoni háborúkat is – így aztán MEGemészteni nem is tudta õket. Lehet, hogy ez is vezetett a tragédiához.

Nagyon szerettem a Virágot –

Egyszer Érden csavarogtunk – akkor is haza indult, én meg el akartam kísérni a házukig, de aztán nem volt kedve bemenni, inkább ott keringtünk tovább együtt a környéken. Az M Hetesen túl van egy rész öreg gyümölcsösökkel, kis üdülõtelkekkel, ott kóboroltunk, csak úgy, céltalanul – és véletlenül rábukkantunk egy pici épületre. Egy régi, düledezõ vályogviskóra – nyitva volt, üres volt: bementünk. Talán ha kétszer három méter lehetett az egész, egyetlen földes szobácska, kis padlástérrel, rosszacska nádtetõvel, de elég nagy telek övezte, az elvadult gyümölcsfák elrejtették a kíváncsi szemek elõl, még így október végén is, amikor lomb már nem volt, és távol esett a forgalomtól is – hát a semminél ez is jobb: ottmaradtunk a Virággal éjszakára. Meg ottmaradtunk véglegesen is.

Laktak a közelbe megbízható ismerõsök, tõlük szerzett a Virág egy régi vaskályhát, meg vettünk egy használt takarót, a szeméttelepen találtunk egy használható ágybetétet, rugós matracot, aztán amikor a Virág megkapta a fizetését, beszereztük a legszükségesebb dolgokat: egy csörgõórát, egy ivókannát, lavórt, pár gyertyát, ilyesmiket – szóval berendezkedtünk ebbe a kunyhóba, és akkor ott dekkoltunk. Onnan járt be a Virág dolgozni is – én bekísértem, visszamentem, reggel kiálltam a buszmegállóhoz, ott vártam meg a Virágot –

Még nyáron, miután összekerültünk, kimentünk egyszer Fótra, és a kutyamenhelyrõl magunkhoz vettünk egy fiatal németjuhászt. Én mindig is nagy kutyabolond voltam, és hát nagyon kellett is a kóborlásainkhoz egy társ, aki vigyáz ránk – nahát a Sátán tényleg az lett: egy hûséges, ragaszkodó barát. HATALmas termetû, nyolcvankilós, fekete, GYÖnyörû állat volt, igen kemény, komoly, megbízható. Most aztán Érden pláne nagyon jól jött nekünk egy stramm kutya – novemberbe már kihalt, lakatlan volt az egész üdülõkörnyék, és egymás után törték fel, rabolták ki a házikókat, úgyhogy eléggé féltünk mi is, de hála a Sátánnak, szerencsésen kimaradtunk a szórásból.

Közbe megérkezett a tél. Kegyetlen hideg volt abba az évbe, decemberbe már iszonyú fagyok jöttek, és nagy hó. Körülöttünk nem voltak házak, szabadon átjárt rajtunk a jeges szél. A kunyhónk fala csupa lyuk volt, rongyokkal meg papírral próbáltuk kitömni a hézagokat, de tüzelõnk nemigen volt, ha be is tudtunk gyújtani valamivel, egy óra alatt ellobogott a tûz, didereghettünk tovább – hát egy kínszenvedés volt az életünk. December elején a Virág kilépett a munkahelyérõl, mer megbeszéltük hogy én is dolgozni fogok, és akkor már dolgozzunk egy helyen – el is helyezkedtünk a BVKN-nél, én anyagmozgató lettem, a Virág meg betanított munkás, valami mûanyag dolgokat szereltek össze egy nagy mûhelybe, egy csomó lány, én meg kiszolgáltam a mûhelyt. Most már együtt jártunk be minden reggel – végigvacogtuk az éjszakát, szorosan összebújva, 3 órakor csörgött az óra, felkeltünk, elgémberedve, csonttá fagyva, a lavórba a mosdóvíz persze fenékig befagyva, sokszor egyáltalán nem is tudtunk mosakodni, akkor indulás, éhesen, végig a havas gyümölcsösök között, még sötétbe, másfél kilóméterre volt a buszmegálló, ott volt egy kis szélvédõ, az alatt cidriztünk amíg jött a pesti busz – szinte megváltás volt, amikor beértünk a munkahelyünkre, mer a mûhelybe legalább meleg volt. A BVKN-nél három hét után kaptuk meg az elsõ pénzünket, akkor tudtunk venni valamennyi hideg élelmet, azt elraktároztuk, hûtõszekrény nem kellett, mer egy hûtõszekrénybe laktunk, de fõzni továbbra se tudtunk, csak a fagyott sajtot rágtuk, fagyott kenyérrel – Az a tél, az rettenetes volt, az irgalmatlan volt. Hogy ezt ember kibírja –

A Virágék háza – hatalmas, négyszobás, fûtött ház -tõlünk tán tíz

percre volt, mi odaláttunk. A Virág szülei viszont nem tudták, hogy mi hol vagyunk. És amikor már végképp nem bírtuk a nélkülözést, a Virág hazament – hát kulcsa volt a házhoz – és óvatosan, hogy senkivel ne találkozzon, lopott nekünk tüzelõt. Úgy jött vissza: két nájlonzacskóba szén, a harmadikba gyújtós, a negyedikbe meg élelem. Ahogy ez elõszörre sikerült, persze megpróbálta másodszor is, aztán egy idõ után már minden másnap, harmadnap hazalopódzott. így már kicsit könnyebb lett a helyzetünk, nem fagyoskodtunk már annyira, éhezni se kellett annyit – de tartalék tüzelõt így se tudtunk felhalmozni, a tél meg csak dühöngött tovább.

A Virág szülei meg persze kiszúrták, hogy a lányuk hazajár és lopja a szenet, kilesték és elkapták. Utóbb tudtam meg, hogy az apja akkor meg is ütötte. Az anyja meg felkínálta neki újra a lehetõséget, hogy költözzön haza, és akkor õk mindent megbocsájtanak. A Virág azt felelte: jó, hazamegy – velem együtt. De errõl az öregek hallani se akartak. Megpróbálták kiverni az Ibolyából, hogy hol bujkálunk – de a Virág nem vallotta be, mer félt hogy rendõrséggel jönnének a nyakunkra. Úgyhogy szó szót követett, és az apjáék fogták, bezárták a Virágot a házba, nem engedték vissza.

Vártam, vártam a Virágot, nem jött. December végén korán sötétedik, este lett, gyertyát gyújtottam, magamra csavartam a vékony kis pokrócunkat, tipegtem-topogtam fel és alá – hol lehet, te jó Isten, mi történhetett vele? Lenn a buszmegállónál volt egy kocsma, oda jártunk cigarettáér, meg a környék híreit is mindig ott tudtuk meg, hová törtek be megin, satöbbi – nem bírtam már türelemmel, lementem a kocsmába. Hátha lement az Ibolya is cigiér, vagy ha nincs is ott, hátha tud valaki róla!

Az édesapját találtam a kocsmába. Észrevett õ is rögtön. Intett, hogy menjek oda.

– Ne várd az Ibolyát – azt mondja nekem –, többé nem megy. Be van fejezve a dolgotok!

Alig tudtam kitántorogni a kocsmából, annyira elfogott a kétségbeesés. Hát mi ez most? A Virágba én rettenetesen bíztam, erõsen hittem, hogy õ ilyet nem tesz, hogy szó nélkül hagyjon el! De akkor meg: mit csináltak vele?! És mi lesz most velünk?!

Kibotorkáltam a kocsmaajtón – és ott állt a Virág a lámpa alatt.

Keresett közbe otthon, nem talált – lejött õ is a kocsmába, hátha ott

vagyok. Elmondta aztán: bezárták a szobájába, kulcsra, megmondták neki, vége a cigánygyereknek, befejeztük – õ meg nekiment az ablaknak, kitörte az üveget, kiugrott, átmászott a kerítésen és jött.

Énutánam kijött a Virág apja is a kocsmából, és látta: ott öleljük egymást, sírunk – csak dörzsölte a szemét, hogy jól lát-e. Megfordultunk akkor, elindultunk haza a havon –

RETTENETESEN szerettem azt a kislányt, tiszta szívembõl szerettem –

Végig nem árulta el a Virág a szüleinek, hogy tõlük tíz percnyire bujkálunk – a rendõrök mégis megtaláltak minket. Mer persze hogy nem tudtunk rejtve maradni, a környékbeliek észrevették a mozgást és feljelentést tettek. Ki is szálltak a rendõrök – emlékszem, alig bírtam a Sátánt visszafogni, hogy meg ne egye õket –, és – ez érdekes – nem lett semmi. Látták az igazolványunkból, hogy munkahelyünk van, dolgozunk, meg az Ibolyát ismerték is a szülei révén, és elmondtuk nekik, hogy mi együtt szeretnénk élni, de hát ilyen a helyzetünk – és akkor még a rendõrök adtak felvilágosítást, hogy menjünk be a földhivatalba, mer lehet hogy ez egy gazdátlan birtok, próbáljuk meg kibérelni a tanácson keresztül -és békébe hagytak minket, elmentek!

Úgyhogy attól kezdve, amikor olyan rettenetesen fáztunk, azt csináltuk, hogy összebújtunk a rossz takarónk alatt és tervezgettük a jövõnket. Hogy együtt maradunk, tavasszal rendbetesszük a kéglit, kibéreljük a tanácstól, kibõvítjük, megmûveljük a gyümölcsöst is, elkerítjük, szépen berendezkedünk, és rendbejövünk –

De hát ez egy NAGYON kemény tél volt. Kiderült, hogy a pénzünk kajára se elég, ilyesmik, hogy kabát, cipõ, melegebb takaró már nem futja belõle, a tüzelõrõl nem is beszélve, amióta meg a Virág kitörte otthon az ablakot, szenet se tudott már lopni – iszonyú élet volt ez, egy döbbenetes helyzet, hajnalba úgy keltünk fel, hogy az átfagyott lábunkra alig tudtunk ráállni, és akkor gázolni a térdigérõ hóba –

És eljött az az idõ, hogy már én is azt mondtam a Virágnak: menjen inkább haza. Hát itt úgyis csak meghalunk! A hidegtõl már olyan volt a bõrünk mint a reszelõ, elkoszosodtunk, mer a higiéniai helyzet is szörnyû volt, ami hát egy nõnek képtelenség, lefogytunk a felismerhetetlenségig, meg a Sátán is olyan volt már mint egy deszka, néha bementünk azér dolgozni, de hát csikaró gyomorral azt se lehet -

– Menjél – mondom a Virágnak –, hát menekülj innen! Nem neked

való élet ez! Meg akarsz fagyni, éhen akarsz veszni?! Menj haza, mentsed az életedet!

A kocsmába tudtuk meg azt is, hogy a Virág édesapja beteg. Rossz volt a szíve neki, és akkor hozzá még ivott is – szóval hát ágynak esett és azt mondták hogy elég súlyos állapotba van. És akkor a Virág úgy döntött, hogy õ tényleg hazamegy. De csak úgy, hogy minden nap át fog jönni hozzám – ehhez ragaszkodott. Tisztára le volt már gyengülve – hát jó, akkor hazamegy, de minden este átjön, hoz egy kis tüzelõt, ennivalót, könyveket, együtt vagyunk, beszélgetünk, csak éjszakára megy vissza. És így is lett, így éltünk akkor hetekig. Vártuk a tavaszt, reménykedtünk –

Így vártam a Virágot egy rettenetesen hideg januári szombat estén is – 5 óra körül már ott szokott lenni, de most már 6 is elmúlt, és a Virág sehol. Meggyújtottam már a gyertyát, próbáltam olvasni, de ideges voltam nagyon – hol lehet? Kimentem a kunyhó elé a Sátánnal, indultam volna már eléje – és akkor jött. De – ez kicsit furcsa volt – nem a rendes úton, körbe, amerre már le volt járva az ösvény, hanem egyenesen toronyiránt, mindenen keresztül, a fülig érõ hóba. Ez már akkor is feltûnt nekem – de nem kérdeztem rá. Gondoltam: biztos sietett, fázott nagyon, hamarabb akart ideérni, vagy valami – fõ hogy itt van. Bejött Virág, lesepergettem róla a havat, lerakta a szatyrokat, volt bennük szén, tûzifa, kis lopott sütemény, én egybõl begyújtottam, tettem fel vizet melegedni, elkezdtem borotválkozni. Kérdezgettem közbe az otthoni dolgokról – de alig válaszolt. Csak annyit mondott, hogy már megin kicsinálták. És kitette a matrac mellé a papírjait, személyijét, mindent – ebbõl megértettem: nem akar visszamenni már, ittmarad.

– Nekem jöttek megin, jól kikészítettek – azt mondja. Még szappan volt az arcomon, de letöröltem, megcsókoltam:

– Nem fogsz többet visszamenni. Ittmaradsz énvelem. Nem engedlek el.

– Nem is akarok már elmenni – azt mondja –, ittmaradok veled, örökre.

„ÖRÖKRE”, így mondta – de nekem akkor ez se tûnt fel. Volt még meleg víz, hozzáfogtam mosakodni – a Virág meg azt mondta, õ fáradt, ledõl.

– Ott van egy könyv a fás szatyorba – azt mondja –, azt feltétlenül

olvasd el! Nagyon szép könyv. Lehet hogy elalszom – azt mondja. Még megsimogatta a Sátánt, aztán befordult a falnak. – Ülj itt mellettem, amíg el nem alszom!

Odaültem a matrac szélére, megfogtam a hideg kezét

– de egy perc múlva már aludt.

Ültem ott egy darabig, megigazítottam rajta a pokrócot

– aztán felálltam. Tettem-vettem még egy darabig, aztán kivettem a szatyorból a könyvet. Az Aranykoporsó volt, Móra Ferenc írta. Leraktam a gyertyát a matrac mellé, behúzódtam én is a Virág mellé, és elkezdtem olvasni.

Hajnalig olvastam. Nem végeztem a könyvvel, de jó feléig jutottam. 3 vagy 4 óra lehetett, amikor elfújtam a gyertyát, odabújtam a Virághoz és elaludtam én is.

Dél is lehetett már, mikor felébredtem. A csörgõóra megállt az éjjel. Láttam: a Virág még ugyanúgy alszik.

Felkeltem. Volt még egy kis tüzelõ a tegnapiból, hozzáfogtam hogy begyújtsak. Fáradt, hadd aludjon, gondoltam – de hány óra lehet? Párszáz méterre tõlünk lakott egy öregasszony, a Virág össze is barátkozott vele, átmentem hozzá megkérdezni, mennyi az idõ. Egy óra elmúlt – hû! Szaladtam vissza a friss havon:

– Ibolya-Virág, keljél fel! Egy óra elmúlt! Ibolya-Virág!

Tettem a tûzre, vártam hogy mocorogjon – semmi. Kivittem a kutyát, futkározott kicsit a Sátán, megvártam, aztán vissza – hát MÉR nem kel már fel a Virág?! Kezdtem már nyugtalan lenni!

– VIRÁÁG!! Mi van?! – és ráztam. – ÉBREDJ FEL!! És ahogy ráztam: kifordult felém. DE tiszta mereven.

És látom: a száján vércsík. És az arca fehér mint a hó, halott-fehér.

Hát percekig nem tudtam mozdulni, csak ültem a földön, a döbbenettõl nem is láttam. Aztán megnéztem a pulzusát – de úgy remegett a kezem, hogy alig találtam. Volt pulzusa, vert a szíve.

Elkezdtem akkor szaladni, a Virágék háza felé. Zárva volt a kapu – nekiestem, vertem:

– Zolti, Zolti! – az Ibolya öccsének. – Zoltíí!! Gyertek, azonnal gyertek!

Ki is jött a Zolti: – Mi van??

– Hát – mondom – úgy néz ki, az Ibolya megmérgezte magát, azonnal gyere, el kell menni orvosér! Édesanyádnak is szóljál!

– Most nem lehet – azt mondja –, neki most nem tudok szólni!

– MÉR nem?!

– Mer – azt mondja – részeg.

– Hogyhogy részeg??

– Hát – azt mondja –, tegnap, ahogy összebalhéztak az Ibolyával, utána ivott, és most –

Na jó, egye meg a fene, csak menjünk már! Teljesen használhatatlan állapotba volt a Virág édesanyja, úgyhogy akkor mentünk nélküle. Futva, le az orvosi rendelõhöz, vagy egy kilómétert rohantunk. Nem vártuk ki a sort se, berontottam – de alig kaptam levegõt, alig tudtam kinyögni hogy mi van.

– Tejet – azt mondja az orvos –, tejet itassatok vele! Mindjár megyek!

A Zolti rohant haza tejér. Töltöttük, csurgattuk a Virág szájába – de a Virág csak hörgött meg nyögött, nem tudta nyelni, meg észhez se tért. Fél óra múlva megérkezett az orvos, meg egy asszisztensnõ is vele – alig tudtak átvergõdni a havon. Hoztak inekciókat, összevissza szurkálták a Virág testét – semmi. Akkor az asszisztensnõ elszaladt telefonálni.

Pestrõl jött ki a mentõ, jó sokat kavargott a gyümölcsösök közt amíg odatalált – rengeteg idõ eltelt, sötét este volt már. Befutottak a Virág szülei is, az édesapja gatyába, hosszú alsóba, ahogy az ágyból kikelt, sírtak, jajgattak ott –

Kérdeztem a mentõsöket, hová viszik a Virágot, mondták hogy a Korányiba – elmentek, meg elmentek a szülõk is, ottmaradtam egyedül. De én nem is tudtam semmit a világról, teljesen megvakultam –

Bementem aztán Pestre, még akkor éjjel bementem -annyit tudtam meg, hogy az intenzív osztályon van a Virág, eszméletlenül, életveszélyes állapotba. Azt mondták, egyelõre ne is próbálkozzak, esetleg majd másnap. Visszamentem Érdre, megpróbáltam meghúzni magamat a putrinkba – BORzalmas hideg volt azon az éjszakán, a tûz rég kialudt, tüzelõnk nem volt már, tényleg azt hittem, meg fogok fagyni, de a szó szoros értelmébe, biztosra vettem hogy nem érem meg a reggelt. Ledõltem, a Sátán kutyát odahúztam magamhoz, az õ melegével értem meg a pirkadatot.

Reggel már ott voltam megin a Korányiba. Ugyanaz: eszméletlen,

életveszélyes állapotba van– Csavarogtam egész nap, ittam mindenféle talponállókba, meg nem is tudom mit csináltam, nem is tudom hol jártam. Éjszakára megin visszamentem a viskónkba, megin a Sátánnal vészeltem át az éjszakát, meggémberedve kapaszkodtam beléje, meg néztem a gyertyalángba – aludni nem tudtam.

Másnap: ugyanaz. Kivártam az orvost, sikerült vele beszélnem. Azt mondta: ez a nap lesz a krízis. Ha ezt átvészeli, életbe marad. De hozzátette azt is, hogy ép már soha nem lesz a Virág. A gyógyszerek már annyira felszívódtak, hogy széjjelrombolták az agysejtjeit – így mondta az orvos. Vagy nyomorék lesz, mozgásképtelen, vagy szellemi károsodása lesz, de egészséges nem lesz már. Jó Istenem, nem érdekel, gondoltam, még AZ SE érdekel, csak NE HALJON MEG, csak ÉLJEN!

Végigkóboroltam azt a napot is, óránként hívtam a kórházat valamelyik kocsmából, végigtébláboltam az éjszaka felét is, aztán mikor már minden kocsma bezárt, hazahajtott a hideg, az elsõ hajnali busszal visszamentem megin Érdre. De alig is éltem már akkor, hát harmadik napja se nem ettem, se nem aludtam – hazaértem, végigvágódtam a matracunkon, és elaludtam Elkapott egy mélységes mély álom – mintha egy kútba zuhantam volna. A Sátán szinte rajtam feküdt, úgy védett a megfagyástól –

Ez volt a krízis éjszakája, amikor eldõlt, hogy élni fog-e a Virág – és ezt az éjszakát én végigaludtam.

Délután volt már, mikor beállítottam a kórházba. Az intenzív osztály orvosát kerestem, mondták hogy várjak, vártam akkor--

Vártam jó soká – aztán jött az orvos, és közölte, hogy a Virág meghalt.

Akkor én is meg akartam halni. Úgy éreztem, hogy tovább már nincs értelme az életemnek.

De nem nagyon tudom, hogy miket gondoltam még, mer csak mentem az utcán, mint a világtalan.

Egy idõ után eszembe jutott a könyv. Amit a Virág adott. Akkor õ már tudta, hogy meg fog halni! Biztos evvel a könyvvel üzent nekem! A felét már olvastam, még akkor, õmellette, gyanútlanul, de félbehagytam -rohantam vissza Érdre, fogtam a könyvet, az Aranykoporsót, elolvastam végig –

Akkor nem is tudom merre csavarogtam megin, azt se tudom

mennyi ideig, fogalmam se volt merre járok, felültem mindenféle vonatokra, mentem velük amerre vittek, jegy nélkül, minden cél nélkül – –

Én NAGYON-NAGYON szerettem a Virágot, RETTENETESEN szerettem! Meg õ is így szeretett engem, hát tudom! Az élet, amit terveztünk, most semmivé foszlott, Virág pedig nincs többé, nem támad már fel – hát ISZONYÚAN szenvedtem. Minek így élni? És úgy éreztem, hogy a Virág vár rám, hív engem, számít rá, hogy én is utána megyek, „most már ÖRÖKRE veled maradok”, így mondta, ez volt az utolsó szava – és akkor én is megmérgeztem magamat. A Virág holmijába maradtak gyógyszerek, mindenféle altató, azokat cipeltem magammal, és egy éjszaka, valami ácsorgó vonaton kuporogva bevettem az egészet.

A Korányiba tértem magamhoz, infúzióztak, körbe az ismerõs arcok, a Virág orvosai, ápolói –

Aláírattak aztán egy papírt, hogy nem leszek többet öngyilkos – nem érdekelt, aláírtam. Hát most nem mindegy? Nem érdekelt semmi –

Aztán valahogy visszavetõdtem Érdre, a házikónkhoz – és megtaláltam a Sátánnak a holttestét. Hát ott volt bezárva, egyedül, már vagy két hete nem etettem, nem tudtam vele törõdni – és meghalt. Aki az életemet mentette meg a nagy hidegekbe! És a Virág is hogy szerette!

– hát ezen is rettenetesen elkeseredtem. Nem is tudtam ottmaradni tovább, a mi kis otthonunkba, eljöttem, nekimentem megin a világnak –

Hát így történt ez. Azon az estén nyilván megin nekimentek, jól kiszekálták, aztán meg bezárták – és akkor õ begyógyszerezett. Mer belefáradt már ebbe a kilátástalan harcba, úgy érezhette hogy úgyis mindegy – és bevette a gyógyszert. Aztán kiszabadult mégis, sikerült neki kitörni, és jött, sietett hozzám, ezért is jött a rövid úton, inkább a nagy hóba, mer tudta hogy már kevés az ideje, õ meg még élve akart hazaérni, félt hogy elesik és ott hal meg kinn a hómezõn, pedig õ énvelem akart lenni, mellettem – és sikerült is hazaérnie, halálosan megmérgezve, de ott volt velem –

HÁT EZT TETTÉK VELE, MEG EZT TETTÉK MIVELÜNK, EZT! INKÁBB EZT TETTÉK, MINT HOGY HAGYTÁK VOLNA

HOGY BOLDOGOK LEGYÜNK! Pedig ha engedik, ha hagytak volna minket, nekünk BIZTOS hogy egy boldog életünk lett volna, hát ez SZÁZ SZÁZALÉK! De nem: INKÁBB HALJON MEG, PUSZTULJON INKÁBB MINDEN! Ez nem gyilkosság?! Ezt szabad?! Ezt nem is büntetik?! B ASSZA MEG, B ASSZA MEG, BASSZA MEG AZ ISTEN, NEM IS TUDOM HOGY MIT, MINDENT, AZ EGÉSZ VILÁGOT AMIT TEREMTETT, BASSZA MEG!!!

Én nem beszélek csúnyán, soha nem beszéltem csúnyán, még az intézetbe se, valahogy nem szoktam rá a csúnya szóra, nem szokásom a káromkodás, nekem az soha nem hiányzik – csak hát –

A Virág halála után idegosztályra kerültem megin, három vagy négy hónapra befektettek. De én valahogy nem is nagyon törekedtem rá hogy kikerüljek: jó helyen vagyok ott is. Mer mit csináljak: csavarogjak, csövezzek? Minek? Eleget láttam már az életbõl. Rendbejönni úgyse fog már a sorsom, hát akkor meg most mit, célozzak meg egy munkásszállást megint? Mer nekem az a maximum! Óriási eredmény lenne – csak nekem abszolút semmi kedvem nem volt már hozzá. Hogy aztán kezdõdjön minden elölrõl, körbe, körbe, körbe, munkásszállás, utca, csavargás, kórház, munkásszállás, csavargás, az állandó hülye kis reményekkel – hát nem.

Így láttam meg a tavaszt, amit annyira vártunk a Virággal, a kórház rácsos ablakából néztem, hogyan rügyeznek a fák, hogyan lesz megin zöld minden, teli virággal –

Csak aztán egy idõ után kiraktak. Mer dühöngõ elmebeteg nem vagyok – az ágy meg kevés.

Én mindigis nagyon visszahúzódó gyerek voltam, nemigen barátkoztam a többiekkel, magányosan éltem, igazi barátom nem is volt soha. Hajóson, ott még talán volt egy barátom, még az általános iskolába – de hát az már messze van, réges-rég elsodródtunk egymástól. Honnan is lettek volna barátaim, ha sehol nem tudtam megmelegedni, mindenhonnan menni kellett tovább! De most, most úgy érzem, hogy van végre valakim: a doktor Faragó Gáspár.

Körülbelül négy éve találkoztunk elõször, a VIII. kerületi ideggondozóba. Õ nem ott dolgozott, hanem a gyámhatóságnál, csak átjött valami hivatalos ügybe, egy konzultációra – én meg éppen ott jártam. És az orvosnõ bemutatott a doktor Faragónak, valami ilyen

szöveggel, hogy „most nézze meg ezt a fiút, idejár hozzánk kezelésre, három év alatt öt munkásszállóról lépett meg, Gubacsi út, Hámán Kató út, Rezsõ tér, egyebek, rémes helyekrõl, mer nem bírják az idegei a munkásszállót, inkább csövezik, csavarog; én itt gyógyszerrel el tudom látni, de tulajdonképpen nem is gyógyszer kellene neki, hanem ennivaló, mer már olyan mint egy léc!” Hát ez volt, tényleg: annyira le voltam már romolva, hogy dolgozni nem tudtam, pénzem nem volt, nem ettem –

És akkor a doktor Faragó egybõl mondta, hogy õ talán tudna segíteni, és hogy várjam meg. Megvártam. Elõszöris elvitt a lakására, és a felesége jól megetetett. Csak bámultak, ahogy ott rávetettem magamat a kajára –

Másnap meg leültetett a hivatalában, kikérdezett, elmeséltette velem a történetemet meg az egész magánéletemet, mindent feljegyzett rólam, nyitott nekem egy dossziét – aztán elvitt egy helyre, az öregek napközi otthonába, és elintézte, hogy attól kezdve minden hétköznap délbe odamehetek ebédelni. Meg még az öregasszonyokat is végigagitálta, hogy törõdjenek kicsit velem, mer így a tízparancsolat, meg úgy az anyai szív, meg adott egy névjegyet is, hogy tegyem el, ha baj van, keressem fel – hát fantasztikus volt!

Irtó klassz volt, minden nap fõtt étel – óriási dolog volt ez nekem! A konyhasók is marha rendesek voltak, sokszor még csomagoltak is hideg kaját, hogy legyen estére is – olyan volt az egész, mint egy csodálatos álom! Jártam is oda aztán, több mint fél évig, szorgalmasan ebédelgettem – csak aztán új igazgató lett, új személyzetet hozott a konyhára is –

A doktor Faragót meg nem kerestem – hülye voltam. A címét is elhagytam valahol – úgyhogy teljesen eltûnt a Faragó Gáspár a szemem elõl, majdnem két évre. Aztán 85-be, amikor belekeveredtem egy lakás-ügybe és nagyon megijedtem, eszembe jutott a doktor Faragó, és elmentem a munkahelyére. Már nem ott dolgozott akkorra, de megadták az új címét. Elmentem oda is – nem volt benn. Mondták hogy egy értekezletre ment, nem biztos hogy visszajön, de azér próbáljam megvárni. Vártam jó sokáig, amíg csak be nem zárták a hivatalt, vártam rá – nem jött. De közbe ott az elõszobába írtam neki egy levelet. És azt otthagytam egyik munkatársánál.

„Tisztelt Doktor Faragó úr! Nagyon szépen kérem, hogy ne tessék

haragudni amiért megzavarom, Rostás Kálmán vagyok, a Faragó úr foglalkozott már az ügyemmel, a szociálpolitikai osztályon aktát is vezetett rólam, ismén az egészségi állapotomat, életemet és a rendkívül kedvezõtlen szociális helyzetemet. Az utolsó találkozásunk óta ügyem olyan fordulatot nyert, aminek következtében életem további kimenetele az ön segítsége nélkül már teljesen reménytelenné válna és végsõ tragédiával fenyegetne. Egész életemben nem volt állandó lakásom, ami az igazolványomba be van vezetve, az csak fiktív cím, mert amikor betöltöttem a 18. életévemet és megszûnt az állami gondozásom, beírták anyám címét, ahol valójában soha nem laktam és nem is lakhattam mert anyámék nem engedték. Anyámmal és testvéreimmel soha nem sikerült családi kapcsolatot és lakhatási helyzetet kialakítanom, és nem is akartam visszasüllyedni oda ahonnan a születésemkor elindultam, mert a család nem egy tagja bûnözõ, többszörösen visszaesõ börtönviselt. Azóta anyámék el is költöztek, a házat lebontották, de ez a hatóságokat nem érdekli, az én igazolványomban még mindig ugyanez a cím szerepel. Ilyen módon munkásszállásra kényszerültem. Nagyon sok munkásszálláson laktam már és elmondhatom, hogy belefáradtam és az ottani életet nem kívánom senkinek se. 1978 óta vagyok idegbeteg-gondozói kezelés alatt, és azóta nem telt el egyetlen év sem, hogy ne feküdtem volna hónapokat különbözõ kórházakban és ne lettem volna tartós betegállományban. Amikor a sikertelen házasságom után a fiamtól is el kellett szakadnom, az idegi állapotom tovább romlott és ettõl kezdve már inkább csak utcákon, tereken és pályaudvarokon éjszakáztam, évekig. Sokat szenvedtem az egyedülléttõl, az otthontalanságtól, a sehová és senkihez nem tartozástól, igen gyakran az éhezéstõl is. Semmi esélyem nem volt rá, hogy valaha is igazi állandó lakásom legyen, mert senkitõl nem kapok, ha meg magam próbálnék építeni, ahhoz legalább 20 év kellene, 50, 55 éves koromra talán lehetne egy szobám, de erõm és nyugalmam nincsen már ekkora munkához. Hontalan vagyok a hazámban, ahol születtem, amelynek állampolgára lennék. Sokszor elgondolkoztam már azon, hogy mit is keresek én ebben az országban? Milyen élet, milyen jövõ vár itt rám? Az utóbbi idõkben egyre gyakrabban jut az eszembe, hogy kérnem kellene a kivándorlásom engedélyezését, vagy ha nem kapom meg azt se, búcsút mondok az életnek.

Tisztelt Faragó úr, ön jól tudja, hogy a megoldatlan lakáshelyzetemnek mekkora része volt a betegségem kialakulásában is, és mennyire oka minden kétségbeejtõ nyomorúságomnak is. Ezért kérem, olvassa végig ezt a levelemet, mert talán az életem függ az ön hozzállásától! Ez év augusztus 29-én feltörtem egy lakatlan lakást a XIII. kerület Bánfa utca 14. alagsor 3. szám alatt. Utána a Tanács félreértése vagy gondatlansága folytán sikerült még aznap be is jelentkeznem állandóra. Ez a lakás egy 3x4 méteres szobából és egy másfélszer másfél méteres elõszobából áll. Nagyon szeretném megtartani, nagyon fontos lenne, hogy ne dobjanak ki belõle. Szeretnék most a Faragó úrtól tanácsot kérni, hogy mit tehetnék, és szeretném a segítségét is kérni. Minden reményem magában van, hiszen ön tudja, mit jelentene nekem ez a lehetõség, és én nagyon bízom a Faragó úr jóindulatában. Ha nem sikerülne a segítsége és elkergetnének, valószínûleg nem fogom túlélni. Pedig ha sikerülne megmaradnom itt, akkor lehet hogy rendbejönne az életem! Borzasztó idegállapotban vagyok, rettegek hogy jönnek a rendõrök és elûznek. Napközben nem is merek itthon lenni. Nehezíti a helyzetemet, hogy a bejelentkezésem miatt nem tudok az ideggondozóba se menni, meg kell várni, amíg átküldik a kartonomat a XIII. kerületbe, csak azután járhatok kezelésre. Ha nem venné tolakodásnak, megint megkeresném Faragó urat a jövõ héten is, hétfõn vagy szerdán, vagy ha a Faragó úr lenne olyan szíves engem keresni, késõ este és éjjel a fenti címen mindig megtalálna. Remélem, nem lesz még késõ. Tisztelettel Rostás Kálmán. Budapest 1985. szeptember 4.”

Másnap este kopogtak a Bártfa utcába a lakásom ajtaján – ami hát akkor még nem volt a lakásom, mer csak úgy feltörtem és ott voltam benne – kinyitottam az ajtót, és nem a rendõrök voltak, hanem a doktor Faragó Gáspár.

Akkor már két éve ismertük egymást – de én még mindig nem mertem visszategezni a doktor Faragót. Pedig mondta, hogy tegezzem én is – de hát most mire fel? A lakás-cirkusz idején viszont nagyon sokat találkoztunk, néha naponta többször is, mer a Faragó komolyan beszállt és foglalkozott az ügyemmel – és hát igazi jóba lettünk. És én úgy érzem, hogy õ tényleg a barátom. Habár ez egy eléggé egyoldalú dolog, mer a Faragó segít nekem – hát még nem volt olyan problémám, amibe ne segített volna, de AZONNAL! –, én viszont mit

tudok neki segíteni? Legfeljebb annyit, hogy egyszer megkért: vigyázzak egy napig a gyerekeire, mer kanyarós volt a két srác, a felesége el volt utazva, neki meg egy csomó sürgõs szaladoznivalója volt – hát ennyit segítettem én is õneki, legalább mégis valamit. De nagyon szeretem azt az embert, BORzasztó szeretem!

Meg talán még egy embert mondhatok, akit így a barátomnak érzek: egy újságírót, a Gács Ferit. Akit a Faragó hozott el hozzám, és aki aztán két cikket is írt rólam az újságjába, amikor a lakás-zûrjeim voltak. Tulajdonképpen nekik kettõjüknek köszönhetem, hogy megkaptam ezt a lakást. „Méltányosságból" kiutalták végül, annak ellenére hogy önhatalmúlag feltörtem – nade addig, a tizenvalahány év alatt énnekem sose volt olyan, hogy „méltányosság"! Úgyhogy, mondom, a Faragó, meg a Feri, ez az a két ember, akiknek én a legtöbbet köszönhetem az életembe – és ezer mondom, hogy õk a BARÁTAIM.

Ez az egész úgy volt, hogy hallottam én ezt másoktól, hogy van ilyen: feltörnek egy üres lakást, beleköltöznek – és néha elõfordul, hogy sikerül is a dolog. Akkoriba is csöveztem, és már rettenetesen elegem volt a dologból, a kétségbeesés szélén álltam, hát már 30 éves vagyok, és még mindig nincs egy helyem, ahová lehajthatom a fejemet, és semmi reményem a jövõre – hát érdemes így élni, hogy csöves leszek, rongyos csavargó, amíg csak fel nem fordulok valahol? Én ezt nem várom ki! Még ezt az egyet megpróbálom, aztán –

És hónapokig tartó keresgéléssel sikerült is kilesnem egy lakást, amibe nem lakott senki, de már régóta, mer a lakat is teljesen rá volt rozsdásodva – és akkor szereztem egy vésõt, és lefeszítettem a lakatpántot. Nem minden lelki tusa nélkül, de feltörtem. És bementem.

És benne maradtam. Fantasztikus szerencsém volt: találtam a lakásba egy heverõt is, egy piros ágybetétet, azon végigfeküdtem – és hát vártam.

Meg rettegtem. Hogy jönnek a rendõrök és kirángatnak innen is. Hát végeredménybe ez nem az ÉN lakásom! Igaz hogy SENKIÉ, de hát – –

Egyik nap telt a másik után, és nem jött senki. A szomszédok se szóltak semmit, és – csodák csodája -a rendõrséget se hívták ki, igaz hogy azon az alagsori részen jóformán valamennyi szomszédom majdnem ugyanolyan nyomorult senkiházi volt, mint én –

Na ekkor volt, hogy felkerestem a Faragó Gazsit, és amikor nem találtam, rémületembe írtam neki azt a levelet.

Eltelt aztán két egész hónap, és nem molesztált senki – két hónap után aztán kijöttek a tanácstól, hogy hát mi ez itt, hogy kerültem én ide, és behívtak, hogy számoljak be mindenrõl. Bementem, és elõadtam nekik, ki vagyok, milyen rettenetes a helyzetem, meg minden – végighallgatták, de elég jól látszott: nem érdekli õket hogy én hogy vagyok. És egy hét után kijött a végzés, pecsétes papíron, hogy haladéktalanul hagyjam el a lakást, mer másképp karhatalommal fognak kiköltöztetni.

De akkor már a Faragóék akcióba voltak. Elõször is írt a Feri egy gyönyörû cikket rólam. Amibe RETtenetesen megdicsérte a kerületi tanácselnököt. Hogy így, úgy, amúgy, õ még ilyen klassz tanácselnököt életébe nem látott, mer hogy otthont nyújtott egy elesettnek, nekem adta ezt a lakást, ami pedig egy példátlan dolog, amivel így most végre megoldódott egy veszendõ sors – ami persze egy sóder volt, mer a tanácselnöknek ESZE ÁGÁBA se jutott, hogy nekemadja ezt a lakást! És ezt a Feri is pontosan tudta!

Megjelent a cikk, és akkor persze a lakásosztályról rögtön futottak a tanácselnökhöz – hát ezt csak úgy elképzelem, mer én nem voltam ott, de nyilván így történhetett –, mondták neki, hogy „fõnök, de hát errõl SZÓ SINCS, NEM kapta meg a lakást az a csavargó! Ki fogjuk költöztetni!” A tanácselnök meg nyilván leintette õket, hogy „kuss, egyszer írtak rólam valami szépet, hát akkor ezt most nem fogjuk meghazudtolni!” – és kikûdött nekem egy új papírt, hogy méltányossági okokból kiutalja nekem a lakást.

Persze a lakásosztály dühös volt, amér nem neki lett igaza, úgyhogy akkor mégegyszer megpróbáltak keresztbe tenni. Ugyanis a tanácselnök elírta a számot: én az alagsor 3-ba voltam, õ meg az alagsor 2-t utalta ki nekem! Amibe pedig lakott valaki! Errefel a lakásosztály kikûdött egy újabb papírt, hogy micsoda disznóság, én jogtalanul tartózkodom az alagsor 3-ba, mer az nem az enyém, azonnal költözzek ki, mer máskülönben – megin! – karhatalommal fognak kirakni, satöbbi.

Erre jött a Gács Feri második cikke. Az volt a címe, hogy Számháború. És az volt benne, hogy ez egy játék a számokkal, hogy az egésznek semmi értelme, hogy neki, a Ferinek volna egy ötlete:

cseréljék ki az ajtón a számokat, az olcsóbb is lenne, mint kazalszám gyártani az aktákat. És akkor erre – hát ez már tényleg kész csoda! – a tanács megváltoztatta a kiutalást, átírták a számokat, és én háborítatlanul maradhattam a 3-ba –

De hogy én közbe mennyi izgalmon mentem át, hány álmatlan éjszakán –

Én itt végig „lakásról" beszélek – mer hát nekem ez az: LAKÁS. De közbe persze az az igazság, hogy egy lerobbant pincelyukról van szó, egy betonpadlós, penészes valamirõl, aminek az ablaka olyan magasan van, hogy ki se lehet nézni rajta – hát szenespince volt ez valamikor, úgyhogy mondjuk a szükséglakás fogalmának felelne meg talán, annál semmiképp nem több – nade hát nekem az ÉLETET jelenti! Nekem ez az elmondhatatlan boldogság!

Mellettem, a 2 szám alatt egy öregasszony lakott, már 44 óta, mer akkor bombázták ki a lakásából – na az még szörnyûbb odú volt, mint az enyém. Kisebb is, teljesen nedves, büdös, a néni a negyven év alatt egyszer se meszelte, rohadt le a fal, minden. Aztán tavaly meghalt az öreg néni, és ottmaradt ez a lakrész is üresen. És akkor a Faragó írt a nevembe egy kérvényt a tanácshoz, hogy ezt a szomszédos kis barlangot ne új lakónak utalják ki, hanem adják nekem, hogy csinálhassak magamnak egy konyhát. És meg is kaptam. Egyelõre csak szóba, mer papírom még most sincsen róla, ugyanis építészeti tervet kellett volna beadnom mûszaki rajzokkal, hogy hogyan akarom végrehajtani az átalakítást – de hát nekem ilyesmire pénzem nincsen, úgyhogy fogtam, megcsináltam magamnak a konyhát is úgy ahogy tudtam. Ez is törvénytelen volt, én belátom – de mi mást tehettem volna?

Volt közbe egy ilyen is, hogy a Faragó valami gyámügyi konferencián tartott egy elõadást, és ott bemutatta az én esetemet is, meg felolvasta a levelemet amit neki írtam – ez jó volt: az egyik szakember a hozzászólásába azt mondta, hogy hát „azér ebbe a levélbe benne van a cigány rafinéria is", meg hogy különben is „azt a levelet nyilvánvalóan nem is az a csöves gyerek írta" – persze nem tudták, hogy én is ott ülök a hátulsó sorba– Aztán a Faragó megmondta, hogy de bizony én írtam a levelet, mer az elõszobájába írtam, meg különben is õ füzetszámra õrzi az én írásaimat és azokból is tudja, hogy ez az én stílusom. A végén meg odahívott elõre, bemutatott engem is a

közönségnek.

Meg elcipelt a Faragó a tévébe is, mer ott is tartott egy elõadást, és akkor bemutatott a tévé-adásba is, mint jellemzõ esetet -

ennek lett is egy érdekes következménye. A szomszéd házba nagyba megy valami építkezés, egy csomó melós dolgozik rajta – persze minden nap ott megyek el elõttük, látásból ismernek már. És akkor másnap meg is szólítottak:

– Figyelj – azt mondja az egyik –, nem téged láttalak tegnap a tévébe?

– Lehet – mondom –, mer szerepeltem benne!

És akkor ezek a kõmûvesek meg festõk meg burkolók eljöttek hétvégén és frankón megcsinálták nekem a konyhát. Áttörték a falat, tettek bele egy használt ajtót, vakoltak, meszeltek, minden – jellemzõ, hogy hat réteg meszet kellett felrakni, hogy valahogy kinézzen! De gyönyörûen rendbehozták – és csak úgy, barátságból! Nagyon jó haverság alakult ki aztán ebbõl, máig is átjárnak hozzám ezek a srácok, beszélgetünk, megkínálom õket kávéval – szóval, vannak azér még emberek!

Meg még az is volt, hogy a tévémûsor után egyszeresek beállított a nõvérem. Aki itt lakik Pesten, Zuglóba, egy gyönyörû házba, mer nagyon jól áll, hát kereskedõ, meg a férje is az, majdnem hogy milliomosok! Találkoztunk mi már, még Szolnokon, meg egyszer már itt Pesten is felkerestem, kértem hogy segítsen, adjon legalább kölcsön – de akkor nem jutottam vele semmire. Hát ez van. Amikor csöveztem, éheztem, fáztam, meg amikor reszketve vártam, hogy mikor jönnek a rendõrök hogy elzavarjanak a kis lakásomból, ez is mindig olyan fájdalmas volt nekem: hogy annyi gazdag cigány van Pesten! Hogy egyik-másik szinte hercegi palotába lakik! És SOHA tõlük én egy FILLÉR segítséget nem kaphatok! – De most azér eljött a nõvérem. Mer látott õ is a tévébe. És hozott nekem egy használt paplant. Na körülbelül ennyit kaptam én a családomtól. Meg a cigányságtól ennyit kaptam. Szóval így vagyok én cigány.

Most különben az van, hogy az ideggondozó javaslatára meg lett állapítva a keresõképesség-csökkenésem, és ennek alapján rendszeres tanácsi segélybe részesülök, minden hónapba 2350 forint segélyt kapok és ebbõl élek. Csak hát ez se egy megoldás, egyáltalán nem megoldás

Mer tény és való, hogy én beteg voltam. Állandó betegállomány, rendszeres ideggondozói kezelés, egy csomó kórház, minden – mer kibuktam. De nem azér, mintha elmebeteg volnék! Mer nem vagyok elmebeteg! Hanem a körülmények: az otthontalanság, a nincstelenség, a társtalanság, a kilátástalanság, a válásom, a Virág halála – ezek a dolgok kegyetlenül megviseltek és elvesztettem a lábam alól a talajt! De most már, hogy a helyzetem egy kicsikét rendezõdött, ez sincs már. Amióta lakásom van, gyógyszert nem szedek egyáltalán, az ideggondozót hanyagolom, mer nincs rá szükségem, állok a lábamon, a közérzetem is megfelelõ – és nem érzem már betegnek magam!

Ugye, 32 éves vagyok, fiatal lennék még, lehetne reményem rá, hogy tényleg sínre kerüljön az életem -csak nem tudom, hogyan. Mer most megin jön egy csavar. Fél évvel ezelõtt a tanács elindította a segély folyósítását – csak közbe azt mondta: „ha már így van, hogy keresõképtelen, mer beteg, ELMEBETEG, akkor tessék: menjen el felülvizsgálatra, százalékolják le, és kapjon inkább nyugdíjat!”

Úgyhogy most be kell mennem majd a Mezõ Imre útra, ahol megvizsgálnak az igazságügyi elmeszakértõk, és mondanak majd valamit. Lehet hogy azt mondják: „a papírjai szerint tényleg beteg VOLT, de most már nem az, mer meggyógyult – úgyhogy mehet dolgozni”. És akkor elveszik ezt a rendszeres segélyt is, és valószínû kezdõdik minden elölrõl. De az is lehet, hogy azt mondják: „valóban beteg, hát igen: elmebeteg” – és akkor kapok esetleg egy valamekkora nyugdíjat, viszont rámszáll a gyámhatóság, és mint elmebeteget gondnokság alá helyeznek. Akkor pedig vége minden reményemnek. Ha rámsütik az elmebaj bélyegét, akkor nekem többé már nincs ilyen, hogy normális, nyugodt családi élet, feleség, gyerekek, nincs az hogy önállóan berendezhetném az életemet – hát ha például születne egy gyerekem, amit borzasztóan szeretnék: elvennék tõlem! Szabályosan: ELVENNÉK – hát egy elmebetegtõl?! És akkor megint-csak nem lesz egy olyan lány, aki velem maradjon – mer melyik nõ nem akar családot, gyereket? Szóval: megint a magány –

Volna ugyebár egy nagyon jó szakmám, az ív- és lánghegesztés, amivel elég rendesen tudnék keresni – csak hát nem látok rá semmi reményt, hogy ezt a lehetõséget mégegyszer ki is használhassam. Mer ha most tegyük fel mint hegesztõ keresnék havonta 4000 forintot, ami énnekem nem lenne egy rossz pénz, abból kézhez kapnék KÉTEZRET,

tehát háromszázötvennel kevesebbet mint a mostani segélyem. Mer az a helyzet, hogy a hosszú évek alatt a kifizetetlen gyerektartásból összegyûlt valami 37 vagy 38 ezer forint tartozásom – ha én most elhelyezkednék dolgozni, akkor a keresetemnek az ötven százalékát azonnal elkezdenék vonni erre az adósságra. Ha valaki keresõképtelen, táppénzen van vagy kórházba, akkor nem köteles fizetni a gyerektartást, kérvényt adhat be, és akkor a bíróság felmenti a fizetés alól – csakhogy én ilyen kérvényt soha nem írtam, mer nem is tudtam hogy ez a szabály! Úgyhogy én beteg voltam meg nincstelen – de közbe is csak gyúlt, csak gyûlt az adósságom. Most meg itt állok: agyonnyom ez a 38 ezer forint, megakadályozza hogy elõre lépjek. Mer a keresetem maradékából, a felébõl persze hogy nem tudnék megélni! Úgyhogy most nem merem letenni a munkakönyvemet sehol!

És akkor itt van még egy óriási probléma: a fiam. Aki most már 7 éves elmúlt – és én négy éve nem is láttam! Hát összesen ha öt alkalommal láthattam csak, mióta a világon van! Mer NEM ENGEDIK hogy lássam! Anyósom még azt is mondta, hogy megveret, ha mégegyszer odaszemtelenkedek! És én NAGYON szeretném már látni a fiamat, és nincs is nagyobb vágyam, mint hogy rendezõdjön õvele is a kapcsolatom – és SEMMIT nem tehetek. Hát sokszor már az utcán próbáltam meglesni a gyerekemet – jaaj – És számtalanszor voltam már benn a gyámhatóságnál, hogy oldják meg nekem valahogy ezt a kérdést – hiába. Mer az a válasz, hogy nem fizetem a gyerektartást, ezer nincs láthatás se. Nem fizetem, ez igaz, mer nincs mibõl fizessem – nade hát felmentést nem kaptam én a gyerektartás alól, hát ADÓS vagyok vele! És õk mégse tartoznak megmutatni nekem a gyerekemet? Hát nem egy fából vaskarika ez? Azt írja a gyámhatóság: „gyermekét soha nem nevelte, jóformán nem is ismeri, vele a kapcsolatot soha nem tartotta” – hát hogy tartanám a kapcsolatot, ha erõszakkal elûznek tõle?!

Én már azt is felvetettem, hogy hozza el a gyereket két gyámhatósági hivatalos ember, legalább így mutassák meg nekem a fiamat, utána visszavihetik – nem lehet.

Nem lehet, mer közbe anyósom is bejár a gyámhatóságra, ott fûti õket örökké:

– ENNEK?! Hát ez BOLOND! Ennek persze hogy nem engedjük még látni se a gyereket!

Kértem már, hogy vegyék jegyzõkönyvbe: én ragaszkodom a láthatáshoz, KÖVETELEM a láthatást –

– Ejnye de indulatos! – azt mondja a kartársnõ.

– Csókolom, hát hogyne lennék indulatos – mondom –, hát ki ne lenne indulatos egy ilyen helyzetbe?! Hát hogy lehet, hogy énnekem csak kötelességem van a gyerekemmel kapcsolatosan, de jogom egyáltalán nincs?! Van az anyósomnak papírja arról, hogy én bolond vagyok? Nincsen, mer nem létezik sehol ilyen papír! Nekem viszont van olyan papírom, hogy 38 ezer forint gyerektartással tartozom nekik! Hát hogy van ez?! A maga gyerekét ugye elvihetném a Vidám Parkba, ideadná egy délutánra hogy foglalkozzak vele, ahogy a doktor Faragó is rám meri bízni a gyerekeit, mer miért ne, jól megvannak velem, szeretnek, és a doktor Faragó tudja hogy nem eszem meg õket – csak pont a magamét nem kaphatom meg egy fél órára?! Nem akarom én õt véglegesen magamhoz venni, hiszen amíg nem rendezõdik az életem, addig nem is tudnék mihez kezdeni vele; de hogy annyit se képesek biztosítani nekem, hogy csak LÁTHASSAM legalább, hát ez ez ez – –

Nem tudom mi lesz majd. Meglátjuk, mit hoz ki az elmeszakértõ. Mer ha most rámsütik, hogy elmebeteg vagyok, akkor a fiamat is fújhatom, akkor anyósom nyert! De talán majd a Faragó tud segíteni megin, hát nagyon remélem! Jaj, nem is merem beleélni magam ebbe az egész láthatási cirkuszba, mer megin csak kikészülök tõle –

Mindegy. Mer most már legalább van egy lakásom. Ami tényleg nagy dolog. A padlót még mostanig se tudtam megcsináltatni, de azér úgy lassan már alakul, szépül az egész, berendezkedtem, székek vannak, le lehet ülni, az asztalon terítõ, hamutartó, virágváza, még képek is vannak a falon –

A képeket a Gács Feritõl kaptam. Amikor a cikket írta rólam, kihozott egyszer magával egy fotóriportert is, aztán az csinált rólam egy rakás fényképet. Legközelebb meg is mutatta õket a Feri – nagyon jók lettek!

– Jaj de jó – mondom –, énrólam úgyse csináltak még soha fényképet!

Amitõl meg a Feri borult ki. Hogy ez hogy LÉTEZIK, a huszadik század végén –

– Pedig – mondom – ez a helyzet, ez így van: énrólam ezek az elsõ fényképek! Na nem akarok hazudni – mondom –, mer a személyi

igazolványomba azér van egy fénykép – –

És akkor a Feri kinagyíttatott kettõt azokból a képekbõl, nekemadta, én meg bekereteztettem õket, kitettem, mégis hogy lássam: ilyen voltam –

Talán majd egyszer még meg tudom csináltatni a parkettát is –

Én a könyveket mindig nagyon szerettem, már általános iskolás koromba is rengeteget olvastam, és jó könyveket is. És máig sokat olvasok – persze csövezni könyvek nélkül szokott az ember, de például a kórházakba mindig jól kihasználtam az idõt, ettem a könyveket. Van egy pár kedvenc könyvem, azokat többször is elolvastam, „Meztelenek és holtak”, „Most és mindörökké”, ilyesmik, meg persze az Aranykoporsó – de a legdöbbenetesebb könyv nekem a „Száll a kakukk fészkére” volt, az határtalanul megrázott. Elõször moziba láttam, még a Virággal, aztán a Virág megszerezte nekem a könyvet is, nem is tudom hányszor olvastam el –

Nyilván a könyvek hatása volt, hogy már úgy 12 éves korom körül elhatároztam: én is írni fogok. Általános hetedikbe, amikor már kezd szóba kerülni a pályaválasztás kérdése, az osztályfõnökünk elkezdte kérdezgetni körbe az osztályt, hogy ki mi szeretne lenni, vasutas, fodrász, rendõr, sofõr, ilyeneket mondtak a gyerekek – én is sorrakerültem, és azt mondtam: én író akarok lenni.

– Áá – azt mondta a Martonos tanár úr, és legyintett egyet –, ülj le Rostás –

De engem nem zavart ez se, utána is megmaradt bennem ez a vágy, hogy nekem írni kell. És írtam is, elég sokat, egy csomó füzetet teleírtam már, a Faragó Gáspárnál vannak, õt kértem meg hogy õrizze õket. Nem naplók ezek, hanem csak emlékek, élmények, amit a csövezésbe, a kórházakba, a munkásszállásokon láttam, hallottam. De én annyira bele tudok merülni az írásba, hogy sokszor észre se veszem, már reggel van! Engem ez valahogy nem is fáraszt! Gondoltam már arra is, hogy esetleg megpróbálnék írni újságokba – de hát nem, korai lenne még. Majd, egyszer!

Olvastam egy pár olyan könyvet is, amit cigány írók írtak, Lakatos Menyhért, Osztojkán Béla, meg olvastam a Bari Károlynak a verseit is, azok eléggé tetszettek, csak valahogy – szóval engemet a dolgoknak ez a cigány vonatkozású része nem nagyon érdekel. Mer úgy érzem, hogy nekem nem a cigányok a sorstársaim, hanem általába a

kitaszítottak. Úgyhogy õróluk akarok én írni, nemcsak a cigányokról.

Ugye, a szüleim cigányok, én is cigánynak születtem, az eredetemet illetõen cigány vagyok. Csakhogy már csecsemõkoromtól kezdve szinte állandóan csakis magyar környezetbe éltem! A magyar kultúra, a magyar életmód, a magyar szokások ugyanúgy belémivódtak, mint akármelyik magyarba! És itt az én problémám: hogy magyarnak neveltek, magyar lennék – de közbe mindenki cigánynak mond. Mer annak születtem. És ezer aztán most már Önmagam elõtt is cigány vagyok! Pedig ez nem jelent SEMMIT! Na hát ez itt a konfliktus.

Amikor megismerkedek egy lánnyal, aki magyar, nem cigány, akkor ez az egész nem gond. Legalábbis a szemtõl szembe kapcsolatba – hát tudom jól: voltak magyar lányok az életembe, és nem lett ebbõl soha semmi bajunk egymással! Csak amikor aztán bekapcsolódnak a játékba a szülõk is – na akkor jön a csavar –

Meg a másik: amikor egy rendõr elõtt állok – –

Régebben sokszor megfordult a fejemben, hogy el kéne innen menni. Mér legyek itt, hát tulajdonképpen semmi az égvilágon nem köt engem ide! Nem mindegy akkor, hogy hol vagyok? Rokonaim, barátaim nincsenek, társam se volt nagyon-nagyon sokáig, semmi esélyem nem volt rá, hogy valaha is családom legyen, belebetegedtem már a gyötrelmekbe, semmilyen munkára nem voltam már alkalmas – mi másra gondolhattam volna, mint hogy elrepüljek innen, akárhová! El is mentem volna, biztos hogy elmentem volna – ha lett volna hozzá még energiám.

Most már azér kicsikét másképp vagyok ezzel. Mostanáig se múltak el bennem EGÉSZEN ezek a gondolatok, de azér már ritkábban törnek rám. A mostani helyzetem se rózsás – mégis, amióta van ez a kis lakás-félém, egy búvóhely, ahol meghúzódhatok, meg fõként amióta ott érzek magam mellett egy másik embert, aki hozzám tartozik, egy másik élõ testet, ami melegít a takaró alatt, amióta picikét újra felébredt bennem a remény, hogy hátha élhetek majd mégis emberi életet –

Még a Virág halála utáni évbe – én nem is tudom, hogy sikerült ez, hiszen jó ideig azt hittem, soha többé nem fogok már nyúlni se más nõhöz! – valahogy mégis összetalálkoztam a Böbével. De hát nem lett abból se semmi. Csak annyi volt az egész, hogy próbálkoztam, háthogyha esetleg valami kisülne – Két hónapig ha jártunk, talán

háromig, de – hogy mondjam – szóval a Böbe közbe is árulta magát. Ebbõl élt, na – hát egyik így, másik úgy, valamibõl élni kell! Nem titkolta õ ezt énelõttem, egy szóval se, rendes volt õ – csak hát azér – Igaz hogy vonzódott hozzám, a maga módján még szeretett is – csak közbe teljesen rá volt már állva az arabokra. Hát ez volt az õ élete, a Blaha Lujza tér, meg az Astoria! Úgyhogy ha meglátott egy arabot vagy négert, akkor énrajtam már keresztülnézett – hát ez az igazság!

Szóval én láttam hogy mi van, és megértettem, hogy miránk semmi jó nem vár, felmértem a realitásokat – és megbeszéltük, hogy befejezzük, különválunk. Ennyi volt ez csak. De ettõl függetlenül: nagyon rendes volt a Böbe, ezt a cipõt is õ vette nekem, meg egy pulóvert, meg dzsekit, mindent –

Meg még volt akkor egy szerelem is, bejött az is – pedig én tényleg azt hittem, többé már soha szerelmes nem tudok lenni! És akkor, lám, alig másfél évre a Virág után – Igazi szerelem volt, FANtasztikusan szerettem azt a lányt! ÁLOMszép lány volt, egy babaarcú, szõke tündér, de valami GYÖNYÖRÛ! Én még olyan szép nõt életembe nem láttam! Hajnalkának hívták, csepeli lány volt, ott is ismertem meg, Csepelen, egy virrasztáson -valaki elvitt egy halottvirrasztásra, csupa idegen közé, hülye helyzet volt, a halottat se ismertem, sose láttam, de a többieket se, csak ültem, halgattam. És akkor egyszercsak belép ez a tünemény, ez a CSODA, leül õ is, pont velem szembe – és én attól kezdve nem bírtam levenni róla a szememet!

Aztán jött egy szabályos krimi: nyomozás, üldözés, megtudtam hol lakik, kijátszottam a szüleit, testvéreit, éjszakákon át dideregtem a kapujuk elõtt, kilestem, kivártam a lányt – aztán két hét után megszöktünk, amúgy cigányosan. Bele a semmibe.

Hát, ennek se volt semmi értelme – – Mihez tudtunk volna kezdeni? Hat napig voltunk együtt –

Én HALÁLOSAN szerettem azt a lányt! És akkor hat nap után kiderült: a sógorával van viszonya. A saját sógorának a szeretõje! Szült is már egy gyereket a sógorától, csak nem tudja senki, kié a gyerek!

Hát DÖBbenetes volt a kijózanodás! Megint azt hittem hogy nem bírom ki, bele fogok bolondulni! Megin meg akartam halni, öngyilkos akartam lenni –

Most már örülök, hogy nem lett ebbõl se semmi. Legalább

megtanultam: a szépség nem minden. Ha nincs benne tartalom, semmit nem ér. Ahogy ez kiderült, ÉRINTENI se tudtam többé a Hajnalt! Nem érdekelt tovább. Találkoztunk még egyszer, õ keresett, mondta hogy folytassuk – megmondtam neki: én a Bözsit nem cserélem fel õrá.

Mer akkor már megvolt a Bözsi.

Nehéz ügy ez. Ugye, engem eddig még majdnem minden lány elhagyott. Nemcsak az egészségem, az idegeim miatt, hanem – hát nekem nincsen semmim. Hát milyen élet, és milyen jövõ vár egy lányra énmellettem? A legtöbb azt mondta, már három nap után:

– Mii?! Kétezer forintból akarsz élni? Normális vagy te?! Hát MIT akarsz a kétezer forintoddal?! Egy hét alatt megesszük! Utána meg majd három hétig koplaljunk?! – és szépen lelépett mind. Még jó, ha kaptam egy búcsúpuszit!

Ha meg mégis találtam valakit, akinek kellettem, aki kitartott volna mellettem, abból is csak tragédia lett –

No, szóval a Bözsi. Õt úgy ismertem meg, hogy épp elfogyott a cigarettám, este volt, a trafik bezárt már, úgyhogy beszaladtam az Arany Borjúba, hogy vegyek egy csomag cigit. Õ meg ott ült a barátnõivel. És valahogy úgy megtetszett a Bözsi. Leültem akkor én is a szomszéd asztalhoz, és elkezdtünk szemezni. Láttam, hogy a barátnõi beszélgetnek, õ meg csak hallgat, de gondoltam, jobban érdeklem én – eszembe se volt, hogy süketnéma, hogy nem tud beszélni –

Ez most volt, öt hónapja. Cigány lány, õ is cigány. Habár túl sok köze õneki sincs a cigányokhoz – annyi van csak, hogy az anyja minden hónapba szépen elszedi tõle a pénzt, a segélyt, amit mint rokkant kap a tanácstól. Jó, mondjuk ha abból a kétezerbõl minden hónapba egy ezrest odaadna a Bözsi az anyjának, amér neveli a gyerekét, hát megértem – de hogy MINDET elveszik?! Mer az a pénz odamegy postán az anyjáékhoz, és akkor abból a Bözsi SEMMIT nem lát! Na mindegy –

Namost, hát ez egy olyan dolog, hogy – hát a Bözsi abból él, hogy lenyúlja a palikat. Leginkább ott, az Arany Borjúba. Vagy máshol. Szóval: kilesi a pénztárcát, fogja, eltünteti. Hát ez van!

Mondhatnám most erre, hogy akik oda járnak, pénzzel a zsebükbe, azok már úgyis játszanak a sorsukkal, õk azt az összeget már úgyis

rászánták arra az estére, vagy a piára, vagy egy nõre! Mondhatnám ezt is – de nem mondom. Mer tudom hogy ez csak egy kifogás lenne. És nem mondom, mer ez az egész nekem RETTENETES szenvedést okoz, hát van hogy egész éjszaka nem tudok aludni tõle, csak fekszem, izzadok – hát ez egy erkölcsi kérdés! Most nemcsak az, hogy a törvény tiltja – hanem hát valakinek a zsebébõl kiemelni, hát ez borzasztó! Amennyivel nekünk több lesz, annyival annak a másiknak kevesebb – nem kell hozzá nagy ész, hogy ezt felfogjam! Például elgondolom, hogy tegyük fel a Faragó Gazsi zsebébõl emeli ki azt a pénztárcát, vagy a Gács Feri zsebébõl, vagy mondjuk éppen az egyik szobafestõ srác zsebébõl, aki énnekem itt megcsinálta a lakásomat, ingyen, szeretetbõl, és akkor most a Bözsi odamegy hozzá a kocsmába, és – nem, hát ezt még elképzelni is egy iszonyat!

A másik meg, hogy – hát ez úgyse egy megoldás. Mer ebbe elõbb-utóbb úgyis le fog bukni a Bözsi – ez egy hazárdjáték, hát persze hogy csak a lebukás lehet a vége ennek! És akkor attól, akit szeretek, el kell szakadni. Mer akkor következik a börtön. Én a börtöntõl ÚGY rettegek, hogy a veríték kiver! Soha nem próbáltam még, inkább csak sejtéseim vannak róla, meg láttam egyszer egy filmet, az volt a címe hogy Bebukottak, a tököli börtönrõl szólt, a Faragó vitt el a vetítésére – de én utána napokig szabályosan reszkettem! Ha belegondolok, hogy ez vár a Bözsire– De hát õ sajnos ezt nem tudja felfogni, nem érti, hogy a társadalom persze hogy védekezik, és elég drákóian – õ egyszerûen csak szenvedni fog, csak annyit fog érteni az egészbõl, hogy õt most bántják. És sajnos azt hiszem én is csak ezt fogom felfogni!

Ugye, én ezt nem csinálom. Mer nem is TUDOM csinálni. Nem is próbáltam még, mer elõszöris bot kezem van. Másodszor meg hát a neveltetés – szóval NEM, én nem akarok elzülleni, meg én erre erkölcsileg is KÉPTELEN lennék! – Na jó, de közbe meg nemegyszer az van, hogy elmegyek én is õvele. Csak hogy ott legyek mellette, vigyázzak rá kicsit – hülyeség, mer mit tudok rá vigyázni? De hát az se megy, hogy otthon üljek, várjam, hogy na ugyan hazajön-e, vagy pedig – Szóval néha elmegyek én is a Bözsivel, ott várok rá a közelbe, úgyhogy azér lássam is õt, hogy ha ne adj Isten valami incidens következne be, akkor mégis azt az ittas krapekot próbáljam kicsikét elterelni tõle, vagy mittudomén, fogalmam sincs, mer eddig még hála

Istennek nem volt semmi se, vagy hogy legalább csak LÁSSAM, TUDJAM, hogy a Bözsinek nincs baja! Ott lézengek körülötte – és akkor úgy elgondolom, hogy hogyan is lesz ez? Hogy egyszer majd végignézhetem, ahogy elkapják, rendõrök jönnek, bilincset raknak a kezére, elviszik, hogy Isten tudja mit csináljanak vele – én meg majd ezt is szépen végiglesem, bénán, tehetetlenül? Úristen –

NEKEM gond ez, mer õneki nem annyira. Neki ez egy megszokott dolog, õ ezt olyan természetesnek veszi: nincs pénz, enni kell, hát akkor gyerünk! – ez az igazság. És én akkor mit mondhatok rá? Itt van egy szerencsétlen nyomorék, aki segélybõl él, élNE, ha legalább az eljutna a kezébe, egy analfabéta, aki még beszélni se tud, de még a jelbeszédre se tanították meg abba a rohadt intézetbe

– hát mit tudna egy ilyen csinálni? Személyi igazolványa van neki, de munkakönyve, munkaviszonya valószínû soha nem volt, meg nem is lesz – hát ki fogja felvenni dolgozni, micsoda munkára?! Mi más van õneki, mint hogy elmegy újítani, elveszi a másét, hogy éhen ne vesszen?! Mit mondjak, tulajdonképpen a Böbe meg õközötte annyi a különbség, hogy a Böbe adott is valamit azér a pénzén a testét – a Bözsi meg erre nem hajlandó. Hanem õ csak nyúl. De hát arra viszont KÉNYTELEN! Hogyan tudjam én õt elítélni ezer?!

Amikor meg közbe szeretem is. Mer õ is egy ember! Meg amér õ is szeret engem. És szeretném elvenni feleségül – ez is szerepel a terveinkbe, hogy megesküszünk. Én ezt nagyon szeretném! Mondtam is már neki, mutattam, hogy gyûrût akarok húzni az ujjára – értette, nevetett, örült neki õ is. Meg egyszer majd szeretném megnézetni orvossal, háthogyha lehetne javítani rajta valamit

– hát a kicsi is rengeteget számítana! És nyilván nem nézettek még meg rendesen soha! – Meg hát persze ez is: hogy szeretném hogyha abbahagyná ezt az egészet. NAGYON szeretném leszoktatni õt errõl. És ha ez sikerülne, azt hiszem, minden nagyon szépen menne miközöttünk. Mondjuk az anyagiakat nézve nem valami derûsek a kilátásaink, de hát azér csak meglennénk valahogy. Nem lehetek biztos a jövõbe – de hát reménykedek. Abba, hogy õ már végre megmarad nekem.

Most már azér annyi van, hogy õ is borzasztóan szégyelli ezt. Szóval már úgy elbizonytalanodott. Úgyhogy azér amióta együtt vagyunk, már nem olyan sûrûn megy õ. Van úgy hogy egy hétig nem

megy, van úgy hogy két hetet is kihagy – mer hát ez egy lelki vívódás, egy küzdelem a bûntudattal! És most már õneki is az. – Csak aztán eljön az a nap, amikor végleg kifutottunk mindenbõl – mint például jelen pillanatban, hogy 16-a van, de már nincsen egy fillérünk se. Most holnap még elmegyünk a Bözsi anyjához, háthogyha adna két-három százast – nade voltunk nála már vagy tízszer, és soha semmit nem adott! Pedig ha nem ad, holnap este következik megint az Arany Borjú. Mer VALAMI kell! Úgyhogy akkor megint: egy pénztárca, párszáz forinttal, esetleg egy-két ezressel – hát ez már nem tõlünk függ, hanem attól a pénztárcától. ÉN BORZASZTÓAN szeretném ha nem mennénk! RETTENETESEN szeretném! Viszont hát----A lakbérünk nem sok, csak 70 forint,

viszont villannyal világítunk, villannyal fõzünk, néha még fûtünk is villannyal, úgyhogy a villanyszámlánk felmegy olyan 5-600-ra is, most utoljára meg kihoztak egy 1100 forintos számlát, el se tudom képzelni hogy hogyan lett ennyi, de mit csináljak, nincs mese, fizetni kell – és MIBÕL? Persze hogy csak abból, hogy a Bözsi elmegy és újít. Vagy ott van a téli tüzelõ, tavaly nagy nehezen sikerült a tanácstól kikérvényezni ezer forintot szénre – de hát ezer forint, egy egész téli tüzelõre, mi az? Úgyhogy már a tavalyi tél végén is úgy lett tüzelõnk, hogy a Bözsi ment, és – – Hát mi lett volna velünk enélkül?? Jézus Mária, hogy is lesz ez az egész tovább –

UTÓIRAT

„Mindnyájan voltaképpen abban vizsgázunk, hogy milyen fiatalokat tudunk magunk után nevelni.... Tehát ha igaz, hogy az ifjúság cinikus, vagy durva, vagy ideál híján van, akkor ez azt jelenti, hogy mi vagyunk ideál híján, mert nem tudunk neki adni.”

Illyés Gyula

– Áttekintve az elkészült portrékat, magam is megriadtam. Nem gondolod – kérdezem barátomat, „doktor Faragót”, Bognár Szabolcsot –, hogy az intézetis és intézetbõl szabadult gyerekek irreálisan sötét képet rajzolnak az állami intézetek viszonyairól?

– Nem gondolom – válaszolja a gyámügyi jogász. – Tudod, van egy idõsebb barátom, aki 1975-ig aktív gyermekvédelmis, nagy szaktekintély volt a fõvárosban. 75-ben nyírták ki. És tudod miért? Mert egy nyilvános fórumon azt találta kifejteni, hogy a fõvárosi ifjúsági nevelõotthonok a fõvárosi gyermekvédelem disznóólai. Azóta õ rokkantnyugdíjas, ám a helyzet nem sokat változott. Több mint tíz éve vagyok közvetlenül a terepen, és gyakran tapasztalom az intézetis gyerekeknél, hogy az emlékezés szinte megszépíti a múltat, visszanézve nemegyszer „jó balhévá” szelídülnek a legszörnyûbb történetek is – mint a katonaemlékekben: évek múltával minden kap valamicske pozitív felhangot. Ez is egy önvédelmi mechanizmus része: ez a csomag csak így cipelhetõ. Sokszor meg azért maradnak ki a beszámolókból épp a legdrasztikusabb mozzanatok, mert hiszen evidencia, hogy az intézetben ez a „rend”. Például hogy az intézeti „nevelõ” homoerotikus kapcsolatra kényszeríti a kiskamasz növendékét – csak a harmadik vagy negyedik beszélgetésünk során kottyantja el az errõl szóló személyes emlékét. Nem azért, mintha szégyellné! Hanem mert agyoncsépelt téma, az intézetben szinte mindenki átmegy ezen, szóra sem érdemes! – Legtöbb intézetünkrõl nem lehet elég rosszat mondani.

– Te ismered a hálózatot; mondd, van jól mûködõ intézetünk?

– Van. Néhány nagyon ritka kivétel. Csak annyi, hogy kiáltó kontrasztot adjon a sötét átlaghoz, és csak arra jó, hogy kiderüljön: ha egy kis láncszem valóban normálisan és humanizáltán mûködik ebben a verkliben, az személytõl függõ, véletlen, speciális eset – CSODA.

Mert az átlag: merõ rémálom. Nézzük csak az intézetek kontraszelektált nevelõgárdáját! Gyakori eset, hogy egy pedagógust a harmadik vagy negyedik fegyelmi után kirúgnak a civil iskolából, majd magasabb fizetéssel elhelyezkedik egy nevelõotthonban – mert ebben a tökéletesen tönkrement helyzetben olyan nagy a hiány, hogy oda még õ is jó! És igen jellemzõen kádertemetõvé vált az állami gyermekotthon: fõleg a keményebb, zárt és félzárt intézetekben a gárda zömét alkoholizmus és egyebek okából kiszuperált katonatisztek, meg 56 után leszerelt ávósok teszik. A végsõ selejt, olyan emberek, akiket már a honvédség meg a BM sem tud használni – de ide azért jók lesznek, hiszen „van némi affinitásuk" ehhez a munkához, „rokon terület"! Miféle mintát képesek nyújtani a neveltjeiknek ezek az emberek, akik enyhén szólva maguk is nevelésre szorulnának?

De ezen túl is: alapjában rossz az egész szisztéma. „Totális intézményrendszer" ez, mint a kaszárnyák, elmeosztályok és börtönök, öntörvényû mûtársadalom teremtõdik a falaik között, olyan szubvilág, amelynek nincs tényleges érintkezése a normális külvilággal, ahol a növendékeket nem is próbálják arra képesíteni, hogy majd a civil világban mozogni és létezni tudjanak. Csak egy apró példa: a legtöbb intézetis gyerek 18 éves korában nem tud még telefonálni sem! Mert nem is volt telefon a környezetében, de ha volt, vagy nem engedték a közelébe, vagy nem is volt kinek telefonáljon! És ez jelképes is: az állami gondozott nincs képesítve A KOMMUNIKÁCIÓRA! Úgy nõ fel ebben a parancsuralmi rendszerben, hogy tökéletesen kiszolgáltatott – és ami ugyanilyen nagy baj: egyben KISZOLGÁLT is; a zokniját nem képes maga kimosni, kenyeret vágni sem tanulhatott meg, mert 18 éves koráig egyfolytában a „közkonyháról" élt, mindig szeletelve kapta a kenyeret!

1950-ben 70 nevelõotthonunk mûködött – óriási szükség volt rájuk, hiszen a háború eredményeként tele volt az ország gazdátlan gyerekekkel. 45-ben az állami neveltek 95 százaléka „lelenc", árva vagy félárva, és csak a törpe kisebbség, 5 százalék jött lepusztult, szétesett, a végsõkig elszegényedett családokból. Mára ez az arány szépen a visszájára fordult. A mostani 32 000 állami gondozottból 500 az árva, további 3000 a félárva – a többinek apja-anyja van, még sincs lehetõsége normális módon családban nevelkedni. És közben az

otthonok száma a kétszeresére nõtt: 115 nevelõotthonnál tartunk már! Parkinson törvényei szerint dagasztotta a hálózat önmagát az egekig! És tele vagyunk mamutintézményekkel, gyermekVÁROSAINK vannak már – mert ugye a sztálinista logika szerint „minél nagyobb, annál jobb”. Ezekben a gyárakban aztán tényleg megszûnt már a nevelés: a gyerek többé nem alanya, csak tárgya a pedagógiai iparnak, munkadarab a futószalagon, mint egy vízcsap vagy egy kipufogó, itt már nem kérdés, hogy a „nevelõ” egyébként alkalmas lenne-e morális tartalmak közvetítésére, hiszen már tényleg csak a napi robotját végzi, 8 órában, három mûszakban.

Vannak persze szemre kellemes otthonaink is. Csendes, tiszta, nyugodt légkörû, kicsiny intézetek. Fõleg vidéken. És fõként csecsemõknek, meg az óvodás korosztálynak. Ezekben „devianciát” a szó kategorikus értelmében persze nem találunk még, napfény, virágillat és madárdal lengi be a szobákat – és mégis: a hospitalizációs ártalmak már itt elkezdõdnek. A hetven gyerekre jutó egy szál dadus óránként végigmegy a hálótermen, és a hetven kis csókát átfordítja a jobb oldaláról a bal oldalára. Egy óra múlva meg vissza, a bal oldaláról a jobb oldalára. Mert személyre szóló törõdésre itt sem jut idõ, személyre szabott szeretet senkitõl nem telik. Küllemre lelkesítõén szép és vonzó az egész – miközben MÁR ITT érlelõdik az a személyiség, amely majd néhány év múlva nagy valószínûséggel – mert TÖRVÉNYSZERÛEN! – valamilyen deviancia irányában fog tájékozódni.

Nagyon, nagyon ritka, hogy valamelyik intézmény élére komoly, koncepciózus szakember kerül – de akkor sem biztos, hogy az illetõ képes a maga ízlése és céljai jegyében alakítani a megörökölt nevelõgárdát. Az egyik budapesti intézmény vezetését a csodával határos módon megkapta egy mély hivatástudattal megáldott és nagyon stramm, megszállott pedagógus – három teljes esztendejébe telt, hogy megszabaduljon a rendõragyú kollégáktól. Az elõdei idején a kerület egyenruhás rendõreinek szabad bejárásuk volt az intézetbe – három év kemény erõfeszítése kellett az intézmény teljes rendõrtelenítéséhez. Most már csak konkrét és nyomós okkal léphet rendõr a nevelõotthonba – azóta viszont ez az igazgató a szakma „deviáns” figurája, és a különféle fõ- és alhatóságok ott packáznak vele, ahol csak tudnak, minden lehetõ módon keresztbe tesznek neki.

Félõ, hogy hosszabb távon nem is lesz tartható a helyzete. Szóval, persze, igen, vannak kivételek, fehér hollók, néhány fanatikus megszállott – akik elõbb-utóbb beleõrülnek a meccs tökéletes kilátástalanságába.

Pedig milyen egyszerû lenne az egész! A ránk bízottak valódi érdekében tevékenykedni, ahelyett hogy kifelé és „felfelé" akarjuk MUTATNI az intézmény „szabályszerû" mûködését – mindössze ennyi! Ezzel szöges ellentétben egy teljességgel értelmetlen presztízsszemlélet mozgatja a dolgokat, a lehetõ legrosszabb irányban. Ha a gyerek egy levélkényi babért hoz, akkor ugye „a mi kölykünk" – és akkor megjutalmazza magát az intézmény vezetése. Ha viszont „rossz" a gyerek, akkor „lám-lám, nem fog rajta a nevelés!", és büntetésbõl továbblökik a lejtõn, átpasszolják egy gorombább intézetbe, hogy „megtisztítsák" tõle a terepet – az aktuális problémát látszólagosan megszüntetik, miközben a gyerek problémáit csak áttelepítik és halmozzák, és az ilyen sors aztán már csak mint a pingponglabda pattog lefelé a lejtõn, gyakran egészen a börtönig.

Legalább stabilan folyamatos otthont nyújtana a növendékének az intézet, ha rossz is, de lenne legalább megszokható, belakható annak a szerencsétlen gyereknek! De nem, még ezt sem – mert az intézeteink „specializálódtak", terület, életkor, nem, meg még egy sor szempont szerint, olyan útvesztõvé bokrosodva, amelyben aztán Odüsszeusz módjára megállás nélkül bolyonghat a gyerek: legkevesebb ötször, hatszor is lakóhelyet vált a nagykorúságáig – nehogy véletlenül egy minimális kis gyökérszálat is ereszthessen valahol! Hát ha ennek az õrült – vagy egyszerûen csak gonosz? – szisztémának a pedagógiai értelmét valaki meg tudja magyarázni nekem, annak tényleg fizetek egy pofa sört! Ezekben az intézményekben jóformán minden évjárat évente „ballag", mert az évzáró után szétspriccel a társaság az ország minden tája felé -aminek a személyiség alakulása szempontjából mérhetetlenül károsak a következményei!

Ez a játék nélkülöz minden koncepciót! Mindössze a rend látszatát próbáljuk kelteni, és azt is minden egyes fõnök maximum a saját nyugdíjaztatásáig tervezi, tökéletes rövidlátással és nemtörõdömséggel! Világos, hogy ez a békaperspektíva nem képes átfogni egy gyerek felnövekedésének a 18 évét sem – magyarul: senkit sem érdekel, hogy mi is lesz majd azzal a gyerekkel, mi LEHET belõle

ilyen viszonyok közepette, a lényeg csak annyi, hogy ÉN elhitessem magamról, hogy szép vagyok!

– Sokan mondják, hogy az intézett gyereknevelés csõdje manapság világjelenség.

– Ne hidd el, ez hazugság: NEM világjelenség ez a csõd! Nemrég Nyugat-Németországban látogattam meg egy sor testvérintézményt – és az ottani kollégák egyszerûen nem tudták felfogni a mi gondjainkat, náluk annyira más az egész! Röviden: az ottani bentlakásos intézetek növendékei és volt növendékei körében semmivel sem magasabbak a bûnözési mutatók, mint amilyeneket a családban nevelkedett fiatalok körében mérnek! Miért is lennének magasabbak? Hát õk nem bûnözõk tenyésztésére szerzõdtek!

A gyermekvédelmi szakma alapigazsága, hogy a társadalmi devianciákkal szembeni pedagógiai és mindenféle más akció a MEGELÕZÉSBEN a legesélyesebb, leghatékonyabb. Nos, a mi egész rendszerünk a megelõzés HELYETT mûködik. Mi a gyerekkori devianciákat ügyesen „becsatornázzuk" az állami intézeti rendszerbe, hogy ezzel kvázi kivonjuk a civil forgalomból a rosszul mûködõ családok nehezen kezelhetõ gyerekeit – szóval szépen szõnyeg alá seperjük a problémákat. Hogy aztán ezek a problémák a felnövekvõ és kirajzó fiatalokkal újra csak kibújnak a szõnyeg alól, hatalmasra növekedve, az már kit érdekel? Odáig MÁR SENKINEK sem terjed a figyelme! És mindeközben TÍZSZER annyit költünk a már komoly bajokban vergõdõ gyerekek és fiatalok egyre eredménytelenebb kezelésére, mint hogyha idõben invesztáltunk volna a gondok megelõzésébe! Egy svéd kolléga szavai csengenek a fülemben, valahogy így mondta: „Tudja, mi nem vagyunk olyan gazdagok, hogy az energiáinkat ne a megelõzésre koncentráljuk; inkább a starthelyzeteknél nyúlunk a zsebünkbe, de akkor viszont mélyen, nehogy majd öt, tíz, tizenöt év múlva térjenek vissza a gondok, börtön– és kórházköltségek formájában, tízszeres nagyságrendben!" – Ennyit a nemzetközi összehasonlításról.

– Talán nem szerencsés, hogy csak az állami gyermekintézetek gondjairól beszélünk. – hiszen a „veszélyeztetett fiatalok" köre nyilván lényegesen tágabb, mint az állami gondozottaké, beleértve az intézetbõl már kikerülteket is.

– Így van: a probléma egésze bonyolultabb. Csakhogy mi

megrögzött szokásaink szerint a fiatalkorúak problémájának lehetõleg az egészét az intézetekbe kanalizáljuk! Mert ez az a magas kõfallal kerített rejtekhely, ahol elrejthetjük ezt a gondot a finnyás külvilág megbotránkozásra hajlamos szemei elõl. így válik aztán az intézet az egész kérdéskör fókuszpontjává.

Ez az elrejtési stratégia különben már csak azért is tragikus kimenetelû hazárdjáték, mivel így – valamiféle eszelõs „férõhely”-logika alapján – egy kosárba lapátoljuk a társadalomból önhibájukon kívül KIESETT gyerekeket, és a „problematikus”, a civil világból KIEMELT gyerekeket. Hogy a személyes magatartási zavarok vagy devianciák okából odalökött, néha már majdnem kész bûnözõfiókák hadd fertõzzék csak a még intakt anyagot is! Hadd váljon az egész intézményhálózat, úgy ahogy van, a bûnözés melegágyává, a büntetésvégrehajtás elõszobájává!

– *Nem vitatom az igazadat – mégis aggaszt a dolgok ilyen megfogalmazása. – a kimondjuk, hogy az államilag szervezett „gyermekvédelmi” rendszernek ilyen komoly és szerves köze van a rohamosan terebélyesedõ bûnözéshez, akaratlanul is kialakítunk a közvéleményben egy olyanfajta hamis általánosítást, mely szerint „intézetis – bûnözõ”, és ezzel még csak tovább rontjuk az intézetbõl jött fiatalok éneikül is ijesztõ helyzetét: stigmatizáljuk õket a társadalom szemében.*

– Nézd: egyértelmû, hogy nálunk ma egy gyerek számára az állami intézetbe kerülés KOMOLYAN növeli annak az esélyét, hogy aszociális, sõt antiszociális felnõtté, netán bûnözõvé váljon. Természetesen anélkül, hogy erre születésénél fogva predesztinálva lenne – mert ezt szögezzük le, de keményen: mesebeszéd, hogy bármely kisgyermek „genetikusan predesztinálva” lenne a devianciára vagy a bûnözésre! Nem, kizárólag a szocializációs folyamat – a normális szocializáció hiánya – terelheti erre az útra! Amely hiányt az állami intézetben igen nagy eséllyel elszenvedi a gyerek. A stigmatizáció pedig természetesen máris létezik. Nem mi csináljuk, amikor nevükön nevezzük a tényeket, a magyar társadalom már régtõl fogva pecsétet nyom az intézetis gyerekek homlokára. Undorító szemforgatás ez, a felelõsséghárítás egyik igen ronda módszere: belelökjük õket a kátyúba – kényelembõl, mert kamaszkorukban az átlagosnál több gond volt velük, vagy már újszülött-ártatlanul, mert

képtelenek voltunk a neveltetésükhöz a normális családi fészkeket biztosítani –, beletaszítjuk õket a fülig érõ sárba, aztán utána ujjal mutogatunk rájuk: sárosak! Még akkor is, ha valami isteni csoda folytán egyik-másik tisztán mászik ki a szarból – mert ugye a többi bemocskolódott, akkor pedig emberi számítás szerint ennek is mocskosnak kell lenni! Ilyen gonoszul mûködik ez.

A legsötétebb kiszolgáltatottságban és a szó legszerencsétlenebb értelmében kiszolgaltatán töltik el az elsõ 18 évüket – de ha kevesebbet, ha csak kettõt vagy hármat, már az is meghatározóan elég! –, semmilyen pozitív modellhez és szocializációhoz nem jutnak – aztán a tizennyolcadik születésnapjukon egyetlen nyisszantással vége szakad az egésznek: „tessék, mától felnõtt vagy, nagykorú, ‚önjogú', állj meg most már a magad lábán!" És akkor mit tesz isten: a szerencsétlen nem tud megállni a lábán. Mert szellemileg és szociálisan nem volt módja felnõni: infantilis, retardált! És hozzá még: ösztönösen is nagyon pontosan tudja, hogy valójában semmit nem kapott ettõl a „gyermekvédelmi" rendszertõl, AZ ÁLLAMTÓL, hogy nemcsak továbbfejleszthetõ, halmozható értékei nincsenek, de még jártányi útravalója sem, hogy mind materiális, mind erkölcsi értelemben tökéletesen üres a keze – és akkor a kisemmizettségnek ez a gyötrõ életérzése határozza meg minden mozdulatát. Plusz még: azonnal szembetalálja magát a stigmatizació tényével is – hát lehet ebbõl az irgalmatlan gubancból kikeveredni?! Egyszer becsukódtak a kalickába, mint a zûrös családjuk fekete bárányai, vagy még annál is ártatlanabbul, csecsemõként, aztán 18 évesen éppoly hirtelen kikerülnek belõle, immáron mint társadalmunk fekete bárányai, semmi másra, csak a bûnre képesítve.

Persze hogy nem BIZTOS, hogy bûnözõ válik belõlük – mert valójában a skála továbbra is a bûnözõtõl a bûntelenig terjed. Az esélyük viszont ettõl teljesen függetlenül is közel zéró. Különben sem egyszerûen a szó szûk értelmében vett „bûnözés" itt a gond, a probléma ennél sokkal szélesebb: az a kérdés, hogy képesek lesznek-e önerõbõl, UTÓLAG adaptálódni, lesz-e belõlük valaha is épkézláb társadalmi lény. És általában nem lesz. Puhábbak vagy keményebbek, karaktere válogatja, passzívabbak vagy vitálisak, egyre megy, mert 18 éves korukra az életfilozófiájuk már stabilan adott: már „a nem számít se számít", már „a szar is le van szarva" – ez viszont BIZTOS, ez

tényleg a kilencvenkilenc százalékukra érvényes. Mert ez törvény: az adott elõzményekbõl csak ez következhet. Ott ül velem szemben, húszéves, de már tökéletesen kiürült és kiégett, torz vagy semmilyen ideálokkal, hogy csak riadtan nézem, és kétségbeesetten erõlködöm, hogy rokonszenvet, megértést tudjak érezni iránta, mert egyre csak a kritikus ellenérzések törnek elõ belõlem – és akkor ahogy meséli nekem az életét, és kiönti elém azt az élményanyagot, amely a rövidke élete során összegyûlt a tarisznyájában, egy óra után azt kell mondanom: stop, megálljunk, nem ér a nevem; hát világos, hogy nem rajta múlt! Ez a gyerek SEMMIT nem kapott – a semmibõl persze hogy nem tudott SEMMIT sem formálni! És akkor ide jön Illyés Gyula mondata, miszerint a saját felelõsségünkkel nézünk itt szembe, és nem egyébbel!

De azért, mondom, a skála eléggé széles, mert mindezzel együtt a bûntõl a bûntelenségig terjed. Az egyik póluson a teljes amoralitás, azok a karakterek, akiknek az életében még a betyárbecsület sem mûködik, nyomorékok, megalázottak, megnyomorítottak, akik semmiféle normát nem vallanak és nem élnek – ha csak VALAMIHEZ is tartanák magukat, ami mondjuk a nagy társadalom nézõpontjából vitatható és problematikus lenne, talán abból is ki lehetne már indulni! De nem, itt egyszerûen a nihil tátong! Például a modelljeid közül a szép Éva, akinek a sorsa körül már sok-sok éve bábáskodom, minden kézzelfogható eredmény nélkül, mert õ csak egyetlen dolgot tanult meg az eddigi életébõl – jó, nemcsak az intézetben, mert neki komoly elõtanulmányai voltak már elõzõleg otthon is –: hogy csakis a farkastörvények érvényesek a világban, tehát azok szerint KELL élni. Mert aki gyenge, az elpusztul. Hogy a szomszédomat sürgõsen pofán kell vágnom, de még a kenyeres társamat is, mert ha késlekedem, három perc múlva õ vág pofon engem. Éva nem ismeri az irodalmi toposzt, mely szerint az ember vagy üllõ, vagy kalapács, de azért az ösztöneivel pontosan felfogta, és a maga részérõl úgy döntött, hogy õ bizony kalapács lesz, és egyfolytában csak arra vigyáz, nehogy véletlenül egy pillanatra is üllõ legyen – ezzel telik az élete. Elvadult lélek! Szegény. Engem valószínûleg csak azért nem lop meg és azért nem veret meg sem a fiúival, sem a zsarukkal, mert tíz éve segítem már, mindenfajta viszonosság nélkül.

És a másik póluson meg Kálmán. Aki az én szememben szinte

szent ember, igazi nemes kristály. Megtérítette az élettársát is, tényleg leszoktatta a zsebelésrõl, és most együtt számolgatják a fillérjeiket, próbálják beosztani a semmit, nehogy éhen vesszenek – miközben a kerületi lakásosztály változatlanul tovább táncol a Kálmán fején, mert nincs fontosabb dolga. A tanács pedig megtagadta az igazolást a Kálmán rendszeres szociális segélyérõl, mert hogy õk „nem szoktak" kiadni ilyen papírt – úgyhogy Kálmán most emiatt nem iratkozhat be a körzeti könyvtárba, hiába csak 1 forint lenne a tagdíj, de igazolt keresete nem lévén nem tudná garantálni, hogy ha egy kölcsönkönyvet elveszít, meg tudja téríteni az értékét. Össze akartak házasodni a Bözsivel, a napilap, amelynek Kálmán régi ügyfele, állta volna a szerény lagzi költségét – de aztán váratlan technikai nehézségek merültek fel: hogy mondjon igent a süketnéma lány? A tanács felszólította Kálmánt: gondoskodjon süketnématolmácsról, itt és itt találja, ennyi és ennyi a tarifája – talán még ki is tudták volna nyögni az összeget, csakhogy Bözsit sehol nem tanították meg a szabályos süketnéma jelbeszédre, egymás közt privát jelrendszerrel kommunikálnak, amelyet egyedül csak Kálmán tolmácsolhatna, de hát a saját esküvõi szertartásán hogy legyen hivatalos tolmács? Úgyhogy most áll az ügy – majd ennek is utána kell néznem. Nagyon, nagyon fontos példa nekem Kálmán, a maga irracionális tisztaságával – amely persze semmi jóra nem vezet, semmit nem mozdít ennek a két szerencsétlennek a sorsán: szociálisan egyformán nyomorékok, tökéletesen és reménytelenül csórók, zsák és foltja, most ülnek a változatlanul vitatott tulajdonú, üres pincelakásban, és naphosszat némán nézik egymást.

A két szélsõ pont között meg hát MINDEN van. És zajlik a sorsok örömtelen és sehová nem vezetõ körforgása. Már nagyjából egy év telt el a magnós beszélgetéseid óta, de számottevõ újságokat nem mondhatok: minden ugyanúgy megy tovább. Rozi szorgalmasan rója az arabos placcokat, meg a kocsisort is, minden nap várom, hogy segítségül hívjon valamelyik õrszobára. Mohamed persze nem vette el Piroskát, mert az ilyesféle történeteknek általában nem ez a végük, most egy másik kurvát szédít, Piroska meg majd nyilván újra kezdi az üzletet, ha elfogy a pénze. Ervin épp sitten van, valami piti kis telefonperselyügybõl kifolyólag, nem is tudtam, hogy ilyesmi is szerepel a repertoárjában. Fruzsina keményen iszik. Legújabban a

haldokló anyjához próbál kapcsolódni – mindmostanig riadtan menekült az anyja mintájától, de hát ANNYIRA kellene neki valamilyen kapcsolódás. BÁRKI! És az õ szétesett életét most már tényleg csak az anyja tolerálja. Meg talán még én – de hát én nem lehetek sem apja, sem szeretõje: rajta kívül még vagy hatvannyolcvan állandó ügyfelem van, s valamennyiükkel én csak akkor kerülök kapcsolatba, amikor már több éve elhagyták a nevelõotthont, túl vannak egy csomó krízisen, zsákutcába jutottak.

Majd elfelejtem, mégis van egy újság: Tibi. Ezek az emberek mind egy szál magukban állnak a nagyvilág közepén, kénytelenek kialakítani maguknak valamilyen testre szabott létezéstechnikát, egy szerepet a túléléshez, BÁRMILYET, csak mûködjön valahogy, mert legfontosabb az élet, a puszta lét! Tibi eddigi létezéstechnikája a homokosok közösségére alapozódott, és valamelyes érzelmi bevételt hozott is ez a megoldás – úgy látszik, mégsem mûködött kielégítõen, mert már érik a látványos fordulat: Tibi nõsülni készül. És be akar lépni a testületbe, ha csak a peremére is: önkéntes rendõr lesz. önvédelem ez is: az otthonosság, a közösség elemi reménye vonzza Tibit. Tipikus út ez: a nincstelenek és kitaszítottak közül sokan így próbálják kisajtolni magukból a lojalitást ahhoz a hatalomhoz, amelytõl pedig semmi jót nem kaptak. Csak mert már rettenetesen vágynak egy védett zugra, és már képtelenek tovább élni a mindenen kívülrekedtség tudatával, muszáj egy icipicit „belül” tudniuk magukat! Aztán majd viceházmester lesz, tudom elõre, hozzá meg munkásõr, hogy kapjon egy szolgálati lakást-az istenért, honnan remélhetné más úton?! Próbáljunk már egy kicsit megértõk lenni! Hát én tényleg azt szeretném, ha Tibinek is sikerülne megoldani a képtelen feladványt, a puszta túlélést legalább! Ha zokszó nélkül néztem el neki, hogy buzi, akkor nem fogom leköpni ezért sem, hiszen nem is az a dolgom, én csak drukkolok neki, és segítek, amit tudok!

Köszönöm a segítséget mindenkinek. Azoknak elõször, akik „modellt álltak” ezekhez a portrékhoz, akikrõl – és akikért – szól ez a könyv. Azután azoknak, akik a kézirat elsõ olvasói voltak, tanácsokkal, kritikákkal halmoztak el és nélkülözhetetlen szidalmaikkal: Ázsi, Lengyel Péter, Baránszky Laci. És külön és kiemelten köszönök mindent Bognár Szabolcs barátomnak, a tévelygõ lelkek és elesettek

õrangyalának – neki akkora része volt ebben a munkában, hogy igazán közös gyermekünknek érzem ezt a könyvet. Érezze õ is annak.

Budapest-New York, 1989. január

TARTALOM

ISBN 963 7425 13 6
Maecenas Könyvkiadó, Budapest
Felelõs kiadó: Dr. Szvák Gyula
Irodalmi vezetõ: Dr. Szántó György Tibor
Felelõs szerkesztõ: Mátis Lívia
Alföldi Nyomda, (1459.66-14-2) Debrecen, 1989
Felelõs vezetõ: Benkõ István vezérigazgató
Tipográfia és mûszaki szerkesztés: Beszédes Natasa
Terjedelem: 23,21 (A/5) ív